

Vlaams
Parlement

ingediend op **644** (2020-2021) – Nr. 1
12 februari 2021 (2020-2021)

Ontwerp van decreet

tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009
betreffende radio-omroep en televisie,
wat betreft de gedeeltelijke omzetting
van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement
en de Raad van 14 november 2018
tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU
betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke
en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten
inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten
(richtlijn audiovisuele mediadiensten)
in het licht van een veranderende marktsituatie

INHOUD

Memorie van toelichting	3
Bijlage bij de memorie van toelichting: Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie	63
Voorontwerp van decreet van 26 juni 2020	89
Advies van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media ..	115
Voorontwerp van decreet van 23 oktober 2020	127
Advies van de Raad van State	153
Advies van de Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens	191
Ontwerp van decreet	199
Bijlage bij de memorie van toelichting: Jongeren- en kindeffectrapport (JoKER)	221

MEMORIE VAN TOELICHTING

Samenvatting

Met voorliggend ontwerp van decreet wordt richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie, omgezet (hierna: AVMD2018). AVMD2018 heeft impact op verschillende bepalingen in het Mediadecreet en de bijhorende uitvoeringsbesluiten. Door AVMD2018 zullen lineaire en niet-lineaire televisie meer op gelijke voet concurreren met elkaar. AVMD2018 voert ook nieuwe regels in voor videoplatformdiensten die kijkers, en in het bijzonder minderjarigen, beter moeten beschermen tegen gewelddadige, schadelijke en haatzaaiende inhoud.

Naast de omzetting van deze richtlijn bevat dit ontwerp van decreet nog een aantal andere wijzigingen van het Mediadecreet.

I. ALGEMENE TOELICHTING

A. Situering

1. Via voorliggend ontwerp van decreet wordt richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie (hierna: AVMD2018) omgezet in het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (hierna: Mediadecreet). Daarnaast worden er nog een aantal wijzigingen in het Mediadecreet aangebracht, die losstaan van de omzetting van AVMD2018. Voorgaande doet geen afbreuk aan het voornemen van de Vlaamse Regering om het Mediadecreet tijdens de komende legislatuur op andere punten te wijzigen (bijvoorbeeld: stimulering van de audiovisuele sector door de dienstenverdelers en de niet-lineaire televisieomroeporganisaties).

2. In het regeerakkoord van de Vlaamse Regering 2019-2024 is volgende passage terug te vinden:

“We zetten de aangepaste Europese richtlijn Audiovisuele Mediadiensten op een correcte en redelijke manier om. We willen het principe van gelijk speelveld voor lokale en internationale spelers gerespecteerd zien en zorgen zo ook voor een eerlijke concurrentie met de internationale mediaspelers.”

3. In de beleidsnota Media 2019-2024 zijn volgende passages terug te vinden onder SD A.3. Optimaliseren van kader en instrumenten voor mediabeleid; OD A.3.2. Inzetten op een kwalitatief, toekomstbestendig en helder regelgevend kader rond media:

“De richtlijn audiovisuele mediadiensten (AVMD-richtlijn) is het Europese regelgevend kader voor het aanbieden van televisiediensten. De officiële gecoördineerde versie dateert van 2010. De richtlijn werd eind 2018 grondig gewijzigd (AVMD2018).

De AVMD2018 heeft impact op verschillende bepalingen in het mediadecreet en de bijhorende uitvoeringsbesluiten. Ik zal de AVMD2018 op een redelijke

en correcte manier omzetten, waardoor het principe van gelijk speelveld voor lokale en internationale spelers gerespecteerd wordt en waardoor er een eerlijke concurrentie mogelijk is met internationale mediaspelers.

Door de AVMD2018 zullen traditionele televisie en nieuwe diensten zoals uitzendingen op aanvraag meer op gelijke voet concurreren met elkaar. Ook zullen de nieuwe regels voor videoplatforms ervoor zorgen dat kijkers, met name minderjarigen, beter worden beschermd tegen gewelddadige en schadelijke inhoud en haat zaaïende uitlatingen.”

B. Inhoud

Probleemstelling en omgevingsanalyse

4. Zoals overwegende 1 van AVMD2018 terecht stelt, is de markt voor audiovisuele mediadiensten snel en significant veranderd als gevolg van de toenemende convergentie van televisie- en internetdiensten. Door technische ontwikkelingen zijn nieuwe types diensten en gebruikerservaringen mogelijk geworden. Kijkgewoontes zijn aanzienlijk veranderd. Het televisiescherm blijft een belangrijk toestel voor het delen van audiovisuele ervaringen, maar veel kijkers zijn overgestapt op andere, draagbare toestellen waarop zij audiovisuele inhoud bekijken. Traditionele televisie-inhoud neemt nog steeds een belangrijk deel van de gemiddelde dagelijkse kijktijd voor zijn rekening. Nieuwe types inhoud, zoals videoclips of door gebruikers gegenereerde inhoud, zijn echter steeds belangrijker geworden, en nieuwe spelers, waaronder aanbieders van diensten voor video-op-aanvraag en van videoplatformdiensten, zijn intussen gevestigde waarden.
5. Door deze convergentie van media is een gemoderniseerd rechtskader nodig. Daarom was het nodig dat richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (hierna: AVMD2010) werd gemoderniseerd. Dat is gebeurd door AVMD2018. AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, blijft gebaseerd op minimale harmonisatie.
6. AVMD2018 wilt een gelijk speelveld in het audiovisuele medialandschap bewerkstelligen, alsook een afdoende bescherming van de mediagebruikers.
7. Zo wordt in AVMD2018 onder meer het onderscheid tussen de regels voor lineaire en niet-lineaire audiovisuele mediadiensten gedeeltelijk weggewerkt. Dat is onder meer het geval bij de regels ter bescherming van minderjarigen tegen ongeschikte of schadelijke inhoud, en bij de samenwerkingsprocedures (uitzonderings- en omzeilingsprocedure).
8. Het toepassingsgebied van de richtlijn wordt uitgebreid naar videoplatformdiensten. Met betrekking tot de maatregelen ter bescherming van minderjarigen tegen ongeschikte of schadelijke inhoud, verstrengen de door de televisieomroeporganisaties te nemen maatregelen.
9. De kwantitatieve reclameregels worden flexibeler. Richtlijn 2007/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2007 tot wijziging van Richtlijn 89/552/EEG van de Raad betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisieomroepactiviteiten (hierna: AVMD2007) heeft de kriteriën uiteengezet van de economische leefbaarheid van de aanbieders van audiovisuele mediadiensten – en bij van uitbreiding de hele audiovisuele sector. AVMD2010 is de gecoördineerde versie van de richtlijnen van 1989 en 2007. De vierde overwegende van AVMD2010 verwijst naar de noodzaak

van een aangepast wettelijk kader, zodat rekening kan worden gehouden met "technologische ontwikkelingen op businessmodellen, in het bijzonder de financiering van commerciële omroep, en moet worden gezorgd voor optimale concurrentievoorwaarden en rechtszekerheid voor (...) Europese mediabedrijven en -diensten (...)". In het licht daarvan werd er beslist om de reclameregels te liberaliseren en productplaatsing toe te staan. Bij de omzetting in het Mediadecreet van AVMD2007 werd die doelstelling ook als uitgangspunt genomen. Aangezien dit jammer genoeg in de praktijk niet leidde tot de vooropgestelde versoepeling blijft een van de doelstellingen van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, nog steeds de liberalisering van de regels voor commerciële communicatie. Overwegende 32 van AVMD2018 stelt het als volgt: "De markt voor televisieomroepdiensten heeft een ontwikkeling doorgemaakt en er is derhalve behoefte aan meer flexibiliteit met betrekking tot audiovisuele commerciële communicatie, met name wat betreft kwantitatieve voorschriften voor lineaire audiovisuele mediadiensten en productplaatsing. De opkomst van nieuwe diensten, waaronder diensten zonder reclame, heeft ertoe geleid dat de kijkers meer keuze hebben en gemakkelijker op alternatieve aanbiedingen kunnen overstappen." Deze ontwikkeling zorgt voor druk op de reclame-inkomsten van lineaire televisiediensten. Eenzelfde vaststelling wordt gedaan in overwegende 33 van AVMD2018 over productplaatsing: "De liberalisering van productplaatsing heeft niet geleid tot het verwachte gebruik van deze vorm van audiovisuele commerciële communicatie." Het is zeker niet de bedoeling dat die flexibilisering en liberalisering zouden leiden tot schermvervuiling zoals in de Verenigde Staten, maar het is wel absoluut noodzakelijk dat de betrokken spelers de mogelijkheid krijgen om de flexibiliteit die gecreëerd wordt te benutten zodat adverteerders geïnteresseerd zijn om te blijven adverteren. Het principe van liberalisering/flexibilisering/versoepeling is dus ook het uitgangspunt van dit ontwerp van decreet. Bijgevolg moet bij de toepassing en interpretatie van het Mediadecreet dit principe van liberalisering/flexibilisering/versoepeling steeds vooropgesteld worden.

10. In het kader van deze flexibilisering worden er ook mogelijkheden gecreëerd om een aantal zaken, onder andere commerciële communicatie, te regelen via co- of zelfregulering. Dit ontwerp van decreet gaat hier ten dele op in door de inhoudelijke bepalingen die in 2009 uit de code voor reclame en sponsoring werden overgenomen in het Mediadecreet, nu uit het Mediadecreet te schrappen. De basisbepalingen inzake commerciële communicatie zoals opgenomen in AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, blijven behouden eveneens als de bepalingen over commerciële communicatie in verband met kinderen en minderjarigen. Hiermee komt dit ontwerp van decreet tegemoet aan de adviezen van de Sectorraad Media van 14 juli 2008 en 17 september 2008 over het ontwerp van decreet dat zou leiden tot het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie.
11. AVMD2018 versterkt de onafhankelijkheid van de reguleringsinstanties voor de audiovisuele sector, zoals de Vlaamse Regulator voor de Media. In het Commissievoorstel dat heeft geleid tot AVMD2018 stond hierover het volgende: "Dit is een belangrijke noviteit, aangezien de reguleringsinstanties voor de audiovisuele sector een sleutelrol spelen bij het vormgeven en in stand houden van de interne markt. Bovendien is dit van groot belang voor het waarborgen van [de] het pluralisme van de media." AVMD2018 stelt dat onafhankelijkheid cruciaal is om te waarborgen dat de besluiten van nationale regulerende instanties of organen onpartijdig zijn. Daarnaast wordt door AVMD2018 de rol van de Europese groep van regelgevende instanties voor audiovisuele mediadiensten (ERGA) versterkt, doordat de groep meer taken krijgt ten aanzien van het verstrekken van advies en ondersteuning aan de Europese Commissie op het gebied van samenhangende tenuitvoerlegging van de richtlijn in alle lidstaten.

Beleidsmaatregelen en doelstelling

12. De omzetting van AVMD2018 heeft gevolgen voor verschillende bepalingen in het Mediadecreet. Meer specifiek zijn dit de algemene bepalingen en definities (artikelen 2 en 3 van het ontwerp van decreet), het verbod op aanzetten tot geweld of haat (artikel 4 van het ontwerp van decreet), informatieverplichtingen voor omroeporganisaties (artikel 5 van het ontwerp van decreet), de uitzonderingsprocedure waarin kan worden afgeweken van het vrij verkeer van omroepdiensten (artikel 6, 8, 32, 50 en 51 van het ontwerp van decreet), de bescherming van minderjarigen (artikel 7 en 8 van het ontwerp van decreet), commerciële communicatie waaronder ook televisiereclame, sponsoring en productplaatsing (artikel 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 en 21 van het ontwerp van decreet), regels met betrekking tot het bepalen van de bevoegde lidstaat en informatie-uitwisseling hierover met de Europese Commissie en andere lidstaten van de Europese Unie (artikel 24, 28, 31, 48, 49 en 50 van het ontwerp van decreet), toegankelijkheid van televisiediensten voor personen met een handicap (artikel 25 en 26 van het ontwerp van decreet), televisiediensten van algemeen belang (artikel 27 van het ontwerp van decreet), nieuwe bepalingen voor videoplatformdiensten (artikel 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40 en 41 van het ontwerp van decreet), signaalintegriteit (artikel 42 van het ontwerp van decreet) en de Vlaamse Regulator voor de Media (artikel 28, 31, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53 en 54 van het ontwerp van decreet).
13. Naast dit omzettingsdecreet zullen er ook nog uitvoeringsbesluiten moeten worden gewijzigd of worden aangenomen.
14. Niet alle artikelen van AVMD2010 die door AVMD2018 werden gewijzigd of toegevoegd zullen worden omgezet in het Mediadecreet met voorliggend ontwerp van decreet. Sommige artikelen richten zich immers niet tot de lidstaten maar zijn bijvoorbeeld gericht tot de Europese Commissie.
15. Andere bepalingen van AVMD2018 zijn niet dwingend van aard. De lidstaten kunnen ze desgewenst omzetten, maar ze zijn daartoe niet verplicht. Een voorbeeld van dergelijke facultatieve bepaling is het nieuwe artikel 5, lid 2, van AVMD2010 dat werd ingevoegd door AVMD2018 ("Lidstaten kunnen wetgevingsmaatregelen aannemen die erin voorzien dat onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten, naast de in lid 1 genoemde informatie, informatie ter beschikking te stellen over hun eigendomsstructuur [...]"). Lid 1 van artikel 5 moet worden omgezet, lid 2 mag worden omgezet. Dit ontwerp van decreet zet artikel 5, lid 2, AVMD2010, zoals ingevoegd door AVMD2018 niet om omdat informatie over de eigendomsstructuur van een omroeporganisatie ook via andere wegen kan worden verkregen.
16. Nog andere bepalingen zullen niet worden omgezet omdat het Mediadecreet nu al voldoet aan AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018. Artikel 79, §2, van het Mediadecreet (afzonderlijke reclamespot) beantwoordt al aan de bepalingen van artikel 19, lid 2, AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018. Dat is ook het geval voor de meeste bepalingen in artikel 30 en 30bis van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018 (bepalingen over de regulerende instanties en organen van de lidstaten): de Vlaamse Regulator voor de Media voldoet al aan de meeste voorwaarden inzake onpartijdigheid en onafhankelijkheid, vermeld in de nieuwe artikelen 30 en 30bis. Dat is ook het geval voor artikel 33bis, lid 1), van AVMD2010, toegevoegd door AVMD2018 ("De lidstaten bevorderen en nemen maatregelen voor het ontwikkelen van de mediageletterdheid.") aangezien de Vlaamse Gemeenschap reeds erg inzet op mediawijsheid. Het Kenniscentrum Mediawijsheid, beter gekend als Mediawijs, kan hier als voorbeeld gegeven worden. Mediawijs werd begin 2013 door de

Vlaamse overheid opgericht binnen iMinds (nu opgegaan in imec) met als opdracht de kennisopbouw en -deling bij organisaties en werkers in het brede veld van digitale en mediawijsheid te stimuleren. Mediawijs biedt ook praktijkondersteuning en werkt aan praktijkontwikkeling. Daarnaast stimuleert en ondersteunt het digitaal en mediawijs gedrag bij de burger. Voor het uitvoeren van haar opdracht werkt Mediawijs actief samen met de relevante stakeholders uit de overheid, het veld en de private sector en bevordert het centrum de dialoog en samenwerking tussen die stakeholders. De activiteiten van Mediawijs kaderen binnen het beleid van de Vlaamse minister van Media om te werken aan het verhogen van de digitale en mediawijsheidscompetenties van de Vlaamse burger, zodat deze maximaal mee kan in de snel veranderende internationale digitale en mediaomgeving. Het doel is om de Vlaamse burger actief en kritisch te leren omgaan met de media en ICT van vandaag en tegelijkertijd voor te bereiden op de nieuwe media en ICT van morgen. Mediawijs is en blijft de structurele partner van de Vlaamse overheid in het kader van mediawijsheid. Mediawijsheid zit ook vervat in de eindtermen van het onderwijs.

17. Artikel 13 van AVMD2010 dat grondig werd gewijzigd door AVMD2018, wordt ook niet omgezet via voorliggend ontwerp van decreet. De verplichtingen voor niet-lineaire televisieomroeporganisaties om te investeren in Vlaamse producties en om de nodige aandacht te geven aan Vlaamse producties werden immers reeds omgezet door:
 - artikel 13 van het decreet van 29 juni 2018 houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (Belgisch Staatsblad van 26 juli 2018);
 - artikel 4 en 5 van het decreet van 22 maart 2019 houdende wijziging van artikel 18, 19, 157, 184/1 en 218 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (Belgisch Staatsblad van 12 april 2019);
 - het besluit van de Vlaamse Regering van 1 februari 2019 betreffende de deelname van de particuliere niet-lineaire televisieomroeporganisaties aan de productie van Vlaamse audiovisuele werken (Belgisch Staatsblad van 18 maart 2019);
 - het decreet van 26 april 2019 houdende bekrachtiging van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 februari 2019 betreffende de deelname van de particuliere niet-lineaire televisieomroeporganisaties aan de productie van Vlaamse audiovisuele werken (Belgisch Staatsblad van 20 mei 2019).
18. Ook artikel 23, lid 1, van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 21, van AVMD2018, wordt niet omgezet met dit ontwerp van decreet. De versoepeling van de kwantitatieve regels voor televisiereclame werd immers reeds omgezet door het decreet van 8 mei 2020 tot wijziging van artikel 81 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat het aandeel televisiereclame- en telewinkelspots betreft dat paragraaf 2 en 3 van artikel 81 van het Mediadecreet wijzigde.
19. Tot slot bevat voorliggend ontwerp van decreet een aantal bepalingen die losstaan van de omzetting van AVMD2018. Artikel 45 van het ontwerp van decreet is een wetgevingtechnische aanpassing die de leesbaarheid van artikel 187 van het Mediadecreet vergemakkelijkt. Artikel 22, 23, 29 en 30 van het ontwerp van decreet bevatten een wijziging van het Mediadecreet om te garanderen dat het Mediadecreet geen strengere vereisten oplegt dan wat bepaald is in het Wetboek van economisch recht voor aanbieders van omroepdiensten waarvoor een aanmelding bij de Vlaamse Regulator voor de Media voldoende is.

Impactanalyse

– *Maatschappelijke impact: kinderen, jongeren en minderjarigen*

20. Artikel 4 van het decreet van 20 januari 2012 houdende het voeren van een vernieuwd jeugd- en kinderrechtenbeleid stelt het volgende: "Bij elk ontwerp van decreet dat wordt ingediend bij het Vlaams Parlement, wordt een kind- en jongereneffectrapport, afgekort JoKER, gevoegd, als de voorgenomen beslissing het belang van personen jonger dan vijftientig jaar rechtstreeks raakt." In uitvoering van deze bepaling werd voor dit dossier een JoKER opgemaakt en als bijlage toegevoegd. Uit de JoKER blijkt dat kinderen, jongeren en minderjarigen meteen kunnen genieten van een maximale evenredige bescherming tegen ongeschikte of schadelijke inhoud. Zo zullen zij onder meer beschermd worden tegen ongeschikte inhoud die circuleert op video-platformdiensten, en tegen bepaalde vormen van commerciële communicatie. Kinderen met een handicap kunnen meteen een beroep doen op de nieuwe voorschriften inzake toegankelijkheid van televisiediensten.
21. Het onderscheid tussen de regels voor lineaire en niet-lineaire televisiediensten wordt met dit ontwerp van decreet gedeeltelijk weggewerkt. Dat is onder meer het geval bij de regels ter bescherming van minderjarigen tegen ongeschikte of schadelijke inhoud.
22. Voor televisiediensten kan met dit ontwerp van decreet in een aantal gevallen worden afgeweken van het vrije dienstenverkeer zoals dat geldt in de Europese Unie. Een van die afwijkingen betreft de bescherming van minderjarigen.
23. Verschillende regels over commerciële communicatie worden met dit ontwerp van decreet uit het Mediadecreet geschrapt omdat er zelfregulerende codes zijn die gelijkaardige verplichtingen voor commerciële communicatie inhouden. Van dit uitgangspunt werd afgeweken wat de regels over commerciële communicatie in verband met kinderen en minderjarigen betreft. Die regels blijven in het Mediadecreet behouden. Er bestaan immers wel zelfregulerende initiatieven in het kader van commerciële communicatie naar kinderen. De Belgian Pledge, bijvoorbeeld, is een zelfregulerend initiatief waarmee de voedingssector sinds 2012 haar engagement opneemt voor verantwoorde reclame gericht naar kinderen jonger dan 12 jaar. De Belgian Pledge laat enkel marketing en reclame toe naar kinderen jonger dan 12 jaar voor voedingsproducten die voldoen aan specifieke voedingskundige criteria. Op deze manier wil de Belgian Pledge kinderen en ouders helpen om keuzes te maken die passen in een gezonde en evenwichtige levensstijl. Voor de monitoring van de engagementen in de Belgian Pledge wordt een beroep gedaan op externe specialisten, waaronder de Jury voor Ethische Praktijken inzake reclame.
24. Dit ontwerp van decreet bepaalt dat persoonsgegevens van minderjarigen die in het kader van technische kinderbeschermingsmaatregelen worden verwerkt, niet voor commerciële doeleinden mogen worden gebruikt.
25. Dit ontwerp van decreet voert voor aanbieders van videoplatformdiensten verplichtingen in die minderjarigen beter moeten beschermen tegen gewelddadige en schadelijke inhoud. Dit ontwerp van decreet voert voor aanbieders van videoplatformdiensten een principieel verbod in op het aanbieden van programma's, door gebruikers gegenereerde video's of audiovisuele commerciële communicatie die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten. Hier wordt echter wel een uitzondering op voorzien: indien de aanbieders ervoor zorgen dat minderjarigen de bedoelde schadelijke inhoud normaliter niet te zien krijgen, mogen zij deze wel aanbieden.

26. Voorbeelden van verplichtingen die dit ontwerp van decreet oplegt aan aanbieders van videoplatformdiensten met als doel minderjarigen te beschermen tegen voor hen ongeschikte inhoud zijn onder meer:
- programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie waarin pornografische beelden of beelden van nodeloos geweld voorkomen, mogen door aanbieders van videoplatformdiensten enkel versleuteld worden aangeboden, of wanneer zulk aanbod onderworpen is aan een doeltreffend ouderlijk toezicht;
 - aanbieders van videoplatformdiensten moeten systemen voor leeftijdscontrole tot stand brengen en gebruiken;
 - aanbieders van videoplatformdiensten moeten een systeem voor ouderlijk toezicht ter beschikking stellen.

– *Armoedetoets*

27. Voor dit ontwerp van decreet werd geen armoedetoets uitgevoerd.

– *Impact op de grondrechten en op het gelijkheidsbeginsel*

28. Dit ontwerp van decreet verbiedt omroepactiviteiten die aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen of een lid van een groep op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid. Dat zijn de gronden bedoeld in artikel 21 van het EU-Handvest van de Grondrechten. Ook omroepactiviteiten die publiekelijk aanzetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf, zoals bedoeld in artikel 137 en 140bis van het Strafwetboek zijn verboden.

29. Dit ontwerp van decreet verplicht aanbieders van videoplatformdiensten passende maatregelen te treffen ter bescherming van het algemene publiek tegen inhoud die aanzet tot geweld of haat jegens een groep personen of een lid van een groep, op één van de gronden bedoeld in artikel 21 van het EU-Handvest van de Grondrechten of tegen inhoud waarvan de verspreiding bepaalde misdrijven inhoudt (het publiekelijk aanzetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf, zoals omschreven in artikel 137 en 140bis van het Strafwetboek, strafbare feiten met betrekking tot kinderpornografie zoals omschreven in artikel 383bis van het Strafwetboek en strafbare feiten op het gebied van racisme en vreemdelingenhaat, zoals omschreven in artikel 20 en 21 van de Antiracismewet).

30. De rechtsregels met betrekking tot bescherming van minderjarige kijkers tegen schadelijke inhoud zullen met dit ontwerp van decreet worden gelijkgeschakeld voor lineaire en niet-lineaire televisieomroeporganisaties. Op beide zullen dezelfde regels van toepassing zijn. Onder het huidige Mediadecreet gelden met betrekking tot de bescherming van minderjarige kijkers verschillende regels voor lineaire en niet-lineaire televisieomroeporganisaties. Doordat aanbieders van videoplatformdiensten met dit ontwerp van decreet gedeeltelijk gevat worden door het Mediadecreet – onder andere voor wat betreft de bescherming van minderjarigen, het verbod op aanzetten tot geweld en haat en voor wat betreft bepaalde aspecten van commerciële communicatie – wordt met dit ontwerp van decreet een stap in de richting gezet van een gelijk speelveld voor televisieomroeporganisaties en aanbieders van videoplatformdiensten.

– *Budgettaire impact*

31. Dit ontwerp van decreet heeft geen budgettaire impact.

– *Bestuurlijke impact op de lokale en provinciale besturen en op Brussel*

32. Dit ontwerp van decreet heeft geen bestuurlijke impact op de lokale en provinciale besturen en op Brussel.

Implementatie

33. De meeste bepalingen die door dit ontwerp van decreet worden ingevoegd of worden gewijzigd in het Mediadecreet zullen direct uitvoerbaar zijn. Voor een aantal bepalingen evenwel zullen nog bijkomende uitvoeringsmaatregelen nodig. Dat zal onder andere het geval zijn voor:
- het nieuwe artikel 42 van het Mediadecreet, vervangen door artikel 7 van dit decreet, dat televisieomroeporganisaties verplichtingen oplegt ter bescherming van minderjarigen tegen ongeschikte inhoud;
 - het nieuwe artikel 155/1 van het Mediadecreet, ingevoegd door artikel 27 van dit decreet, dat bepaalt dat de Vlaamse Regering criteria vastlegt om ervoor te zorgen dat er passende aandacht wordt voorzien en zichtbaarheid en vindbaarheid wordt gegarandeerd voor televisiediensten van algemeen belang;
 - het nieuwe artikel 176/2 van het Mediadecreet, ingevoegd door artikel 35 van dit decreet, dat bepaalt dat de Vlaamse Regering de nader te verstrekken gegevens bepaalt die de kennisgeving van aanbieders van videoplatformdiensten moet bevatten, alsook de latere wijzigingen in die gegevens die aan de Vlaamse Regulator voor de Media moeten worden meegedeeld;
 - de nieuwe artikelen 176/4 en 176/6, ingevoegd door artikel 37 en 39 van dit decreet.
34. Het besluit van de Vlaamse Regering van 30 juni 2006 betreffende de procedure voor de Vlaamse Regulator voor de Media zal moeten worden gewijzigd.
35. Handhaving van en toezicht op de naleving van de bepalingen van dit ontwerp van decreet is de bevoegdheid van de Vlaamse Regulator voor de Media.
36. Dit ontwerp van decreet bevat geen bijzondere bepalingen over de inwerking-treding ervan en ook geen overgangsbepalingen.

C. Totstandkomingsprocedure

37. Op 14 november 2018 werd richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie, goedgekeurd.
38. Op 28 november 2018 verscheen richtlijn (EU) 2018/1808 in het Publicatieblad van de Europese Unie.
39. Op 18 november 2019 bracht de Sectorraad Media van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media een advies op eigen initiatief uit over de omzetting van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018.
40. De Inspectie Financiën verleende een positief advies op 26 maart 2020. In zijn advies JVE_20_0172 van 26 maart 2020 verklaart de Inspectie van Financiën dat voor dit dossier geen begrotingsakkoord vereist is.
41. Het ontwerp van decreet werd aangepast aan het wetgevingsadvies nummer 2020/97 van 2 april 2020.

42. De Vlaamse Regering heeft haar eerste principiële goedkeuring voor dit decreet gegeven op 26 juni 2020.
43. De Sectorraad Media van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media heeft zijn advies gegeven op 17 juli 2020.

– *Advies van de Sectorraad Media*

De Sectorraad Media gaf op 17 juli 2020 advies over het voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie.

In een advies op eigen initiatief van 18 november 2019 gaf de Sectorraad Media al eerder zijn visie op hoe de omzetting van de richtlijn AVMD2018 op Vlaams niveau vorm zou kunnen krijgen.

In het algemeen is de Sectorraad Media tevreden dat de AVMD2018 in het Media-decreet wordt omgezet. De Sectorraad Media waardeert dat er een zeer uitgebreide memorie van toelichting werd opgesteld. Deze kan niet alleen bijdragen tot de rechtszekerheid maar kan ook een hulpmiddel zijn voor de controleorganen.

De Sectorraad Media formuleert de volgende vragen en bedenkingen bij het voorontwerp.

1.1. De Sectorraad Media vraagt zich af of er in het decreet een expliciete basis moet worden opgenomen om coregulering mogelijk te maken in de gebieden waar de memorie van toelichting daarop aanstuurt. In antwoord daarop kan gesteld worden dat een systeem van coregulering zal worden overwogen in uitvoering van artikel 7 (ontworpen artikel 42) bij het uitwerken van een systeem dat het potentieel schadelijk karakter van de programma's nader omschrijft. Ook bij het uitwerken van maatregelen die een passende aandacht voor televisiediensten van algemeen belang waarborgen, in uitvoering van artikel 28 (ontworpen artikel 155/1) zullen de mogelijkheden voor cogerulering onderzocht worden. Dit wordt telkens in de memorie van toelichting nader gepreciseerd. Wanneer systemen van coregulering in de toekomst worden uitgerold, zullen deze van een gepaste decretale basis voorzien worden.

1.2. De Sectorraad Media herhaalt zijn vraag naar decretale verankering van mediawijsheid als aandachtspunt voor het beleid. Daarop kan worden gerepliceerd dat de Vlaamse Gemeenschap de voorbije jaren reeds sterk heeft ingezet op mediawijsheid. In 2013 richtte zij het Kenniscentrum Mediawijsheid (Mediawijs) op dat onder meer als opdracht heeft om de kennisopbouw en -deling rond mediawijsheid te bevorderen en het mediawijs gedrag bij de burger te stimuleren. De activiteiten van Mediawijs kaderen binnen het beleid van de Vlaamse minister van Media om te werken aan het verhogen van de digitale en mediawijsheidscompetenties van de Vlaamse burger, zodat deze leert actief en kritisch om te gaan met de media en ICT van vandaag en tegelijkertijd voorbereid wordt op de nieuwe media en ICT van morgen. In 2021 zullen de resultaten bekend zijn van de lopende doorlichting van het Vlaamse mediawijsheidsbeleid. Op basis van deze resultaten zal duidelijk worden hoe een nieuw en krachtig beleidskader voor mediawijsheid er moet uitzien, en of een decretale verankering van dit beleid de aangewezen piste is.

1.3. De Sectorraad Media wijst erop dat de huidige beroepsmogelijkheid bij de Raad van State tegen beslissingen van de Vlaamse Regulator voor de Media (VRM) ontoereikend is, daar deze onvoldoende diepgaande inhoudelijke toetsing mogelijk maakt. De Sectorraad pleit voor een effectieve inhoudelijke beroepsmogelijkheid bij een beroepshof, zodat ook beslissingen over principiële kwesties aanvechtbaar worden, en stelt dat dit voor de sector van de elektronische communicatie reeds het geval is. Dit is een terechte bezorgdheid van de Sectorraad Media. De Raad van State stelde in het verleden reeds dat het onttrekken van alle beslissingen van de VRM aan de Raad van State (om deze toe te vertrouwen aan het Hof van Beroep te Brussel) niet kan worden verantwoord op basis van de impliciete bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap (artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980) (advies 51.632/1/V van 19 juli 2012, *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1515/3, p. 10). Dit neemt niet weg dat de vraag van de Sectorraad Media naar een effectieve inhoudelijke beroepsmogelijkheid verder zal worden onderzocht, maar dit valt buiten het kader van dit voorontwerp.

1.4. De Sectorraad Media wijst erop dat de zin in de memorie van toelichting bij artikel 27, "Deze maatregelen kunnen alleen opgelegd worden aan ondernemingen die het belang van gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid dienen", mogelijks een foute Nederlandse vertaling is en minstens rechtsonzekerheid opwekt. Deze opmerking is terecht. De zinsnede "die het belang van gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid dienen" heeft geen betrekking op de ondernemingen, wel op de maatregelen die moeten getroffen worden. Dit werd aangepast in de tekst van de memorie van toelichting.

1.5. In verband met de regulering van videoplatformen en de concrete invulling van de term 'essentiële functie' verwijst de memorie van toelichting naar de richtsnoeren die de Europese Commissie moet opstellen. De Sectorraad Media wijst erop dat deze richtsnoeren bij de opmaak van de memorie van toelichting nog niet beschikbaar waren, maar intussen wel werden gepubliceerd. De betrokken Mededeling van de Commissie "Richtsnoeren voor de praktische toepassing van het criterium van de essentiële functie als bedoeld in de definitie van "videoplatformdienst" in het kader van de richtlijn audiovisuele mediadiensten" werd gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie C 223/3 op 7 juli 2020. Dit werd aangepast in de memorie van toelichting.

1.6. De Sectorraad Media verwijst naar het door artikel 34 van het voorontwerp in het Mediadecreet ingevoegde artikel 176/1, en stelt de vraag naar de reikwijdte van punt 2° van dat artikel. Dit punt stelt dat het maatschappelijk doel van een rechtspersoon die onder deze bepaling valt, het aanbieden van videoplatformdiensten moet zijn. De Sectorraad vraagt wat de precieze betekenis is van deze bepaling. In antwoord hierop kan gesteld worden dat een aanbieder van videoplatformdiensten deze activiteit in zijn maatschappelijk doel moet opnemen. Indien dat niet het geval is, kan de betrokken aanbieder daarop aangesproken worden door de VRM en verplicht worden zijn statuten aan te passen. Uiteraard blijft deze aanbieder onderworpen aan het Mediadecreet, hij kan zich daar niet aan onttrekken door in zijn maatschappelijk doel geen melding te maken van het aanbieden van videoplatformdiensten.

1.7. De Sectorraad Media geeft aan dat een classificatiesysteem voor de bescherming van minderjarigen best wordt gecombineerd met een efficiënt systeem voor leeftijdscontrole, dat in samenwerking met de dienstenverdelers wordt ontwikkeld en op eenvoudige manier zou toelaten om potentieel schadelijke inhoud ontoegankelijk te maken voor (een deel van de) minderjarigen. Daarop kan worden gerepliceerd dat – zoals de Sectorraad zelf stelt – naast mediawijsheid, ook samenwerking binnen de sector inderdaad onontbeerlijk is voor een gedegen bescherming van minderjarigen.

1.8. De Sectorraad Media stelt dat de formulering in het ontworpen artikel 40/1 dat bij herhaalde inbreuk de doorgifte van een televisiedienst kan geschorst worden "als dat afbreuk doet aan de volksgezondheid of een belangrijk en ernstig risico daarop vormt" te vaag en generiek geformuleerd is en kan leiden tot disproportionele sancties. Hierop kan gerepliceerd worden dat ook in het huidige Mediadecreet, krachtens artikel 176, de VRM de doorgifte van een niet-lineaire televisiedienst kan laten schorsen of staken als deze een inbreuk maakt op of een ernstig risico inhoudt voor de bescherming van de volksgezondheid. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 3, AVMD2010. In de richtlijn AVMD2018 wordt dit criterium meegenomen in een eengemaakt regime voor alle (lineaire en niet-lineaire) audiovisuele mediadiensten. Artikel 6 van dit voorontwerp implementeert dit eengemaakt regime in een nieuw artikel 40/1 van het Mediadecreet. Indien nodig zal de VRM dit artikel toepassen en interpreteren.

1.9. In verband met artikel 55 van het voorontwerp van decreet, waarbij artikel 234 van het Mediadecreet wordt gewijzigd, stelt de Sectorraad Media "dat door het invoeren van de mogelijkheid voor de VRM om inlichtingen en documenten te vragen van 'elke natuurlijke persoon of rechtspersoon'" de reikwijdte van de opdracht en bevoegdheden van de VRM heel erg uitgebreid worden, terwijl het niet de bedoeling kan zijn de VRM een vrijgeleide te geven om eender welke informatie aan iedere persoon op te vragen. Deze opmerking van de Sectorraad Media is terecht. Hetzelfde artikel zal echter opnieuw moeten worden aangepast bij de omzetting van het Europees Wetboek voor elektronische communicatie. Aangezien de wijziging die wordt voorgesteld in artikel 55 van het voorontwerp, losstaat van de omzetting van AVMD2018, wordt deze voorlopig on hold gezet, en zal deze worden meegenomen bij de omzetting van het Europees Wetboek voor elektronische communicatie. Artikel 55 wordt dus geschrapt uit het voorontwerp en de memorie van toelichting.

De Sectorraad Media is van oordeel dat in de memorie van toelichting bij artikel 30 van het voorontwerp, dat het eerste lid van artikel 174 van het Mediadecreet vervangt, best een andere term wordt gehanteerd dan 'vloggers'. Vloggers (i.e. video bloggers) vormen slechts een deel van een grotere groep makers van door gebruikers gegenereerde inhoud (user-generated content creators). Bovendien kunnen vlogs ook van lineaire aard zijn stelt de Sectorraad, bijvoorbeeld life streaming op YouTube. De betrokken passage in de memorie van toelichting werd aangepast om elke onduidelijkheid weg te werken.

Ten slotte merkt de Sectorraad Media op dat de toelichting bij artikel 30 van het voorontwerp – meer bepaald de uitgebreide omschrijving van de natuurlijke personen als aanbieder van diensten – ook pertinent is voor artikel 29 (dat artikel 163, Mediadecreet wijzigt). Dit is een terechte opmerking van de Sectorraad. Om die reden wordt in de memorie van toelichting bij artikel 29 ook verwezen naar de toelichting bij artikel 30.

44. De tweede principiële goedkeuring door de Vlaamse Regering gebeurde op 23 oktober 2020.

45. De Raad van State gaf zijn advies op 16 december 2020.

– *Advies van de Raad van State*

De Raad van State formuleerde op 16 december 2020 zijn advies 68.221/3 over het voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het

aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie.

De Raad van State formuleerde volgende opmerkingen en bedenkingen.

1.1. De Raad van State heeft een aantal vragen bij de aanknopingspunten voor de territoriale bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap voor videoplatformdiensten. De Raad stelt terecht dat videoplatformdiensten bij uitstek grensoverschrijdende diensten zijn, zeker wanneer ze worden aangeboden via het internet. Artikel 28bis AVMD2018 bevat een aantal regels om te bepalen welke lidstaat bevoegd is voor een aanbieder van een videoplatform. Deze regels worden omgezet in artikel 36 van het voorontwerp (ontworpen artikel 176/3). De Raad van State stelt dat – hoewel de praktische toepassing van deze regels niet evident lijkt – dit een correcte omzetting is van de hiërarchie die in artikel 28bis AVMD2018 is neergelegd.

De Raad stelt echter de vraag of deze regels, gelet op de geldende bevoegdheidsverdeling, ook dienstig kunnen zijn om de verdeling van de bevoegdheid binnen België te bepalen. De Raad wijst erop dat de bevoegdheidsverdeling tussen de federale staat en de gemeenschappen berust op een stelsel van exclusieve bevoegdheden: voor een regeling die tot de bevoegdheid van meerdere gemeenschappen zou kunnen behoren, moet worden uitgemaakt waar het zwaartepunt van de geregelde rechtsverhouding ligt. De Raad van State ziet in dit verband een drietal problemen:

- In de ontworpen artikelen 176/3, §3, en 176/3, §4, wordt verwezen naar de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap voor bepaalde ondernemingen (behorende tot dezelfde groep als de aanbieder van videoplatformdiensten of de moederonderneming van deze aanbieder) gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, zonder dat een aanknopingspunt met de Vlaamse Gemeenschap vermeld wordt.

In beide gevallen wordt aan de tekst de zinsnede toegevoegd: “en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren”. Dezelfde zinsnede wordt, na deze duidelijke opmerking van de Raad van State, toegevoegd aan artikel 150/1, §4.

- De Raad van State stelt dat de tekst niet duidelijk maakt welke gemeenschap bevoegd is in het geval dat een aanbieder in België verschillende dochterondernemingen of andere ondernemingen heeft, die in verschillende gemeenschappen gevestigd zijn. Meerdere gemeenschappen kunnen in dit geval bevoegd zijn, hetgeen niet spoort met de exclusieve bevoegdheden die gelden binnen de Belgische staatsstructuur. Daarnaast stelt de Raad van State dat, met toepassing van het ontworpen artikel 176/3, §5, het niet uitgesloten is dat een aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt, zelfs al is er geen moeder- of dochteronderneming gevestigd in het Nederlands taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Dat zou kunnen wanneer een andere onderneming van dezelfde groep voor het eerst met zijn activiteiten begon in het Nederlands taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de aanbieder van de videoplatformdiensten een duurzame en reële band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap heeft. Als dezelfde onderneming naderhand de focus vooral op een andere gemeenschap legt zonder de band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap helemaal los te laten, dan blijft de Vlaamse Gemeenschap volgens de ontworpen regeling bevoegd voor de betrokken aanbieder van videoplatformdiensten, hoewel het zwaartepunt van de geregelde rechtsverhouding in dat geval bij die andere gemeenschap ligt. Dit spoort volgens de Raad van State niet met de beginselen inzake de territoriale bevoegdheidsverdeling.

De Raad van State kan worden bijgetreden waar hij stelt dat, wanneer uit de toepassing van artikel 28bis AVMD2010 blijkt dat de aanbieder van videoplatforms onder Belgische bevoegdheid valt, nog moet worden uitgemaakt welke overheid binnen België bevoegd is. Binnen ons stelsel van exclusieve territoriale bevoegdheidsverdeling kan slechts één overheid op een bepaald grondgebied voor een bepaalde materie bevoegd zijn. In eerste instantie komt het aan de gewest- of gemeenschapswetgever zelf toe om de criteria te bepalen op basis waarvan het onderwerp van de door hen uitgevaardigde regeling binnen hun bevoegdheid valt.¹ De decreetgever is echter niet verplicht om voor elke uitgevaardigde norm het territoriaal toepassingsgebied te omschrijven: in geval van stilzwijgen hieromtrent wordt de decreetgever geacht zich te hebben gedragen naar de bevoegdheidsverdelende regels².

Voor een aanbieder van videoplatformdiensten die geacht wordt gevestigd te zijn in België kan dus slechts één gemeenschap of de federale overheid bevoegd zijn. Het is essentieel dat de Vlaamse, Franse en de Duitstalige Gemeenschap en de federale overheid hetzelfde criterium hanteren voor het bepalen van hun bevoegdheid ter zake. Zo niet kunnen situaties ontstaan waarbij meerdere overheden zich bevoegd verklaren voor een aanbieder van videoplatformdiensten of een situatie waarin geen enkele overheid de bevoegdheid opneemt. Hierover zal een samenwerkingsovereenkomst tussen de gemeenschappen en de federale overheid worden uitgewerkt, indien nodig. In afwachting wordt in het voorontwerp van decreet geen aanknopingspunt voor de territoriale bevoegdheid geëxpliciteerd en zullen eventuele bevoegdheidsgeschillen worden beslecht aan de hand van de geldende bevoegdheidsverdelende regels.

- Om deze complexe situatie alvast iets meer te verduidelijken voor wat betreft de bevoegdheidsverdeling tussen lidstaten binnen de EU, werd in de redactie van artikel 176/3, §4, de cascadereregeling uit artikel 28bis.3 AVMD2018 hernomen waarbij de bevoegdheid voor een videoplatformdienst met vestigingen in verschillende lidstaten voor moederonderneming, dochterondernemingen en andere ondernemingen van de groep, achtereenvolgens wordt gekoppeld aan de vestiging van de moederonderneming, bij gebrek daaraan aan de vestiging van de dochteronderneming, en bij gebrek daaraan aan de vestiging van een andere onderneming van dezelfde groep.

1.2. De Raad van State stelt vast dat het voorontwerp van decreet regels bevat betreffende de commerciële communicatie voor tabaksproducten, geneesmiddelen en medische behandelingen, wapens, alcoholhoudende dranken en suikerhoudend snoepgoed, en regels inzake consumentenbescherming. De Raad van State verwijst in dit verband naar de bevoegdheidsrechtelijke opmerkingen die hij in het verleden hierover heeft gemaakt: het regelen van commerciële communicatie over producten of diensten waarvoor de federale overheid bevoegd is, valt volgens vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof onder federale bevoegdheid. Ook is de federale overheid bevoegd om de algemene regels vast te stellen inzake de bescherming van de gebruiker. De Raad van State voegt daar echter aan toe dat men, op basis van het arrest 70/2013 van het Grondwettelijk Hof, zou kunnen betogen dat de gemeenschappen principieel bevoegd zijn voor de reclameregels in dit verband, en dat het Hof daarmee zijn traditionele standpunt dat de gemeenschappen ter zake niet bevoegd zijn, heeft verlaten. De Raad van State kan zich hier niet over uitspreken wegens tijdsgebrek.

In repliek hierop kan worden aangevoerd dat de gemeenschappen bevoegd zijn voor de inhoudelijke en technische aspecten van de audiovisuele en de audi-

¹ Van Praet, J., "De algemene beginselen van de bevoegdheidsverdeling", in Seutin, B. en Van Haegendoren, G. (eds.), *De transversale bevoegdheden in het federale België*, 1-62, 12.

² GwH, 11 december 1996, nr. 72/96; GwH, 11 februari 1998, nr. 11/98; GwH 10 maart 1998, nr. 22/98, B.7.1 -B.7.3 en GwH 11 maart 2000, nr. 30/2000, B.4.2-B.4.3).

tieve mediadiensten (artikel 4, 6°, bijzondere wet tot hervorming der instellingen (BWHI)). Commerciële communicatie vormt een deel van de inhoud die wordt uitgezonden via omroepdiensten en videoplatformdiensten. Krachtens artikel 2, 26°, b), van het Mediadecreet is de commerciële communicatie zelf een omroepdienst. Bijgevolg bezitten de gemeenschappen de volle bevoegdheid voor het regelen van audiovisuele en auditieve commerciële communicatie. Door het regelen van de inhoud van omroepdiensten (commerciële communicatie) overschrijdt de Vlaamse Gemeenschap geenszins haar bevoegdheid. Zij beperkt zich tot het omzetten van de nieuwe artikelen 9.1.d), 10.2 en 11.4.a), AVMD2010. De draagwijdte van het verbod op commerciële communicatie voor tabaksproducten, geneesmiddelen en medische behandelingen, wapens, alcoholhoudende dranken en suikerhoudend snoepgoed is dermate groot dat het onderbrengen hiervan bij de federale overheid op onevenredige wijze afbreuk zou doen aan de bevoegdheid van de gemeenschappen om audiovisuele en auditieve mediadiensten te regelen.

1.3. De Raad van State stelt dat over het voorontwerp de Gegevensbeschermingsautoriteit moet worden geraadpleegd. In opvolging hiervan is het voorontwerp voor advies voorgelegd aan de Vlaamse Toezichtcommissie (VR 2021 1501 DOC.0042/1).

1.4. De Raad van State stelt vast dat volgens het ontworpen artikel 2, 45°/1, een videoplatformdienst ook programma's kan aanbieden. Een videoplatformdienst bestaat immers in het aanbieden van programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud of beide. De Raad van State leidt daar terecht uit af dat zelfs een platform dat geen door gebruikers gegenereerde inhoud aanbiedt, toch een videoplatformdienst kan zijn. De Raad van State vraagt vervolgens waar de grens moet getrokken worden met niet-lineaire televisiediensten. Minstens in de memorie van toelichting moet verduidelijkt worden wat niet-lineaire omroepdiensten en videoplatformdiensten van elkaar onderscheidt, inzonderheid ook in het geval dat het gaat om een videoplatformdienst die enkel programma's aanbiedt.

In antwoord hierop kan worden verwezen naar de definities van niet-lineaire televisiedienst (artikel 2, 24°, Mediadecreet) en videoplatformdienst (ontworpen artikel 2, 45°/1, Mediadecreet). Daaruit blijkt, zoals ook de Raad van State opmerkt, dat het belangrijkste onderscheidend criterium tussen beiden de redactionele verantwoordelijkheid is. Een niet-lineaire televisiedienst is een omroepdienst die valt onder de redactionele verantwoordelijkheid van de aanbieder van de dienst. Een videoplatformdienst daarentegen biedt programma's en/of door gebruikers gegenereerde inhoud aan waarvoor de aanbieder van de videoplatformdienst per definitie geen redactionele verantwoordelijkheid draagt. De Raad van State vraagt zich in dit verband af hoe het kan dat een videoplatform dat bijvoorbeeld alleen programma's zou aanbieden daarvoor geen redactionele verantwoordelijkheid zou dragen.

Om dit te verklaren dient verwezen te worden naar een ander onderscheidend criterium: de selectie van de programma's. De niet-lineaire televisiedienst biedt programma's aan op basis van een door de omroeporganisatie geselecteerde programmacatalogus. Dat impliceert dat de aanbieder van de niet-lineaire televisiedienst zelf kiest welke programma's in zijn catalogus komen te staan. De aanbieder van een videoplatformdienst selecteert geen programma's in functie van een catalogus, maar laat alle programma's op zijn platform toe die voldoen aan de gebruiksvoorwaarden. In dit geval zijn het de omroeporganisaties, die de programma's op de videoplatformdienst aanbieden, die daarvoor de redactionele verantwoordelijkheid dragen. In dergelijke gevallen dienen de omroeporganisaties die de redactionele verantwoordelijkheid dragen de relevante bepalingen uit het Mediadecreet na te leven. Het is mogelijk dat in bepaalde gevallen de aanbieder van een videoplatformdienst zelf optreedt als aanbieder van een televisiedienst. In die hoedanigheid dragen de aanbieders van een videoplatformdienst uiteraard redac-

tionele verantwoordelijkheid voor de programma's die daar aangeboden worden, maar dan vanuit hun hoedanigheid als omroeporganisatie en niet vanuit hun hoedanigheid als aanbieder van een videoplatformdienst. Deze verduidelijking wordt opgenomen in de memorie van toelichting.

1.5. De Raad van State vraagt om te verduidelijken onder welke voorwaarden platformen van onderwijsinstellingen en blogsites onder de definitie van videoplatformdiensten vallen. Platformen van scholen en universiteiten om lessen aan te bieden vallen in principe niet onder de definitie van videoplatformdiensten. Zij zijn immers niet gericht op 'het algemene publiek', enkel op scholieren of studenten die de lessen moeten volgen. Wanneer die platformen zouden worden opengesteld voor het algemeen publiek, kan de kwalificatie 'videoplatformdienst' op die platformen van toepassing worden als aan alle voorwaarden van de definitie is voldaan. Wanneer de betrokken opnames via een ander platform (bijvoorbeeld YouTube) ter beschikking gesteld worden van het algemeen publiek, dan gaat het om door gebruikers gegenereerde inhoud die wordt verspreid via een videoplatformdienst.

Blogsites waar voornamelijk tekst wordt gepost, maar die toelaten om video te embedden, zullen in principe ook niet worden gekwalificeerd als videoplatformdiensten. Het aanbieden van programma's (namelijk een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden) en/of door gebruikers gegenereerde inhoud (een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden) is immers niet het hoofddoel van deze blogsite, is ook niet het hoofddoel van een losstaand onderdeel van deze blogsite en is niet een essentiële functie van deze blogsite. Dit zal echter steeds geval per geval moeten worden nagegaan. Deze verduidelijking wordt opgenomen in de memorie van toelichting.

1.6. De Raad van State heeft vragen bij de verhouding tussen videoplatformdiensten en omroepactiviteiten. Dat is terecht, aangezien de memorie van toelichting stelt dat een videoplatformdienst een omroepactiviteit is, terwijl het voorontwerp de betrokken videoplatformdiensten onderbrengt in een afzonderlijk deel III/1 van het Mediadecreet en niet in deel III waarin de omroepactiviteiten en de omroepdiensten geregeld worden. Bij de suggestie van de gemachtigde om de regels voor videoplatformdiensten onder te brengen in een titel V, Videoplatformdiensten, onder deel III, Radio-omroep en televisie, ziet de Raad van State nog een aantal problemen:

- Het opschrift van deel III zou moeten aangepast worden, aangezien "radio-omroep en televisie" in dat geval de lading niet meer dekt.
- De definitie van omroepactiviteit zou moeten worden aangepast, waarbij de gelijkstelling met "radio-omroep en televisie" wordt geschrapt.
- Artikel 38 en het ontworpen artikel 176/4, §1, 2° en 3°, zouden gedeeltelijk kunnen overlappen, dus moet het ontworpen artikel 176/4, §1, 2° en 3°, zoveel mogelijk verwijzen naar artikel 38.
- Er zou moeten worden onderzocht of een aantal andere horizontale bepalingen, bijvoorbeeld met betrekking tot de bescherming van minderjarigen, moet worden overgebracht naar titel I van deel III.

Deze bedenkingen van de Raad van State hebben tot de volgende reflecties geleid. Hoewel videoplatformdiensten strikt genomen een vorm van omroepactiviteiten zijn (namelijk een activiteit die bestaat in het ter beschikking stellen van bewegende beelden, al dan niet met geluid, of van een reeks van klanken of geluiden bestemd voor het algemene publiek of een deel ervan via elektronische communicatienetwerken) wordt er – in functie van de duidelijkheid – voor geopteerd om deze diensten voorlopig te regelen in een afzonderlijk deel III/1 van het Mediadecreet. De verwevenheid met deel III over de omroepactiviteiten roept momenteel te veel vragen op, hetgeen de rechtszekerheid niet bevordert. Het is echter duidelijk dat een brede herziening van de structuur en de terminologie van het

Mediadecreet zich opdringt. De Raad van State verwijst ook naar “een brede terminologische schoonmaak” in het Mediadecreet. Deze oefening zal opgestart worden na aanpassing van het decreet aan de Europese richtlijnen waarvan de omzetting urgent is.

Intussen blijft de structuur van het Mediadecreet behouden, met een apart deel voor de regeling van videoplatformdiensten. Een overlap tussen artikel 38 en artikel 176/4, §1, 2° en 3°, wordt zo vermeden, aangezien het duidelijk is dat voor videoplatformdiensten het laatste artikel geldt. In deze structuur blijft het ook duidelijk dat een verschillend regime voor de bescherming van minderjarigen van toepassing is op lineaire en niet-lineaire televisiediensten enerzijds en videoplatformdiensten anderzijds.

1.7. De Raad van State is van mening dat de vereiste die in de ontworpen artikelen 149, §1, 1°, 150, §1, 163, eerste lid, 174, eerste lid, en 176/1 van het Mediadecreet wordt opgelegd met betrekking tot het maatschappelijk doel van de betrokken rechtspersoon weinig meerwaarde heeft. Uit het federale Wetboek van vennootschappen en verenigingen volgt immers reeds dat het voorwerp van de rechtspersoon in de statuten moet worden opgenomen. De Raad van State voegt daaraan toe dat de bepaling die daar telkens wordt aan toegevoegd (“De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.”) evenmin meerwaarde heeft, en moet worden weggelaten of verduidelijkt.

In reactie hierop kan worden gesteld dat de vereiste dat het maatschappelijk doel van een aanbieder van andere radiodiensten, van niet-lineaire radiodiensten, van lineaire televisiediensten, van niet-lineaire televisiediensten en van videoplatformdiensten moet bestaan in een welbepaalde activiteit, een klassieke bepaling is in het Mediadecreet, die ook is opgenomen in artikel 138, 141, 143/2, 145, 198 en 202. Hetzelfde geldt voor de bepaling betreffende de activiteiten die aansluiten bij de verwezenlijking van het maatschappelijk doel.

De opmerking van de Raad van State wijst op de noodzaak van een globale oefening waarbij het Mediadecreet in overeenstemming wordt gebracht met het nieuwe Wetboek van vennootschappen en verenigingen. Deze oefening zal deel uitmaken van de algemene opschoning van het Mediadecreet. Bij deze gelegenheid zullen ook de voormelde rechtzettingen die de Raad van State suggereert, worden meegenomen.

1.8. De Raad van State wijst erop dat in het ontworpen artikel 183/1 van het Mediadecreet een verbod op het verwerken van persoonsgegevens van minderjarigen is opgenomen dat niet beperkt is tot de verwerking van persoonsgegevens “voor commerciële doeleinden”. Nochtans heeft het verzamelen van die gegevens slechts zin als ze vervolgens wel mogen worden verwerkt in het kader van de leeftijdscntrole. In de ontworpen bepaling moet volgens de Raad van State daarom ook toegevoegd worden dat de betrokken persoonsgegevens niet mogen verwerkt worden voor andere doeleinden dan de correcte toepassing van die instrumenten voor leeftijdscntrole of andere technische maatregelen.

De Raad van State merkt terecht op dat er een passage ontbreekt in het ontworpen artikel 183/1 van het voorontwerp, namelijk dat het verbod op verwerking betrekking heeft op verwerking voor commerciële doeleinden. Dat het verbod op verwerking van persoonsgegevens in dit artikel ook beperkt is tot verwerking voor commerciële doeleinden blijkt uit paragraaf 24 van de memorie van toelichting en uit de toelichting bij artikel 43: “Met dit artikel wordt het verboden om persoonsgegevens van minderjarigen die de dienstenverdelers verzamelen via instrumenten voor leeftijdscntrole of via andere technische maatregelen die zij implementeren om minderjarigen te beschermen tegen programma’s die hun lichamelijke, gees-

telijke of morele ontwikkeling zouden kunnen aantasten te verwerken voor commerciële doeleinden.”

Omwille van een materiële vergissing werd deze toevoeging niet in het ontworpen artikel 183/1 opgenomen.

Teneinde een gelijk regime voor dienstenverdelers (ontworpen artikel 183/1), televisieomroeporganisaties (ontworpen artikel 42) en aanbieders van videoplatformdiensten (ontworpen artikel 176/4, §2, en 176/6, §1) te waarborgen, wordt in elk van deze artikelen dezelfde zinsnede opgenomen: “worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden”. Met het oog hierop wordt de passage “zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame” uit het ontworpen artikel 176/4, §2, geschrapt. Deze zinsnede is immers al opgenomen in de memorie van toelichting, zoals dit ook in de memorie van toelichting opgenomen is voor de ontworpen artikelen 42 en 176/6.

1.9. In verband met het ontworpen artikel 38 van het Mediadecreet stelt de Raad van State dat dit een getrouwe omzetting omvat van artikel 6 AVMD2018, doch dat dit geen uitbreiding is (zoals aangegeven in de memorie van toelichting) maar wel een beperking ten opzichte van het geldende artikel 38 dat aansporen tot haat en geweld in het algemeen verbiedt.

Omdat er mogelijk gronden voor het aanzetten tot haat kunnen worden gevonden die niet in de ruime opsomming van het ontworpen artikel 38 zijn opgenomen, worden in het ontworpen artikel 38, 1°, de woorden “in het bijzonder” ingevoegd tussen het woord “personen” en de woorden “op grond van”.

1.10. De Raad van State merkt op dat in de inleidende zin van artikel 6 van het voorontwerp, net als in artikel 10, 18, 27, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43 en 48, de datum “19 juli 2019” vervangen dient te worden door de datum “8 mei 2020”.

In antwoord hierop kan verwezen worden naar het wetgevingstechnisch en taaladvies nr. 2020/97 van 2 april 2020 betreffende het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1972 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2018 tot vaststelling van het Europees wetboek voor elektronische communicatie. In dit advies wordt erop gewezen dat de wijziging van het Mediadecreet van 8 mei 2020 in werking is getreden op 8 mei 2020, terwijl de wijziging van dit decreet van 19 juli 2019 slechts in werking is getreden op 30 juni 2020. Bijgevolg werd de datum van 19 juli 2019 behouden in de tekst van het voorontwerp.

1.11. De Raad van State stelt dat het ontworpen artikel 40/1, §1, eerste lid, moet geherformuleerd worden, aangezien het geen correcte omzetting vormt van artikel 3.2 AVMD2010, waarbij de eerste en tweede alinea van artikel 3.2 in één enkele zin en in omgekeerde volgorde zijn omgezet, waardoor de verwarrende zinsnede “al minstens twee keer een inbreuk gepleegd op dezelfde bepalingen waarover de Vlaamse Regulator voor de Media zich uitspreekt” in het ijle blijft hangen. Hetzelfde geldt volgens de Raad van State voor het ontworpen artikel 40/4, §2, eerste lid.

De ontworpen artikelen 40/1, §1, en 40/1, §2, werden geherformuleerd in de zin van artikel 3.2 AVMD2010.

1.12. In verband met het ontworpen artikel 42 is de Raad van State van mening dat de zinsnede “al dan niet op individueel verzoek” overbodig is en beter kan worden weggelaten.

Hierop kan het volgende gerepliceerd worden. Artikel 42 stelt dat televisieomroeporganisaties geen programma's, al dan niet op individueel verzoek, mogen uitzenden die de ontwikkeling van minderjarigen kunnen schaden. De Raad van State stelt terecht dat uit de definitie van 'televisieomroeporganisatie' reeds blijkt dat het gaat om aanbieders van zowel lineaire als niet-lineaire televisiediensten en dat dit niet in de tekst van artikel 42 moet herhaald worden. Anderzijds gelden in het huidige Mediadecreet voor lineaire en niet-lineaire televisiediensten verschillende regels voor wat betreft de bescherming van minderjarigen. Deze worden als gevolg van artikel 6bis AVMD2010 vervangen door een eengemaakt regime voor bescherming van minderjarigen. Dit eengemaakt regime wordt omgezet in het ontworpen artikel 42. Om duidelijk te maken dat het zowel lineaire als niet-lineaire televisiediensten betreft, werd dit geëxpliciteerd in de tekst. Aangezien hiermee het toepassingsgebied van artikel 42 extra duidelijk wordt gemaakt, en in het licht van de rechtszekerheid, werd de betrokken zinsnede behouden.

1.13. De Raad van State heeft vragen bij het ontworpen artikel 150/1, §4/3. Deze bepaling stelt dat de VRM de Europese Commissie er onmiddellijk van op de hoogte moet brengen als "tussen de Vlaamse Regulator voor de Media en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie geen overeenstemming wordt bereikt over wie bevoegd is voor een televisieomroeporganisatie". De Raad van State meent dat met de omschrijving "het nationale regulerende orgaan" allicht een andere nationale regulerende instantie dan de VRM wordt bedoeld, dus een regulerende instantie van een van de andere gemeenschappen of van de federale overheid. In dat geval is het niet duidelijk op welke grond de VRM de Europese Commissie zou kunnen betrekken bij een gebrek aan overeenstemming tussen Belgische regulerende instanties.

In repliek hierop kan worden aangegeven dat dit artikel geenszins de bedoeling heeft te verwijzen naar regulerende instanties van andere gemeenschappen of de federale overheid. De terminologie "de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie" komt uit de richtlijn AVMD2010. In de tekst van artikel 2.5 AVMD2010, omgezet in het ontworpen artikel 150/1, is sprake van "de bevoegde nationale regulerende instanties of organen". Artikel 30 AVMD2010 stelt in dezelfde zin dat elke lidstaat een of meer nationale regulerende instanties, organen of beide aanwijst. Overwegende 94 bij AVMD2010 verklaart dit nader: "De lidstaten zijn, volgens de hun bij het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie toegewezen taken, verantwoordelijk voor de daadwerkelijke uitvoering van deze richtlijn. Het staat hun vrij de passende instrumenten te kiezen, overeenkomstig hun rechtstradities en gevestigde structuren, en met name de vorm van hun bevoegde onafhankelijke regulerende organen, zodat zij hun werk bij de uitvoering van deze richtlijn op onvooringenomen en transparante wijze kunnen doen." Het is dus mogelijk dat sommige lidstaten één of meer nationale regulerende instanties hebben aangewezen, en dat andere lidstaten één of meer nationale regulerende organen hebben aangewezen. Om die reden verwijst het ontworpen artikel 150/1, §4/3, terecht naar "de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie". Bij conflicten tussen de VRM en de andere nationale regulerende instanties binnen België zal in overleg en rekening houdend met de federale loyaliteit een oplossing gezocht worden.

1.14. In verband met het ontworpen artikel 155/1 stelt de Raad van State dat de aan de Vlaamse Regering toegekende delegatie (om maatregelen te nemen die een passende aandacht voor televisiediensten van algemeen belang moeten waarborgen) moet verduidelijkt worden. Enerzijds moeten, met toepassing van overweging 25 van AVMD2018, de doelstellingen van algemeen belang die worden nagestreefd met de maatregelen vooraf duidelijk worden bepaald. Indien de Vlaamse Regering in dit verband beperkingen kan opleggen aan de vrijheid van meningsuiting van de omroepen, moet dit in het ontworpen artikel 155/1 worden gepreciseerd. Ander-

zijds moet in het ontworpen artikel 155/1 worden verduidelijkt aan welke actoren de verplichtingen kunnen worden opgelegd.

Het ontworpen artikel 155/1 werd aangevuld met de doelstellingen van algemeen belang die worden nagestreefd. Gelet op de snelle ontwikkelingen in het media-ecosysteem werd echter geen oplijsting toegevoegd van de actoren aan wie verplichtingen kunnen worden opgelegd. Het gaat om partijen die de user interface controleren en impact hebben op de zichtbaarheid en vindbaarheid van content. Het is vandaag moeilijk te voorspellen welke (nieuwe) actoren hier in de toekomst nog een rol zullen spelen. Om die reden werd in de tekst van het ontwerp van decreet gespecificeerd dat de Vlaamse Regering criteria kan vastleggen en maatregelen kan opleggen aan ondernemingen om ervoor te zorgen dat er passende aandacht, zichtbaarheid en vindbaarheid wordt verzekerd voor televisiediensten van algemeen belang.

1.15. De Raad van State stelt dat in de inleidende zin van artikel 34 van het voorontwerp de vermelding "artikel 45" moet worden vervangen door "artikel 33". Deze wijziging werd doorgevoerd.

1.16. In verband met het ontworpen artikel 176/2 waarin een voorafgaande meldingsplicht voor videoplatformdiensten wordt ingevoerd, merkt de Raad van State op dat moet worden voorzien in een overgangsregeling voor videoplatformdiensten die reeds actief zijn.

Op dit punt kan de Raad van State worden bijgetreden. De verplichting uit artikel 176/2 wordt echter pas uitvoerbaar nadat de Vlaamse Regering heeft bepaald welke gegevens de kennisgeving moet bevatten en welke latere wijzigingen in die gegevens aan de VRM moeten worden meegedeeld. Een overgangsregeling voor bestaande aanbieders van videoplatformdiensten wordt opgenomen in artikel 176/2.

1.17. In verband met het ontworpen artikel 180, §§1 en 2, stelt de Raad van State dat het systeem waarbij functionaliteiten in beginsel zijn toegestaan kan voldoen aan de voorwaarde dat maatregelen ter bescherming van de integriteit van programma's en audiovisuele mediadiensten slechts dienen te worden opgelegd voor zover ze noodzakelijk zijn om te voldoen aan door de lidstaten overeenkomstig het Unierecht duidelijk gedefinieerde doelstellingen van algemeen belang. De Raad van State voegt daar echter aan toe dat het zinvol is om in het ontworpen artikel 180, §1, uitdrukkelijk melding te maken van de commerciële overlays.

Hierop kan worden gerepliceerd dat de commerciële overlays niet zijn meegenomen in de tekst van het ontworpen artikel 180, §1, omdat een doorgifte van een televisieprogramma met overlay voor commerciële doeleinden wordt beschouwd als een gewijzigde doorgifte, die op basis van dit artikel uitgesloten is. Het feit dat commerciële overlays de toestemming vereisen van de televisieomroeporganisaties vloeit reeds voort uit het bestaande artikel 180 van het Mediadecreet. Dit blijkt duidelijk uit de memorie van toelichting bij artikel 180 van het Mediadecreet (*Parl. St. VI.Parl. 2011-12, nr. 1703/1*). Overlays die de redactionele controle en autonomie van de omroeporganisatie in gevaar brengen, kunnen niet worden toegevoegd zonder de uitdrukkelijke toestemming van de betrokken omroeporganisatie. De cases waarin al dan niet toestemming moet gevraagd worden aan de televisieomroeporganisaties worden verder verduidelijkt in de memorie van toelichting.

1.18. In verband met het ontworpen artikel 227/1 stelt de Raad van State vast dat de beurtrol voor het woordvoerderschap binnen ERGA waarbij elk van de drie gemeenschapsregulatoren om de beurt het woord voert, niet formeel valt onder het samenwerkingsakkoord van 8 maart 1994 tussen de federale staat, de gemeenschappen en de gewesten met betrekking tot de vertegenwoordiging van

het Koninkrijk België in de Ministerraad van de Europese Unie. Dit samenwerkingsakkoord kan niet zomaar bij analogie worden toegepast, nu het niet gaat om een orgaan van de Raad. Er moet daarvoor volgens de Raad van State in een nieuwe formele grondslag worden voorzien. De Raad van State verwijst in dit verband naar een gelijkaardige lacune met betrekking tot de vertegenwoordiging en de standpuntbepaling namens België inzake door de Europese Commissie aan te nemen gedelegeerde en uitvoeringshandelingen.

In antwoord hierop kan worden gesteld dat ERGA de lidstaten niet vertegenwoordigt in het kader van de Comitologieverordening³ en als dusdanig ook niet tussenkomt in het kader van de vaststelling van gedelegeerde handelingen. ERGA is samengesteld uit vertegenwoordigers van de mediaregulatoren. Artikel 30ter.4 van de AVMD2010 bepaalt dat zij onderling hun eigen procedures afspreken in een eigen reglement van orde. Dit is in overeenstemming met de onafhankelijkheidsvereiste die in artikel 30.2, tweede lid, van de AVMD2010 wordt opgelegd aan de nationale regulerende instanties bij de uitvoering van hun bevoegdheden. Artikel 218, §6, van het Mediadecreet bevestigt dat de Vlaamse Regulator voor de Media samenwerkt met de bevoegde regulerende instanties voor radio-omroep en voor telecommunicatie van de gemeenschappen, de federale overheid en de andere lidstaten van de Europese Gemeenschap, evenals met de Belgische mededingingsautoriteiten en met de regulerende en toezichthoudende instanties in de overige economische sectoren in België. Het ontworpen artikel 227/1 bevestigt daarnaast dat de Vlaamse Regulator voor de Media deelneemt aan de werking van ERGA.

46. De Vlaamse Regering heeft haar derde principiële goedkeuring voor dit decreet gegeven op 15 januari 2021.

47. De Vlaamse Toezichtcommissie gaf haar advies op 26 januari 2021.

– *Advies Vlaamse Toezichtcommissie*

1.1. De VTC (Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens) formuleerde op 26 januari 2021 het advies nr. 2021/10 over het voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie. De VTC gaf een positief advies wat het verbod op commercieel gebruik betreft, maar adviseert om het kader van het beschermingsmechanisme grondig te analyseren en de nodige maatregelen te nemen voor de verschillende verwerkingen.

1.2. De VTC stelt dat het duidelijk is dat er persoonsgegevens van minderjarigen (zullen) worden verwerkt en dat deze verwerking omkaderd moet worden met de nodige decretale bepalingen. Het staat echter niet vast dat er in het kader van de toepassing van de beschermingsmechanismes sprake zal zijn van verwerking van persoonsgegevens. Wat het voorontwerp bepaalt, is dat wanneer er persoonsgegevens van minderjarigen zouden worden verzameld dat deze niet gebruikt mogen worden voor commerciële doeleinden. Deze bepaling doet op geen enkele manier afbreuk aan alle verplichtingen die aan de verwerkers van persoonsgegevens (in

³ Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 tot vaststelling van de algemene voorschriften en beginselen die van toepassing zijn op de wijze waarop de lidstaten de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie controleren, OJ L 55, 28.2.2011, p. 13–18. Zie ook artikel 291 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

casu de televisie-omroeporganisaties, de aanbieders van videoplatformdiensten en de dienstenverdelers) door de algemene verordening gegevensbescherming (AVG) worden opgelegd. Deze verduidelijking zal aan de memorie van toelichting worden toegevoegd.

1.3. De VTC stelt vervolgens dat er waarschijnlijk ook sprake is van verwerking van persoonsgegevens van meerderjarigen. Dat kan inderdaad het geval zijn. Het voorontwerp verbiedt inderdaad niet dat deze persoonsgegevens mogen worden verwerkt voor commerciële doeleinden. Maar ook deze verwerking moet steeds conform de AVG gebeuren. Dit zal in de memorie van toelichting worden verduidelijkt.

1.4. De VTC adviseert dat de verwerkingen die dan wel gaan gebeuren van de persoonsgegevens, in het bijzonder van minderjarigen, ook een decretaal kader krijgen dat voldoende waarborgen biedt. Er mag uit de ontwerpbeplanning niet afgeleid worden dat bij die verwerking alles toegelaten is. De principes en regels van de AVG moeten daarbij ook gerespecteerd worden. Het lijkt er volgens de VTC op dat er nu een lacune is die moet weggewerkt worden. Deze lacune zal worden weggewerkt door de verduidelijking die aan de memorie van toelichting zal worden toegevoegd.

1.5. Voor wat de verwerking van de persoonsgegevens van de minderjarigen betreft, beveelt de VTC aan dat de principes van gegevensbescherming door ontwerp en door standaardinstellingen worden toegepast. Als er de mogelijkheid bestaat om de kinderen te beschermen zonder dat ze zich moeten identificeren, heeft die mogelijkheid nog altijd de voorkeur. Dit uitgangspunt wordt ondersteund. Maar aangezien dit principes zijn uit de AVG lijkt het niet opportuun om dit te expliciteren in het voorontwerp noch in de memorie van toelichting.

1.6. In het advies stelt de VTC dat er voorafgaand aan de verwerking en dus aan de keuze van een beschermingsmechanisme door de Vlaamse overheidsinstanties een gegevensbeschermingsimpactanalyse moet worden opgemaakt. De VTC lijkt er verkeerdelijk van uit te gaan dat het een Vlaamse overheidsinstantie is die verwerkingsverantwoordelijke is in het kader van artikel 7, 37, 39 en 43 van dit voorontwerp. Dat is echter niet het geval. Het is niet de Vlaamse overheid zelf die persoonsgegevens zal verwerken, maar zij legt wel enkele voorwaarden op aan derden (in casu de televisie-omroeporganisaties, de aanbieders van videoplatformdiensten en de dienstenverdelers) met betrekking tot het verwerken van persoonsgegevens. De Vlaamse overheid is in geen geval de verwerkingsverantwoordelijke, het zijn de derden die de verwerkingsverantwoordelijken zijn en bijgevolg dienen zij zich te houden aan alle verplichtingen die hen door de AVG worden opgelegd. Het is de taak van iedere verwerkingsverantwoordelijke om zelf te beslissen of een gegevensbeschermingsimpactanalyse vereist is.

48. De definitieve goedkeuring door de Vlaamse Regering gebeurde op 5 februari 2021.

D. Bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest

49. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

II. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen toelichting.

Artikel 2

Dit artikel behoeft geen toelichting.

Artikel 3

In dit artikel worden bestaande definities geactualiseerd en worden nieuwe definities ingevoegd overeenkomstig artikel 1 van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 1, van AVMD2018.

De definities zijn opgenomen in artikel 2 van het Mediadecreet.

Het eerste punt van artikel 3 voegt het nieuwe begrip 'aanbieders van videoplatformdiensten' in. Dat wordt in het Mediadecreet ingevoegd in artikel 2 van het Mediadecreet als een nieuw punt 1°. Een aanbieder van videoplatformdiensten is de natuurlijke persoon of de rechtspersoon die een videoplatformdienst aanbiedt.

Het tweede punt van artikel 3 wijzigt de definitie van 'commerciële communicatie', opgenomen in artikel 2, 5°, van het Mediadecreet. Commerciële communicatie moet niet langer deel uitmaken van een programma of moet deze niet langer vergezellen, maar kan ook met door gebruikers gegenereerde inhoud gepaard gaan. Deze wijziging gebeurt in het licht van de uitbreiding van het toepassingsgebied van AVMD2010, door de wijzigingen aangebracht door AVMD2018, naar videoplatformdiensten. De opsomming van de vormen van commerciële communicatie is een niet-limitatieve opsomming. Dat betekent dat er vormen van commerciële communicatie bestaan die alleen moeten voldoen aan de regels zoals bepaald in hoofdstuk IV, afdeling I, afdeling II, afdeling III en afdeling IV. Indien bijvoorbeeld een sponsorboodschap of een publireportage niet zouden voldoen aan de respectievelijke definities zoals bepaald in respectievelijk artikel 2 en artikel 81 van het Mediadecreet betekent dit niet automatisch dat deze vormen van commerciële communicatie gekwalificeerd dienen te worden als reclame. Het kan immers zijn dat er sprake is van een andere vorm van commerciële communicatie die niet opgelijst staat tussen de voorbeelden zoals opgenomen in artikel 2, 5°, van het Mediadecreet.

Het derde punt voegt een nieuw punt 6°/1 in artikel 2 van het Mediadecreet in waarin het Contactcomité wordt omschreven.

Het vierde punt van artikel 3 definieert het nieuwe begrip 'door gebruikers gegenereerde inhoud'. Dit begrip wordt het nieuwe punt 7°/2 van artikel 2 van het Mediadecreet. Door gebruikers gegenereerde inhoud is een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden, bestemd voor het algemene publiek of een deel ervan, die ongeacht de duur ervan een afzonderlijk element vormt, die door een gebruiker is gecreëerd en door die gebruiker of een andere gebruiker is geüpload naar bijvoorbeeld een videoplatform.

De definitie van 'door gebruikers gegenereerde inhoud' is gebaseerd op de definitie van 'door gebruikers gegenereerde video' die door artikel 1, lid 1, d), van AVMD2018 werd ingevoegd als een nieuw artikel 1, lid 1, b bis), in AVMD2010. Daar waar de definitie van 'door gebruikers gegenereerde video' betrekking heeft op 'beelden' heeft de definitie van 'door gebruikers gegenereerde inhoud' ook betrekking op 'klanken en geluiden'.

Het vijfde punt van artikel 3 past de definitie van 'omroepdienst' aan. Omroepdienst is gedefinieerd in artikel 2, 26°, van het Mediadecreet. De vereiste inzake het hoofddoel moet ook worden geacht te zijn nageleefd indien de dienst een audiovisuele of auditieve inhoud en vorm heeft die kan worden afgescheiden van de hoofdactiviteit van de omroeporganisatie, zoals op zichzelf staande delen van onlinekranten die programma's of door gebruikers gegenereerde inhoud bevatten, wanneer die delen als afscheidbaar van hun hoofdactiviteit kunnen worden beschouwd. Een dienst moet worden geacht louter een niet-afscheidbare aanvulling op de hoofdactiviteit te vormen indien er een verband bestaat tussen het audiovisuele of auditieve aanbod en de hoofdactiviteit, zoals het aanbieden van nieuws in schriftelijke vorm. Zodoende kunnen kanalen of andere audiovisuele of auditieve diensten die onder de redactionele verantwoordelijkheid van een omroeporganisatie vallen, op zichzelf omroepdiensten vormen, zelfs als deze worden aangeboden op een videoplatformdienst waarvoor geen redactionele verantwoordelijkheid geldt. In dergelijke gevallen zijn het de omroeporganisaties die AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, moeten naleven. Videoclips die zijn ingebed in de redactionele inhoud van elektronische versies van kranten en tijdschriften, zijn voorbeelden van omroepactiviteiten maar zijn geen omroepdiensten.

Het zesde punt van artikel 3 breidt de definitie van 'productplaatsing' uit naar door gebruikers gegenereerde inhoud. Productplaatsing is gedefinieerd in artikel 2, 30°, van het Mediadecreet. Om van productplaatsing te kunnen spreken, moet in elke concrete situatie worden beoordeeld of de vermelding het resultaat is van een commerciële afspraak tussen een gebruiker/producent/omroeporganisatie en een adverteerder. Deze commerciële afspraak moet tot doel hebben om tegen betaling van een financiële vergoeding of soortgelijke vergoeding een goed, dienst of imago van een adverteerder te promoten in een programma of een door gebruikers gegenereerde video. Het loutere feit dat bijvoorbeeld een goed, dienst of merk positief, herhaaldelijk of prominent in beeld komt in een programma of door gebruikers gegenereerde video impliceert op zich niet dat er sprake is van productplaatsing. Ook het loutere feit dat een producent/gebruiker/omroeporganisatie de toestemming krijgt om bijvoorbeeld te filmen op een bepaalde locatie of bepaald evenement vormt geen productplaatsing. Om van productplaatsing te kunnen spreken moet er steeds sprake zijn van commerciële afspraken die gemaakt zijn met het oog op het promoten van een goed, dienst of imago van de betrokken adverteerder. Er moet steeds sprake zijn van een waardevolle tegenprestatie van de adverteerder.

Uit overwegende 91 bij de AVMD2010 blijkt dat het gratis leveren van goederen of diensten, zoals rekwisieten en prijzen, alleen als productplaatsing dient te worden gekwalificeerd indien de betrokken goederen of diensten van grote waarde zijn. Aangezien de definitie van productplaatsing niet gewijzigd is in AVMD2018, blijft deze overwegende relevant bij de toepassing van artikel 11 AVMD2010. Dit impliceert dat het gratis ter beschikking stellen van goederen en diensten geen productplaatsing is, tenzij het gaat om goederen of diensten van grote waarde.

Het zevende punt van artikel 3 actualiseert de definitie van 'programma'. Programma is gedefinieerd in artikel 2, 31°, van het Mediadecreet. Nieuw is de uitdrukkelijke vermelding "ongeacht de duur ervan". Dat betekent dat er geen bepaalde minimum- of maximumduur is voor een programma. Een andere nieuwigheid is de toevoeging van "videoclips" als voorbeeld van een programma. Deze toevoeging geschiedt in het licht van de uitbreiding van het toepassingsgebied van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, naar videoplatformdiensten.

Het achtste punt van artikel 3 voegt het nieuwe begrip 'redactionele beslissing' in. Redactionele beslissing wordt gedefinieerd in artikel 2, 36°/1, van het Mediadecreet. Een precieze omschrijving van dit begrip is nodig, gezien in artikel 150/1, §2, 1°, van het Mediadecreet de plaats waar redactionele beslissingen worden genomen als aanknopingspunt wordt gebruikt om te bepalen of een televisieom-

roeporganisatie al dan niet is gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Het negende punt van artikel 3 actualiseert de definitie van 'sponsoring'. Sponsoring is gedefinieerd in artikel 2, 41°, van het Mediadecreet. Het begrip wordt uitgebreid naar bijdragen aan de financiering van videoplatformdiensten en door gebruikers gegenereerde inhoud. Dit geschiedt in het licht van de uitbreiding van het toepassingsgebied van de AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, naar videoplatformdiensten. Aangezien sponsoring een vorm van commerciële communicatie is, mag een sponsorboodschap een commerciële boodschap en promotionele elementen bevatten, zolang voldaan is aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 91 van het Mediadecreet. De opsomming van sponsorboodschappen die niet aanzetten tot consumptie zoals opgenomen in verschillende parlementaire documenten, namelijk "een louter imago-ondersteunende slogan of baseline van de sponsor" in de parlementaire voorbereiding bij het decreet van 29 juni 2007 (ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2007, *Parl.St.* VI.Parl. 2006-07, nr. 1218/4, 3) en "[e]en louter imago-ondersteunende slogan of baseline van de sponsor of van zijn producten of diensten" in de memorie van toelichting bij het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (ontwerp van decreet betreffende de radio-omroep en televisie *Parl.St.* VI.Parl. 2008-09, nr. 2014/1, 39), is geen limitatieve opsomming. Voorgaande betekent evenmin dat er slechts sprake kan zijn van een imago-ondersteunende boodschap als deze boodschap geen promotionele elementen zou omvatten. Bijgevolg kan er slechts sprake zijn van een inbreuk op artikel 91 van het Mediadecreet als de sponsorboodschap rechtstreeks aanspoort tot aankoop of huur van goederen of diensten, in het bijzonder door die goederen of diensten specifiek aan te prijzen. Het gebruik van bepaalde stijlelementen, zoals een vraagstelling, kan er niet toe leiden dat een sponsorboodschap per definitie een wervend karakter verkrijgt. Daarnaast is het belangrijk te benadrukken dat het gebruik van een baseline (al dan niet commerciële en promotionele elementen bevattend) niet beperkt is tot het gebruik van een baseline van een sponsor, maar ook van toepassing is op het gebruik van een baseline van een merk, een product of een dienst van die sponsor. Tot slot moet meegegeven worden dat het in strijd zou zijn met de doelstelling van liberalisering en flexibilisering om van een adverteerder te eisen dat de baseline van een campagne per medium waarop geadverteerd wordt, zou moeten worden aangepast. Het nastreven van imago- of merkbekendheid is immers een wezenskenmerk van sponsoring, en kan maar worden gerealiseerd wanneer de door een sponsor gehanteerde baseline consistent kan worden gebruikt.

Het tiende punt van artikel 3 voert het nieuw begrip 'videoplatformdienst' in. Videoplatformdienst wordt gedefinieerd in artikel 2, 45°/1, van het Mediadecreet. Deze toevoeging gebeurt in het licht van de uitbreiding van het toepassingsgebied van de AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, naar videoplatformdiensten.

Uit de definities van niet-lineaire televisiedienst en videoplatformdienst blijkt dat het belangrijkste onderscheidend criterium tussen beiden de redactionele verantwoordelijkheid is. Een niet-lineaire televisiedienst is een omroepdienst die valt onder de redactionele verantwoordelijkheid van de aanbieder van de dienst. Een videoplatformdienst daarentegen biedt programma's en/of door gebruikers gegenereerde inhoud aan waarvoor de aanbieder van de videoplatformdienst per definitie geen redactionele verantwoordelijkheid draagt. Ook een videoplatformdienst die alleen programma's aanbiedt, draagt daarvoor geen redactionele verantwoordelijkheid. Om dit te verklaren dient verwezen te worden naar een ander onderscheidend criterium: de selectie van de programma's. Een niet-lineaire televisiedienst biedt programma's aan op basis van een door de omroeporganisatie geselecteerde programmacatalogus. Dat impliceert dat de aanbieder van de niet-lineaire televisiedienst zelf kiest welke programma's in zijn catalogus komen

te staan. De aanbieder van een videoplatformdienst selecteert geen programma's in functie van een catalogus, maar laat alle programma's op zijn platform toe die voldoen aan de gebruiksvoorwaarden. In dit geval zijn het de omroeporganisaties die de programma's op de videoplatformdienst aanbieden, die daarvoor de redactionele verantwoordelijkheid dragen. In dergelijke gevallen dienen de omroeporganisaties die de redactionele verantwoordelijkheid dragen de relevante bepalingen uit het Mediadecreet na te leven. Het is mogelijk dat in bepaalde gevallen de aanbieder van een videoplatformdienst zelf optreedt als aanbieder van een televisiedienst. In die hoedanigheid dragen de aanbieders van een videoplatformdienst uiteraard redactionele verantwoordelijkheid voor de programma's die daar aangeboden worden, maar dan vanuit hun hoedanigheid als omroeporganisatie en niet vanuit hun hoedanigheid als aanbieder van een videoplatformdienst. Videoplatformdiensten bieden audiovisuele inhoud aan die in toenemende mate wordt geraadpleegd door het algemene publiek en met name door jongeren. Dit is ook het geval met betrekking tot socialemediadiensten, die een belangrijk kanaal zijn geworden voor het delen van informatie en voor vermaak en educatie, onder meer door toegang te verstrekken tot programma's en door gebruikers gegenereerde inhoud. Die socialemediadiensten moeten onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet vallen omdat zij wedijveren om dezelfde doelgroepen en inkomsten als de omroepdiensten. Voorts hebben zij ook in die zin een aanzienlijk effect dat zij de mogelijkheid voor gebruikers om de standpunten van andere gebruikers te vormen en te beïnvloeden, vergemakkelijken. Daarom moeten socialemediadiensten, ter bescherming van minderjarigen tegen schadelijke inhoud en van alle burgers tegen aanzetten tot haat, geweld en terrorisme, onder de toepassing van het Mediadecreet vallen voor zover en in de mate dat zij voldoen aan de definitie van videoplatformdienst.

Hoewel het doel van het Mediadecreet er niet in bestaat socialemediadiensten als zodanig te reguleren, moet een socialemediadienst onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet vallen indien de levering van programma's en door gebruikers gegenereerde inhoud een essentiële functie van die dienst vormen. De levering van programma's en door gebruikers gegenereerde inhoud kan worden beschouwd als een essentiële functie van de socialemediadienst indien de audiovisuele inhoud niet louter een aanvulling vormt op of een klein deel uitmaakt van de activiteiten van die socialemediadienst. Ter wille van de duidelijkheid, doeltreffendheid en consistentie bij de uitvoering ervan, heeft de Europese Commissie, na raadpleging van het Contactcomité, "Richtsnoeren voor de praktische toepassing van het criterium van de essentiële functie als bedoeld in de definitie van "videoplatformdienst" in het kader van de richtlijn audiovisuele mediadiensten" opgesteld, die op 7 juli 2020 werden gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie. Bij de beoordeling of een bepaalde dienst als videoplatformdienst kan gekwalificeerd worden, zullen deze richtsnoeren worden toegepast.

Wanneer een afscheidbaar gedeelte van een dienst voor de toepassing van het Mediadecreet een videoplatformdienst vormt, moet enkel dat gedeelte onder de bepalingen van het Mediadecreet vallen dat van toepassing is op videoplatformdiensten, en uitsluitend ten aanzien van programma's en door gebruikers gegenereerde inhoud. De definitie van videoplatformdienst mag geen betrekking hebben op niet-economische activiteiten zoals het aanbieden van audiovisuele inhoud op websites van particulieren en niet-commerciële groepen met gemeenschappelijke belangen.

Platformen van scholen en universiteiten om lessen aan te bieden vallen in principe niet onder de definitie van videoplatformdiensten. Zij zijn immers niet gericht op 'het algemene publiek', enkel op scholieren of studenten die de lessen moeten volgen. Wanneer die platformen zouden worden opengesteld voor het algemeen publiek, kan de kwalificatie 'videoplatformdienst' op die platformen van toepassing worden als aan alle voorwaarden van de definitie is voldaan. Wanneer de betrokken

opnames via een ander platform (bijvoorbeeld YouTube) ter beschikking gesteld worden van het algemeen publiek, dan gaat het om door gebruikers gegenereerde inhoud die wordt verspreid via een videoplatformdienst.

Blogsites waar voornamelijk tekst wordt gepost maar die toelaten om video te embedden, zullen in principe ook niet worden gekwalificeerd als videoplatformdiensten. Het aanbieden van programma's (namelijk een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden) en/of door gebruikers gegenereerde inhoud (een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden) is immers niet het hoofddoel van deze blogsite, is ook niet het hoofddoel van een losstaand onderdeel van deze blogsite en is niet een essentiële functie van deze blogsite. Dit zal echter steeds geval per geval moeten worden nagegaan.

Aangezien een videoplatformdienst een omroepactiviteit is, zoals bepaald in artikel 2, 25°, van het Mediadecreet, zijn artikel 37 en 38 van het Mediadecreet van toepassing op videoplatformdiensten.

Artikel 4

In dit artikel wordt het in artikel 38 van het Mediadecreet opgenomen verbod voor omroepactiviteiten om aan te sporen tot haat en geweld gewijzigd overeenkomstig artikel 6 van AVMD2010 zoals gewijzigd door artikel 1, lid 9, van AVMD2018.

Ten eerste wordt het verbod tot aanzetten tot geweld of haat gepreciseerd. Meer specifiek wordt verduidelijkt dat het aanzetten ertoe niet mag gebeuren op grond van artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Deze verduidelijking geschiedt ter bevordering van de rechtszekerheid en moet resulteren in heldere regels ter zake. In het gewijzigde artikel 38 van het Mediadecreet wordt ervoor gekozen de gronden opgenomen in artikel 21 van het Handvest uitdrukkelijk op te sommen en niet enkel te verwijzen naar dat artikel.

Ten tweede is er een uitbreiding van het verbod naar het aansporen tot terrorisme. De terrorismedreiging is meer en meer divers en geografisch verspreid. De dreiging blijft aanzienlijk, complex en erg onvoorspelbaar. Gezien de evolutie van de middelen waarmee inhoud via elektronische-communicatienetwerken wordt verspreid, kunnen terroristische boodschappen tegenwoordig razendsnel wijdverspreid worden. Het is bijgevolg belangrijk om het algemene publiek te beschermen tegen het aanzetten tot terrorisme.

Artikel 38 van het Mediadecreet wil middels deze uitbreiding van het verbod verzekeren dat omroepactiviteiten niet het publiekelijk uitlokken van het plegen van een terroristisch misdrijf omvatten en zodoende het algemene publiek hier tegen beschermen. Het publiekelijk uitlokken van het plegen van een terroristisch misdrijf moet worden begrepen in de zin van richtlijn (EU) 2017/541 van het Europees Parlement en de Raad. Deze omschrijving is in nationaal recht terug te vinden in artikel 140bis van het Strafwetboek dat het publiekelijk uitlokken van het plegen van een terroristisch misdrijf omschrijft als volgt: "iedere persoon die een boodschap verspreidt of anderszins publiekelijk ter beschikking stelt met het oogmerk aan te zetten tot het plegen van één van de in artikel 137 of 140sexies bedoelde misdrijven".

Het begrip 'aanzetten tot geweld of haat' moet worden begrepen in de zin van kaderbesluit 2008/913/JBZ van de Raad van 28 november 2008 betreffende de bestrijding van bepaalde vormen en uitingen van racisme en vreemdelingenhaat door middel van strafrecht.

Het is belangrijk te benadrukken dat artikel 38 van het Mediadecreet niet mag verhinderen dat nieuws- en actualiteitenprogramma's niet meer integraal zouden kunnen worden uitgezonden. Een reportage uit een nieuws- en actualiteitenprogramma kan er immers net op gericht zijn om wat verboden is in artikel 38 van het Mediadecreet aan de kaak te stellen. Gelet op de noodzaak aan objectieve, volledige en ongecensureerde nieuws- en duidingsprogramma's – de vrije meningsuiting en vrijheid van de pers indachtig – moet hierbij de mogelijkheid behouden worden om boodschappen te verwerken zoals opgenomen in artikel 38 van het Mediadecreet op voorwaarde dat deze duidelijk gekaderd worden. Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan toespraken van (overleden) dictators en nieuwsberichten over terroristische aanslagen.

Artikel 5

In dit artikel wordt in artikel 40 van het Mediadecreet punt 4° vervangen. Deze wijziging past in de omzetting van artikel 5 van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 8, van AVMD2018. Artikel 40 van het Mediadecreet verplicht aanbieders van omroepdiensten bepaalde informatie gemakkelijk, rechtstreeks en permanent ter beschikking te stellen van kijkers en luisteraars. Het gaat om de volgende gegevens: naam, adres, e-mail of webadres. Hieraan wordt toegevoegd dat de aanbieder van de omroepdienst valt onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en onder het toezicht van Vlaamse Regulator voor de Media.

Artikel 6

Dit artikel zet de zogenaamde uitzonderingsprocedure om, zowel voor lineaire als voor niet-lineaire televisiediensten. De uitzonderingsprocedure is opgenomen in artikel 3 van AVMD2010. Artikel 3 van AVMD2010 werd gewijzigd door artikel 1, lid 4, van AVMD2018. In het nieuwe artikel 3 wordt met betrekking tot de uitzonderingsprocedures geen onderscheid meer gemaakt tussen lineaire en niet-lineaire televisiediensten. Dit strookt met de doelstelling van AVMD2018 om het onderscheid tussen de toepasselijke regels voor lineaire en niet-lineaire televisiediensten zoveel mogelijk weg te werken en een meer gelijk speelveld te creëren (zie supra). Oud artikel 44 van het Mediadecreet bevatte de uitzonderingsprocedure voor lineaire televisiediensten en oud artikel 176 van het Mediadecreet bevatte de uitzonderingsprocedure voor niet-lineaire televisiediensten. Deze twee artikelen worden opgeheven.

De procedures in artikel 3 van AVMD2010 worden "uitzonderingsprocedures" genoemd omdat ze uitzonderingen toestaan op het algemene principe van vrij verkeer van diensten.

Er zijn drie uitzonderingsprocedures die de Vlaamse Regulator voor de Media onder bepaalde voorwaarden toelaten om voorlopige maatregelen te nemen met betrekking tot de vrijheid van ontvangst of de doorgifte van een specifieke televisieomroepdienst uit andere lidstaten van de Europese Unie, of uit een andere staat in de Europese Economische Ruimte, of uit België die niet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen.

Op de eerste uitzonderingsprocedure kan een beroep worden gedaan in geval van aanzetten tot haat of geweld of ter bescherming van minderjarigen of van de volksgezondheid. De tweede uitzonderingsprocedure kan worden toegepast indien er sprake is van het uitlokken van een terroristisch misdrijf, of met het oog op de bescherming van de openbare veiligheid, nationale veiligheid en defensie. Is er in één van de situaties waarbij men normaliter een beroep zou doen op de tweede uitzonderingsprocedure sprake van hoogdringendheid, dan kan een beroep gedaan worden op de derde uitzonderingsprocedure die het toelaat om sneller op te treden.

Artikel 7

Dit artikel zet artikel 6bis van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 10, van AVMD2018, om in een nieuw artikel 42 van het Mediadecreet. Het onderscheid tussen lineaire en niet-lineaire televisiediensten met betrekking tot de bescherming van minderjarigen wordt opgeheven. Voor lineaire en niet-lineaire televisiediensten zullen dezelfde regels gelden.

De meest schadelijke inhoud, die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten maar niet noodzakelijkerwijs strafbaar is, moet onderworpen zijn aan de strengste maatregelen zoals versleuteling en doeltreffend ouderlijk toezicht, waarbij de mogelijkheid voor de lidstaten tot het vaststellen van strengere maatregelen onverlet wordt gelaten.

Het eerste lid van het nieuwe artikel 42 bepaalt dat televisieomroeporganisaties geen programma's, al dan niet op individueel verzoek, mag uitzenden die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten tenzij de televisieomroeporganisatie door selectie van de tijd van uitzenden, instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen waarborgt dat minderjarigen deze programma's normaliter niet te horen of te zien krijgen. Wanneer de selectie door de televisieomroeporganisatie van de geschikte tijd van uitzenden moet worden beoordeeld, dient ook rekening te worden gehouden met de doelgroep van het betrokken televisieomroepprogramma.

Om de kijkers, waaronder ouders en minderjarigen, in staat te stellen weloverwogen besluiten te nemen over de inhoud die zij willen bekijken, moeten de televisieomroeporganisaties voldoende informatie verstrekken over inhoud die de lichamelijke, geestelijke en morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten. In overwegende 19 van AVMD2018 staat hierover het volgende: "Daartoe kan bijvoorbeeld gebruik worden gemaakt van een systeem van inhoudsbeschrijvingen, een akoestische waarschuwing, een visueel symbool of een ander middel ter nadere omschrijving van de aard van de inhoud." Daarbij stimuleert de decreetgever om de mogelijkheden voor coregulering grondig in overweging te nemen.

In verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad (algemene verordening gegevensbescherming) wordt onderkend dat kinderen specifieke bescherming behoeven in verband met de verwerking van hun persoonsgegevens. Het instellen van kinderbeschermingsmechanismen door televisieomroeporganisaties leidt onvermijdelijk tot de verwerking van de persoonsgegevens van minderjarigen. Aangezien die mechanismen zijn gericht op het beschermen van kinderen, mogen persoonsgegevens van minderjarigen die in het kader van technische kinderbeschermingsmaatregelen worden verwerkt, niet voor commerciële doeleinden, zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame, worden gebruikt.

Elke verwerking van persoonsgegevens die valt onder de AVG dient natuurlijk te gebeuren conform deze AVG. Een verordening heeft ingevolge artikel 288 VWEU (Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie) een algemene strekking en is verbindend in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat. Het gevolg van deze rechtstreekse toepasselijkheid is dat het overschrijven of omzetten van een verordening niet nodig is. Daarom wordt in dit ontwerp van decreet niet verder ingegaan op de verplichtingen waaraan de televisie-omroeporganisaties zich moeten houden bij de verwerking van persoonsgegevens.

Artikel 8

Dit artikel heft artikel 43, 44 en 45 van het Mediadecreet op.

Artikel 43 van het Mediadecreet bepaalt dat de Vlaamse Regering lineaire televisieomroeporganisaties en niet-lineaire televisiediensten regels kan opleggen voor het vermelden van bepaalde beelden en signalen bij de vertoning van programma's die een invloed kunnen hebben op kinderen en jongeren, waarbij aangegeven wordt voor welke leeftijdsgroep ze geschikt zijn. Artikel 43 van het Mediadecreet houdt voor de Vlaamse Regering geen enkele verplichting in: zij "kan" maatregelen nemen, maar zij is dat niet verplicht. Artikel 9 van dit decreet legt in artikel 42 van het Mediadecreet een dergelijk systeem dwingend op aan televisieomroeporganisaties (artikel 42, tweede lid) en de Vlaamse Regering wordt verplicht hiervoor nadere voorwaarden en procedures vast te leggen (artikel 42, vierde lid). Het vrijblijvend karakter van artikel 43 is niet in overeenstemming met het dwingend karakter van het nieuwe artikel 42. Daarnaast is het huidige artikel 43 beperkt tot programma's die een invloed kunnen hebben op kinderen en jongeren, terwijl AVMD2018 het ruimer bepaalt in overwegende 19: "de kijkers, waaronder ouders en minderjarigen [...]". Daarom wordt artikel 43 van het Mediadecreet opgeheven.

Artikel 44 van het Mediadecreet is de omzettingsbepaling van artikel 3, AVMD2010. Het oude artikel 3 had alleen betrekking op lineaire televisiediensten. Het nieuwe artikel 3, gewijzigd door artikel 1, lid 4, van AVMD2018 geldt echter zowel voor lineaire als niet-lineaire televisiediensten. Het nieuwe artikel 3 van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018 wordt omgezet door artikel 6 van dit decreet, dat een nieuw artikel 40/1 invoegt in het Mediadecreet (zie supra). Daarom wordt artikel 44 van het Mediadecreet opgeheven.

Artikel 45 van het Mediadecreet bepaalt dat niet-lineaire televisieomroeporganisaties de door hen verstrekte diensten op aanvraag die de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen schaden zodanig beschikbaar stellen dat minderjarigen dergelijke televisiedienst op aanvraag normaliter niet te horen of te zien krijgen. Artikel 45 van het Mediadecreet is de omzettingsbepaling van artikel 12 van AVMD2010. Artikel 12 van AVMD2010 had uitsluitend betrekking op de bescherming van minderjarigen tegen ongeschikte niet-lineaire inhoud. Artikel 12 van AVMD2010 wordt geschrapt door artikel 1, lid 17, van AVMD2018, omdat de regels voor de bescherming van minderjarigen tegen schadelijke inhoud door het nieuwe artikel 6bis van de AVMD-richtlijn, ingevoegd door artikel 1, lid 10, van AVMD2018, dezelfde zijn voor lineaire en niet-lineaire inhoud. Vermits artikel 12 van AVMD2010 wordt geschrapt, moet ook de omzettingsbepaling ervan worden opgeheven. Daarom wordt artikel 45 van het Mediadecreet opgeheven.

Artikel 9

Dit artikel heft de tweede zin van artikel 52 van het Mediadecreet op. De tweede zin van artikel 52 van het Mediadecreet luidt als volgt: "De aanbieders van omroepdiensten mogen bovendien geen commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut uitzenden die niet in overeenstemming zijn met de beginselen van het privéleven, de eerlijke behandeling van de consument en de eerlijke mededinging."

Sinds 2009 bevat het Mediadecreet bepalingen die afkomstig zijn uit de Code voor reclame en sponsoring op radio en televisie (hierna: de Code). Deze Code was een coreguleringsinstrument. De Code werd immers bekrachtigd/vastgesteld door de Vlaamse Regering en de decreetgever. Door de bepalingen van de Code op te nemen in het Mediadecreet werd er beslist om af te stappen van twee teksten met decretale waarde, zodat er één coherent, geïntegreerd geheel ontstond.

De voltallige Sectorraad Media verzette zich in verschillende adviezen (bijvoorbeeld Advies 17/9/2008, Advies 14/7/2008), tegen de integratie van deze bepalingen in het Mediadecreet, met uitzondering van de bepalingen die een omzetting waren van richtlijn 2007/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2007 tot wijziging van Richtlijn 89/552/EEG van de Raad betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisieomroepactiviteiten (die later samen met richtlijn 89/552/EEG werd gecoördineerd in AVMD2010) en de bepalingen in het verband met kinderen en minderjarigen. De Vlaamse Regering ging toen echter niet in op het advies van de Sectorraad Media.

Naar aanleiding van de herziening van AVMD2010 heeft de Europese Commissie een studie besteld om de effectiviteit van co- en zelfregulering na te gaan. Dit resulteerde in het rapport "Effectiveness of self- and co-regulation in the context of implementing the AVMS Directive" (<https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/df193e3d-294e-11e6-b616-01aa75ed71a1/language-en>). Op basis van dit rapport oordeelde de Commissie dat het gerechtvaardigd was om in AVMD2018 nog meer de nadruk te leggen op co- en zelfregulering.

Hoewel in het verleden reeds het gebruik van zelf- en coregulering werd aangemoedigd, wordt het gebruik van coregulering nog meer gestimuleerd en het gebruik van zelfregulering bevorderd, maar daar worden wel enkele voorwaarden aan gekoppeld.

Artikel 4bis, eerste lid, AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 6, van AVMD2018, luidt als volgt:

"De lidstaten stimuleren het gebruik van co-regulering en de bevordering van zelfregulering door middel van op nationaal niveau vastgestelde gedragscodes betreffende de door deze richtlijn gecoördineerde gebieden, voor zover hun rechtsstelsels dat toestaan. Die gedragscodes:

- a) zijn dusdanig dat zij in brede kring worden aanvaard door de belangrijkste belanghebbenden in de betrokken lidstaten;
- b) vermelden duidelijke en ondubbelzinnige doelstellingen;
- c) voorzien in regelmatige, transparante en onafhankelijke toezicht- en evaluatiemaatregelen ten aanzien van de mate waarin de doelstellingen worden bereikt; en
- d) voorzien in doeltreffende handhaving, met inbegrip van doeltreffende en evenredige sancties."

De principes van artikel 52, tweede lid, van het Mediadecreet zijn allemaal ook opgenomen in de zelfregulerende "Code voor Reclame en Marketingcommunicatie" van de Internationale Kamer van Koophandel (hierna: ICC-Code). Zo bepaalt artikel 1 van de ICC-Code onder meer dat alle marketingcommunicatie in overeenstemming moet zijn met de in de bedrijfswereld algemeen aanvaarde principes van eerlijke concurrentie. De principes van eerlijke concurrentie komen ook aan bod in artikel 12 (kleineren), 15 (uitbuiting van de goodwill) en 16 (imitatie) van de ICC-Code. Artikel 4 van de ICC-Code bepaalt dat marketingcommunicatie zo moet worden voorgesteld dat ze het vertrouwen van de consument niet schendt of zijn gebrek aan ervaring of kennis niet uitbuit ('eerlijke behandeling van de consument' in artikel 52, tweede lid, van het Mediadecreet). Artikel 19 van de ICC-Code bevat verschillende bepalingen inzake gegevensbescherming en privacy ('de beginselen van het privéleven' in artikel 52, tweede lid, van het Mediadecreet). En er is artikel 7 van de ICC-Code, dat luidt als volgt:

"Marketingcommunicatie moet duidelijk als zodanig herkenbaar zijn, ongeacht de vorm en het gebruikte medium. Als een advertentie, ook zogenaamde "native advertising", verschijnt in een medium dat nieuws of redactioneel materiaal bevat,

dan moet ze zo worden voorgesteld dat ze makkelijk herkenbaar is als advertentie en indien nodig ook zo worden genoemd.

Reclameboodschappen mogen hun ware commerciële doel niet verhullen. Communicatie die de verkoop van een product promoot mag daarom niet worden voorgesteld als bijvoorbeeld markt- of consumentenonderzoek, informatie afkomstig van gebruikers, een privéblog, persoonlijke posts op sociale media of onafhankelijke beoordeling.”

Voor de toepassing van de ICC-Code betekent ‘reclame’ of ‘advertentie’: “elke vorm van marketingcommunicatie die door de media gevoerd wordt, meestal tegen betaling of een andere vergoeding”. In de ICC-Code omvat ‘marketingcommunicatie’ zowel “reclame als andere technieken zoals promoties en sponsoring, naast direct marketing en digitale marketingcommunicatie. Deze term moet ruim geïnterpreteerd worden als alle communicatie die rechtstreeks door of ten behoeve van marketeers geproduceerd wordt en die voornamelijk bedoeld is om producten te promoten of consumentengedrag te beïnvloeden.”

Met het opheffen van het tweede lid van artikel 52 van het Mediadecreet wordt gevolg gegeven aan het eerste lid van artikel 4bis van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 6, van AVMD2018.

De ICC-Code beantwoordt aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 4bis van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 6, van AVMD2018.

Het is een breed aanvaarde gedragscode die het voorwerp uitmaakt van ruime consultatie.

In dit rapport wordt de ICC-Code uitdrukkelijk vermeld als een zeer belangrijke code met een vooraanstaande positie in het kader van co- en zelfregulering (p. 42). Deze ICC-Code bevat duidelijke regels die de betrokken sector of sectoren aan zichzelf opleggen, waarbij de handhaving, na goedkeuring door de Raad van Reclame, is toevertrouwd aan een onafhankelijk zelfregulerend orgaan, de Jury voor Ethische Praktijken inzake reclame (hierna: JEP), met onder meer een performant en laagdrempelig klachtensysteem waarover periodiek en transparant wordt gerapporteerd, zowel aan de hand van evaluatieverslagen voor specifieke sectoren en een algemeen jaarverslag, als door de publicatie van de beslissingen van de JEP op haar website. In de hogervermelde studie wordt op blz. 131 deze manier van handhaven van beslissingen als een goed voorbeeld aangehaald.

De JEP is het zelfregulerend orgaan van de reclamesector en werd opgericht door de Raad voor de Reclame. Het zelfregulerende optreden van de JEP is gebaseerd op de vrijwillige medewerking van de adverteerders, de reclame-agentschappen en de media. Deze drie stakeholders hebben de verschillende codes (waaronder de ICC-Code) goedgekeurd en hebben zich ook geëngageerd om de beslissingen van de JEP te respecteren. De JEP is paritair samengesteld (50% reclamesector en 50% burgermaatschappij) en dit zowel in eerste aanleg als in hoger beroep. De hierboven vermelde studie erkent op blz. 125 dat zo’n paritaire samenstelling van het controleorgaan te verkiezen valt boven een controleorgaan dat alleen samengesteld is uit de betrokken stakeholders.

De JEP kan drie soorten beslissingen nemen:

- indien de JEP van oordeel is dat de reclameboodschap geen enkel element bevat dat in strijd is met de toepasselijke wetgeving en/of zelfdisciplinaire codes, zal zij geen opmerkingen formuleren. Dit impliceert geenszins dat de JEP de reclame in kwestie goedkeurt. In geval van geschil zullen de rechtbanken soeverein oordelen;

- indien de JEP van oordeel is dat de reclameboodschap redactionele (tekst, bewerking, slogan) en/of visuele (beeld, tekening, foto enzovoort) elementen bevat die niet in overeenstemming zijn met de wetgeving of codes, zal de JEP afhankelijk van de aard en omvang van de inbreuken een beslissing tot wijziging of stopzetting van de reclame formuleren;
- indien de reclameboodschap slechts een voorbehoud oproept, zal de JEP er zich toe beperken om een advies van voorbehoud te formuleren waarbij aan de adverteerder, het reclamebureau en de media de verantwoordelijkheid wordt gelaten wat betreft het gevolg dat eraan zal gegeven worden.

In het Mediadecreet wordt de verantwoordelijkheid voor de commerciële communicatie wel bij de televisieomroeporganisaties gelegd, terwijl in artikel 23 van de ICC-Code onder meer is bepaald dat "de adverteerders de algemene verantwoordelijkheid dragen voor de marketingcommunicatie over hun producten". Dit betekent echter niet dat de omroeporganisaties geen enkele rol meer zouden hebben te vervullen in het kader van de naleving van de ICC-Code. Artikel 23 van ICC-Code stelt immers ook expliciet dat "de media-eigenaars of exploitanten die de reclame uitzenden erg voorzichtig moeten zijn bij het aanvaarden van de reclameboodschappen en hun voorstelling aan het publiek". Daarnaast moet benadrukt worden dat indien de adverteerder geen positief gevolg geeft aan de beslissing van de JEP bij gebrek aan antwoord de JEP een schorsingsaanbeveling aan de media (inclusief de omroeporganisaties) zal richten, die de werkzaamheden van de JEP steunen en er zich toe hebben verbonden om de beslissingen na te leven.

Daarnaast geniet de JEP overigens van een sterke Europese inbedding via zijn door diverse Europese instanties erkende Europese koepelvereniging, de European Advertising Standards Alliance (EASA), met onder meer een systeem voor de doorverwijzing van grensoverschrijdende klachten.

De ICC-Code heeft betrekking op alle commerciële communicatie, ongeacht de vorm, het formaat of het medium. Ook commerciële communicatie op video-platformdiensten valt dus onder de toepassing van de ICC-Code.

Door het schrappen van deze bepaling uit het Mediadecreet komt het uitsluitende toezicht over de naleving van deze regel toe aan de JEP.

Artikel 10

Met dit artikel wordt een nieuw artikel 54/1 in het Mediadecreet ingevoegd dat het gebruik van subliminale technieken bij commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut verbiedt. Met dit artikel wordt artikel 9, lid 1, b), van AVMD2010, zoals gewijzigd bij artikel 9, lid 13, van AVMD2018, omgezet. Subliminale technieken zijn technieken die een commerciële boodschap of signaal verbergen in een programma of een omroepdienst zonder dat de kijker het bewust opmerkt. Bijvoorbeeld een beeldfragment dat minder dan een kwart seconde op het scherm te zien is. De signalen of boodschappen worden echter wel verwerkt door de kijker zonder dat hij er zich van bewust is en kunnen aldus aanzetten tot bepaald gedrag.

Artikel 11

Dit artikel vervangt artikel 55 van het Mediadecreet. Met dit artikel wordt artikel 9, lid 1, c), i) en ii), van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 13, van AVMD2018, omgezet.

Door deze aanpassing vermeldt artikel 55 van het Mediadecreet niet meer expliciet dat commerciële communicatie niet mag aanzetten tot gewelddadige gedragingen. Toch blijft ook dat verbod nog bestaan, omdat het verbod op aanzetten tot haat, zoals vermeld in artikel 38 van het Mediadecreet, dat werd gewijzigd door artikel 4 van dit decreet, ook geldt voor commerciële communicatie.

Daarnaast wordt in het artikel een onderscheid gemaakt tussen de voorschriften voor commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut. Dit onderscheid werd ingevoegd conform het advies 50.256/3 van de Raad van State.

Ten aanzien van boodschappen van algemeen nut lijkt het verbod om discriminatie te 'bevatten' een te verregaande beperking in te houden van de vrijheid van meningsuiting, gewaarborgd bij artikel 11 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 10 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens en artikel 19 van de Belgische Grondwet. Boodschappen van algemeen nut kunnen er immers uitdrukkelijk op gericht zijn om discriminaties aan de kaak te stellen. De effectiviteit van de boodschap zou nodeloos beperkt worden indien de boodschap niet, in woord of in beeld, de aan te klagen discriminatie zou mogen oproepen. Om die reden werd het artikel herschreven, zodat het verbod om discriminatie te 'bevatten' enkel geldt voor commerciële communicatie en niet langer voor boodschappen van algemeen nut.

Artikel 12

Dit artikel heft artikel 56 tot en met 61 van het Mediadecreet op.

Door de opheffing van artikel 56 tot en met 61 wordt gevolg gegeven aan artikel 4bis, lid 1, van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 6, van AVMD2018. Alle bepalingen van artikel 56 tot en met 61 van het Mediadecreet zijn immers ook terug te vinden in de ICC-Code. Voor meer toelichting over artikel 4bis van AVMD2010, zoals ingevoegd door AVMD2018 en de ICC-Code wordt verwezen naar de bespreking van artikel 14 van dit decreet (zie supra).

Artikel 56 van het Mediadecreet bepaalt dat commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut geen elementen mogen bevatten met kwetsende of misprijzende uitlatingen over religieuze, filosofische of politieke overtuigingen. Artikel 57 van het Mediadecreet bepaalt dat commerciële communicatie degenen die een bepaald product of een bepaalde dienst niet verbruiken of gebruiken niet in diskrediet mag brengen. Artikel 56 en 57 van het Mediadecreet komen overeen met artikel 12 van de ICC-Code dat luidt als volgt: "Reclame mag geen enkele persoon of groep personen, bedrijf, organisatie, industriële of commerciële activiteit, beroep of product kleineren of hen belachelijk maken of in diskrediet brengen."

Hier kan nog worden verwezen naar punt 3 van de JEP-regels inzake 'de afbeelding van de mens'. Hierin is het volgende bepaald:

"Reclame mag geen enkele vorm van discriminatie tolereren op grond van o.a. ras, nationaliteit, godsdienst, geslacht of leeftijd, en mag op geen enkele wijze de menselijke waardigheid aantasten (art. 4, al. 1 I.K.K.-code). Bijgevolg dient men te vermijden:

- dat minachting, wantrouwen of spotternij verwekt wordt, ongeacht de etnische, sociale, professionele, nationale of economische categorie waartoe een persoon behoort;
- dat negatieve vergelijkingen op grond van geslacht, leeftijd, ras, nationaliteit, sociaal of professioneel statuut aangemoedigd, ontwikkeld of uitgebuit worden. Reclame mag de bekwaamheden, verlangens en de rol van de onderscheiden menselijke en sociale bevolkingsgroepen niet miskennen.

Opvattingen aangaande de minder- of meerderwaardigheid van een persoon in functie van de sociale bevolkingsgroep waartoe hij behoort, alsook het aanmoedigen van gevoelens of gedragingen die leiden tot uitstoting, intolerantie of racisme dienen vermeden te worden."

Artikel 58 van het Mediadecreet luidt als volgt:

“Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen personen niet uitbeelden in hun persoonlijke of maatschappelijke hoedanigheid of naar hen verwijzen zonder hun voorafgaande toestemming.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet zonder vooraf gegeven toestemming persoonlijke eigendommen afbeelden of ernaar verwijzen op een wijze die laat veronderstellen dat de betrokkene daarin heeft toegestemd. Bij beelden van of verwijzingen naar persoonlijke eigendommen is geen toestemming vereist voor wat integrerend tot het straatbeeld behoort. Voor gerichte en uitdrukkelijke verwijzingen is de toestemming wel vereist.”

De principes van artikel 58 van het Mediadecreet zijn opgenomen in artikel 14 van de ICC-Code, dat luidt als volgt:

“Marketingcommunicatie mag geen personen in hun private of maatschappelijke hoedanigheid afbeelden of naar hen verwijzen, tenzij voorafgaande toestemming werd verkregen. Evenmin mag marketingcommunicatie zonder voorafgaande toestemming persoonlijke eigendommen afbeelden of ernaar verwijzen op een manier die doet veronderstellen dat de betrokkene het product of de organisatie aanbeveelt.”

Artikel 59 van het Mediadecreet bepaalt dat commerciële communicatie geen elementen mag bevatten die inspelen op gevoelens van angst. In artikel 2 van de ICC-Code is onder meer opgenomen dat marketingcommunicatie niet ten onrechte mag inspelen op angst.

Artikel 60 van het Mediadecreet luidt als volgt:

“§1. Commerciële communicatie mag geen elementen bevatten die erop gericht zijn de consument te misleiden op het gebied van:

- 1° de kenmerken van de goederen of diensten, zoals beschikbaarheid, aard, uitvoering, samenstelling, procedé en datum van fabricage of levering, geschiktheid voor het gebruik, gebruiksmogelijkheden, hoeveelheid, specificatie, geografische of commerciële oorsprong of van het gebruik te verwachten resultaten, of uitslagen en essentiële uitkomsten van onderzoek van de goederen of diensten;
- 2° de prijs of de wijze van prijsberekening, alsook de voorwaarden waaronder de goederen worden geleverd of de diensten worden verricht;
- 3° de hoedanigheid, kwalificaties en rechten van de adverteerder, zoals zijn identiteit en zijn vermogen, zijn bekwaamheden en zijn industriële, commerciële of intellectuele eigendomsrechten of zijn bekroningen en onderscheidingen.

§2. Onder misleidende commerciële communicatie wordt elke vorm van reclame verstaan die op enigerlei wijze, waaronder begrepen wordt haar opmaak, de personen tot wie ze zich richt of die ze bereikt, misleidt of kan misleiden en die door haar misleidende karakter hun economische gedrag kan beïnvloeden, of die om die redenen een concurrent schade toebrengt of kan toebrengen.”

Artikel 60 van het Mediadecreet komt overeen met artikel 4 en 5 van de ICC-Code.

Artikel 4 van de ICC-Code luidt als volgt:

“Marketingcommunicatie moet zo worden voorgesteld dat ze het vertrouwen van de consument niet schendt of zijn gebrek aan ervaring of kennis niet uitbuit.

Relevante factoren die de beslissingen van de consument zouden kunnen beïnvloeden, moeten worden meegedeeld op een manier en tijdstip dat de consument er rekening mee kan houden.”

Artikel 5 van de ICC-Code luidt als volgt:

“Marketingcommunicatie moet waarheidsgetrouw zijn en niet misleidend.

Marketingcommunicatie mag geen enkele bewering, claim of audio-/visueel element bevatten dat direct of indirect door weglating, ambiguïteit of overdrijving de consument kan misleiden. Dat in het bijzonder, maar niet exclusief, met betrekking tot:

- kenmerken van het product die materieel zijn en dus waarschijnlijk de keuze van de consument zullen beïnvloeden, zoals: aard, samenstelling, wijze en datum van productie, gebruiksmogelijkheden, efficiëntie en prestatie, commerciële of geografische herkomst of impact op het milieu;
- de waarde van het product en de totale prijs voor de consument;
- voorwaarden voor levering, ruil, teruggave, herstelling en onderhoud;
- garantievoorwaarden;
- auteursrecht en industrieel eigendomsrecht, zoals octrooien, handelsmerken, tekeningen en modellen en handelsnamen;
- overeenstemming met normen;
- officiële erkenning of goedkeuring, medailles, prijzen en diploma's;
- de omvang van bijdragen voor liefdadigheid.”

Artikel 61 van het Mediadecreet bepaalt dat commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut “niet op een verkeerde of misleidende manier mogen gebruikmaken van wetenschappelijke en technische publicaties”. Datzelfde artikel bepaalt ook dat “wetenschappelijke en technische termen niet mogen worden misbruikt om bepaalde beweringen een pseudowetenschappelijke basis te verstrekken”.

De principes van artikel 61 van het Mediadecreet komen overeen met artikel 9 van de ICC-Code, dat bepaalt dat “marketingcommunicatie geen misbruik mag maken van technische gegevens zoals onderzoeksresultaten of citaten uit technische en wetenschappelijke publicaties”, en dat “marketingcommunicatie geen wetenschappelijke terminologie of woordenschat mag gebruiken om aan een productclaim een valse wetenschappelijke draagkracht te geven”.

Artikel 13

Artikel 62 van het Mediadecreet bepaalt in het eerste lid dat commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut niet mogen aansporen tot gedrag dat schadelijk is voor de gezondheid of de veiligheid, of dat in hoge mate schadelijk is voor het milieu. Dit is de omzetting van artikel 9, lid 1, punt c), iii) en iv), van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 13), van AVMD2018.

Datzelfde artikel bepaalt ook dat commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut geen elementen mogen bevatten die ertoe kunnen leiden de kijker of luisteraar te misleiden over de milieueffecten (artikel 62, lid 2) en geen aanduidingen of suggesties mogen bevatten waardoor het risico voor de gezondheid en de veiligheid voor de consumenten en voor derden wordt geminimaliseerd (artikel 62, derde lid).

De principes van artikel 62, tweede en derde lid, van het Mediadecreet zijn terug te vinden in artikel 17 en 22 van de ICC-Code.

Artikel 17, eerste zin, van de ICC-Code luidt als volgt:

“Reclameboodschappen mogen niet zonder een gegronde reden van educatieve of sociale aard, visuele voorstellingen of beschrijvingen bevatten van gevaarlijke praktijken of van situaties waarbij veiligheid en gezondheid niet in acht worden genomen.”

Artikel 22, eerste zin, van de ICC-Code luidt als volgt:

“Marketingcommunicatie mag niet de indruk geven dat ze bepaalde handelingen goedkeurt of aanmoedigt die ingaan tegen de wet, zelfregulerende codes of algemeen aanvaarde normen van milieuverantwoordelijk gedrag.”

Verder moet hierbij ook rekening worden gehouden met de bepalingen van hoofdstuk D van de ICC-Code dat heel specifiek gaat over milieucclaims in marketingcommunicatie.

Artikel 14

Dit artikel heft artikel 63 van het Mediadecreet op. De bepalingen van artikel 63 van het Mediadecreet zijn ook opgenomen in artikel 13 van de ICC-Code.

Artikel 63 van het Mediadecreet luidt:

“De getuigenissen, attesten en aanbevelingen waarop in commerciële communicatie en in boodschappen van algemeen nut een beroep wordt gedaan, moeten authentiek zijn, mogen niet uit hun context gerukt zijn en mogen niet achterhaald zijn. Het gebruik van getuigenissen, attesten en aanbevelingen is alleen toegestaan als de auteur zijn toestemming geeft.”

Artikel 13 van de ICC-Code luidt:

“Marketingcommunicatie mag geen getuigenissen, aanbevelingen of ondersteunende documentatie bevatten of hiernaar verwijzen tenzij ze echt, verifieerbaar en relevant zijn. Getuigenissen en aanbevelingen die na verloop van tijd achterhaald of misleidend geworden zijn, mogen niet meer worden gebruikt. Dat een aanbeveling of getuigenis gesponsord is, moet op een gepaste manier duidelijk gemaakt worden als de vorm en het formaat van de communicatie anders niet gepercipieerd zouden worden als een gesponsorde boodschap.”

Artikel 15

Dit artikel wijzigt artikel 65 van het Mediadecreet en zet artikel 9, lid 1, d), van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 13, van AVMD2018, om.

Artikel 65 van het Mediadecreet verbiedt elke vorm van commerciële communicatie voor sigaretten en andere tabaksproducten. Dit artikel breidt het verbod uit tot elektronische sigaretten en navulverpakkingen voor elektronische sigaretten.

Artikel 16

Dit artikel wijzigt paragraaf 3 van artikel 81 van het Mediadecreet. Hiermee wordt artikel 23, lid 2, van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 21, van AVMD2018, omgezet in het Mediadecreet.

Artikel 81, §2, van het Mediadecreet bepaalt dat het aandeel televisiereclame- en telewinkelspots tussen 6 uur 's ochtends en 18 uur 's avonds niet meer dan 20% van dat tijdvak bedraagt. Het aandeel televisiereclame- en telewinkelspots tussen

18 uur 's avonds en middernacht bedraagt niet meer dan 20% van dat tijdvak. Artikel 81, §3, van het Mediadecreet geeft aan wat niet mee gerekend moet worden voor het bepalen van de 20%.

Neutrale frames scheiden redactionele inhoud van televisiereclame- of telewinkelspots en scheiden eveneens de afzonderlijke spots van elkaar. Neutrale frames worden uitgezonderd van de kwantitatieve beperkingen voor televisiereclame. De tijd van de neutrale frames wordt aldus niet als reclametijd beschouwd.

De zendtijd voor aankondigingen door de televisieomroeporganisatie in verband met haar eigen programma's en met rechtstreeks daarvan afgeleide ondersteunende producten, is geen reclamezendtijd. Veel televisieomroeporganisaties maken deel uit van grotere omroeporganisaties en zenden boodschappen uit die niet alleen betrekking hebben op hun eigen programma's en rechtstreeks daarvan afgeleide ondersteunende producten, maar ook op programma's en omroepdiensten van andere entiteiten die tot dezelfde omroeporganisatie behoren. Zendtijd die is toegewezen aan die boodschappen wordt evenmin tot de maximale zendtijd voor televisiereclame en telewinkelen gerekend. Het begrip 'andere entiteiten die tot dezelfde omroeporganisatie behoren', moet worden begrepen in de zin van de notie 'verbonden onderneming' uit het vennootschapsrecht. De Europese Commissie heeft immers aangegeven dat deze uitzondering is ingevoerd met het oog op een versoepeling van de kwantitatieve reclameregels en dus zo ruim mogelijk geïnterpreteerd moet worden.

Denk bijvoorbeeld aan een boodschap op VTM van Streamz of een aankondigings-spot op Play4 van een programma dat wordt uitgezonden op Telenet Play Sports. De zendtijd van deze aankondigingssspots en boodschappen moet niet meegerekend worden voor het bepalen van de 20% maximale zendtijd voor televisiereclame- en telewinkelspots.

Artikel 17

Dit artikel actualiseert artikel 93 van het Mediadecreet en speelt in op de toegenomen populariteit van elektronische sigaretten en hun navulverpakkingen. Dit artikel zet artikel 9, lid 1, d), van AVMD2010 om zoals gewijzigd door artikel 1, lid 13, van AVMD2018.

Artikel 18

Met dit artikel wordt een nieuw artikel 98/1 in het Mediadecreet ingevoegd dat betrekking heeft op de inwerkingtreding van de bepalingen in de onderafdeling IV. Productplaatsing.

De huidige artikelen 98 tot 101 van het Mediadecreet zijn van toepassing sinds 1 september 2009. Hierbij moet meteen opgemerkt worden dat het huidige artikel 100, §1, enkel van toepassing is op programma's die na 1 september 2009 zijn geproduceerd. De reden voor deze inwerkingtredeingsbepaling is duidelijk: programma's die gemaakt waren voor de inwerkingtreding van deze bepaling, konden op het moment van productie nog geen rekening houden met de voorwaarden die later opgenomen zijn in artikel 100 en mogen dus ook na de inwerkingtreding van het decreet nog uitgezonden worden.

Het ontworpen artikel 98/1 stelt dat de bepalingen betreffende productplaatsing slechts van toepassing zijn op programma's die na de inwerkingtreding van het decreet geproduceerd zijn: voor de bepalingen die door dit decreet worden ingevoerd of gewijzigd is dit duidelijk. De bepalingen in de onderafdeling IV. Productplaatsing, die niet door dit decreet worden gewijzigd waren reeds van toepassing op programma's die voor de inwerkingtreding van dit decreet geproduceerd zijn,

en blijven nu ook van toepassing op programma's die na de inwerkingtreding van het decreet geproduceerd worden.

Er doet zich hier een complicatie voor waardoor het belangrijk is om het toepassingsgebied in de tijd voor de nieuwe en gewijzigde bepalingen van onderafdeling IV te verduidelijken. Artikel 11, 3, b), van AVMD2010 stelde dat productplaatsing wel toegelaten was "ten aanzien van bepaalde goederen of diensten die niet tegen betaling, maar uitsluitend gratis worden geleverd, zoals productiehulp en prijzen, met het oog op de opnemings ervan in een programma." Deze bepaling werd omgezet in artikel 99, 2°, van het Mediadecreet waardoor dit soort gratis productplaatsing tot op vandaag is toegestaan in alle soorten programma's behalve in kinderprogramma's van de openbare omroep. Het nieuwe artikel 11, ingevoegd door AVMD2018, bevat echter een totaalverbod op productplaatsing in nieuws- en actualiteitenprogramma's, programma's over consumentenzaken, religieuze programma's en kinderprogramma's.

Momenteel zijn dit soort programma's met gratis productplaatsing echter nog in productie. Deze inwerkingtredebepaling strekt ertoe om te vermijden dat deze programma's niet meer kunnen uitgezonden worden na de inwerkingtreding van dit decreet.

Artikel 19

Dit artikel vervangt artikel 99 van het Mediadecreet en zet artikel 11, lid 2, van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 15, van AVMD2018, om.

AVMD2010 ging, voor de wijziging door AVMD2018, nog uit van een algemeen verbod op productplaatsing waarvan de lidstaten in een aantal gevallen en onder bepaalde voorwaarden konden afwijken. Bij de omzetting in het Mediadecreet van AVMD2007, die later met richtlijn 89/552/EEG werd gecoördineerd in AVMD2010, maakte de decreetgever hiervan gebruik waardoor productplaatsing in het Mediadecreet toegestaan werd. AVMD2018 wijzigt AVMD2010 door af te stappen van het principiële verbod op productplaatsing en productplaatsing toe te staan onder bepaalde voorwaarden. Deze voorwaarden wijken echter licht af van de voorwaarden zoals opgenomen in de hierboven vermelde AVMD2007, die ook werden overgenomen in AVMD2010, waardoor artikel 99 van het Mediadecreet moet worden aangepast.

Aldus laat het nieuwe artikel 99 van het Mediadecreet productplaatsing toe behalve in journaals en politieke informatieprogramma's, programma's over consumentenzaken, religieuze programma's en kinderprogramma's. Met name is gebleken dat productplaatsing en ingebedde reclame het gedrag van kinderen kunnen beïnvloeden, aangezien kinderen dikwijls niet in staat zijn om de commerciële inhoud te herkennen, bijgevolg is productplaatsing in kinderprogramma's niet alleen meer verboden voor de openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap. Productplaatsing in consumentenprogramma's wordt verboden, omdat de kijkers, die in dergelijke programma's wellicht een echte en eerlijke beoordeling van producten of diensten verwachten, moeilijker een onderscheid kunnen maken tussen reclame en redactionele inhoud.

Merk op dat het gratis ter beschikking stellen van goederen en diensten alleen als productplaatsing gekwalificeerd wordt als het gaat om goederen of diensten van grote waarde. Dat betekent dat de producten en diensten die niet van grote waarde zijn en die gratis worden geleverd nog steeds mogen worden opgenomen in programma's over consumentenzaken, religieuze programma's en kinderprogramma's.

Artikel 20

Dit artikel wijzigt artikel 100 van het Mediadecreet en zet artikel 11, lid 3, a), van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 15, van AVMD2018, om.

Productplaatsing is nu ook verboden wanneer zij de inhoud en de programmering ervan in een catalogus, in het geval van televisiediensten op aanvraag, zodanig beïnvloedt dat de verantwoordelijkheid en de redactionele onafhankelijkheid van de omroeporganisatie erdoor wordt aangetast.

Gelet op het ontworpen artikel 98/1 dat betrekking heeft op alle artikelen van deze onderafdeling, kan paragraaf 2 van artikel 100 geschrapt worden.

Artikel 21

Door dit artikel wordt artikel 101 van het Mediadecreet aangepast aan het nieuwe artikel 11, lid 4, a), van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 15, van AVMD2018.

Deze bepaling breidt het verbod voor productplaatsing voor tabaksproducten en sigaretten uit tot elektronische sigaretten en navulverpakkingen.

Artikel 22

Dit artikel vervangt paragraaf 1 van artikel 149 waardoor ook natuurlijke personen radiodiensten kunnen aanbieden via een kabelomroepnetwerk, een etheromroepnetwerk, een satellietomroepnetwerk of via het internet. Deze wijziging gebeurt omwille van het gelijkheidsbeginsel. Ook andere omroepdiensten waarvoor slechts een kennisgeving is vereist, kunnen voortaan worden aangeboden door natuurlijke personen.

Artikel 23

Dit artikel vervangt paragraaf 1 van artikel 150 van het Mediadecreet. Hierdoor kunnen ook natuurlijke personen niet-lineaire radiodiensten aanbieden. Naar analogie met de wijziging van artikel 174 van het Mediadecreet wordt artikel 150 aangepast omwille van podcasts.

Artikel 24

Dit artikel wijzigt artikel 150/1 van het Mediadecreet en zet artikel 2 van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 3, van AVMD2018, om.

Artikel 150/1 van het Mediadecreet bepaalt in de eerste plaats wanneer een televisieomroeporganisatie onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. Bepalende elementen voor de rechtsmachtvraag zijn de plaats van het hoofdkantoor, de plaats waar de redactionele beslissingen worden genomen en de plaats van tewerkstelling van een aanzienlijk deel van het bij de programmagerelateerde activiteiten van de televisiedienst betrokken personeel. Indien deze elementen niet volstaan, wordt gekeken naar de aarde-satellietverbindingen en naar satellietcapaciteit. Als laatste aanknopingspunt kan worden teruggevallen op artikel 49 tot en met 55 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

“Om de doeltreffende uitvoering van de richtlijn audiovisuele mediadiensten te waarborgen, is het van essentieel belang dat de lidstaten actuele gegevens bijhouden betreffende onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten en dat zij die regelmatig delen met hun bevoegde onafhankelijke regulerende instanties of organen en de Commissie. Deze gegevens moeten informatie omvatten over de criteria waarop deze bevoegdheid is gebaseerd.” (overwegende 7 van

AVMD2018). Daarom worden in artikel 150/1 paragraaf 4/1 tot en met 4/3 ingevoegd.

Paragraaf 4/1 van artikel 150/1 van het Mediadecreet verplicht de televisieomroeporganisaties die onder de bevoegdheid vallen van de Vlaamse Gemeenschap om elke wijziging die invloed kan hebben op het bepalen van die bevoegdheid mee te delen aan de Vlaamse Regulator voor de Media. Hiermee wordt artikel 2, lid 5bis, van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 3, van AVMD2018, omgezet.

Paragraaf 4/2 van artikel 150/1 van het Mediadecreet bepaalt dat de Vlaamse Regulator voor de Media een lijst bijhoudt van alle televisieomroeporganisaties die onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen. Die lijst vermeldt ook de criteria, vermeld in artikel 150/1, §1 tot en met §4, waarop die bevoegdheid is gebaseerd. De Vlaamse Regulator voor de Media bezorgt die lijst ook aan de Europese Commissie. Hiermee wordt artikel 2, lid 5ter, van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 3, van AVMD2018, omgezet. De Europese Commissie zorgt ervoor dat die lijsten van alle lidstaten beschikbaar zijn in een centrale gegevensbank en dat de nationale regulerende instanties of organen toegang hebben tot die gegevensbank. De Europese Commissie maakt de informatie in de gegevensbank openbaar. In het geval van tegenstrijdigheden tussen de lijsten neemt de Europese Commissie contact op met de betrokken lidstaten om een oplossing te vinden.

Paragraaf 4/3 van artikel 150/1 van het Mediadecreet bepaalt dat indien er in het kader van één van de samenwerkingsprocedures tussen de lidstaten een conflict zou zijn tussen de Vlaamse Regulator voor de Media en een nationale regulerende instantie of een nationaal regulerend orgaan van een andere lidstaat over de bevoegdheid over een televisieomroeporganisatie, de Vlaamse Regulator voor de Media de Europese Commissie hiervan onmiddellijk op de hoogte brengt. Hiermee wordt artikel 2, lid 5quater, van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 3, van AVMD2018, omgezet. De Europese Commissie kan de Europese Groep van regulerende instanties voor audiovisuele mediadiensten (European Regulators Group for Audiovisual Media Services – ERGA) verzoeken een advies over de kwestie te verstrekken overeenkomstig artikel 30ter, lid 3, d), van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 26, van AVMD2018. ERGA verstrekt het advies binnen 15 werkdagen na indiening van het verzoek van de Europese Commissie. De Europese Commissie houdt ook het bij artikel 29 van AVMD2010 ingestelde Contactcomité op de hoogte onder meer over kennisgevingen van lidstaten in het kader van deze samenwerkingsprocedures, en over het advies van ERGA.

Artikel 25

Dit artikel vervangt het opschrift van afdeling I/1 van hoofdstuk 1 van titel 4 van deel 3 van het Mediadecreet. Hierdoor worden de maatregelen om programma's toegankelijk te maken niet meer uitsluitend beperkt tot personen met een visuele of auditieve handicap, maar kunnen deze maatregelen ook betrekking hebben op andere handicaps.

Artikel 26

Dit artikel stemt artikel 151 van het Mediadecreet af op de nieuwe voorschriften inzake toegankelijkheid die zijn vervat in artikel 7 van AVMD2010, zoals gewijzigd bij artikel 1, lid 11, van AVMD2018.

Een aantal zaken springen hierbij in het oog. Zo wordt in artikel 7 van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, uitdrukkelijk opgenomen dat het toegankelijk maken van programma's "voortdurend" en "in toenemende mate" moet geschieden. De overwegenden van AVMD2018 benadrukken dat de toegankelijkheidsvereisten door middel van een gestaag en continu proces moeten worden gerealiseerd,

rekening houdend met de praktische en onvermijdelijke beperkingen die volledige toegankelijkheid in de weg kunnen staan (zoals programma's of evenementen die rechtstreeks worden uitgezonden).

Een opmerkelijke noviteit is dat in het bijzonder, maar niet langer uitsluitend, toegankelijkheid voor personen met een visuele of auditieve beperking wordt beoogd. Om die reden is er in de algemene toegankelijkheidsvereiste in het eerste lid van het nieuwe artikel 151 van het Mediadecreet niet langer sprake van 'personen met een visuele of auditieve handicap', maar wel van 'personen met een handicap'. Dit neemt echter niet weg dat overwegende 22, AVMD2018, aangeeft dat deze bepaling in het bijzonder betrekking heeft op personen met een visuele of auditieve beperking.

Daarnaast is het belangrijk te stellen dat deze bepaling geen betrekking heeft op de kenmerken of diensten die toegang verschaffen tot televisiediensten, en evenmin op de toegankelijkheid van elektronische programmagidsen. Deze bepaling doet dan ook geen afbreuk aan Uniewetgeving die is gericht op het harmoniseren van de toegankelijkheid van diensten die toegang verschaffen tot televisiediensten, zoals websites, onlinetoepassingen en elektronische programmagidsen, of informatie verstrekken over toegankelijkheid en in toegankelijke vormen.

De verplichtingen opgenomen in artikel 7 van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, zijn algemeen geformuleerd. In het Mediadecreet was reeds een meer gedetailleerde toegankelijkheidsregeling opgenomen voor het toegankelijk maken van programma's voor personen met een visuele of auditieve handicap door de regionale televisieomroeporganisaties en de private televisieomroeporganisaties. Deze blijft behouden.

Wel worden volgende nieuwigheden ingevoerd.

Ten eerste moeten de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroeporganisaties jaarlijks een verslag bezorgen aan de Vlaamse Regulator voor de Media waarin zij hun inspanningen en resultaten ter zake toelichten. Dit om de vooruitgang te meten die zij hebben geboekt bij het geleidelijk toegankelijk maken van hun programma's voor personen met een handicap.

Ten tweede moeten televisieomroeporganisaties noodinformatie, met inbegrip van mededelingen en aankondigingen bij natuurrampen, uitzenden op een wijze die toegankelijk is voor personen met een handicap. Voorgaande neemt echter niet weg dat het in sommige gevallen niet mogelijk is noodinformatie te verstrekken op een wijze die toegankelijk is voor personen met een handicap.

Ten slotte dient de Vlaamse Regulator voor de Media een voor personen met een handicap gemakkelijk toegankelijk onlinecontactpunt te onderhouden om informatie te verstrekken en klachten te ontvangen met betrekking tot toegankelijkheidskwesties als bedoeld in het gewijzigde artikel 151 van het Mediadecreet.

Artikel 27

Dit artikel voegt een nieuw artikel 155/1 in, omdat er bijzondere aandacht moet gaan naar zicht- en vindbaarheid van Vlaamse omroepen en producties op diverse platformen. Het nieuwe artikel 155/1 zet artikel 7bis van AVMD2010 om, zoals ingevoegd door artikel 1, lid 12, van AVMD2018, en betreft de zogenaamde 'due prominence' of passende aandacht voor televisiediensten van algemeen belang. Artikel 7bis, AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, verwijst naar de audiovisuele mediadiensten van 'algemeen belang'. Deze inhoud van algemeen belang kan verwijzen naar diensten die passende zichtbaarheid gegeven moeten worden

op grond van gedefinieerde doelstellingen betreffende het algemeen belang, zoals pluralisme in de media, vrijheid van meningsuiting en culturele diversiteit.

Enkel mits een betere samenwerking kan de Vlaamse mediasector sterker staan en zich beter positioneren tegenover de internationale mediaspelers. De mogelijkheid wordt voorzien voor de Vlaamse Regering om met het oog op het verzekeren van pluralisme in de media, vrijheid van meningsuiting en culturele diversiteit, evenredige maatregelen te bepalen die een passende aandacht voor televisiediensten van algemeen belang waarborgen. Deze maatregelen die opgelegd worden aan ondernemingen moeten het belang van gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid dienen. Bij het uitwerken van die maatregelen zal onderzocht worden of een beroep kan worden gedaan op een systeem van coregulering.

Artikel 28

Dit artikel wijzigt artikel 161 van het Mediadecreet en zet artikel 30bis, lid 2, van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 26, van AVMD2018, om.

Artikel 161 van het Mediadecreet regelt een kennisgevingsprocedure voor particuliere lineaire televisieomroepen. Particuliere lineaire televisieomroepen moeten minstens veertien kalenderdagen voor de start van de uitzendingen een kennisgeving doen bij de Vlaamse Regulator voor de Media. De kennisgeving moet minstens de informatie bevatten, vermeld in het tweede lid van artikel 161.

Aan artikel 161 van het Mediadecreet wordt met dit artikel toegevoegd dat, als de televisiedienst geheel of hoofdzakelijk gericht is op het publiek van een andere lidstaat van de Europese Unie, de Vlaamse Regulator voor de Media de nationale regulerende instantie of het nationaal regulerend orgaan van die andere lidstaat op de hoogte brengt van die kennisgeving.

Artikel 29

Dit artikel vervangt artikel 163 van het Mediadecreet.

Door de wijziging van artikel 174 van het Mediadecreet zullen voortaan ook natuurlijke personen niet-lineaire televisiediensten kunnen aanbieden (cf. infra toelichting bij artikel 30). Omwille van het gelijkheidsbeginsel wordt met dit artikel deze mogelijkheid ook ingevoerd voor aanbieders van lineaire televisiediensten waarvoor een aanmelding bij de Vlaamse Regulator voor de Media en geen erkenning vereist is.

Artikel 30

Dit artikel vervangt het eerste lid van artikel 174 van het Mediadecreet, en betreft het aanbieden van niet-lineaire televisiediensten. Door de actualisering van de definitie van 'programma' (cfr. supra toelichting bij artikel 3) vallen aanbieders van inhoud die oorspronkelijk niet onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet vielen nu wel onder de toepassing van het Mediadecreet. Het kan gaan om aanbieders van vlogs (soort van online videodagboeken) maar het kan ook betrekking hebben op andere soorten inhoud zoals sketches, gaming video's of zelfs talkshows.

Dit is een belangrijke wijziging ten opzichte van de situatie in 2009. Op dat moment viel bijvoorbeeld een vlogger die een economische activiteit verrichtte conform artikel 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, niet onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet. De definitie van een niet-lineaire televisiedienst zoals opgenomen in artikel 2, 24°, van het Mediadecreet, stelt het volgende: "een niet-lineaire audiovisuele omroepdienst of audiovisuele omroep-

dienst op aanvraag, dat is een door een omroeporganisatie aangeboden omroepdienst die de gebruiker de mogelijkheid biedt om audiovisuele programma's te bekijken op zijn individuele verzoek en op het door hem gekozen moment op basis van een door de omroeporganisatie geselecteerde programmacatalogus". Oud artikel 2, 31°, definieerde een programma als volgt: "een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden, die een afzonderlijk element van een door een omroeporganisatie opgesteld schema of een catalogus vormt; voorbeelden van programma's zijn bioscoopfilms, sportevenementen, komische series, documentaires, kinderprogramma's en origineel drama". In de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet betreffende de radio-omroep en televisie (*Parl.St.* VI.Parl. 2008-09, nr. 2014/1, 21) wordt expliciet gesteld dat de definitie van de notie 'programma' gebaseerd is op de begripsomschrijving van 'programma' in de AVMD2010. De definitie van 'programma' in de AVMD2010 (artikel 1 (1), (b)) bevat nog de volgende toevoeging: "waarvan de vorm en de inhoud vergelijkbaar zijn met die van televisie-uitzendingen". Zoals aangegeven in de memorie van toelichting is deze zin in het Mediadecreet enkel weggelaten om het Mediadecreet ook van toepassing te maken op programma's van radio-omroeporganisaties. In 2009 kon de duur van videoclips van vloggers niet vergeleken worden met programma's, omdat deze videoclips slechts van beperkte duur waren. De definitie van programma werd echter uitgebreid waardoor deze notie ook videoclips, ongeacht de duur ervan omvat en waardoor bepaalde aanbieders van inhoud die voordien niet onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet vielen, nu wel onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet vallen.

Als bijvoorbeeld een vlogger dus een aanbieder van een niet-lineaire televisiedienst is, dan betekent dit onder het huidige Mediadecreet dat de entiteit die deze dienst aanbiedt, opgericht moet zijn als een privaatrechtelijke rechtspersoon (artikel 174, 1°, Mediadecreet). Indien dat niet het geval is, zou dat betekenen dat er sprake is van een inbreuk op het Mediadecreet.

Uit de praktijk echter blijkt dat vloggers niet over een rechtspersoon beschikken, maar in de Kruispuntbank ingeschreven staan als een natuurlijk persoon. Ze hebben dus wel een ondernemingsnummer.

Artikel I.1 van het Wetboek van economisch recht definieert een onderneming als volgt: "(a) iedere natuurlijke persoon die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent; (b) iedere rechtspersoon; (c) iedere andere organisatie zonder rechtspersoonlijkheid". Van vloggers of andere aanbieders van inhoud die nu onder het toepassingsgebied van het Mediadecreet vallen, eisen dat zij een onderneming met rechtspersoonlijkheid moeten oprichten als dat bijvoorbeeld niet vereist is in het kader van fiscale regelgeving, het vennootschapsrecht enzovoort, is een disproportionele vereiste.

Om ervoor te zorgen dat het Mediadecreet geen strengere vereisten oplegt dan wat bepaald is in het Wetboek van economisch recht, wordt artikel 174, 1°, van het Mediadecreet aangepast zodat eenieder niet-lineaire televisiediensten kan aanbieden als de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. Indien het een privaatrechtelijke rechtspersoon betreft, bestaat het maatschappelijk doel in het verzorgen van niet-lineaire televisiediensten, inzonderheid op digitale wijze. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.

Artikel 31

Dit artikel wijzigt artikel 175 van het Mediadecreet en zet artikel 30bis, lid 2, van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 26, van AVMD2018, om.

Artikel 175 van het Mediadecreet regelt een kennisgevingsprocedure voor particuliere niet-lineaire televisieomroeporganisaties. Particuliere niet-lineaire televisieomroeporganisaties moeten minstens veertien kalenderdagen voor het begin van het aanbieden van de niet-lineaire televisiedienst een kennisgeving doen bij de Vlaamse Regulator voor de Media. De kennisgeving moet minstens de informatie bevatten, vermeld in het tweede lid van artikel 175.

Aan artikel 175 van het Mediadecreet wordt met dit artikel toegevoegd dat, als de televisiedienst geheel of hoofdzakelijk gericht is op het publiek van een andere lidstaat van de Europese Unie, de Vlaamse Regulator voor de Media de nationale regulerende instantie of het nationaal regulerend orgaan van die andere lidstaat op de hoogte brengt van die kennisgeving.

Artikel 32

Dit artikel heft artikel 176 van het Mediadecreet op. In artikel 176 van het Mediadecreet was het artikel 3 van AVMD2010 omgezet voor niet-lineaire televisiediensten. Het artikel 3 van AVMD2010 maakte een onderscheid tussen lineaire en niet-lineaire audiovisuele mediadiensten. In het nieuwe artikel 3 van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 4, van AVMD2018, is nog slechts één procedure opgenomen die geldt voor alle televisiediensten, lineaire en niet-lineaire. Het nieuwe artikel 3 van AVMD2010, zoals ingevoegd door AVMD2018, is omgezet in het Mediadecreet door artikel 6 van dit decreet dat een nieuw artikel 40/1 invoegt in het Mediadecreet (zie supra). De specifieke procedure voor niet-lineaire televisiediensten moet dan ook worden opgeheven.

Artikel 33

Met dit artikel wordt in het Mediadecreet een nieuw deel III/1 ingevoegd over videoplatformdiensten.

Artikel 34

Dit artikel voegt in het Mediadecreet een nieuw artikel 176/1 in. Artikel 176/1 van het Mediadecreet bepaalt dat aanbieders van videoplatformdiensten die onder de toepassing van het Mediadecreet vallen, privaatrechtelijke rechtspersonen of natuurlijke personen die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefenen, moeten zijn, en onder de bevoegdheid moeten vallen van de Vlaamse Gemeenschap. Verder moet in het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon, het maatschappelijk doel bestaan in het aanbieden van videoplatformdiensten. De aanbieder van videoplatformdiensten kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.

Artikel 35

Dit artikel voegt in het Mediadecreet een nieuw artikel 176/2 in.

Het eerste lid van artikel 176/2 van het Mediadecreet onderwerpt de aanbieders van videoplatformdiensten aan een voorafgaande kennisgeving bij de Vlaamse Regulator voor de Media. De kennisgeving moet gebeuren minimaal veertien kalenderdagen voor het starten van de dienst.

Het tweede lid bepaalt de voorwaarden waaraan de kennisgeving moet voldoen. In de eerste plaats moet zij gebeuren conform artikel 219 van het Mediadecreet. Dat betekent dat ze gebeurt door middel van een aangetekende brief, of via elektronische post of een ander telecommunicatiemiddel dat resulteert in een schriftelijk stuk aan de zijde van de geadresseerde, en waarop een elektronische handtekening is aangebracht die voldoet aan de vereisten van artikel 1322 van het Burger-

lijk Wetboek. In de tweede plaats bevat de kennisgeving alle gegevens die kunnen dienen om te bepalen of de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is. Die gegevens zijn opgenomen in artikel 176/3 van het Mediadecreet (zie infra). Daarnaast bevat de kennisgeving ook de statuten en een duidelijke omschrijving van de dienst die zal worden geleverd.

Het derde lid verleent delegatie aan de Vlaamse Regering om nadere gegevens vast te leggen die de kennisgeving moet bevatten en om vast te leggen welke latere wijzigingen in die gegevens aan de Vlaamse Regulator voor de Media moeten worden meegedeeld.

Het vierde lid bevat een overgangsregeling voor de aanbieders van videoplatformdiensten die reeds actief zijn op de datum dat dit decreet in werking treedt. De verplichting uit het eerste lid wordt uitvoerbaar nadat de Vlaamse Regering heeft bepaald welke gegevens de kennisgeving moet bevatten en welke latere wijzigingen in die gegevens aan de Vlaamse Regulator voor de Media moeten worden meegedeeld. Uiterlijk zes maanden na publicatie van het betrokken besluit van de Vlaamse Regering dienen de aanbieders van videoplatformdiensten die reeds actief zijn een kennisgeving in bij de Vlaamse Regulator voor de Media.

Het vijfde lid bepaalt dat elke uitbreiding van het aanbod met een nieuwe soort dienst door de aanbieder van videoplatformdiensten bij de Vlaamse Regulator voor de Media wordt meegedeeld door middel van een afzonderlijke kennisgeving.

Het zesde lid bepaalt dat elke wijziging in de hierboven vermelde informatie zo spoedig mogelijk wordt meegedeeld aan de Vlaamse Regulator voor de Media.

Artikel 36

Dit artikel voegt in het Mediadecreet een nieuw artikel 176/3 in. Artikel 176/3 van het Mediadecreet zet artikel 28bis van AVMD2010 om. Artikel 28bis werd in AVMD2010 ingevoegd door artikel 1, lid 23, van AVMD2018.

In de overwegenden van AVMD2018 wordt hierover het volgende vermeld:

“De aanbieders van videoplatforms op wie Richtlijn 2010/13/EU betrekking heeft, leveren diensten van de informatiemaatschappij in de zin van Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad. Indien deze aanbieders in een lidstaat zijn gevestigd, moeten zij derhalve de bepalingen betreffende de interne markt van die richtlijn naleven. Het is passend ervoor te zorgen dat dezelfde voorschriften ook van toepassing zijn op aanbieders van videoplatforms die niet in een lidstaat zijn gevestigd, teneinde de doeltreffendheid van de in Richtlijn 2010/13/EU vastgestelde maatregelen ter bescherming van minderjarigen en het algemene publiek te waarborgen en zoveel mogelijk te zorgen voor een gelijk speelveld, voor zover dergelijke aanbieders een moederbedrijf of een dochteronderneming met vestiging in een lidstaat hebben of wanneer dergelijke aanbieders deel uitmaken van een groep en een andere onderneming van die groep in een lidstaat is gevestigd. Derhalve dienen de definities vervat in Richtlijn 2010/13/EU op beginselen gebaseerd te zijn en ervoor te zorgen dat een onderneming zich niet aan de toepassing van die richtlijn kan onttrekken door een groepsstructuur te creëren met verschillende lagen ondernemingen die binnen of buiten de Unie zijn gevestigd.”

Een aanbieder van videoplatformdiensten valt onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als hij overeenkomstig artikel I.18, 4°, van het Wetboek van economisch recht gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

Overeenkomstig artikel I.18, 4°, van het Wetboek van economisch recht moet de "gevestigde dienstverlener" vanuit "een duurzame vestiging voor onbepaalde tijd daadwerkelijk een economische activiteit [uitoefenen]. De aanwezigheid en het gebruik van technische middelen en technologieën die nodig zijn voor het leveren van de dienst, vormen als zodanig geen vestiging van de dienstverlener."

Artikel I.18, 4°, van het Wetboek van economisch recht definieert "gevestigde dienstverlener" als volgt: "een dienstverlener die vanuit een duurzame vestiging voor onbepaalde tijd daadwerkelijk een economische activiteit uitoefent."

Een aanbieder van videoplatformdiensten zal aldus onder de bevoegdheid vallen van de Vlaamse Gemeenschap indien hij vanuit een duurzame vestiging in het Nederlandse taalgebied of het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad (en de activiteiten behoren uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap) daadwerkelijk videoplatformdiensten aanbiedt. Artikel I.18, 4°, van het Wetboek van economisch recht voegt er nog aan toe dat "de aanwezigheid en het gebruik van technische middelen en technologieën die nodig zijn voor het leveren van de dienst, als zodanig geen vestiging van de dienstverlener vormen."

De paragrafen 3, 4 en 5 van dit artikel bepalen wanneer een aanbieder van videoplatformdiensten die niet is gevestigd in een lidstaat van de Europese Unie toch onder de toepassing van het Mediadecreet valt. Dat zal het geval zijn wanneer de aanbieder van videoplatformdiensten een moederonderneming of een dochteronderneming heeft die gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren of deel uitmaakt van een groep en een andere onderneming van de groep gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

Artikel 176/3 bepaalt in paragraaf 6 dat artikel XII.3, XII.4, XII.6, XII.17, XII.18, XII.19 en XII.20, van het Wetboek van economisch recht van toepassing zijn op aanbieders van videoplatformdiensten die vallen onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap. Dat zijn omzettingsbepalingen van artikel 3, 12, 13, 14 en 15, van richtlijn 2000/31/EG (de richtlijn Elektronische Handel). Artikel 3 van richtlijn 2003/31/EG bevat bepalingen over de werking van de interne markt. Artikel 12 van richtlijn 2000/31/EG bevat 'mere conduit'-bepalingen. Artikel 13 van richtlijn 2000/31/EG bevat bepalingen over de wijze van opslag ('caching'). Artikel 14 van richtlijn 2000/31/EG gaat over 'hosting' en hostingdiensten. Artikel 15 van richtlijn 2000/31/EG ten slotte legt het principe vast dat aanbieders van videoplatformdiensten geen algemene toezichtverplichting hebben op de informatie die zij doorgeven of opslaan, noch dat aanbieders van videoplatformdiensten actief moeten zoeken naar feiten of omstandigheden die op onwettige activiteiten duiden.

Artikel XII.3 en XII.4 van het Wetboek van economisch recht bevatten een aantal algemene bepalingen inzake vrijheid van vestiging, en het vrij verrichten van diensten. Artikel XII.6 van het Wetboek van economisch recht somt een aantal verplichtingen op inzake informatie en transparantie. Zo zullen aanbieders van videoplatformdiensten er onder meer voor moeten zorgen dat "afnemers van de dienst en de bevoegde autoriteiten" gemakkelijk, rechtstreeks en permanent toegang krijgen tot onder andere de volgende informatie:

- 1° zijn naam of handelsnaam;
- 2° het geografische adres waar de dienstverlener is gevestigd;
- 3° nadere gegevens die een snel contact en een rechtstreekse en effectieve communicatie met hem mogelijk maken, met inbegrip van zijn elektronisch postadres;
- 4° desgevallend het ondernemingsnummer;
- 5° wanneer een activiteit aan een vergunningsstelsel is onderworpen, de gegevens over de bevoegde toezichthoudende autoriteit.

Artikel XII.17 van het Wetboek van economisch recht bevat de zogenaamde 'mere conduit'-bepalingen, dat zijn bepalingen over de vrijstelling van aansprakelijkheid van de aanbieder van een videoplatformdienst voor de aangeboden inhoud, en bepaalt het volgende:

"Wanneer een dienst van de informatiemaatschappij bestaat in het doorgeven in een communicatienetwerk van door een afnemer van de dienst verstrekte informatie, of in het verschaffen van toegang tot een communicatienetwerk, is de dienstverlener niet aansprakelijk voor de doorgegeven informatie, als aan elk van de volgende voorwaarden voldaan is:

- 1° het initiatief tot de doorgifte niet bij de dienstverlener ligt;
- 2° de ontvanger van de doorgegeven informatie niet door de dienstverlener wordt geselecteerd;
- 3° de doorgegeven informatie niet door de dienstverlener wordt geselecteerd of gewijzigd.

Het doorgeven van informatie en het verschaffen van toegang in de zin van het eerste lid omvatten de automatische, tussentijdse en tijdelijke opslag van de doorgegeven informatie, voor zover deze opslag uitsluitend dient om de doorgifte in het communicatienetwerk te bewerkstelligen en niet langer duurt dan redelijkerwijs voor het doorgeven nodig is."

De dienst van de informatiemaatschappij moet hier dan worden verstaan als videoplatformdienst, dienstverlener als aanbieder van een videoplatformdienst, en afnemer van de dienst als gebruiker van een videoplatformdienst.

Artikel XII.18 van het Wetboek van economisch recht bevat bepalingen over opslag in de vorm van tijdelijke kopiëring van gegevens, en luidt als volgt:

"Wanneer een dienst van de informatiemaatschappij bestaat in het doorgeven via een communicatienetwerk door een afnemer van de dienst verstrekte informatie, is de dienstverlener niet aansprakelijk voor de automatische, tussentijdse en tijdelijke opslag van die informatie, wanneer deze opslag enkel geschiedt om latere doorgifte van die informatie aan andere afnemers van de dienst en op hun verzoek doeltreffender te maken, als aan elk van de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° de dienstverlener de informatie niet wijzigt;
- 2° de dienstverlener de toegangsvoorwaarden voor de informatie in acht neemt;
- 3° de dienstverlener de alom erkende en in de bedrijfstak gangbare regels betreffende de bijwerking van de informatie naleeft;
- 4° de dienstverlener niets wijzigt aan het alom erkende en in de bedrijfstak gangbare rechtmatige gebruik van technologie voor het verkrijgen van gegevens over het gebruik van de informatie;
- 5° de dienstverlener prompt handelt om de door hem opgeslagen informatie te verwijderen of de toegang ertoe onmogelijk te maken, zodra hij er daadwerkelijk kennis van heeft dat de informatie verwijderd werd van de plaats waar zij zich oorspronkelijk in het net bevond, of dat de toegang ertoe onmogelijk werd gemaakt, of zodra een administratieve of gerechtelijke autoriteit heeft bevolen de informatie te verwijderen of de toegang ertoe onmogelijk te maken en voor zover hij handelt overeenkomstig de procedure voorzien in artikel XII.19, §3 [van het Wetboek van economisch recht]."

Artikel XII.19 van het Wetboek van economisch recht bevat bepalingen over hosting, en luidt als volgt:

"§1. Wanneer een dienst van de informatiemaatschappij bestaat in de opslag van de door een afnemer van de dienst verstrekte informatie, is de dienstverlener niet aansprakelijk voor de op verzoek van de afnemer van de dienst opgeslagen informatie, op voorwaarde dat:

- 1° de dienstverlener niet daadwerkelijk kennis heeft van de onwettige activiteit of informatie, of wat een schadevergoedingsvordering betreft, geen kennis heeft van feiten of omstandigheden waaruit het onwettelijke karakter van de activiteit of de informatie blijkt; of
- 2° de dienstverlener, zodra hij van het bovenbedoelde daadwerkelijk kennis heeft, prompt handelt om de informatie te verwijderen of de toegang ertoe onmogelijk te maken en voor zover hij handelt overeenkomstig de procedure bepaald in paragraaf 3.

§2. Paragraaf 1 is niet van toepassing wanneer de afnemer van de dienst op gezag of onder toezicht van de dienstverlener handelt.

§3. Wanneer de dienstverlener daadwerkelijk kennis krijgt van een onwettige activiteit of informatie, meldt hij dit onverwijld aan de procureur des Konings, die de nodige maatregelen neemt overeenkomstig artikel 39bis van het Wetboek van strafvordering.

Zolang de procureur des Konings geen beslissing heeft genomen met betrekking tot het kopiëren, ontoegankelijk maken en verwijderen van de in een informatiesysteem opgeslagen gegevens, kan de dienstverlener enkel maatregelen nemen om de toegang tot de informatie te verhinderen.”

Artikel XII.20 van het Wetboek van economisch recht bevat een aantal toezichtverplichtingen, en luidt als volgt:

“§1. Met betrekking tot de levering van de in de artikelen XII.17, XII.18 en XII.19 bedoelde diensten hebben de dienstverleners geen algemene verplichting om toe te zien op de informatie die zij doorgeven of opslaan, noch om actief te zoeken naar feiten of omstandigheden die op onwettige activiteiten duiden.

Het in het eerste lid genoemde beginsel geldt enkel voor de algemene verplichtingen. Het laat het recht van de bevoegde gerechtelijke instanties onverlet om, in een specifiek geval, een tijdelijke toezichtverplichting op te leggen, indien een wet in deze mogelijkheid voorziet.

§2. De in paragraaf 1 bedoelde dienstverleners zijn verplicht de bevoegde gerechtelijke of administratieve autoriteiten onverwijld in kennis te stellen van vermeende onwettige activiteiten of informatie die door de afnemers van hun dienst worden geleverd.

Onverminderd andere wettelijke of reglementaire bepalingen dienen deze dienstverleners de bevoegde gerechtelijke of administratieve autoriteiten op hun verzoek alle informatie te verschaffen waarover zij beschikken en die nuttig is voor de opsporing en de vaststelling van de inbreuken gepleegd door hun tussenkomst.”

Overeenkomstig paragraaf 7 van artikel 176/3 maakt en handhaaft de Vlaamse Regulator voor de Media een actuele lijst met de aanbieders van videoplatformdiensten die onder de bevoegdheid vallen van de Vlaamse Gemeenschap. Deze lijst vermeldt voor elke aanbieder de criteria waarop die bevoegdheid is gebaseerd. De Europese Commissie moet ingelicht worden over de aanbieders van videoplatformdiensten die onder de bevoegdheid van elke lidstaat vallen. Daarom bezorgt de Vlaamse Regulator voor de Media deze lijst, met inbegrip van actualiseringen aan de Europese Commissie. De Europese Commissie zorgt ervoor dat die lijsten beschikbaar zijn in een centrale gegevensbank. In het geval van tegenstrijdigheden tussen de lijsten neemt de Europese Commissie contact op met de betrokken lidstaten om een oplossing te vinden. De Europese Commissie waarborgt dat de nationale regulerende instanties of organen toegang hebben tot die gegevensbank. De Europese Commissie maakt informatie in de gegevensbank openbaar.

Paragraaf 8 van artikel 176/3 bepaalt dat wanneer de betrokken regulatoren geen overeenstemming bereiken over wie bevoegd is, zij de Europese Commissie onverwijld op de hoogte brengen over deze kwestie. De Europese Commissie kan ERGA verzoeken een advies over de kwestie te verstrekken overeenkomstig artikel 30 ter, lid 3, d), van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 26, van AVMD2018. ERGA verstrekt dat advies binnen 15 werkdagen na de indiening van het verzoek door de Europese Commissie. De Europese Commissie houdt het contactcomité naar behoren geïnformeerd.

Artikel 37

Dit artikel voegt een nieuw artikel 176/4 in onder deel III/1. Videoplatformdiensten, van het Mediadecreet en legt aanbieders van videoplatformdiensten bepaalde verplichtingen op inzake de bescherming van minderjarigen tegen inhoud die hun lichamelijke geestelijke of morele ontwikkeling zouden kunnen aantasten, inzake de bescherming van het algemene publiek tegen inhoud die aanzet tot haat of geweld jegens een groep personen of lid van een groep op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid, en inzake de bescherming van het algemene publiek tegen inhoud waarvan de verspreiding een activiteit inhoudt die een misdrijf is, met name het aanzetten tot terrorisme, kinderpornografie, racisme en vreemdelingenhaat.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 28ter, lid 1 en 3, van AVMD2010, zoals ingevoegd door artikel 1, lid 23, van AVMD2018.

Aangezien programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie in toenemende mate worden geconsumeerd via videoplatformdiensten, is het belangrijk dat ook aanbieders van videoplatformdiensten de lichamelijke, geestelijke en morele ontwikkeling van minderjarigen voldoende beschermen, dat ze waakzaam zijn voor en optreden tegen het aanzetten tot haat of geweld jegens een groep personen of lid van een groep op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid, en maatregelen nemen tegen inhoud waarvan de verspreiding een activiteit inhoudt die een misdrijf is, met name het aanzetten tot terrorisme, kinderpornografie, racisme en vreemdelingenhaat.

Om een afdoend niveau van bescherming van minderjarigen en van het algemene publiek te realiseren en een gelijk speelveld tussen de verschillende aanbieders van audiovisuele inhoud te bewerkstelligen, is het wenselijk om de desbetreffende regels in passende mate op elkaar af te stemmen voor alle aanbieders, rekening houdend met hun verschillende technische specificaties.

Paragraaf 1 van het nieuwe artikel 176/4 van het Mediadecreet omvat voor aanbieders van videoplatformdiensten een principieel verbod op het aanbieden van programma's, door gebruikers gegenereerde video's of audiovisuele commerciële communicatie die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten. Hier wordt echter een uitzondering op voorzien: indien de aanbieders ervoor zorgen dat minderjarigen de bedoelde schadelijke inhoud normaliter niet te zien krijgen, mogen zij deze wel aanbieden. Verder bepaalt paragraaf 1 dat aanbieders van videoplatformdiensten passende maatregelen moeten nemen om het algemene publiek te beschermen tegen inhoud die aanzet tot haat of geweld of tegen inhoud waarvan de verspreiding een activiteit inhoudt die een misdrijf is, met name het publiekelijk aanzetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf, zoals omschreven in artikel 137 en 140bis van het Straf-

wetboek, strafbare feiten met betrekking tot kinderpornografie zoals omschreven in artikel 383bis van het Strafwetboek en strafbare feiten op het gebied van racisme en vreemdelingenhaat, zoals omschreven in artikel 20 en 21 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

Hiertoe dienen de aanbieders van videoplatformdiensten verscheidene maatregelen te treffen, zoals omschreven in paragraaf 2 van het nieuwe artikel 176/4 van het Mediadecreet.

Zo moeten de aanbieders van videoplatformdiensten, volgens artikel 176/4, §2, 1°, van het Mediadecreet, de in uitvoering van paragraaf 1 genomen maatregelen opnemen in de voorwaarden van de videoplatformdiensten en ze toepassen.

Daarnaast mogen aanbieders van videoplatformdiensten, volgens punt 2° van de tweede paragraaf, programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie waarin pornografische beelden of beelden van nodeloos geweld voorkomen, enkel versleuteld aanbieden, of wanneer zulk aanbod onderworpen is aan een doeltreffend ouderlijk toezicht.

Aanbieders van videoplatformdiensten moeten het, volgens punt 3° van paragraaf 2, daarnaast ook mogelijk maken voor hun gebruikers om via transparante en gebruiksvriendelijke mechanismen de aangeboden inhoud bij de aanbieder te kunnen rapporteren of markeren. De aanbieder van de betrokken videoplatformdienst wordt zodoende op de hoogte gebracht van de aanwezigheid van eventuele schadelijke of niet met de gebruiksvoorwaarden conforme inhoud op het betrokken platform. Hierop aansluitend moeten de aanbieders van videoplatformdiensten, overeenkomstig punt 4° van paragraaf 2, systemen ontwikkelen en gebruiken waarmee zij de gebruikers van de videoplatformdiensten informeren over welk gevolg er is gegeven aan de voornoemde rapporteringen en markeringen.

Punt 5° van paragraaf 2 verplicht aanbieders van videoplatformdiensten systemen voor leeftijdscontrole van gebruikers van videoplatformdiensten tot stand te brengen en te gebruiken met betrekking tot de bedoelde schadelijke inhoud. Dit om het mogelijk te maken om minderjarige gebruikers te identificeren en om te bewerkstelligen dat de minderjarige gebruikers de bedoelde schadelijke inhoud niet te zien krijgen.

Volgens punt 6° van paragraaf 2 moeten aanbieders van videoplatformdiensten gemakkelijk te bedienen systemen ontwikkelen en gebruiken waarmee de gebruikers van videoplatformdiensten een beoordeling van de getoonde inhoud kunnen geven. Hiermee wordt bedoeld dat gebruikers de getoonde inhoud moeten kunnen beoordelen en kunnen aangeven dat deze bijvoorbeeld ongepast is en waarom zij dit zo ervaren.

Volgens punt 7° van paragraaf 2 moeten de aanbieders van videoplatformdiensten een systeem voor ouderlijk toezicht ter beschikking stellen. Het moet een systeem zijn dat door de eindgebruiker wordt beheerd. Zo moet het bijvoorbeeld ouders in staat stellen om de toegang tot inhoud die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten, af te schermen voor hun minderjarig kind.

Ten slotte moeten, overeenkomstig punt 8° van paragraaf 2, de aanbieders van videoplatformdiensten transparante, gebruiksvriendelijke en doeltreffende procedures ontwikkelen en gebruiken voor de behandeling en afhandeling van klachten van de gebruikers omtrent de uitvoering van de hierboven vermelde maatregelen.

In de tweede paragraaf is ook een verbod opgenomen op het verwerken van persoonsgegevens van minderjarigen die aanbieders van videoplatformdiensten ver-

zamelen in de uitvoering van het betrokken artikel voor commerciële doeleinden, zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame. Elke verwerking van persoonsgegevens die valt onder de AVG dient natuurlijk te gebeuren conform deze AVG. Een verordening heeft ingevolge artikel 288 VWEU een algemene strekking en is verbindend in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat. Het gevolg van deze rechtstreekse toepasselijkheid is dat het overschrijven of omzetten van een verordening niet nodig is. Daarom wordt in dit ontwerp van decreet niet verder ingegaan op de verplichtingen waaraan de aanbieders van de videoplatformdiensten zich moeten houden bij de verwerking van persoonsgegevens.

In de derde paragraaf wordt bepaald dat de aanbieders van videoplatformdiensten bij het nemen van de hierboven vermelde passende maatregelen rekening moeten houden met de aard van de desbetreffende inhoud, de schade die deze inhoud kan berokkenen, de kenmerken van de te beschermen categorie personen, de in het geding zijnde rechten en gerechtvaardigde belangen, waaronder die van de aanbieders van videoplatformdiensten en de gebruikers die de inhoud hebben gecreëerd of geüpload, en met het algemeen belang. De passende maatregelen moeten uitvoerbaar en proportioneel zijn en moeten rekening houden met de omvang van de videoplatformdienst en de aard van de verleende dienst. De passende maatregelen mogen ook niet leiden tot eventuele controlemaatregelen vooraf of filtering bij het uploaden van inhoud die niet voldoen aan artikel XII.20, §1, van het Wetboek van economisch recht.

Voor de uitvoering van dit artikel bepaalt de Vlaamse Regering nadere regels. Dit past in de uitvoering van artikel 28ter, lid 4, AVMD2010, zoals ingevoegd door artikel 1, lid 23, van AVMD2018, dat het volgende bepaalt: "Voor de uitvoering van de in de leden 1 en 3 van dit artikel genoemde maatregelen moedigen de lidstaten het gebruik aan van coregulering overeenkomstig artikel 4bis, lid 1."

Artikel 38

Dit artikel voegt een nieuw artikel 176/5 in onder deel III/1. Videoplatformen, in het Mediadecreet.

Naar analogie met hetgeen artikel 48 van het Mediadecreet bepaalt met betrekking tot omroepdiensten, wordt in de eerste paragraaf ook voor videoplatformen het principe van vrijheid van uitzenden van commerciële communicatie expliciet bevestigd.

Deze vrijheid van uitzenden is evenwel niet onbeperkt. De tweede paragraaf van deze bepaling zorgt ervoor dat de aanbieders van videoplatformdiensten bepaalde verplichtingen moeten naleven inzake commerciële communicatie die zij in de handel brengen, verkopen of organiseren. Deze paragraaf vormt de omzetting van artikel 28ter van AVMD2010, zoals gewijzigd bij artikel 1, lid 23, van AVMD2018.

Aangezien gebruikers in toenemende mate een beroep doen op videoplatformdiensten om toegang te krijgen tot audiovisuele inhoud, moet er gezorgd worden voor een afdoend niveau van consumentenbescherming en een gelijk speelveld tussen de verschillende spelers door de regels betreffende commerciële communicatie in passende mate op elkaar af te stemmen voor alle aanbieders, dus zowel aanbieders van videoplatformdiensten als aanbieders van omroepdiensten. Daarom is het belangrijk dat audiovisuele commerciële communicatie op videoplatformdiensten duidelijk wordt geïdentificeerd en een reeks minimale kwaliteitsvereisten respecteert.

Voor commerciële communicatie op videoplatformdiensten zijn reeds voorschriften vastgelegd in de wet van 5 juni 2007 tot wijziging van de wet van 14 juli 1991

betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument. Met de wet van 5 juni 2007 werd richtlijn 2005/29/EG van het Europees Parlement en de Raad, omgezet op basis waarvan oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten verboden zijn, met inbegrip van misleidende en agressieve praktijken die zich voordoen bij diensten van de informatie-maatschappij.

De tweede paragraaf van artikel 176/5 van het Mediadecreet verwijst naar de relevante bepalingen van het Mediadecreet die van toepassing zijn op de commerciële communicatie die de aanbieders van de videoplatformdiensten zelf in de handel hebben gebracht, verkocht en georganiseerd.

Artikel 39

Dit artikel voegt een nieuw artikel 176/6 in onder deel III/1. Videoplatformen, in het Mediadecreet. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 28ter van AVMD2010, zoals gewijzigd bij artikel 1, lid 23, van AVMD2018.

Een belangrijk deel van de op videoplatformdiensten aangeboden inhoud valt echter niet onder de redactionele verantwoordelijkheid van de aanbieders van de videoplatformdiensten. Dit wil niet zeggen dat de aanbieders van videoplatformdiensten geen maatregelen hoeven te treffen met betrekking tot deze inhoud. Gewoonlijk bepalen de aanbieders van videoplatformdiensten wel de wijze van organisatie van de inhoud, onder meer met automatische middelen of algoritmen. Artikel 176/6 van het Mediadecreet bevat de maatregelen die de aanbieders van videoplatformdiensten moeten nemen rond commerciële communicatie die zij niet zelf in de handel hebben gebracht, verkocht of georganiseerd.

In de eerste plaats moeten zij de voorschriften die zijn vervat in artikel 52 tot en met 55, 62, 65 tot en met 69, 71 tot en met 77, en 90 tot en met 101 van het Mediadecreet opnemen in de voorwaarden van de videoplatformdiensten en toepassen. Aanbieders van videoplatformdiensten moeten daarnaast ook beschikken over een functie waarmee gebruikers die door gebruikers gegenereerde inhoud uploaden, kunnen verklaren of die inhoud commerciële communicatie bevat, voor zover zij dat weten of redelijkerwijs zouden kunnen weten. Aanbieders van videoplatformdiensten moeten transparante en gebruiksvriendelijke mechanismen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van een videoplatformdienst commerciële communicatie die door de aanbieder van de videoplatformdienst wordt aangeboden kunnen rapporteren bij deze aanbieder of kunnen markeren. Aanbieders van videoplatformdiensten moeten daarnaast ook systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de aanbieder van een videoplatformdienst de gebruikers van die videoplatformdienst kan uitleggen welk gevolg er is gegeven aan die rapporteringen en markeringen. Aanbieders van videoplatformdiensten moeten ook systemen voor leeftijdscontrole van gebruikers van videoplatformdiensten tot stand brengen en gebruiken met betrekking tot commerciële communicatie die op de videoplatformdienst wordt aangeboden en die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten. Aanbieders van videoplatformdiensten moeten ook gemakkelijk te bedienen systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van videoplatformdiensten een beoordeling kunnen geven van de door de aanbieder van videoplatformdiensten aangeboden commerciële communicatie. Daarnaast moeten aanbieders van videoplatformdiensten systemen voor ouderlijk toezicht die door de eindgebruiker van de videoplatformdienst worden beheerd ter beschikking stellen met betrekking tot commerciële communicatie die op de videoplatformdienst wordt aangeboden en de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten. Aanbieders van videoplatformdiensten moeten ook transparante, gemakkelijk te gebruiken en doeltreffende procedures tot stand brengen en gebruiken voor de behandeling en afhandeling van klachten van de gebruikers van de videoplatformdienst bij de

aanbieder van videoplatformdiensten met betrekking tot de hierboven genoemde verplichtingen. Tot slot zorgen aanbieders van videoplatformdiensten voor doeltreffende maatregelen en instrumenten op het gebied van mediawijsheid om de bekendheid van gebruikers met die maatregelen en instrumenten te vergroten.

In de eerste paragraaf is ook een verbod opgenomen op het verwerken van persoonsgegevens van minderjarigen die aanbieders van videoplatformdiensten verzamelen in uitvoering van artikel 176/6 voor commerciële doeleinden, zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame. Elke verwerking van persoonsgegevens die valt onder de AVG dient natuurlijk te gebeuren conform deze AVG. Een verordening heeft ingevolge artikel 288 VWEU een algemene strekking en is verbindend in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat. Het gevolg van deze rechtstreekse toepasselijkheid is dat het overschrijven of omzetten van een verordening niet nodig is. Daarom wordt in dit ontwerp van decreet niet verder ingegaan op de verplichtingen waaraan de aanbieders van de videoplatformdiensten zich moeten houden bij de verwerking van persoonsgegevens.

In de tweede paragraaf wordt bepaald dat de aanbieders van videoplatformdiensten bij het nemen van de hierboven vermelde passende maatregelen rekening moeten houden met de aard van de desbetreffende inhoud, de schade die deze inhoud kan berokkenen, de kenmerken van de te beschermen categorie personen, de in het geding zijnde rechten en gerechtvaardigde belangen, waaronder die van de aanbieders van videoplatformdiensten en de gebruikers die de inhoud hebben gecreëerd of geüpload, en met het algemeen belang. De passende maatregelen moeten uitvoerbaar en proportioneel zijn en moeten rekening houden met de omvang van de videoplatformdienst en de aard van de verleende dienst. De passende maatregelen mogen ook niet leiden tot eventuele controlemaatregelen vooraf of filtering bij het uploaden van inhoud die niet voldoen aan artikel XII.20, §1, van het Wetboek van economisch recht.

Voor de uitvoering van dit artikel bepaalt de Vlaamse Regering nadere regels. Dit past in de uitvoering van artikel 28ter, lid 4, AVMD2010, zoals ingevoegd door artikel 1, lid 23, van AVMD2018, dat het volgende bepaalt: "Voor de uitvoering van de in de leden 1 en 3 van dit artikel genoemde maatregelen moedigen de lidstaten het gebruik aan van coregulering overeenkomstig artikel 4bis, lid 1." Daarbij stimuleert de decreetgever om de mogelijkheden voor coregulering grondig in overweging te nemen.

Artikel 40

Dit artikel voegt een nieuw artikel 176/7 in onder deel III/1, Videoplatformdiensten, in het Mediadecreet en legt aanbieders van videoplatformdiensten een informatieplicht op naar de gebruikers indien de aanbieder van de videoplatformdienst ervan op de hoogte is dat programma's en door gebruikers gegenereerde inhoud commerciële communicatie bevatten. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 28ter van AVMD2010, zoals gewijzigd bij artikel 1, lid 23, van AVMD2018.

Artikel 41

Met dit artikel wordt artikel 176/8 ingevoegd in het Mediadecreet. Met dit artikel wordt de Vlaamse Regulator voor de Media bevoegd om erop toe te zien dat de aanbieders van videoplatformdiensten de passende maatregelen nemen overeenkomstig artikel 176/4 tot en met 176/7 en deze ook toepassen.

Met dit artikel wordt artikel 28ter, lid 5, van AVMD2010 omgezet. Artikel 28ter, lid 5, werd ingevoegd in AVMD2010 door artikel 1, lid 23, van AVMD2018. Artikel 28ter, lid 5, van AVMD2010 luidt als volgt:

“De lidstaten stellen de nodige mechanismen vast om de geschiktheid van de door de aanbieders van videoplatforms getroffen maatregelen, die zijn bedoeld in lid 3, te beoordelen. De lidstaten belasten de nationale regulerende instanties of organen met de beoordeling van die maatregelen.”

Artikel 42

Dit artikel wijzigt artikel 180 van het Mediadecreet waarin de regels over signaalintegriteit zijn opgenomen. Met dit artikel wordt artikel 7ter van AVMD2010 omgezet. Artikel 7ter werd door artikel 1, lid 12, van AVMD2018 ingevoegd in de AVMD2010.

Artikel 7ter van AVMD2010 luidt als volgt:

“De lidstaten nemen passende en evenredige maatregelen om ervoor te zorgen dat de door aanbieders van mediadiensten aangeboden audiovisuele mediadiensten geen overlay krijgen voor commerciële doeleinden of worden gewijzigd zonder de uitdrukkelijke toestemming van die aanbieders.

Voor de toepassing van dit artikel specificeren de lidstaten in dit verband de nadere regelgeving, waaronder de uitzonderingen, met name wat betreft het beschermen van de gerechtvaardigde belangen van de gebruikers, rekening houdend met de gerechtvaardigde belangen van de aanbieders van mediadiensten die de audiovisuele mediadiensten oorspronkelijk hebben geleverd.”

Het invoeren van regels voor signaalintegriteit wordt in overwegende 26 van AVMD2018 als volgt verantwoord:

“Om de redactionele verantwoordelijkheid van aanbieders van mediadiensten en de audiovisuele waardeketen te beschermen, is het van essentieel belang in staat te zijn de integriteit van de programma's en audiovisuele mediadiensten, geleverd door aanbieders van mediadiensten, te kunnen waarborgen. Programma's en audiovisuele mediadiensten mogen niet ingekort, gewijzigd of onderbroken of met een overlay voor commerciële doeleinden, worden uitgezonden, tenzij de aanbieders van mediadiensten daarvoor uitdrukkelijk toestemming verlenen. De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat voor overlays waartoe de ontvanger van de dienst voor privégebruik het initiatief heeft genomen of de toestemming heeft verleend, zoals overlays die voortvloeien uit diensten voor individuele communicatie, geen toestemming van de aanbieder van mediadiensten nodig is. Besturingselementen van gebruikersinterfaces die nodig zijn om het apparaat te bedienen of tussen de programma's te navigeren, zoals volumebalkjes, zoekfuncties, navigatiemenu's of lijsten van kanalen, mogen hier niet onder vallen. Ook legitieme overlays zoals waarschuwingen, informatie van algemeen belang, ondertiteling of commerciële communicatie die door de aanbieder van mediadiensten wordt aangeboden, mogen niet onder de bepaling vallen. Onverminderd artikel 3, lid 3, van Verordening (EU) 2015/2120 van het Europees Parlement en de Raad mogen datacompressietechnieken die de omvang van een gegevensbestand verkleinen en andere technieken die een dienst aan de distributiewijze aanpassen (zoals resolutie en codering), zonder de inhoud te wijzigen, niet onder de bepaling te vallen.

Maatregelen ter bescherming van de integriteit van programma's en audiovisuele mediadiensten dienen te worden opgelegd voor zover deze noodzakelijk zijn om te voldoen aan door de lidstaten overeenkomstig het Unierecht duidelijk gedefinieerde doelstellingen van algemeen belang. Met zulke maatregelen dienen evenredige verplichtingen aan ondernemingen te worden opgelegd die het belang van gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid dienen.”

Signaalintegriteit werd reeds in artikel 180 van het Mediadecreet ingeschreven door het decreet van 19 juli 2013 houdende wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie.

Het uitgangspunt en doelstellingen van artikel 7ter van AVMD2010 zijn identiek aan het uitgangspunt en doelstellingen van huidig artikel 180 van het Mediadecreet, namelijk de bescherming van de omroeporganisaties en de eindgebruiker: "De doorgifte van lineaire omroepprogramma's en de functionaliteiten die dienstenverdelers met betrekking tot lineaire omroepprogramma's aanbieden, mogen de redactionele autonomie en controle van de omroeporganisaties niet in gevaar brengen. Elke inbreuk daarop zal alle waarborgen die het Mediadecreet aan de gebruikers van omroepdiensten biedt, op korte of middellange termijn uithollen." (*Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1703/1). Dezelfde bescherming wordt in het kader van de AVMD2010 ook uitgebreid naar de niet-lineaire context.

Artikel 180, §1, eerste lid, van het Mediadecreet bevat het principe van signaalintegriteit voor lineaire televisieomroepprogramma's. In het nieuwe artikel 180, §1, tweede lid, van het Mediadecreet wordt het principe van signaalintegriteit uitgebreid naar niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma's. Hiermee wordt uitvoering gegeven aan artikel 7ter van AVMD2018 dat van toepassing is op alle audiovisuele mediadiensten, zowel lineaire als niet-lineaire. Het is belangrijk te benadrukken dat "onverkort, ongewijzigd en in hun geheel" in het kader van "niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma's" geen afbreuk doet aan het feit dat het inherent is aan een niet-lineair aanbod dat de kijker zelf bepaalt wanneer hij een programma zal bekijken.

Overwegende 26 van AVMD2018 erkent dat, om de redactionele verantwoordelijkheid van televisieomroeporganisaties en de audiovisuele waardeketen te beschermen, het van essentieel belang is dat televisieomroeporganisaties in staat zijn de integriteit van de programma's en audiovisuele mediadiensten, geleverd door televisieomroeporganisaties, te kunnen waarborgen. Programma's en audiovisuele mediadiensten mogen niet ingekort, gewijzigd of onderbroken of met een overlay voor commerciële doeleinden, worden uitgezonden, tenzij de aanbieder van de mediadienst hiervoor uitdrukkelijk toestemming heeft verleend.

Artikel 180, §2, van het Mediadecreet, bepaalt reeds dat elke functionaliteit die een dienstenverdelers aan de eindgebruikers aanbiedt en die het mogelijk maakt om de in het eerste lid bedoelde lineaire televisieomroepprogramma's op een uitgestelde, verkorte of gewijzigde wijze te bekijken, onderworpen is aan de voorafgaande toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie. Als de dienstenverdelers aan de eindgebruikers voorgaande functionaliteiten met betrekking tot die lineaire televisieomroepprogramma's willen aanbieden, moeten zij daartoe vooraf de uitdrukkelijke en bijzondere toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie verkrijgen. Het feit dat commerciële overlays de toestemming vereisen van de televisieomroeporganisaties vloeit dan ook voort uit het bestaande artikel 180 van het Mediadecreet. Bovendien staat dat zo ook reeds bepaald in de memorie van toelichting bij artikel 180 van het Mediadecreet (*Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1703/1). Overlays die de redactionele controle en autonomie van de omroeporganisatie in gevaar brengen, kunnen niet worden toegevoegd zonder de uitdrukkelijke toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie. Bijgevolg moet er geen expliciete verwijzing naar commerciële overlays worden opgenomen in artikel 180. Rekening houdend met de uitbreiding naar niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma's wordt de toestemmingsvereiste voor de door een dienstenverdelers aangeboden functionaliteiten die het voor de eindgebruiker mogelijk maken om niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma's op een verkorte of gewijzigde manier te bekijken, opgenomen in een nieuw artikel 180, §2, tweede lid.

Overwegende 26 van AVMD2018 bevat uitzonderingen waarvoor geen toestemming vereist is van de omroeporganisaties. Eerder dan een aantal uitzonderingen op de toestemmingsvereiste expliciet op te nemen in de tekst van het Mediadecreet, wordt het huidige uitgangspunt van het Mediadecreet behouden, namelijk dat toestemming enkel nodig is in de gevallen die uitdrukkelijk in het Mediadecreet zijn vernoemd. A contrario is er in alle andere gevallen geen voorafgaande toestemming nodig. Voorgaande doet op geen enkele manier afbreuk aan de uitzonderingen die opgenomen staan in overweging 26 van AVMD2018.

Artikel 43

Dit artikel voegt een nieuw artikel 183/1 in het Mediadecreet in. Met dit artikel wordt het verboden om persoonsgegevens van minderjarigen die de dienstenverdelers verzamelen via instrumenten voor leeftijdscontrole of via andere technische maatregelen die zij implementeren om minderjarigen te beschermen tegen programma's die hun lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling zouden kunnen aantasten te verwerken voor commerciële doeleinden, zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame.

Elke verwerking van persoonsgegevens die valt onder de AVG dient natuurlijk te gebeuren conform deze AVG. Een verordening heeft ingevolge artikel 288 VWEU een algemene strekking en is verbindend in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat. Het gevolg van deze rechtstreekse toepasselijkheid is dat het overschrijven of omzetten van een verordening niet nodig is. Daarom wordt in dit ontwerp van decreet niet verder ingegaan op de verplichtingen waaraan de dienstenverdelers zich moeten houden bij de verwerking van persoonsgegevens.

Artikel 44

Met dit artikel wordt de aanhef van artikel 187 van het Mediadecreet aangepast omwille van de leesbaarheid.

Artikel 45

Dit artikel voegt een nieuw lid toe tussen het tweede en derde lid van paragraaf 4 van artikel 216 van het Mediadecreet.

Met dit artikel wordt artikel 30, lid 5, van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 25, van AVMD2018, omgezet. Artikel 30, lid 5, van AVMD2010, bepaalt onder meer dat een besluit tot ontslag naar behoren wordt gemotiveerd, vooraf wordt bekendgemaakt en beschikbaar is voor het publiek.

Artikel 46

Dit artikel wijzigt artikel 218 van het Mediadecreet. Artikel 218 van het Mediadecreet bepaalt de missie van de Vlaamse Regulator voor de Media en legt de taken vast van de algemene kamer en van de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen. In dit artikel worden verwijzingen aangebracht naar de artikelen van het Mediadecreet die door de omzetting van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, zijn gewijzigd of toegevoegd en die gevolgen hebben voor de bevoegdheden van de Vlaamse Regulator voor de Media.

Artikel 47

Dit artikel wijzigt artikel 220 van het Mediadecreet. De verwijzingen in artikel 220 naar artikel 44, 45, 72, 5°, en 176, 1°, worden geschrapt omdat die artikelen worden opgeheven. Tegelijk moet een verwijzing naar de nieuwe artikelen 40/1, 176/4, §1, 1°, 176/4, §1, 2°, en 220/1 worden opgenomen.

Artikel 48

Dit artikel voegt in het Mediadecreet een nieuw artikel 220/1 in en zet artikel 30bis, lid 3, van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 26, van AVMD2018, om. Artikel 30bis, lid 3, van AVMD2010 luidt als volgt:

“Indien de regulerende instantie of het regulerend orgaan van een lidstaat waarop de diensten van een onder de bevoegdheid van een andere lidstaat vallende aanbieder van mediadiensten zijn gericht, aan de regulerende instantie of het regulerend orgaan van de lidstaat die bevoegd is ten aanzien van die aanbieder, een verzoek betreffende de activiteiten van die aanbieder zendt, doet deze laatste instantie of dit laatste orgaan al het mogelijke om het verzoek binnen twee maanden te behandelen, onverminderd striktere termijnen die uit hoofde van deze richtlijn van toepassing zijn. Op verzoek verstrekt de regulerende instantie of het regulerend orgaan van de lidstaat waarop de diensten gericht zijn, de regulerende instantie en/of het regulerend orgaan van de lidstaat die bevoegd is, alle informatie die nuttig kan zijn voor de behandeling van het verzoek.”

Artikel 49

Dit artikel vervangt artikel 221 van het Mediadecreet en zet het nieuwe artikel 4 van de AVMD2010, gewijzigd door artikel 1, lid 5, van AVMD2018, om. Het nieuwe artikel 221 breidt het toepassingsgebied van de zogenaamde ‘omzeilingsprocedure’ uit naar alle televisiediensten. Het oude artikel 221 had alleen betrekking op lineaire televisiediensten.

De Vlaamse Gemeenschap mag op de door AVMD2010 gecoördineerde gebieden, zoals gewijzigd door AVMD2018, meer gedetailleerde of strengere maatregelen toepassen op televisieomroeporganisaties die onder haar bevoegdheid vallen, er evenwel op toeziend dat deze maatregelen in overeenstemming zijn met de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht.

Deze procedure is van toepassing wanneer de Vlaamse Regulator voor de Media van oordeel is dat een televisieomroeporganisatie die onder de bevoegdheid valt van een andere lidstaat van de Europese Unie televisiediensten aanbiedt die volledig of hoofdzakelijk gericht zijn op de Vlaamse Gemeenschap.

Bij de beoordeling, per geval, of een uitzending door een in een andere lidstaat gevestigde omroeporganisatie volledig of hoofdzakelijk op de Vlaamse Gemeenschap gericht is, kan de Vlaamse Regulator voor de Media verwijzen naar indicatoren zoals de herkomst van commerciële communicatie, abonnementsgelden, de hoofdtaal van de dienst of het bestaan van programma's of commerciële communicatie die specifiek gericht zijn op het publiek van de Vlaamse Gemeenschap. De Vlaamse Regulator voor de Media mag, onverminderd de toepassing van het land van oorsprongbeginsel, maatregelen nemen die het vrij verkeer van televisiediensten beperken, doch enkel onder de voorwaarden en volgens de procedure vastgelegd in dit ontwerp van decreet. Het Hof van Justitie heeft steeds gesteld dat elke beperking van de vrijheid van dienstverrichting, zoals elke afwijking van de grondbeginselen van het Verdrag, restrictief moet worden geïnterpreteerd.

Wanneer de Vlaamse Regulator voor de Media aan de Europese Commissie meldt dat een televisieomroeporganisatie zich in de bevoegde lidstaat heeft gevestigd om strengere voorschriften op door AVMD2010 gecoördineerde gebieden, zoals gewijzigd door AVMD2018, te omzeilen, voorschriften die op die televisieomroeporganisatie van toepassing zouden zijn indien hij in de Vlaamse Gemeenschap zou zijn gevestigd, moet hij geloofwaardige en met bewijsmateriaal gestaafde informatie in die zin verstrekken. Dat bewijsmateriaal dient in detail een reeks bevestigende feiten toe te lichten zodat de omzeiling redelijkerwijs kan worden vastgesteld.

Artikel 50

Dit artikel vervangt artikel 222 van het Mediadecreet en zet het nieuwe artikel 4 van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 5, van AVMD2018, om. Het nieuwe artikel 222 breidt het toepassingsgebied van de zogenaamde 'omzeilingsprocedure' uit naar alle televisiediensten. Het oude artikel 222 had alleen betrekking op lineaire televisiediensten.

De procedure vermeld in artikel 222, is van toepassing in de gevallen waarin een onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallende televisieomroeporganisatie een televisiedienst aanbiedt die volledig of hoofdzakelijk gericht is op het grondgebied van een andere lidstaat, en die andere lidstaat is van oordeel dat de betrokken televisieomroeporganisatie zich in de Vlaamse Gemeenschap heeft gevestigd om de strengere voorschriften op door de AVMD2010 gecoördineerde gebieden, zoals gewijzigd door AVMD2018, te omzeilen; die strengere voorschriften zouden op die televisieomroeporganisatie van toepassing zijn indien hij in de lidstaat waarop hij zijn diensten richt, zou zijn gevestigd.

De procedure houdt rekening met de bedenkingen van de lidstaten zonder de juiste toepassing van het land van oorsprongbeginsel ter discussie te stellen. Het begrip 'regels van algemeen belang' is door het Hof van Justitie ontwikkeld in zijn rechtspraak betreffende artikel 43 en 49 van het Verdrag, en omvat onder meer regels inzake consumentenbescherming, bescherming van minderjarigen en cultuurbeleid. De Vlaamse Regulator voor de Media moet ervoor zorgen dat de specifieke regels ter zake objectief noodzakelijk zijn, op niet-discriminerende wijze worden toegepast, geschikt zijn om de beoogde doelstellingen te verwezenlijken en zich beperken tot hetgeen noodzakelijk is om deze te verwezenlijken.

Artikel 51

Met dit artikel wordt in artikel 226 van het Mediadecreet vastgelegd dat de raad van bestuur van de Vlaamse Regulator voor de Media de jaarlijkse begroting opmaakt en dat die begroting openbaar wordt gemaakt.

Met dit artikel wordt artikel 226 van het Mediadecreet aangepast aan artikel 30, lid 4, van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 25, van AVMD2018. Artikel 30, lid 4, van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 25, van AVMD2018, bepaalt onder meer dat de nationale regulerende instanties over hun eigen jaarlijkse begrotingen beschikken en dat die begrotingen openbaar worden gemaakt.

Artikel 52

Met dit artikel wordt artikel 227/1 van het Mediadecreet gewijzigd en wordt gevolg gegeven aan artikel 30, lid 4, van AVMD2010, zoals gewijzigd door artikel 1, lid 25, van AVMD2018. Dat artikel bepaalt onder meer dat de nationale regulerende instanties of organen bijdragen aan de werkzaamheden van de Europese groep van regelgevende instanties voor audiovisuele mediadiensten ERGA.

Artikel 30ter van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 26, van AVMD2018 bepaalt dat ERGA is samengesteld uit vertegenwoordigers van de nationale regulerende instanties of organen op het gebied van audiovisuele mediadiensten die in de eerste plaats verantwoordelijk zijn voor het toezicht op de audiovisuele mediadiensten, of, wanneer er geen nationale regulerende instantie of nationaal regulerend orgaan is, door andere vertegenwoordigers die volgens hun procedures zijn gekozen. Voor de Vlaamse Gemeenschap is dat de Vlaamse Regulator voor de Media.

ERGA werd opgericht bij besluit van de Europese Commissie van 3 februari 2014 met als doel de samenhangende toepassing van het EU-regelgevingskader voor de

audiovisuele sector in alle lidstaten. De rol van ERGA is de Commissie technische deskundigheid te leveren bij haar werkzaamheden met het oog op een samenhangende uitvoering van AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018, in alle lidstaten en om de samenwerking tussen de nationale regulerende instanties of organen onderling en tussen de nationale regulerende instanties of organen en de Commissie te vergemakkelijken.

De Europese Commissie kan ERGA raadplegen over elke kwestie in verband met audiovisuele mediadiensten en videoplatformen. ERGA moet de Europese Commissie ondersteunen door technische deskundigheid, door adviezen te geven en door de uitwisseling van beste praktijken. Op verzoek van de Europese Commissie verstrekt ERGA niet-bindende adviezen met betrekking tot de bevoegdheid, maatregelen die afwijken van de vrijheid van ontvangst en maatregelen ter bestrijding van de omzeiling van bevoegdheid. ERGA moet tevens in staat zijn technisch advies te verstrekken over elke reguleringaangelegenheid in verband met het kader voor audiovisuele mediadiensten, onder meer op het gebied van haatzaaiende uitlatingen en de bescherming van minderjarigen alsmede over de inhoud van audiovisuele commerciële communicatie over voedingsmiddelen met een hoog vet-, zout of natrium- en suikergehalte.

De rol van ERGA wordt door AVMD2018 formeel erkend en versterkt.

Artikel 53

In artikel 228 van het Mediadecreet wordt bepaald dat de algemene kamer sancties kan opleggen aan respectievelijk "de omroeporganisatie, dienstenverdelers in kwestie of het netwerk in kwestie". Door deze exhaustieve maar onvolledige opsomming kan de Vlaamse Regulator voor de Media moeilijkheden ondervinden om sancties op te leggen aan (nieuwe) spelers zoals aanbieders van videoplatformdiensten of aan spelers die bijvoorbeeld geen kennisgeving of aanmelding bij de Vlaamse Regulator voor de Media moeten doen, maar wel onder de toepassing van het Mediadecreet vallen zoals buitenlandse televisiediensten die op de Vlaamse Gemeenschap zijn gericht of omroepactiviteiten die geen omroepdiensten zijn omdat ze niet-economisch van aard zijn. Om hieraan te verhelpen wordt met dit artikel de uitdrukkelijke verwijzing naar omroeporganisaties, dienstenverdelers en netwerken vervangen door een algemene verwijzing naar elke natuurlijke persoon of rechtspersoon waarop het decreet van toepassing is.

In artikel 228 van het Mediadecreet wordt met dit artikel verder ook de verwijzing naar artikel 176 geschrapt en vervangen door een verwijzing naar artikel 40/1. Artikel 176 van het Mediadecreet, dat een afwijking inhoudt op het vrij verkeer van niet-lineaire televisiediensten, wordt met dit decreet immers opgeheven en vervangen door artikel 40/1, dat van toepassing is op zowel lineaire als niet-lineaire televisiediensten.

Artikel 54

In artikel 229 van het Mediadecreet wordt bepaald dat de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen sancties kan opleggen aan respectievelijk "een omroep van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media". Door deze exhaustieve maar onvolkomen opsomming kan de Vlaamse Regulator voor de Media moeilijkheden ondervinden om sancties op te leggen aan (nieuwe) spelers zoals aanbieders van videoplatformdiensten of aan spelers die bijvoorbeeld geen kennisgeving of aanmelding bij de Vlaamse Regulator voor de Media moeten doen maar wel onder de toepassing van het Mediadecreet vallen zoals buitenlandse televisiediensten die op de Vlaamse Gemeenschap zijn gericht of omroepactiviteiten die geen omroepdiensten

zijn omdat ze niet-economisch van aard zijn. Om hieraan te verhelpen wordt met dit artikel de uitdrukkelijke verwijzing naar omroeporganisaties vervangen door een algemene verwijzing naar elke natuurlijke persoon of rechtspersoon waarop het decreet van toepassing is.

In artikel 229 van het Mediadecreet wordt met dit artikel ook de verwijzingen naar opgeheven artikelen geschrapt en worden verwijzingen naar het nieuwe artikel 40/1 van het Mediadecreet opgenomen.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Brussel, Jeugd en Media,

Benjamin DALLE

BIJLAGE

bij de memorie van toelichting:

Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad
van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU
betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke
bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele
mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten)
in het licht van een veranderende marktsituatie

RICHTLIJN (EU) 2018/1808 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD**van 14 november 2018****tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie**

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en met name artikel 53, lid 1, en artikel 62,

Gezien het voorstel van de Europese Commissie,

Na toezending van het ontwerp van wetgevingshandeling aan de nationale parlementen,

Gezien het advies van het Europees Economisch en Sociaal Comité ⁽¹⁾,Gezien het advies van het Comité van de Regio's ⁽²⁾,Handelend volgens de gewone wetgevingsprocedure ⁽³⁾,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) De laatste materiële wijziging van Richtlijn 89/552/EEG van de Raad ⁽⁴⁾, vervolgens gecodificeerd bij Richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad ⁽⁵⁾, vond plaats in 2007 door middel van de vaststelling van Richtlijn 2007/65/EG van het Europees Parlement en de Raad ⁽⁶⁾. Sindsdien is de markt voor audiovisuele mediadiensten significant en snel veranderd als gevolg van de toenemende convergentie van televisie- en internetdiensten. Door technische ontwikkelingen zijn nieuwe types diensten en gebruikerservaringen mogelijk geworden. Kijkgewoontes, met name van jongere generaties, zijn aanzienlijk veranderd. Het televisiescherm blijft een belangrijk toestel voor het delen van audiovisuele ervaringen, maar veel kijkers zijn overgestapt op andere, draagbare toestellen waarop zij audiovisuele inhoud bekijken. Traditionele televisie-inhoud neemt nog steeds een belangrijk deel van de gemiddelde dagelijkse kijktijd voor zijn rekening.

Nieuwe types inhoud, zoals videoclips of door gebruikers gegenereerde inhoud, zijn echter steeds belangrijker geworden, en nieuwe spelers, waaronder aanbieders van diensten voor video-op-aanvraag en van videoplatforms, zijn intussen gevestigde waarden. Door deze convergentie van media is een gemoderniseerd rechtskader nodig om de marktontwikkelingen weer te geven en tot een evenwicht te komen tussen toegankelijkheid van online-inhoudsdiensten, consumentenbescherming en concurrentievermogen.

- (2) Op 6 mei 2015 heeft de Commissie een mededeling goedgekeurd met de titel „Strategie voor een digitale eengemaakte markt voor Europa”, waarin een herziening van Richtlijn 2010/13/EU werd aangekondigd.
- (3) Richtlijn 2010/13/EU moet uitsluitend van toepassing blijven op diensten met als hoofddoel de levering van programma's ter informatie, vermaak of educatie. De vereiste inzake het hoofddoel moet ook worden geacht te zijn nageleefd indien de dienst een audiovisuele inhoud en vorm heeft die kan worden afgescheiden van de hoofdactiviteit van de aanbieder van de diensten, zoals op zichzelf staande delen van onlinekranten die

⁽¹⁾ PB C 34 van 2.2.2017, blz. 157.

⁽²⁾ PB C 185 van 9.6.2017, blz. 41.

⁽³⁾ Standpunt van het Europees Parlement van 2 oktober 2018 (nog niet bekendgemaakt in het Publicatieblad) en besluit van de Raad van 6 november 2018.

⁽⁴⁾ Richtlijn 89/552/EEG van de Raad van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de Lid-Staten inzake de uitoefening van televisie-omroepactiviteiten (PB L 298 van 17.10.1989, blz. 23).

⁽⁵⁾ Richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) (PB L 95 van 15.4.2010, blz. 1).

⁽⁶⁾ Richtlijn 2007/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2007 tot wijziging van Richtlijn 89/552/EEG van de Raad betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisieomroepactiviteiten (PB L 332 van 18.12.2007, blz. 27).

audiovisuele programma's of door gebruikers gegenereerde video's bevatten, wanneer die delen als afscheidbaar van hun hoofdactiviteit kunnen worden beschouwd. Een dienst moet worden geacht louter een niet-afscheidbare aanvulling op de hoofdactiviteit te vormen indien er een verband bestaat tussen het audiovisuele aanbod en de hoofdactiviteit, zoals het aanbieden van nieuws in schriftelijke vorm. Zodoende kunnen kanalen of andere audiovisuele diensten die onder de redactionele verantwoordelijkheid van een aanbieder vallen, op zichzelf audiovisuele mediadiensten vormen, zelfs als deze worden aangeboden op een videoplatform waarvoor geen redactionele verantwoordelijkheid geldt. In dergelijke gevallen zijn het de aanbieders met redactionele verantwoordelijkheid die Richtlijn 2010/13/EU moeten naleven.

- (4) Videoplatformdiensten bieden audiovisuele inhoud aan die in toenemende mate wordt geraadpleegd door het algemene publiek, met name door jongeren. Dit is ook het geval met betrekking tot socialemediadiensten, die een belangrijk kanaal zijn geworden voor het delen van informatie en voor vermaak en educatie, onder meer door toegang te verstrekken tot programma's en door gebruikers gegenereerde video's. Die socialemediadiensten moeten onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2010/13/EU vallen omdat zij wedijveren om dezelfde doelgroepen en inkomsten als de audiovisuele mediadiensten. Voorts hebben zij ook in die zin een aanzienlijk effect dat zij de mogelijkheid voor gebruikers om de standpunten van andere gebruikers te vormen en te beïnvloeden, vergemakkelijken. Daarom moeten die diensten, ter bescherming van minderjarigen tegen schadelijke inhoud en van alle burgers tegen aanzetten tot haat, geweld en terrorisme, onder Richtlijn 2013/13/EU vallen voor zover en in de mate dat zij voldoen aan de definitie van videoplatformdienst.
- (5) Hoewel het doel van Richtlijn 2010/13/EU er niet in bestaat socialemediadiensten als zodanig te reguleren, moeten een socialemediadienst daaronder vallen indien de levering van programma's en door gebruikers gegenereerde video's een essentiële functie van die dienst vormen. De levering van programma's en door gebruikers gegenereerde video's kan worden beschouwd als een essentiële functie van de socialemediadienst indien de audiovisuele inhoud niet louter een aanvulling vormt op of een klein deel uitmaakt van de activiteiten van die socialemediadienst. Ter wille van de duidelijkheid, doeltreffendheid en consistentie bij de uitvoering ervan, moet de Commissie, indien nodig, na raadpleging van het contactcomité, richtsnoeren opstellen betreffende de praktische toepassing van het criterium van de essentiële functie als bedoeld in de definitie van „videoplatformdienst”. Die richtsnoeren moeten worden opgesteld met inachtneming van de doelstellingen van algemeen belang die moeten worden bereikt door de door aanbieders van videoplatforms te nemen maatregelen en het recht op vrijheid van meningsuiting.
- (6) Wanneer een afscheidbaar gedeelte van een dienst voor de toepassing van Richtlijn 2010/13/EU een videoplatformdienst vormt, moet enkel dat gedeelte onder de bepalingen van die richtlijn vallen die van toepassing zijn op videoplatforms, en uitsluitend ten aanzien van programma's en door gebruikers gegenereerde video's. Videoclips die zijn ingebed in de redactionele inhoud van elektronische versies van kranten en tijdschriften, en bewegende beelden zoals GIF's mogen niet onder Richtlijn 2010/13/EU te vallen. De definitie van videoplatformdienst mag geen betrekking hebben op niet-economische activiteiten zoals het aanbieden van audiovisuele inhoud op websites van particulieren en niet-commerciële groepen met gemeenschappelijke belangen.
- (7) Om de doeltreffende uitvoering van Richtlijn 2010/13/EU te waarborgen, is het van essentieel belang dat de lidstaten actuele gegevens bijhouden betreffende onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten en aanbieders van videoplatforms en dat zij die regelmatig delen met hun bevoegde onafhankelijke regulerende instanties of organen en de Commissie. Deze gegevens moeten informatie omvatten over de criteria waarop deze bevoegdheid is gebaseerd.
- (8) Voor de vaststelling van de bevoegdheid dient een beoordeling van de feitelijke situaties aan de hand van de criteria van Richtlijn 2010/13/EU te worden uitgevoerd. De beoordeling van die feitelijke situaties kan tegenstrijdige resultaten opleveren. Bij de toepassing van in die richtlijn bedoelde samenwerkingsprocedures is het van belang dat de Commissie haar bevindingen op betrouwbare feiten kan baseren. De Europese Groep van regulerende instanties voor audiovisuele mediadiensten (European Regulators Group for Audiovisual Media Services – „ERGA”) dient daarom te worden gemachtigd om op verzoek van de Commissie adviezen betreffende de bevoegdheid te verstrekken. Indien de Commissie bij de toepassing van die samenwerkingsprocedures besluit om ERGA te raadplegen, dient zij het contactcomité te informeren, onder meer over kennisgevingen van lidstaten in het kader van deze samenwerkingsprocedures, en over het advies van ERGA.
- (9) Voor zowel lineaire als niet-lineaire diensten dienen dezelfde procedures en voorwaarden voor het beperken van de vrijheid van het verrichten en ontvangen van audiovisuele mediadiensten te gelden.
- (10) Volgens de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het „Hof”) kan de krachtens het Verdrag gegarandeerde vrijheid om diensten te verrichten worden beperkt om dwingende redenen van algemeen belang, zoals het bereiken van een hoog niveau van consumentenbescherming, op voorwaarde dat dergelijke beperkingen gerechtvaardigd, evenredig en noodzakelijk zijn. Derhalve dient een lidstaat bepaalde maatregelen te kunnen nemen om te zorgen voor de eerbiediging van zijn regels inzake consumentenbescherming die niet onder de door Richtlijn 2010/13/EU gecoördineerde gebieden vallen. De door een lidstaat genomen maatregelen tot handhaving van zijn nationale regeling inzake consumentenbescherming, ook met betrekking tot reclame voor kansspelen, zullen gerechtvaardigd, evenredig aan het nagestreefde doel en noodzakelijk moeten zijn, zoals vereist in de jurisprudentie van het Hof. In elk geval mag een lidstaat van ontvangst geen maatregelen treffen die ertoe zouden leiden dat de doorgifte op zijn grondgebied van televisie- uitzendingen uit een andere lidstaat wordt voorkomen.

- (11) Wanneer een lidstaat aan de Commissie meldt dat een aanbieder van mediadiensten zich in de bevoegde lidstaat heeft gevestigd om de strengere voorschriften op door Richtlijn 2010/13/EU gecoördineerde gebieden te omzeilen - voorschriften die op die aanbieder van toepassing zouden zijn indien hij in de kennisgevende lidstaat zou zijn gevestigd - moet hij geloofwaardige en met bewijsmateriaal gestaafde informatie in die zin verstrekken. Dat bewijsmateriaal dient in detail een reeks bevestigende feiten toe te lichten zodat de omzeiling redelijkerwijs kan worden vastgesteld.
- (12) In haar mededeling aan het Europees Parlement en de Raad „Betere regelgeving voor betere resultaten - Een EU-agenda”, heeft de Commissie erop gewezen dat zij bij het onderzoeken van beleidsoplossingen zou kijken naar zowel regelgevende maatregelen als niet-regelgevende instrumenten, waarbij wordt uitgegaan van de communautaire praktijk en de beginselen voor betere zelf- en coregulering. Bij meerdere gedragscodes die zijn vastgesteld op de door Richtlijn 2010/13/EU gecoördineerde gebieden is gebleken dat deze overeenkomstig de beginselen voor betere zelf- en coregulering goed doordacht zijn. De aanwezigheid van een achtervangregeling op wetgevingsgebied werd beschouwd als een belangrijke succesfactor bij het bevorderen van de naleving van gedragscodes op basis van zelf- of coregulering. Van even groot belang is dat dergelijke gedragscodes specifieke streefcijfers en doelstellingen omvatten, zodat regelmatige, transparante en onafhankelijke monitoring en evaluatie van de door de gedragscodes nagestreefde doelstellingen mogelijk is. De gedragscodes moeten ook voorzien in doeltreffende handhaving. Met deze beginselen dient rekening te worden gehouden in de zelf- of coreguleringcodes die worden vastgesteld op de door Richtlijn 2010/13/EU gecoördineerde gebieden.
- (13) De ervaring heeft uitgewezen dat zowel zelf- als coreguleringinstrumenten die worden toegepast overeenkomstig de verschillende wetgevingstradities van de lidstaten, een belangrijke rol kunnen spelen bij het bereiken van een hoog niveau van consumentenbescherming. Maatregelen ter verwezenlijking van doelen van algemeen belang in de opkomende sector van audiovisuele mediadiensten zijn doeltreffender als zij worden genomen met actieve steun van de aanbieders van de diensten zelf.
- (14) Zelfregulering is een soort vrijwillig initiatief dat economische actoren, de sociale partners, niet-gouvernementele organisaties en verenigingen in staat stelt onderling en voor zichzelf gezamenlijke richtsnoeren vast te stellen. Zij zijn verantwoordelijk voor de ontwikkeling, de monitoring, en handhaving van de naleving van die richtsnoeren. De lidstaten moeten, overeenkomstig hun uiteenlopende rechtstradities, de rol erkennen die doeltreffende zelfregulering kan spelen als aanvulling op de bestaande wetgevende, gerechtelijke en bestuursrechtelijke mechanismen, alsook de nuttige bijdrage die zij kan leveren tot verwezenlijking van de doelen van Richtlijn 2010/13/EU. Zelfregulering kan dus een aanvullende manier zijn om bepaalde voorschriften van Richtlijn 2010/13/EU toe te passen, maar mag niet in de plaats treden van de verplichtingen van de nationale wetgever. Coregulering in haar minimale vorm verschaft een juridische schakel tussen zelfregulering en de nationale wetgever overeenkomstig de wetgevingstradities van de lidstaten. Bij coregulering wordt de regulerende rol gedeeld tussen de belanghebbenden en de regering of de nationale regulerende instanties of organen. De rol van de relevante overheidsinstanties omvat dus de erkenning van de coregulering, de controle van de processen ervan en de financiering van de regeling. Coregulering dient de mogelijkheid te bieden voor overheidsop treden indien de doelstellingen ervan niet worden bereikt. Onverminderd de formele verplichtingen van de lidstaten inzake omzetting moedigt Richtlijn 2010/13/EU het gebruik van zelf en coregulering aan. Dit verplicht de lidstaten echter niet te voorzien in zelf- of coreguleringssystemen, of beide, en mag evenmin leiden tot het verstoren of in gevaar brengen van reeds bestaande, doeltreffend functionerende coreguleringssystemen in de lidstaten.
- (15) Transparantie inzake media-eigendom houdt rechtstreeks verband met de vrijheid van meningsuiting, een hoeksteen van democratische stelsels. Informatie over de eigendomsstructuur van aanbieders van mediadiensten, wanneer die eigendom resulteert in de controle over of de uitoefening van een aanzienlijke invloed op de inhoud van de aangeboden diensten, stelt gebruikers in staat geïnformeerd te oordelen over die inhoud. De lidstaten dienen zelf te kunnen bepalen of en in hoeverre informatie over de eigendomsstructuur van een aanbieder van mediadiensten toegankelijk moet zijn voor gebruikers, op voorwaarde dat de wezenlijke inhoud van de betrokken grondrechten en fundamentele vrijheden wordt geëerbiedigd en die maatregelen noodzakelijk en evenredig zijn.
- (16) Vanwege het specifieke karakter van audiovisuele mediadiensten, in het bijzonder het effect van die diensten op de wijze waarop mensen opinies vormen, hebben gebruikers er een legitiem belang bij te weten wie voor de inhoud van die diensten verantwoordelijk is. Teneinde vrijheid van meningsuiting te versterken en, bij uitbreiding, pluralisme in de media te bevorderen en belangenconflicten te vermijden, is het belangrijk dat de lidstaten ervoor zorgen dat de gebruikers te allen tijde gemakkelijk en rechtstreeks toegang hebben tot de informatie over de aanbieder van mediadiensten. Het is aan de lidstaten om dit te bepalen, met name wat betreft de informatie die kan worden verstrekt over eigendomsstructuur en uiteindelijke begunstigers.
- (17) Met het oog op het waarborgen van samenhang en rechtszekerheid voor het bedrijfsleven en de autoriteiten van de lidstaten dient het begrip „aanzetten tot geweld of haat” op passende wijze te worden begrepen in de zin van Kaderbesluit 2008/913/JBZ van de Raad ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Kaderbesluit 2008/913/JBZ van de Raad van 28 november 2008 betreffende de bestrijding van bepaalde vormen en uitingen van racisme en vreemdelingenhaat door middel van het strafrecht (PB L 328 van 6.12.2008, blz. 55).

- (18) Gezien de evolutie van de middelen waarmee inhoud via elektronische-communicatienetwerken wordt verspreid, is het belangrijk om het algemene publiek te beschermen tegen het aanzetten tot terrorisme. Richtlijn 2010/13/EU moet er derhalve voor zorgen dat audiovisuele mediadiensten niet het publiekelijk uitlokken van het plegen van een terroristisch misdrijf omvatten. Met het oog op het waarborgen van samenhang en rechtszekerheid voor het bedrijfsleven en de autoriteiten van de lidstaten dient het begrip „publiekelijk uitlokken van het plegen van een terroristisch misdrijf” te worden begrepen in de zin van Richtlijn (EU) 2017/541 van het Europees Parlement en de Raad ⁽¹⁾.
- (19) Om de kijkers, waaronder ouders en minderjarigen, in staat te stellen weloverwogen besluiten te nemen over de inhoud die zij willen bekijken, moeten de aanbieders van mediadiensten voldoende informatie verstrekken over inhoud die de lichamelijke, geestelijke en morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten. Daartoe kan bijvoorbeeld gebruik worden gemaakt van een systeem van inhoudsbeschrijvingen, een akoestische waarschuwing, een visueel symbool of een ander middel ter nadere omschrijving van de aard van de inhoud.
- (20) De passende maatregelen voor de bescherming van minderjarigen die van toepassing zijn op televisie-uitzendingen, moeten ook gelden voor audiovisuele mediadiensten op aanvraag. Dat moet het niveau van bescherming verhogen. De benadering van minimale harmonisatie biedt de lidstaten de mogelijkheid een hoger niveau van bescherming te ontwikkelen voor inhoud die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten. De meest schadelijke inhoud, die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten maar niet noodzakelijkerwijs strafbaar is, moet onderworpen zijn aan de strengste maatregelen zoals versleuteling en doeltreffend ouderlijk toezicht, waarbij de mogelijkheid voor de lidstaten tot het vaststellen van strengere maatregelen onverlet wordt gelaten.
- (21) In Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad ⁽²⁾ wordt onderkend dat kinderen specifieke bescherming behoeven in verband met de verwerking van hun persoonsgegevens. Het instellen van kindbeschermingsmechanismen door aanbieders van mediadiensten leidt onvermijdelijk tot de verwerking van de persoonsgegevens van minderjarigen. Aangezien die mechanismen zijn gericht op het beschermen van kinderen, mogen persoonsgegevens van minderjarigen die in het kader van technische kindbeschermingsmaatregelen worden verwerkt, niet voor commerciële doeleinden worden gebruikt.
- (22) Het waarborgen van de toegankelijkheid van audiovisuele inhoud behoort tot de essentiële vereisten in het kader van de uit hoofde van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap aangedane verplichtingen. In het kader van Richtlijn 2010/13/EU dient het begrip „personen met een handicap” te worden uitgelegd in het licht van de aard van de onder deze richtlijn vallende diensten, te weten audiovisuele mediadiensten. Het recht van personen met een beperking en van ouderen om te participeren en te integreren in het maatschappelijke en culturele leven van de Unie houdt verband met het aanbieden van toegankelijke audiovisuele mediadiensten. De lidstaten dienen dan ook onverwijld te verzekeren dat aanbieders van mediadiensten die onder hun bevoegdheid vallen, er actief naar streven om inhoud toegankelijk te maken voor personen met een handicap, in het bijzonder een visuele of auditieve beperking. Toegankelijkheidsvereisten moeten door middel van een gestaag en continu proces worden gerealiseerd, rekening houdend met de praktische en onvermijdelijke beperkingen die volledige toegankelijkheid in de weg kunnen staan, zoals programma's of evenementen die rechtstreeks worden uitgezonden. Om de vooruitgang te meten die aanbieders van mediadiensten hebben geboekt bij het geleidelijk toegankelijk maken van hun diensten voor personen met een visuele of auditieve handicap, moeten de lidstaten op hun grondgebied gevestigde aanbieders van mediadiensten verplichten regelmatig verslag uit te brengen.
- (23) De middelen om in het kader van Richtlijn 2010/13/EU de toegankelijkheid van audiovisuele mediadiensten te verwezenlijken, dienen minstens gebarentaal, ondertiteling voor doven en slechthorenden, gesproken ondertiteling en audiodescriptie te omvatten. Die richtlijn heeft echter geen betrekking op de kenmerken of diensten die toegang verschaffen tot audiovisuele mediadiensten, en evenmin op de toegankelijkheid van elektronische programmagidsen („EPG's”). Die richtlijn doet dan ook geen afbreuk aan Uniewetgeving die is gericht op het harmoniseren van de toegankelijkheid van diensten die toegang verschaffen tot audiovisuele mediadiensten, zoals websites, onlinetoepassingen en EPG's, of informatie verstrekken over toegankelijkheid en in toegankelijke vormen.
- (24) In sommige gevallen is het niet mogelijk noodinformatie te verstrekken op een wijze die toegankelijk is voor personen met een handicap. Dergelijke uitzonderlijke gevallen mogen echter niet verhinderen dat noodinformatie via audiovisuele mediadiensten openbaar wordt gemaakt.
- (25) Richtlijn 2010/13/EU doet geen afbreuk aan het vermogen van de lidstaten om verplichtingen op te leggen ter waarborging van passende zichtbaarheid van inhoud van algemeen belang op grond van gedefinieerde doelstellingen betreffende het algemeen belang, zoals pluralisme in de media, vrijheid van meningsuiting en culturele

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2017/541 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2017 inzake terrorismebestrijding en ter vervanging van Kaderbesluit 2002/475/JBZ van de Raad en tot wijziging van Besluit 2005/671/JBZ van de Raad (PB L 88 van 31.3.2017, blz. 6).

⁽²⁾ Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) (PB L 119 van 4.5.2016, blz. 1).

diversiteit. Die verplichtingen dienen uitsluitend te worden opgelegd voor zover deze noodzakelijk zijn om te voldoen aan door de lidstaten overeenkomstig het Unierecht duidelijk gedefinieerde doelstellingen van algemeen belang. Wanneer lidstaten besluiten om voorschriften inzake passende zichtbaarheid op te leggen, dienen zij uitsluitend evenredige verplichtingen aan ondernemingen op te leggen die het belang van gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid dienen.

- (26) Om de redactionele verantwoordelijkheid van aanbieders van mediadiensten en de audiovisuele waardeketen te beschermen, is het van essentieel belang in staat te zijn de integriteit van de programma's en audiovisuele mediadiensten, geleverd door aanbieders van mediadiensten, te kunnen waarborgen. Programma's en audiovisuele mediadiensten mogen niet ingekort, gewijzigd of onderbroken of met een overlay voor commerciële doeleinden, worden uitgezonden, tenzij de aanbieders van mediadiensten daarvoor uitdrukkelijk toestemming verlenen. De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat voor overlays waartoe de ontvanger van de dienst voor privégebruik het initiatief heeft genomen of de toestemming heeft verleend, zoals overlays die voortvloeien uit diensten voor individuele communicatie, geen toestemming van de aanbieder van mediadiensten nodig is. Besturingselementen van gebruikersinterfaces die nodig zijn om het apparaat te bedienen of tussen de programma's te navigeren, zoals volumebalkjes, zoekfuncties, navigatiemenu's of lijsten van kanalen, mogen hier niet onder te vallen. Ook legitieme overlays zoals waarschuwingen, informatie van algemeen belang, ondertiteling of commerciële communicatie die door de aanbieder van mediadiensten wordt aangeboden, mogen niet onder de bepaling vallen. Onverminderd artikel 3, lid 3, van Verordening (EU) 2015/2120 van het Europees Parlement en de Raad⁽¹⁾ mogen datacompressietechnieken die de omvang van een gegevensbestand verkleinen en andere technieken die een dienst aan de distributiewijze aanpassen (zoals resolutie en codering), zonder de inhoud te wijzigen, niet onder de bepaling te vallen.

Maatregelen ter bescherming van de integriteit van programma's en audiovisuele mediadiensten dienen te worden opgelegd voor zover deze noodzakelijk zijn om te voldoen aan door de lidstaten overeenkomstig het Unierecht duidelijk gedefinieerde doelstellingen van algemeen belang. Met zulke maatregelen dienen evenredige verplichtingen aan ondernemingen te worden opgelegd die het belang van gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid dienen.

- (27) Met uitzondering van sponsoring en productplaatsing, moet audiovisuele commerciële communicatie over alcoholhoudende dranken in audiovisuele mediadiensten op aanvraag voldoen aan de criteria die van toepassing zijn op televisiereclame en telewinkelen met betrekking tot alcoholhoudende dranken zoals vastgelegd in Richtlijn 2010/13/EU. De gedetailleerdere criteria voor televisiereclame en telewinkelen met betrekking tot alcoholhoudende dranken worden beperkt tot reclamespots, die door hun aard los staan van het programma, en sluiten dus andere commerciële communicatie uit die gekoppeld zijn aan het programma of er een integraal onderdeel van vormen, zoals sponsoring en productplaatsing. Die criteria mogen derhalve niet van toepassing zijn op sponsoring en productplaatsing in audiovisuele mediadiensten op aanvraag.
- (28) Op nationaal en internationaal niveau bestaan er algemeen erkende richtsnoeren inzake voedingswaarde, zoals het model voor voedingsprofielen van het Regionaal Bureau voor Europa van de Wereldgezondheidsorganisatie, waarmee in de context van voor kinderen bestemde televisiereclame voor voedingsmiddelen een onderscheid wordt gemaakt tussen voedingsmiddelen op basis van de nutritionele samenstelling. De lidstaten moeten worden aangemoedigd te waarborgen dat zelf- en coregulering, onder meer via gedragscodes, worden benut voor het daadwerkelijk verminderen van de blootstelling van kinderen aan audiovisuele commerciële communicatie betreffende voedingsmiddelen en dranken die een hoog gehalte aan zout, suikers, vetten, verzadigde vetten of transvetzuren bevatten of die om andere redenen niet voldoen aan die nationale of internationale voedingsrichtsnoeren.
- (29) De lidstaten dienen eveneens te worden aangemoedigd te waarborgen dat gedragscodes op basis van zelf- en coregulering worden benut om de blootstelling van kinderen en minderjarigen aan audiovisuele commerciële communicatie betreffende alcoholische dranken daadwerkelijk te verminderen. Op Unie- en nationaal niveau bestaan er bepaalde systemen op basis van zelf- of coregulering, die zijn gericht op de verantwoorde marketing van alcoholische dranken, onder meer in audiovisuele commerciële communicatie. Deze systemen dienen verder te worden aangemoedigd, met name wanneer zij tot doel hebben te waarborgen dat audiovisuele commerciële communicatie betreffende alcoholhoudende dranken vergezeld gaat van boodschappen inzake verantwoord drinken.
- (30) Het is belangrijk dat minderjarigen op doeltreffende wijze worden beschermd tegen blootstelling aan audiovisuele commerciële communicatie ter promotie van kansspelen. In dit verband bestaan er op Unie- en nationaal niveau verscheidene systemen op basis van zelf- of coregulering voor de bevordering van verantwoorde kansspelen, onder meer in audiovisuele commerciële communicatie.
- (31) Teneinde belemmeringen voor het vrije verkeer van grensoverschrijdende diensten in de Unie weg te nemen, moet de doeltreffendheid van maatregelen op basis van zelf- en coregulering die met name gericht zijn op de bescherming van consumenten of de volksgezondheid, worden gewaarborgd.

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2015/2120 van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2015 tot vaststelling van maatregelen betreffende open-internettoegang en tot wijziging van Richtlijn 2002/22/EG inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische-communicatienetwerken en -diensten en Verordening (EU) nr. 531/2012 betreffende roaming op openbare mobiele-communicatienetwerken binnen de Unie (PBL 310 van 26.11.2015, blz. 1).

- (32) De markt voor televisieomroepdiensten heeft een ontwikkeling doorgemaakt en er is derhalve behoefte aan meer flexibiliteit met betrekking tot audiovisuele commerciële communicatie, met name wat betreft kwantitatieve voorschriften voor lineaire audiovisuele mediadiensten en productplaatsing. De opkomst van nieuwe diensten, waaronder diensten zonder reclame, heeft ertoe geleid dat de kijkers meer keuze hebben en gemakkelijker op alternatieve aanbiedingen kunnen overstappen.
- (33) De liberalisering van productplaatsing heeft niet geleid tot het verwachte gebruik van deze vorm van audiovisuele commerciële communicatie. Met name heeft het algemene verbod op productplaatsing, ofschoon met enkele uitzonderingen, niet geleid tot rechtszekerheid voor de aanbieders van mediadiensten. Productplaatsing dient derhalve te worden toegestaan in alle audiovisuele mediadiensten en videoplatformdiensten, waarbij rekening dient te worden gehouden met uitzonderingen.
- (34) Productplaatsing mag niet worden toegestaan in nieuws- en actualiteitenprogramma's, programma's over consumentenzaken, religieuze programma's en kinderprogramma's. Met name is gebleken dat productplaatsing en ingebedde reclame het gedrag van kinderen kunnen beïnvloeden aangezien kinderen dikwijls niet in staat zijn om de commerciële inhoud te herkennen. Het verbod op productplaatsing in kinderprogramma's moet daarom in stand worden gehouden. Programma's over consumentenzaken zijn programma's waarin advies aan de kijkers wordt gegeven of die beoordelingen betreffende de aankoop van producten en diensten omvatten. Als productplaatsing in dergelijke programma's wordt toegestaan, zouden de kijkers, die in dergelijke programma's wellicht een echte en eerlijke beoordeling van producten of diensten verwachten, moeilijker een onderscheid kunnen maken tussen reclame en redactionele inhoud.
- (35) Aanbieders van audiovisuele mediadiensten op aanvraag dienen de productie en distributie van Europese producties te bevorderen door ervoor te zorgen dat hun catalogi een minimumaandeel aan Europese producties bevatten en dat daaraan voldoende aandacht wordt besteed. Het aanmerken in de metagegevens van audiovisuele inhoud die onder de noemer Europese producties valt, dient te worden aangemoedigd zodat die metagegevens beschikbaar zijn voor aanbieders van mediadiensten. Aandacht omvat het bevorderen van Europese producties door de toegang tot deze werken te faciliteren. Aandacht kan worden verzekerd op verschillende manieren, zoals een vanaf de startpagina van de dienst toegankelijke aan Europese producties gewijde sectie, de mogelijkheid in de als onderdeel van die dienst beschikbare zoekfunctie naar Europese producties te zoeken, het gebruik van Europese producties in de campagnes van die dienst of een minimumpercentage Europese producties die in de catalogus van die dienst worden aanbevolen, bijvoorbeeld door gebruik van banners of vergelijkbare instrumenten.
- (36) Opdat in Europese producties voldoende wordt geïnvesteerd, dienen de lidstaten in staat te zijn financiële verplichtingen op te leggen aan op hun grondgebied gevestigde aanbieders van mediadiensten. Deze verplichtingen kunnen bestaan uit rechtstreekse bijdragen aan de totstandbrenging van Europese producties en aan de verwerving van rechten betreffende Europese producties. De lidstaten zouden ook heffingen ten gunste van een fonds kunnen opleggen op basis van inkomsten die worden gegenereerd door audiovisuele mediadiensten die worden geleverd op en gericht zijn op hun grondgebied. Deze richtlijn voorziet erin dat, gezien het rechtstreekse verband tussen financiële verplichtingen en het uiteenlopende culturele beleid van de lidstaten, een lidstaat dergelijke financiële verplichtingen ook mag opleggen aan in een andere lidstaat gevestigde aanbieders van mediadiensten die op het grondgebied van die lidstaat zijn gericht. In dat geval moeten de financiële verplichtingen enkel worden geheven op de inkomsten die gegenereerd zijn via het publiek in de lidstaat waarop de diensten zijn gericht. Aanbieders van mediadiensten die moeten bijdragen aan filmfinancieringsregelingen in een lidstaat waarop de diensten gericht zijn, moeten, zelfs als zij in die lidstaat geen vestiging hebben, op niet-discriminerende wijze de steun kunnen genieten die beschikbaar is in het kader van de desbetreffende filmfinancieringsregelingen voor aanbieders van mediadiensten.
- (37) Omroepen investeren tegenwoordig meer in Europese audiovisuele producties dan aanbieders van audiovisuele mediadiensten op aanvraag. Als een lidstaat waarop de diensten gericht zijn, besluit een omroeporganisatie die onder de bevoegdheid van een andere lidstaat valt, een financiële verplichting op te leggen, dient er rekening te worden gehouden met de rechtstreekse bijdragen aan de totstandbrenging van Europese producties en aan de verwerving van rechten betreffende Europese producties, in het bijzonder coproducties, die door die omroeporganisatie worden geleverd, rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel. Dit doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de lidstaten om, overeenkomstig hun cultureel beleid en als een en ander verenigbaar is met staatssteunregels, de hoogte vast te stellen van de financiële bijdragen die onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten verschuldigd zijn.
- (38) Bij de individuele beoordeling of een in een andere lidstaat gevestigde audiovisuele mediadienst op aanvraag is gericht op een publiek op het grondgebied van de betrokken lidstaat, dient die lidstaat te verwijzen naar indicatoren zoals reclame of andere promotieactiviteiten die specifiek op klanten op zijn grondgebied zijn gericht, de voornaamste taal van de dienst of de aanwezigheid van inhoud of commerciële communicatie die specifiek gericht is op het publiek in de lidstaat van ontvangst.

- (39) Wanneer een lidstaat aanbieders van mediadiensten verplicht tot financiële bijdragen, dienen die bijdragen te worden ingezet voor een adequate bevordering van Europese producties, waarbij moet worden vermeden dat aanbieders van mediadiensten dubbele verplichtingen worden opgelegd. Indien de lidstaat waar de aanbieder van mediadiensten is gevestigd een dergelijke financiële bijdrage oplegt, dient deze lidstaat rekening te houden met eventuele financiële bijdragen die zijn opgelegd door lidstaten waarop de diensten gericht zijn.
- (40) Om ervoor te zorgen dat verplichtingen inzake de bevordering van Europese producties de marktontwikkeling niet ondermijnen en om de toetreding van nieuwe marktdeelnemers mogelijk te maken, mogen dergelijke vereisten niet te gelden voor aanbieders zonder significante aanwezigheid op de markt. Dit is met name het geval voor aanbieders met een lage omzet of een klein publiek. Een publiek kan bijvoorbeeld als klein worden aangemerkt op basis van kijktijd of verkoop, afhankelijk van de aard van de dienst, terwijl om een omzet als laag aan te merken rekening moet worden gehouden met de verschillen in omvang van de audiovisuele markten in de lidstaten. Het zou evenmin passend zijn die verplichtingen op te leggen in gevallen waarin deze, gezien de aard of het onderwerp van de audiovisuele mediadiensten, onuitvoerbaar of ongerechtvaardigd zouden zijn.
- (41) Het is belangrijk dat de omroeporganisaties meer flexibiliteit krijgen en in staat worden gesteld te beslissen wanneer zij reclame invoegen, zodat de vraag van de adverteerders en de kijkersstroom worden gemaximaliseerd. Het is echter ook noodzakelijk om in dit verband een voldoende hoog niveau van consumentenbescherming in stand te houden aangezien kijkers door die flexibiliteit mogelijk aan een buitensporige hoeveelheid reclame worden blootgesteld tijdens primetime. Daarom dienen er tussen 6.00 uur en 18.00 uur en tussen 18.00 en 24.00 uur specifieke beperkingen te gelden.
- (42) Neutrale frames scheiden redactionele inhoud van televisiereclame- of telewinkelspots en scheiden eveneens de afzonderlijke spots van elkaar. De kijker kan op die manier duidelijk zien wanneer het ene soort audiovisuele inhoud eindigt en het andere begint. Verduidelijkt moet worden dat neutrale frames worden uitgezonderd van de kwantitatieve beperkingen voor televisiereclame. Reden hiervoor is dat de tijd voor de neutrale frames aldus niet van de reclametijd afgaat en er dus geen derving van reclame-inkomsten plaatsvindt.
- (43) De zendtijd die is toegewezen aan aankondigingen door de omroeporganisatie in verband met haar eigen programma's en met rechtstreeks daarvan afgeleide ondersteunende producten of aan mededelingen van de overheid en liefdadigheidsinstanties die gratis worden uitgezonden, met uitzondering van de kosten die worden gemaakt voor het uitzenden van die oproepen, mag niet tot de maximale zendtijd voor televisiereclame en telewinkelen te worden gerekend. Daarnaast maken veel omroepen deel uit van grotere omroeporganisaties en zenden zij boodschappen uit die niet alleen betrekking hebben op hun eigen programma's en rechtstreeks daarvan afgeleide ondersteunende producten, maar ook op programma's en audiovisuele mediadiensten van andere entiteiten die tot dezelfde omroeporganisatie behoren. Zendtijd die is toegewezen aan die boodschappen dient evenmin tot de maximale zendtijd voor televisiereclame en telewinkelen te worden gerekend.
- (44) De aanbieders van videoplatforms op wie Richtlijn 2010/13/EU betrekking heeft, leveren diensten van de informatiemaatschappij in de zin van Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad⁽¹⁾. Indien deze aanbieders in een lidstaat zijn gevestigd, moeten zij derhalve de bepalingen betreffende de interne markt van die richtlijn naleven. Het is passend ervoor te zorgen dat dezelfde voorschriften ook van toepassing zijn op aanbieders van videoplatforms die niet in een lidstaat zijn gevestigd, teneinde de doeltreffendheid van de in Richtlijn 2010/13/EU vastgestelde maatregelen ter bescherming van minderjarigen en het algemene publiek te waarborgen en zoveel mogelijk te zorgen voor een gelijk speelveld, voor zover dergelijke aanbieders een moederbedrijf of een dochteronderneming met vestiging in een lidstaat hebben of wanneer dergelijke aanbieders deel uitmaken van een groep en een andere onderneming van die groep in een lidstaat is gevestigd. Derhalve dienen de definities vervat in Richtlijn 2010/13/EU op beginselen gebaseerd te zijn en ervoor te zorgen dat een onderneming zich niet aan de toepassing van die richtlijn kan onttrekken door een groepsstructuur te creëren met verschillende lagen ondernemingen die binnen of buiten de Unie zijn gevestigd. De Commissie dient te worden ingelicht over de aanbieders die onder de bevoegdheid van elke lidstaat vallen, op grond van de voorschriften inzake vestiging bepaald in Richtlijnen 2000/31/EG en 2010/13/EU.
- (45) Er dienen zich nieuwe uitdagingen aan, met name in verband met videoplatforms waarop gebruikers, en met name minderjarigen, in toenemende mate gebruikmaken van audiovisuele inhoud. In deze context geven schadelijke inhoud en haatzaaiende uitlatingen die op videoplatforms worden aangeboden, steeds vaker aanleiding tot bezorgdheid. Teneinde minderjarigen en het algemene publiek tegen die inhoud te beschermen, moeten er betreffende deze kwesties evenredige voorschriften worden vastgesteld.

⁽¹⁾ Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt (PB L 178 van 17.7.2000, blz. 1).

- (46) Voor commerciële communicatie op videoplatformdiensten zijn reeds voorschriften vastgesteld in Richtlijn 2005/29/EG van het Europees Parlement en de Raad ⁽¹⁾, op basis waarvan oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten verboden zijn, met inbegrip van misleidende en agressieve praktijken die zich voordoen bij diensten van de informatiemaatschappij.

Wat betreft commerciële communicatie betreffende tabaks- en aanverwante producten op videoplatforms, wordt gewaarborgd dat de consumenten afdoende worden beschermd tegen tabaks- en aanverwante producten door de in Richtlijn 2003/33/EG van het Europees Parlement en de Raad ⁽²⁾ vastgestelde verbodsbepalingen, alsmede door de verbodsbepalingen die overeenkomstig Richtlijn 2014/40/EU van het Europees Parlement en de Raad ⁽³⁾ van toepassing zijn op commerciële communicatie betreffende elektronische sigaretten en navulverpakkingen. Aangezien gebruikers in toenemende mate een beroep doen op videoplatformdiensten om toegang te krijgen tot audiovisuele inhoud, moet er gezorgd worden voor een afdoend niveau van consumentenbescherming door de regels betreffende audiovisuele commerciële communicatie in passende mate op elkaar af te stemmen voor alle aanbieders. Daarom is het belangrijk dat audiovisuele commerciële communicatie op videoplatforms duidelijk wordt geïdentificeerd en een reeks minimale kwaliteitsvereisten respecteert.

- (47) Een belangrijk deel van de op videoplatformdiensten aangeboden inhoud valt niet onder de redactionele verantwoordelijkheid van de aanbieders van videoplatforms. Gewoonlijk bepalen deze aanbieders echter de wijze van organisatie van de inhoud, namelijk programma's, door gebruikers gegenereerde video's en audiovisuele commerciële communicatie, onder meer met automatische middelen of algoritmen. Die aanbieders dienen daarom verplicht te worden passende maatregelen te treffen om minderjarigen te beschermen tegen inhoud die hun lichamelijke, geestelijke en morele ontwikkeling kan aantasten. Zij moeten ook verplicht worden passende maatregelen te treffen ter bescherming van het algemene publiek tegen inhoud die aanzet tot geweld of haat jegens een groep personen of een lid van een groep, op één van de gronden bedoeld in artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het „Handvest”), of waarvan de verspreiding een strafbaar feit is krachtens het Unierecht.
- (48) Gezien de aard van de betrokkenheid van de aanbieders bij de op videoplatformdiensten aangeboden inhoud, dienen de passende maatregelen ter bescherming van minderjarigen en het algemene publiek betrekking te hebben op de wijze waarop de inhoud is georganiseerd en niet op de inhoud als zodanig. De met betrekking daartoe in Richtlijn 2010/13/EU vastgestelde vereisten dienen daarom de artikelen 12 tot en met 14 van Richtlijn 2000/31/EG onverlet te laten, die voorzien in een vrijstelling van aansprakelijkheid met betrekking tot illegale informatie die wordt uitgezonden of automatisch, tussentijds en tijdelijk wordt opgeslagen, of wordt opgeslagen door bepaalde aanbieders van diensten van de informatiemaatschappij. Bij de levering van diensten die onder de artikel 12 tot en met 14 van Richtlijn 2000/31/EG vallen, dienen die vereisten te gelden onverminderd artikel 15 van die richtlijn, op grond waarvan aan dergelijke aanbieders geen algemene verplichtingen mogen worden opgelegd om toe te zien op dergelijke informatie, noch om actief te zoeken naar feiten of omstandigheden die op onwettige activiteiten duiden, wat echter niet geldt voor toezichtverplichtingen in specifieke gevallen en met name geen afbreuk doet aan maatregelen van nationale autoriteiten in overeenstemming met nationaal recht.
- (49) Het is wenselijk om de aanbieders van videoplatforms zo veel mogelijk te betrekken bij de uitvoering van de op grond van Richtlijn 2010/13/EU te treffen passende maatregelen. Coregulering dient daarom te worden aangemoedigd. Aanbieders van videoplatforms moeten ook over de mogelijkheid blijven beschikken om op vrijwillige basis strengere maatregelen te treffen in overeenstemming met het Unierecht, met inachtneming van de vrijheid van meningsuiting en informatie en van pluralisme in de media.
- (50) Het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een eerlijk proces zijn grondrechten die zijn opgenomen in artikel 47 van het Handvest. De bepalingen van Richtlijn 2010/13/EU mogen derhalve niet aldus te worden uitgelegd dat partijen verhinderd zouden worden hun recht op toegang tot de rechter uit te oefenen.
- (51) Wanneer overeenkomstig Richtlijn 2010/13/EU passende maatregelen worden getroffen ter bescherming van minderjarigen tegen schadelijke inhoud en van het algemene publiek tegen inhoud waarin wordt aangezet tot geweld, haat en terrorisme, moeten deze nauwkeurig worden afgewogen ten opzichte van de toepasselijke grondrechten die zijn vastgesteld in het Handvest. Met name en naargelang het geval dient rekening te worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, met de bescherming van persoonsgegevens, de vrijheid van meningsuiting en informatie, de vrijheid van ondernemerschap, het verbod op discriminatie en de rechten van het kind.

⁽¹⁾ Richtlijn 2005/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2005 betreffende oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten op de interne markt en tot wijziging van Richtlijn 84/450/EEG van de Raad, Richtlijnen 97/7/EG, 98/27/EG en 2002/65/EG van het Europees Parlement en de Raad en van Verordening (EG) nr. 2006/2004 van het Europees Parlement en de Raad (Richtlijn oneerlijke handelspraktijken) (PB L 149 van 11.6.2005, blz. 22).

⁽²⁾ Richtlijn 2003/33/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 mei 2003 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake de reclame en sponsoring voor tabaksproducten (PB L 152 van 20.6.2003, blz. 16).

⁽³⁾ Richtlijn 2014/40/EU van het Europees Parlement en de Raad van 3 april 2014 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake de productie, de presentatie en de verkoop van tabaks- en aanverwante producten en tot intrekking van Richtlijn 2001/37/EG (PB L 127 van 29.4.2014, blz. 1).

- (52) Het contactcomité wil een doeltreffende uitvoering van Richtlijn 2010/13/EU bevorderen en moet daarom geregeld worden geraadpleegd over alle praktische problemen die voortvloeien uit de toepassing ervan. De werkzaamheden van het contactcomité mogen niet beperkt blijven tot het bestaande audiovisueel beleid, maar dienen ook de relevante ontwikkelingen in deze sector te omvatten. Het contactcomité is samengesteld uit vertegenwoordigers van de relevante nationale autoriteiten van de lidstaten. De lidstaten worden aangemoedigd om bij de benoeming van hun vertegenwoordigers de genderpariteit in de samenstelling van het contactcomité te bevorderen.
- (53) De lidstaten moeten ervoor zorgen dat hun nationale regulerende instanties of organen juridisch van de overheid zijn gescheiden. Dit mag de lidstaten er echter niet van weerhouden toezicht uit te oefenen overeenkomstig hun nationale grondwet. De nationale regulerende instanties of organen worden geacht de vereiste mate van onafhankelijkheid te hebben bereikt indien deze instanties of organen, inclusief die welke als overheidsinstantie of -orgaan zijn ingesteld, functioneel en daadwerkelijk onafhankelijk zijn van hun respectieve overheden en van alle andere openbare of particuliere organen. Dit wordt als cruciaal beschouwd om te waarborgen dat de besluiten van nationale regulerende instanties of organen onpartijdig zijn. Het vereiste van onafhankelijkheid laat onverlet dat de lidstaten regulerende instanties kunnen instellen die toezicht houden op meerdere sectoren, zoals de audiovisuele en de telecommunicatiesector. Nationale regulerende instanties of organen moeten beschikken over de handhavingsbevoegdheden en middelen die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van hun taken wat betreft personeel, deskundigheid en financiële middelen. Bij de uitvoering van activiteiten door op grond van Richtlijn 2010/13/EU opgerichte nationale regulerende instanties of organen dient rekening te worden gehouden met de doelstellingen betreffende pluralisme van de media, culturele diversiteit, consumentenbescherming, de goede werking van de interne markt en de bevordering van eerlijke mededinging.
- (54) Het dienen van de belangen van personen en het vormen van een publieke opinie is één van doelstellingen van audiovisuele mediadiensten en daarom is het van wezenlijk belang dat die diensten de mensen en de samenleving zo volledig mogelijk en met de hoogste mate van verscheidenheid kunnen informeren. Die doelstelling kan alleen maar worden bereikt als redactionele beslissingen gevrijwaard blijven van staatsinmenging of invloed door nationale regulerende instanties of organen die verder gaat dan louter de uitvoering van wetgeving en die niet dient ter vrijwaring van een wettelijk beschermd recht dat ongeacht een bepaalde mening, moet worden behoord.
- (55) Er moeten op nationaal niveau doeltreffende beroepsmechanismen bestaan. De beroepsinstantie in kwestie moet onafhankelijk zijn van de betrokken partijen. Een dergelijke instantie kan een rechtbank zijn. De beroepsprocedure dient de verdeling van bevoegdheden binnen de nationale rechtsstelsels onverlet te laten.
- (56) De Commissie heeft bij besluit van de Commissie van 3 februari 2014 ERGA opgericht met als doel de samenhangende toepassing van het EU-regelgevingskader voor de audiovisuele sector in alle lidstaten ⁽¹⁾. De rol van ERGA is de Commissie technische deskundigheid te leveren bij haar werkzaamheden met het oog op een samenhangende uitvoering van Richtlijn 2010/13/EU in alle lidstaten en om de samenwerking tussen de nationale regulerende instanties of organen onderling en tussen de nationale regulerende instanties of organen en de Commissie te vergemakkelijken.
- (57) ERGA heeft een positieve bijdrage geleverd aan een samenhangende regelgevingspraktijk en heeft de Commissie op hoog niveau advies verstrekt over kwesties van tenuitvoerlegging. De rol van ERGA dient daarom in Richtlijn 2010/13/EU formeel te worden erkend en versterkt. ERGA moet derhalve krachtens die richtlijn worden ingesteld.
- (58) De Commissie moet ERGA vrijelijk kunnen raadplegen betreffende elke kwestie in verband met audiovisuele mediadiensten en videoplatforms. ERGA moet de Commissie ondersteunen door technische deskundigheid en adviezen ter beschikking te stellen en door de uitwisseling van beste praktijken, onder meer inzake gedragscodes op basis van zelf- en coregulering, te vergemakkelijken. Met name dient de Commissie ERGA te raadplegen betreffende de toepassing van Richtlijn 2010/13/EU teneinde de geharmoniseerde tenuitvoerlegging ervan te vergemakkelijken. Op verzoek van de Commissie dient ERGA niet-bindende adviezen te verstrekken met betrekking tot de bevoegdheid, maatregelen die afwijken van de vrijheid van ontvangst en maatregelen ter bestrijding van de omzeiling van bevoegdheid. ERGA moet tevens in staat zijn technisch advies te verstrekken over elke reguleringaangelegenheid in verband met het kader voor audiovisuele mediadiensten, onder meer op het gebied van haatzaaiende uitlatingen en de bescherming van minderjarigen alsmede over de inhoud van audiovisuele commerciële communicatie over voedingsmiddelen met een hoog vet-, zout of natrium- en suikergehalte.
- (59) „Mediageletterdheid” heeft betrekking op vaardigheden, kennis en inzicht die burgers in staat stellen media op doeltreffende en veilige wijze te gebruiken. Als burgers toegang willen hebben tot informatie en in staat willen zijn media-inhoud kritisch te beoordelen en op een verantwoorde en veilige wijze media-inhoud te maken, moeten zij gevorderde vaardigheden op het gebied van mediageletterdheid hebben. Mediageletterdheid mag niet beperkt blijven tot het leren over hulpmiddelen en technologieën, maar moet tot doel hebben burgers de nodige vaardigheden tot kritisch nadenken aan te reiken om een oordeel te kunnen vellen, complexe feiten te kunnen

⁽¹⁾ Besluit C(2014) 462 final van de Commissie van 3 februari 2014 tot oprichting van een Europese groep van regelgevende instanties voor audiovisuele mediadiensten.

analyseren en het verschil tussen mening en feit te zien. Daarom moet de ontwikkeling van mediageletterdheid in alle lagen van de samenleving, voor burgers van alle leeftijden en voor alle media worden aangemoedigd, zowel door aanbieders van mediadiensten als door aanbieders van videoplatforms en in samenwerking met alle relevante spelers, en moet de vooruitgang op dat gebied van nabij worden gevolgd.

- (60) Richtlijn 2010/13/EU doet geen afbreuk aan de verplichting van de lidstaten om de menselijke waardigheid te eerbiedigen en te beschermen. Zij eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name in het Handvest zijn erkend. In het bijzonder streeft Richtlijn 2010/13/EU ernaar het recht op vrijheid van meningsuiting, de vrijheid van ondernemerschap en het recht op rechterlijke toetsing volledig te eerbiedigen, en de toepassing van de rechten van het kind die zijn vastgelegd in het Handvest, te bevorderen.
- (61) Maatregelen die door de lidstaten worden genomen krachtens Richtlijn 2010/13/EU dienen de vrijheid van meningsuiting en informatie en het pluralisme in de media, evenals culturele en taalkundige verscheidenheid, te eerbiedigen, overeenkomstig het Unesco-verdrag betreffende de bescherming en de bevordering van de diversiteit van cultuuruitingen.
- (62) Het recht van toegang tot politieke nieuwsprogramma's is van cruciaal belang voor de waarborging van het grondrecht op het vergaren van informatie en om ervoor te zorgen dat de belangen van de kijkers in de Unie volledig en naar behoren worden beschermd. Gezien het groeiende belang van audiovisuele mediadiensten voor samenlevingen en de democratie dienen in de Unie uitzendingen over politiek nieuws zo veel mogelijk grensoverschrijdend ter beschikking te worden gesteld, waarbij de voorschriften inzake auteursrechten onverlet worden gelaten.
- (65) Richtlijn 2010/13/EU heeft geen betrekking op voorschriften van het internationaal privaatrecht, met name voorschriften betreffende de rechterlijke bevoegdheid, noch op die van het recht dat van toepassing is op contractuele en niet-contractuele verbintenissen.
- (64) Overeenkomstig de gezamenlijke politieke verklaring van de lidstaten en de Commissie van 28 september 2011 over toelichtende stukken ⁽¹⁾ hebben de lidstaten zich ertoe verbonden om in gerechtvaardigde gevallen de kennisgeving van hun omzettingsmaatregelen vergezeld te doen gaan van één of meer stukken waarin het verband tussen de onderdelen van een richtlijn en de overeenkomstige delen van de nationale omzettinginstrumenten wordt toegelicht. Met betrekking tot deze richtlijn acht de wetgever de toezending van dergelijke stukken gerechtvaardigd.
- (65) Richtlijn 2010/13/EU moet derhalve dienovereenkomstig worden gewijzigd,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 2010/13/EU wordt als volgt gewijzigd:

1) artikel 1, lid 1, wordt als volgt gewijzigd:

a) punt a) wordt vervangen door:

„a) „audiovisuele mediadienst”:

i) een dienst in de zin van de artikelen 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, indien het hoofddoel van de dienst of een losstaand gedeelte daarvan bestaat uit de levering van programma's voor het algemene publiek, onder de redactionele verantwoordelijkheid van een aanbieder van mediadiensten, ter informatie, vermaak of educatie door middel van elektronische communicatienetwerken in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2002/21/EG; bedoelde audiovisuele mediadiensten zijn hetzij televisie-uitzendingen als gedefinieerd onder e) van dit lid hetzij audiovisuele mediadiensten op aanvraag als gedefinieerd onder g) van dit lid;

ii) audiovisuele commerciële communicatie;”;

b) het volgende punt wordt ingevoegd:

„a bis) „videoplatformdienst”: een dienst in de zin van de artikelen 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, indien het hoofddoel van de dienst of een daarvan losstaand gedeelte of een essentiële functie van de dienst bestaat in het aanbieden van programma's, door gebruikers gegenereerde video's, of beide, aan het algemene publiek, waarvoor de aanbieder van het videoplatform geen redactionele verantwoordelijkheid draagt, ter informatie, vermaak of educatie via elektronische-communicatienetwerken in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2002/21/EG en waarvan de organisatie wordt bepaald door de aanbieder van het videoplatform, onder meer met automatische middelen of algoritmen, met name door weergeven, taggen en rangschikken.”;

⁽¹⁾ PB C 369 van 17.12.2011, blz. 14.

c) punt b) wordt vervangen door:

„b) „programma”: een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, die ongeacht de duur ervan een afzonderlijk element vormt van een door een aanbieder van mediadiensten opgesteld schema of een door een aanbieder van mediadiensten opgestelde catalogus, met inbegrip van bioscoopfilms, videoclip, sportevenementen, komische series, documentaires, kinderprogramma's en origineel drama;”;

d) de volgende punten worden ingevoegd:

„b bis) „door gebruikers gegenereerde video”: een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, die ongeacht de duur ervan een afzonderlijk element vormt, die door een gebruiker is gecreëerd en door die gebruiker of een andere gebruiker naar een videoplatform is geüpload;

b ter) „redactionele beslissing”: een beslissing die op regelmatige basis wordt genomen met het oog op de uitoefening van redactionele verantwoordelijkheid en verband houdt met het dagelijkse beheer van de audiovisuele mediadienst;”;

e) het volgende punt wordt ingevoegd:

„d bis) „aangebieder van videoplatforms”: de natuurlijke of rechtspersoon die een videoplatformdienst aanbiedt;”;

f) punt h) wordt vervangen door:

„h) „audiovisuele commerciële communicatie”: beelden, al dan niet met geluid, welke dienen om rechtstreeks of niet-rechtstreeks de goederen, de diensten of het imago van een natuurlijke of rechtspersoon die een economische activiteit verricht, te promoten; dergelijke beelden vergezellen of maken deel uit van een programma of van een door gebruikers gegenereerde video, tegen betaling of een soortgelijke vergoeding of ten behoeve van zelfpromotie. Vormen van audiovisuele commerciële communicatie zijn onder meer televisiereclame, sponsoring, telewinkelen en productplaatsing;”;

g) punt k) wordt vervangen door:

„k) „sponsoring”: elke bijdrage van publieke of particuliere ondernemingen of natuurlijke personen die zich niet bezighouden met het aanbieden van audiovisuele mediadiensten of videoplatformdiensten of met de vervaardiging van audiovisuele werken, aan de financiering van audiovisuele mediadiensten, videoplatformdiensten, door gebruikers gegenereerde video's of programma's met het doel hun naam, handelsmerk, imago, activiteiten of producten meer bekendheid te geven;”;

h) punt m) wordt vervangen door:

„m) „productplaatsing”: elke vorm van audiovisuele commerciële communicatie die bestaat in het opnemen van, of het verwijzen naar, een product of dienst of een desbetreffend handelsmerk in het kader van een programma of een door gebruikers gegenereerde video, tegen betaling of een soortgelijke vergoeding;”;

2) de titel van hoofdstuk II wordt vervangen door:

„ALGEMENE BEPALINGEN VOOR AUDIOVISUELE MEDIADIENSTEN”;

3) artikel 2 wordt als volgt gewijzigd:

a) in lid 3 wordt punt b) vervangen door:

„b) indien een aanbieder van mediadiensten zijn hoofdkantoor in een lidstaat heeft, maar de redactionele beslissingen betreffende de audiovisuele mediadienst in een andere lidstaat worden genomen, wordt die aanbieder van mediadiensten geacht gevestigd te zijn in de lidstaat waar een aanzienlijk deel van het bij de programmagerelateerde activiteit van de audiovisuele mediadienst betrokken personeel werkzaam is. Indien in elk van die lidstaten een aanzienlijk deel van het bij de programmagerelateerde activiteiten van de audiovisuele mediadienst betrokken personeel werkzaam is, wordt de aanbieder van de mediadienst geacht gevestigd te zijn in de lidstaat waar hij zijn hoofdkantoor heeft. Indien in geen van die lidstaten een aanzienlijk deel van het bij de programmagerelateerde activiteiten van de audiovisuele mediadienst betrokken personeel werkzaam is, wordt de aanbieder van mediadiensten geacht gevestigd te zijn in de lidstaat waar hij het eerst met zijn activiteiten is begonnen overeenkomstig het recht van die lidstaat, mits hij een duurzame en reële band met de economie van die lidstaat onderhoudt;”;

b) de volgende leden worden ingevoegd:

„5 bis. De lidstaten zorgen ervoor dat aanbieders van mediadiensten de bevoegde nationale regulerende instanties of organen informeren over wijzigingen die van invloed kunnen zijn op het bepalen van de bevoegdheid overeenkomstig de leden 2, 3 en 4.

5 ter. De lidstaten maken en handhaven een actuele lijst met de aanbieders van mediadiensten ten aanzien van wie zij bevoegd zijn en vermelden op welke van de in de leden 2 tot en met 5 bedoelde criteria hun bevoegdheid is gebaseerd. De lidstaten verstrekken die lijst, met inbegrip van actualisering van daarvan, aan de Commissie.

De Commissie zorgt ervoor dat die lijsten beschikbaar zijn in een centrale gegevensbank. In het geval van tegenstrijdigheden tussen de lijsten neemt de Commissie contact op met de betrokken lidstaten om een oplossing te vinden. De Commissie waarborgt dat de nationale regulerende instanties of organen toegang hebben tot die gegevensbank. De Commissie maakt informatie in de gegevensbank openbaar.

5 quater. Wanneer de betrokken lidstaten bij de toepassing van artikel 3 of artikel 4 geen overeenstemming bereiken over welke lidstaat bevoegd is, lichten zij de Commissie onverwijld in over deze kwestie. De Commissie kan de Europese Groep van regulerende instanties voor audiovisuele mediadiensten (ERGA) verzoeken een advies over de kwestie te verstrekken overeenkomstig artikel 30 ter, lid 3, onder d). ERGA verstrekt een dergelijk advies binnen 15 werkdagen na indiening van het verzoek door de Commissie. De Commissie houdt het bij artikel 29 ingestelde contactcomité naar behoren geïnformeerd.

Wanneer de Commissie een besluit neemt op grond van artikel 3, lid 2 of lid 3, of artikel 4, lid 5, besluit zij ook welke lidstaat bevoegd is.”;

4) artikel 3 wordt vervangen door:

„Artikel 3

1. De lidstaten waarborgen de vrijheid van ontvangst en belemmeren de doorgifte op hun grondgebied van audiovisuele mediadiensten uit andere lidstaten niet om redenen die binnen de door deze richtlijn gecoördineerde gebieden vallen.

2. Een lidstaat mag tijdelijk afwijken van lid 1 van dit artikel indien een audiovisuele mediadienst die wordt geleverd door een onder de bevoegdheid van een andere lidstaat vallende aanbieder van mediadiensten een duidelijke, belangrijke en ernstige inbreuk pleegt op artikel 6, lid 1, onder a), of artikel 6 bis, lid 1, of afbreuk doet aan de volksgezondheid of een belangrijk en ernstig risico daarop vormt.

Voor de in de eerste alinea bedoelde afwijking gelden de volgende voorwaarden:

- a) tijdens de voorafgaande 12 maanden heeft de aanbieder van mediadiensten al minstens tweemaal gedrag vertoond zoals beschreven in de eerste alinea;
- b) de betrokken lidstaat heeft de aanbieder van mediadiensten, de lidstaat die ten aanzien van die aanbieder bevoegd is en de Commissie schriftelijk in kennis gesteld van de vermeende inbreuken en van de evenredige maatregelen die de lidstaat voornemens is te treffen indien een dergelijke inbreuk opnieuw plaatsvindt;
- c) de betrokken lidstaat heeft de rechten van verdediging van de aanbieder van mediadiensten geëerbiedigd en heeft met name die aanbieder de mogelijkheid gegeven zijn standpunt inzake de vermeende inbreuken kenbaar te maken; en
- d) overleg met de lidstaat die ten aanzien van de aanbieder van mediadiensten bevoegd is en met de Commissie, heeft binnen een maand na de ontvangst door de Commissie van de onder b) bedoelde kennisgeving niet tot een minnelijke schikking geleid.

Binnen drie maanden na ontvangst van de kennisgeving van de door de betrokken lidstaat genomen maatregelen en nadat zij ERGA verzocht heeft een advies te verstrekken overeenkomstig artikel 30 ter, lid 3, onder d), neemt de Commissie een besluit over de vraag of die maatregelen verenigbaar zijn met het Unierecht. De Commissie houdt het contactcomité naar behoren geïnformeerd. Indien de Commissie besluit dat die maatregelen niet verenigbaar zijn met het Unierecht, eist zij dat de betrokken lidstaat deze maatregelen onverwijld beëindigt.

3. Een lidstaat mag tijdelijk afwijken van lid 1 van dit artikel, indien een audiovisuele mediadienst die wordt geleverd door een onder de bevoegdheid van een andere lidstaat vallende aanbieder van mediadiensten een duidelijke, belangrijke en ernstige inbreuk pleegt op artikel 6, lid 1, onder b), of afbreuk doet aan of een belangrijk en ernstig risico vertoont dat afbreuk zal worden gedaan aan de openbare veiligheid, met inbegrip van de bescherming van de nationale veiligheid en defensie, indien de volgende voorwaarden zijn vervuld.

Voor de in de eerste alinea bedoelde afwijking gelden de volgende voorwaarden:

- a) tijdens de voorgaande 12 maanden is het in de eerste alinea bedoelde gedrag minstens eenmaal vertoond;
- en

- b) de betrokken lidstaat heeft de aanbieder van mediadiensten, de lidstaat die ten aanzien van die aanbieder bevoegd is en de Commissie schriftelijk in kennis gesteld van de vermeende inbreuken en van de evenredige maatregelen die de lidstaat voornemens is te treffen indien die inbreuken opnieuw plaatsvinden.

De betrokken lidstaat eerbiedigt de rechten van verdediging van de betrokken aanbieder van mediadiensten en geeft met name deze aanbieder van mediadiensten de mogelijkheid zijn standpunt inzake de vermeende inbreuken kenbaar te maken.

Binnen drie maanden na ontvangst van de kennisgeving van de door de betrokken lidstaat genomen maatregelen en nadat zij ERGA verzocht heeft een advies te verstrekken overeenkomstig artikel 30 ter, lid 3, onder d), neemt de Commissie een besluit over de vraag of die maatregelen verenigbaar zijn met het Unierecht. De Commissie houdt het contactcomité naar behoren geïnformeerd. Indien de Commissie besluit dat die maatregelen niet verenigbaar zijn met het Unierecht, eist zij dat de betrokken lidstaat deze maatregelen onverwijld beëindigt.

4. De leden 2 en 3 doen geen afbreuk aan de toepassing van procedures, corrigerende maatregelen of sancties met betrekking tot de desbetreffende inbreuken in de lidstaat die bevoegd is ten aanzien van de betrokken aanbieder van mediadiensten.

5. Lidstaten kunnen in dringende gevallen, niet later dan een maand na de vermeende inbreuk, afwijken van de in lid 3, onder a) en b), vastgestelde voorwaarden. In dat geval moeten de getroffen maatregelen zo spoedig mogelijk, met opgave van de redenen waarom de lidstaat van oordeel is dat het om een dringend geval gaat, worden meegedeeld aan de Commissie en de lidstaat onder wiens bevoegdheid de aanbieder van mediadiensten valt. De Commissie gaat zo spoedig mogelijk na of de maatregelen waarvan zij in kennis is gesteld, verenigbaar zijn met het Unierecht. Indien zij concludeert dat de maatregelen onverenigbaar zijn met het Unierecht, eist zij dat de betrokken lidstaat die maatregelen met spoed te beëindigt.

6. Indien de Commissie niet over voldoende informatie beschikt om een besluit te nemen op grond van lid 2 of 3, verzoekt zij de betrokken lidstaat binnen een maand na ontvangst van de kennisgeving om alle informatie die nodig is om dat besluit te nemen. De termijn waarbinnen de Commissie het besluit moet nemen, wordt geschorst totdat die lidstaat die nodige informatie heeft bezorgd. De schorsing van deze termijn duurt nooit langer dan een maand.

7. De lidstaten en de Commissie wisselen in het kader van het contactcomité en ERGA op gezette tijden ervaringen en beste praktijken uit betreffende de procedure in dit artikel.”;

- 5) artikel 4 wordt vervangen door:

„Artikel 4

1. Het staat de lidstaten vrij om van de onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten naleving van meer gedetailleerde of strengere regels te eisen op de gebieden die door deze richtlijn worden gecoördineerd, op voorwaarde dat die regels in overeenstemming zijn met het Unierecht.

2. Indien een lidstaat:

- a) op grond van de hem door lid 1 geboden vrijheid meer gedetailleerde of strengere regels van algemeen belang heeft aangenomen, en
- b) van oordeel is dat een onder de bevoegdheid van een andere lidstaat vallende aanbieder van mediadiensten een audiovisuele mediadienst aanbiedt die volledig of hoofdzakelijk op zijn grondgebied is gericht,

kan hij de bevoegde lidstaat verzoeken zich over in verband met dit lid vastgestelde problemen te buigen. Beide lidstaten werken loyaal en vlot samen om tot een wederzijds aanvaardbare oplossing te komen.

Bij ontvangst van een met redenen omkleed verzoek als bedoeld in de eerste alinea, verzoekt de bevoegde lidstaat de aanbieder van mediadiensten de desbetreffende regels van algemeen belang na te leven. De bevoegde lidstaat informeert de verzoekende lidstaat regelmatig over de stappen die zijn ondernomen om deze problemen aan te pakken. Binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek licht de bevoegde lidstaat de verzoekende lidstaat en de Commissie in over de verkregen resultaten en licht toe waarom geen oplossing kon worden gevonden.

Beide lidstaten kunnen het contactcomité verzoeken de zaak te gelegener tijd te onderzoeken.

3. De betrokken lidstaat kan passende maatregelen tegen de betrokken aanbieder van mediadiensten nemen indien:

- a) hij van oordeel is dat het resultaat van de toepassing van lid 2 niet bevredigend is; en

- b) hij bewijs overlegt dat de betrokken aanbieder van mediadiensten zich in de bevoegde lidstaat heeft gevestigd om de strengere voorschriften op door deze richtlijn gecoördineerde gebieden te omzeilen, welke voorschriften op hem van toepassing zouden zijn indien hij in de betrokken lidstaat zou zijn gevestigd; aan de hand van dat bewijs kan de omzeiling redelijkerwijs worden vastgesteld, zonder dat moet worden bewezen dat de aanbieder van de mediadienst die strengere voorschriften beoogt te omzeilen.

Die maatregelen zijn objectief noodzakelijk, worden op niet-discriminerende wijze toegepast en staan in verhouding tot de beoogde doelstellingen.

4. Een lidstaat mag slechts maatregelen uit hoofde van lid 3 nemen wanneer alle volgende voorwaarden vervuld zijn:

- a) de lidstaat heeft de Commissie en de lidstaat waarin de aanbieder van mediadiensten is gevestigd, in kennis gesteld van zijn voornemen om die maatregelen te nemen, met opgave van de redenen waarop hij zijn beoordeling heeft gebaseerd;
- b) de lidstaat heeft de rechten van verdediging van de betrokken aanbieder van mediadiensten geëerbiedigd en heeft met name die aanbieder van mediadiensten de mogelijkheid gegeven zijn standpunt kenbaar te maken met betrekking tot de vermeende omzeiling en de maatregelen die de kennisgevende lidstaat voornemens is te nemen; en
- c) de Commissie heeft, nadat zij ERGA heeft verzocht een advies te verstrekken overeenkomstig artikel 30 ter, lid 3, onder d), besloten dat de maatregelen verenigbaar zijn met het Unierecht, en in het bijzonder dat de beoordeling door de lidstaat die de in de leden 2 en 3 van dit artikel bedoelde maatregelen neemt, gegrond is; de Commissie houdt het contactcomité naar behoren geïnformeerd.

5. Binnen drie maanden na ontvangst van de kennisgeving als bedoeld in lid 4, onder a), neemt de Commissie het besluit over de vraag of die maatregelen verenigbaar zijn met het Unierecht. Indien de Commissie besluit dat die maatregelen niet verenigbaar zijn met het Unierecht, eist zij dat de betrokken lidstaat de beoogde maatregelen niet neemt.

Indien de Commissie niet over voldoende informatie beschikt om het besluit te nemen op grond van de eerste alinea, verzoekt zij de betrokken lidstaat binnen een maand na ontvangst van de kennisgeving om alle nodige informatie om dat besluit te nemen. De termijn waarbinnen de Commissie het besluit moet nemen, wordt geschorst tot die lidstaat die nodige informatie heeft bezorgd. De schorsing van deze termijn duurt nooit langer dan een maand.

6. De lidstaten zorgen er in het kader van hun nationale recht met passende middelen voor dat de onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten deze richtlijn daadwerkelijk naleven.

7. Richtlijn 2000/31/EG is van toepassing, tenzij in deze richtlijn anders is bepaald. Indien Richtlijn 2000/31/EG in strijd is met een bepaling van onderhavige richtlijn, prevaleert de onderhavige richtlijn, tenzij in de onderhavige richtlijn anders is bepaald.”;

6) het volgende artikel wordt toegevoegd:

„Artikel 4 bis

1. De lidstaten stimuleren het gebruik van coregulering en de bevordering van zelfregulering door middel van op nationaal niveau vastgestelde gedragscodes betreffende de door deze richtlijn gecoördineerde gebieden, voor zover hun rechtsstelsels dat toestaan. Die gedragscodes:

- a) zijn dusdanig dat zij in brede kring worden aanvaard door de belangrijkste belanghebbenden in de betrokken lidstaten;
- b) vermelden duidelijke en ondubbelzinnige doelstellingen;
- c) voorzien in regelmatige, transparante en onafhankelijke toezicht- en evaluatiemaatregelen ten aanzien van de mate waarin de doelstellingen worden bereikt; en
- d) voorzien in doeltreffende handhaving, met inbegrip van doeltreffende en evenredige sancties.

2. De lidstaten en de Commissie kunnen zelfregulering stimuleren door middel van Uniegedragscodes die zijn opgesteld door aanbieders van mediadiensten, aanbieders van videoplatformdiensten of organisaties die hen vertegenwoordigen, indien nodig in samenwerking met andere sectoren zoals industrie, handel, beroepsverenigingen of -organisaties en consumentenverenigingen of -organisaties. Die gedragscodes zijn dusdanig dat zij in brede kring worden aanvaard door de belangrijkste belanghebbenden op Unieniveau, en voldoen aan de vereisten van lid 1, onder b), c) en d). De Uniegedragscodes doen geen afbreuk aan de nationale gedragscodes.

Waar passend, faciliteert de Commissie in samenwerking met de lidstaten de ontwikkeling van Uniegedragscodes, in overeenstemming met de beginselen van subsidiariteit en evenredigheid.

De ondertekenaars van Uniegedragscodes verstrekten de ontwerpen van die codes en wijzigingen daaraan aan de Commissie. De Commissie raadpleegt het contactcomité over die ontwerpgedragscodes of wijzigingen ervan.

De Commissie maakt de Uniegedragscodes openbaar en kan hen passende bekendheid geven.

3. Het staat de lidstaten vrij om van de onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten naleving van meer gedetailleerde of strengere regels te eisen, met inachtneming van deze richtlijn en het Unierecht, onder meer indien hun nationale onafhankelijke regulerende instanties of organen concluderen dat een gedragscode of delen ervan niet doeltreffend genoeg blijken te zijn. De lidstaten melden dergelijke regels onverwijld aan de Commissie.”;

7) de titel van hoofdstuk III wordt vervangen door:

„**VOOR AUDIOVISUELE MEDIADIENSTEN GELDENDE BEPALINGEN**”;

8) artikel 5 wordt vervangen door:

„Artikel 5

1. Elke lidstaat zorgt ervoor dat een onder zijn bevoegdheid vallende aanbieder van mediadiensten ten minste de volgende informatie gemakkelijk, rechtstreeks en permanent ter beschikking stelt aan de ontvangers van een dienst:

- a) zijn naam;
- b) het geografische adres waar hij gevestigd is;
- c) nadere gegevens, waaronder zijn e-mailadres of webadres, zodat hij snel, rechtstreeks en doeltreffend kan worden bereikt;
- d) de naam van de lidstaat onder wiens bevoegdheid hij valt, en die van de bevoegde regulerende instanties of organen of toezichthoudende organen.

2. Lidstaten kunnen wetgevingsmaatregelen aannemen die erin voorzien dat onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten, naast de in lid 1 genoemde informatie, informatie ter beschikking stellen over hun eigendomsstructuur, met inbegrip van uiteindelijke begunstigden. Die maatregelen eerbiedigen de betrokken grondrechten, zoals het privé-, en familieleven van uiteindelijke begunstigden. Dergelijke maatregelen zijn noodzakelijk en evenredig en streven een algemeen belang na.”;

9) artikel 6 wordt vervangen door:

„Artikel 6

1. Onverminderd de verplichting van de lidstaten om de menselijke waardigheid te eerbiedigen en te beschermen, zorgen de lidstaten er met passende middelen voor dat de audiovisuele mediadiensten die door onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten worden aangeboden, niet het volgende omvatten:

- a) het aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen of een lid van een groep, op een van de in artikel 21 van het Handvest genoemde gronden;
- b) het publiekelijk uitlokken tot het plegen van een terroristisch misdrijf als bedoeld in artikel 5 van Richtlijn (EU) 2017/541.

2. De voor de toepassing van dit artikel genomen maatregelen zijn nodig en evenredig, eerbiedigen de rechten en leven de beginselen als vastgesteld in het Handvest na.”;

10) het volgende artikel wordt ingevoegd:

„Artikel 6 bis

1. De lidstaten nemen passende maatregelen om ervoor te zorgen dat de door onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten verstrekte audiovisuele mediadiensten die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten, uitsluitend zodanig beschikbaar worden gesteld dat minderjarigen deze normaliter niet te horen of te zien krijgen. Het kan hierbij onder meer gaan om selectie van de tijd van uitzending, instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen. De maatregelen zijn evenredig aan de mogelijke schade die het programma kan berokkenen.

Voor de meest schadelijke inhoud, zoals nodeloos geweld en pornografie, worden de strengste maatregelen getroffen.

2. Door aanbieders van mediadiensten op grond van lid 1 verzamelde of op andere wijze gegenereerde persoonsgegevens van minderjarigen worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden, zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame.

3. De lidstaten zorgen ervoor dat aanbieders van mediadiensten voldoende informatie aan de kijkers verstrekken over inhoud die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten. Daartoe maken de aanbieders van mediadiensten gebruik van een systeem met de nadere omschrijving van het potentieel schadelijke karakter van de inhoud van een audiovisuele mediadienst.

Voor de toepassing van dit lid worden de lidstaten aangemoedigd gebruik te maken van coregulering als bepaald in artikel 4 bis, lid 1.

4. De Commissie moedigt aanbieders van mediadiensten aan beste praktijken inzake gedragscodes op basis van coregulering uit te wisselen. Voor de toepassing van dit artikel kunnen de lidstaten en de Commissie zelfregulering door middel van de in artikel 4 bis, lid 2, bedoelde Uniegedragscodes stimuleren.”;

11) artikel 7 wordt vervangen door:

„Artikel 7

1. De lidstaten zorgen er onverwijld voor dat de diensten die door onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten worden geboden, door middel van evenredige maatregelen voortdurend en in toenemende mate toegankelijker worden gemaakt voor personen met een handicap.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat aanbieders van mediadiensten op regelmatige basis bij de nationale regulerende instanties of organen verslag uitbrengen over de uitvoering van de maatregelen als bedoeld in lid 1. De lidstaten brengen uiterlijk op 19 december 2022 en vervolgens om de drie jaar, verslag uit aan de Commissie over de toepassing van lid 1.

3. De lidstaten moedigen aanbieders van mediadiensten aan om actieplannen voor toegankelijkheid te ontwikkelen in verband met het voortdurend en in toenemende mate toegankelijker maken van hun diensten voor personen met een handicap. Die actieplannen worden medegedeeld aan de nationale regulerende instanties of organen.

4. Elke lidstaat wijst een enkel, gemakkelijk toegankelijk, ook voor personen met een handicap, en openbaar beschikbaar onlinecontactpunt aan om informatie te verstrekken en klachten te ontvangen betreffende toegankelijkheidskwesties als bedoeld in dit artikel.

5. De lidstaten zorgen ervoor dat noodinformatie, met inbegrip van openbare mededelingen en aankondigingen bij natuurrampen, die via audiovisuele mediadiensten beschikbaar wordt gesteld aan het publiek, wordt verstrekt op een wijze die toegankelijk is voor personen met een handicap.”;

12) de volgende artikelen worden ingevoegd:

„Artikel 7 bis

De lidstaten kunnen maatregelen nemen om passende aandacht voor audiovisuele mediadiensten van algemeen belang te waarborgen.

Artikel 7 ter

De lidstaten nemen passende en evenredige maatregelen om ervoor te zorgen dat de door aanbieders van mediadiensten aangeboden audiovisuele mediadiensten geen overlay krijgen voor commerciële doeleinden of worden gewijzigd zonder de uitdrukkelijke toestemming van die aanbieders.

Voor de toepassing van dit artikel specificeren de lidstaten in dit verband de nadere regelgeving, waaronder de uitzonderingen, met name wat betreft het beschermen van de gerechtvaardigde belangen van de gebruikers, rekening houdend met de gerechtvaardigde belangen van de aanbieders van mediadiensten die de audiovisuele mediadiensten oorspronkelijk hebben geleverd.”;

13) artikel 9 wordt vervangen door:

„Artikel 9

1. De lidstaten zien erop toe dat audiovisuele commerciële communicatie door onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten aan de volgende voorschriften voldoet:

- a) zij is gemakkelijk als zodanig herkenbaar; audiovisuele commerciële communicatie in de vorm van sluikreclame is verboden;
- b) er worden geen subliminale technieken gebruikt;

- c) zij mag niet:
 - i) de menselijke waardigheid aantasten;
 - ii) enige vorm van discriminatie op grond van geslacht, ras of etnische afstamming, nationaliteit, godsdienst of levensbeschouwing, handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid bevatten of bevorderen;
 - iii) aansporen tot gedrag dat schadelijk is voor de gezondheid of veiligheid;
 - iv) aansporen tot gedrag dat in hoge mate schadelijk is voor het milieu;
- d) elke vorm van audiovisuele commerciële communicatie over sigaretten en andere tabaksproducten, alsook over elektronische sigaretten en navulverpakkingen is verboden;
- e) audiovisuele commerciële communicatie over alcoholische dranken mag niet specifiek gericht zijn tot minderjarigen en mag niet tot overmatig gebruik van dergelijke dranken aanzetten;
- f) audiovisuele commerciële communicatie over geneesmiddelen en medische behandelingen die alleen op doktersvoorschrift verkrijgbaar zijn in de lidstaat onder wiens bevoegdheid de aanbieder van mediadiensten valt, is verboden;
- g) audiovisuele commerciële communicatie mag minderjarigen geen lichamelijke, geestelijke of morele schade berokkenen; derhalve mag zij minderjarigen er niet rechtstreeks toe aanzetten om een product of dienst te kopen of te huren door te profiteren van hun onervarenheid of goedgelovigheid, mag zij hen niet rechtstreeks aanmoedigen om hun ouders of anderen te overreden de aangeprezen goederen of diensten te kopen, mag zij het bijzondere vertrouwen dat minderjarigen in ouders, leerkrachten of andere personen stellen niet uitbuiten, en mag zij niet ongegrond minderjarigen in gevaarlijke situaties tonen.

2. Audiovisuele commerciële communicatie voor alcoholische dranken in audiovisuele mediadiensten op aanvraag, uitgezonderd sponsoring en productplaatsing, moet aan de criteria van artikel 22 voldoen.

3. De lidstaten moedigen het gebruik van coregulering en het stimuleren van zelfregulering aan middels gedragscodes als bedoeld in artikel 4 bis, lid 1, ten aanzien van ongeschikte audiovisuele commerciële communicatie over alcoholische dranken. Met die codes wordt beoogd de blootstelling van minderjarigen aan audiovisuele commerciële communicatie over alcoholische dranken daadwerkelijk te verminderen.

4. De lidstaten moedigen het gebruik van coregulering en het stimuleren van zelfregulering aan middels gedragscodes als bedoeld in artikel 4 bis, lid 1, ten aanzien van ongeschikte audiovisuele commerciële communicatie die kinderprogramma's vergezelt of daarvan deel uitmaakt, voor voedingsmiddelen en dranken die voedingsstoffen en andere stoffen met nutritionele en fysiologische effecten bevatten, met name vetten, transvetzuren, zout of natrium en suikers, waarvan een buitensporig gebruik in het algehele voedingspatroon niet aanbevolen is.

Met die codes wordt beoogd de blootstelling van kinderen aan audiovisuele commerciële communicatie over dergelijke voedingsmiddelen en dranken daadwerkelijk te verminderen. Met die codes wordt er tevens voor gezorgd dat audiovisuele commerciële communicatie de positieve kwaliteit van dergelijke voedingsmiddelen en dranken niet benadrukt.

5. Voor de toepassing van dit artikel kunnen de lidstaten en de Commissie zelfregulering door middel van de in artikel 4 bis, lid 2, bedoelde Uniegedragscodes stimuleren.”;

14) artikel 10 wordt als volgt gewijzigd:

a) lid 2 wordt vervangen door:

„2. Audiovisuele mediadiensten of programma's mogen niet worden gesponsord door ondernemingen waarvan de voornaamste activiteit bestaat in de vervaardiging of verkoop van sigaretten en andere tabaksproducten, alsmede elektronische sigaretten en navulverpakkingen.”;

b) lid 4 wordt vervangen door:

„4. Nieuws- en actualiteitenprogramma's mogen niet worden gesponsord. De lidstaten kunnen de sponsoring van kinderprogramma's verbieden. De lidstaten mogen het tonen van een logo van een sponsor tijdens kinderprogramma's, documentaires en religieuze programma's verbieden.”;

15) artikel 11 wordt vervangen door:

„Artikel 11

1. Dit artikel is uitsluitend van toepassing op programma's die na 19 december 2009 zijn geproduceerd.

2. Productplaatsing is toegestaan in alle audiovisuele mediadiensten, behalve in nieuws- en actualiteitenprogramma's, programma's over consumentenzaken, religieuze programma's en kinderprogramma's.

3. Programma's die productplaatsing bevatten, voldoen aan de volgende voorschriften:
- a) de inhoud en de programmering ervan in een schema, in het geval van televisie-uitzendingen, of de opname ervan in een catalogus, in het geval van audiovisuele mediadiensten op aanvraag, worden nooit zodanig beïnvloed dat de verantwoordelijkheid en de redactionele onafhankelijkheid van de aanbieder van mediadiensten worden aangetast;
 - b) zij sporen niet rechtstreeks aan tot aankoop of huur van goederen of diensten, in het bijzonder door specifieke aanprijzing van die goederen of diensten;
 - c) het betrokken product krijgt geen overmatige aandacht;
 - d) de kijker wordt door een geschikte aanduiding duidelijk gewezen op de aanwezigheid van productplaatsing, en wel aan het begin en aan het eind van het programma, alsook wanneer een programma na een reclamepauze wordt hervat, zulks teneinde te voorkomen dat de kijker in verwarring wordt gebracht.

De lidstaten mogen bij wijze van afwijking afzien van de onder d) genoemde voorschriften, behalve voor programma's die door een aanbieder van mediadiensten of door een aan die aanbieder van mediadiensten verbonden onderneming geproduceerd of besteld zijn.

4. Programma's mogen in geen geval productplaatsing bevatten:

- a) voor sigaretten en andere tabaksproducten, alsmede elektronische sigaretten en navulverpakkingen, of productplaatsing van ondernemingen waarvan de voornaamste activiteit bestaat in de vervaardiging of verkoop van die producten;
- b) voor specifieke geneesmiddelen of medische behandelingen die alleen op voorschrift beschikbaar zijn in de lidstaat onder wiens bevoegdheid de aanbieder van mediadiensten valt.”;

16) de titel van hoofdstuk IV wordt geschrapt;

17) artikel 12 wordt geschrapt;

18) artikel 13 wordt vervangen door:

„Artikel 13

1. De lidstaten zorgen ervoor dat onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van audiovisuele mediadiensten op aanvraag een aandeel van ten minste 30 % aan Europese producties opnemen in hun catalogi en dat die producties aandacht krijgen.

2. Indien de lidstaten onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van mediadiensten verplichten een financiële bijdrage te leveren aan de totstandbrenging van Europese producties, onder meer door middel van directe investeringen in inhoud en bijdragen aan nationale fondsen, kunnen zij ook van aanbieders van mediadiensten die zich tot publiek op hun grondgebied richten maar in andere lidstaten zijn gevestigd, verlangen dat zij dergelijke financiële bijdragen leveren, die proportioneel en niet-discriminerend zijn.

3. In het in lid 2 bedoelde geval wordt de financiële bijdrage uitsluitend gebaseerd op de inkomsten die zijn gegenereerd in de lidstaten waarop de diensten gericht zijn. Indien de lidstaat waar de aanbieder is gevestigd, een dergelijke financiële bijdrage oplegt, houdt deze lidstaat rekening met eventuele financiële bijdragen die zijn opgelegd door lidstaten waarop de diensten gericht zijn. Elke financiële bijdrage dient te voldoen aan het Unierecht, en in het bijzonder de staatssteunregels.

4. De lidstaten brengen uiterlijk op 19 december 2021 en vervolgens om de twee jaar verslag uit aan de Commissie over de toepassing van de leden 1 en 2.

5. De Commissie brengt op basis van de door de lidstaten verstrekte informatie en een onafhankelijke studie verslag uit aan het Europees Parlement en de Raad over de toepassing van de leden 1 en 2, rekening houdend met de marktontwikkelingen, de technologische vooruitgang en de nagestreefde culturele diversiteit.

6. De verplichting uit hoofde van lid 1 en het voorschrift voor aanbieders van mediadiensten die zich tot publiek in andere lidstaten richten in de zin van lid 2, gelden niet voor aanbieders van mediadiensten met een lage omzet of een klein publiek. De lidstaten kunnen ook ontheffing van deze verplichtingen of voorschriften verlenen wanneer deze praktisch onhaalbaar of ongerechtvaardigd zouden zijn gezien de aard of het onderwerp van de audiovisuele mediadiensten.

7. De Commissie stelt na raadpleging van het contactcomité richtsnoeren vast voor het berekenen van het aandeel Europese producties als bedoeld in lid 1, alsook voor het definiëren van de begrippen „klein publiek” en „lage omzet”, als bedoeld in lid 6.”;

19) in artikel 19 wordt lid 2 vervangen door:

„2. Afzonderlijke televisiereclame- en telewinkelspots zijn toegestaan in het kader van sportevenementen. Afzonderlijke televisiereclame- en telewinkelspots blijven een uitzondering, behalve in uitzendingen van sportevenementen.”;

20) in artikel 20 wordt lid 2 vervangen door:

„2. Uitzendingen van televisiefilms (met uitsluiting van series, feuilletons en documentaires), cinematografische producties, en nieuwsprogramma's mogen één keer per geprogrammeerd tijdvak van ten minste 30 minuten worden onderbroken voor televisiereclame, of beide. Uitzendingen van kinderprogramma's mogen één keer per geprogrammeerd tijdvak van ten minste 30 minuten worden onderbroken voor televisiereclame, mits de geprogrammeerde duur van het programma meer dan 30 minuten bedraagt. Uitzendingen van telewinkelen zijn verboden tijdens kinderprogramma's. Uitzendingen van religieuze diensten mogen niet worden onderbroken voor televisiereclame of telewinkelen.”;

21) artikel 23 wordt vervangen door:

„Artikel 23

1. Het aandeel televisiereclame- en telewinkelspots bedraagt tussen 6.00 uur en 18.00 uur niet meer dan 20 % van dat tijdvak. Het aandeel televisiereclame- en telewinkelspots bedraagt tussen 18.00 uur en 24.00 uur niet meer dan 20 % van dat tijdvak.

2. Lid 1 is niet van toepassing op:

- a) boodschappen van de omroeporganisatie in verband met eigen programma's en rechtstreeks daarvan afgeleide ondersteunende producten of met programma's en audiovisuele mediadiensten van andere entiteiten die tot dezelfde omroeporganisatie behoren;
- b) sponsorboodschappen;
- c) productplaatsing;
- d) neutrale frames tussen redactionele inhoud en televisiereclame of telewinkelspots, en tussen individuele spots.”;

22) hoofdstuk VIII wordt geschrapt;

23) het volgende hoofdstuk wordt ingevoegd:

„HOOFDSTUK IX BIS

VOOR VIDEOPLATFORMDIENSTEN GELDENDE BEPALINGEN

Artikel 28 bis

1. Voor de toepassing van deze richtlijn valt een aanbieder van videoplatforms die op het grondgebied van een lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 3, lid 1, van Richtlijn 2000/31/EG, onder de bevoegdheid van die lidstaat.

2. Een aanbieder van videoplatforms die niet op grond van lid 1 op het grondgebied van een lidstaat is gevestigd, wordt geacht voor de toepassing van deze richtlijn op het grondgebied van een lidstaat te zijn gevestigd indien die aanbieder van videoplatforms:

- a) een moederonderneming of een dochteronderneming heeft die op het grondgebied van die lidstaat is gevestigd; of
- b) deel uitmaakt van een groep en een andere onderneming van die groep op het grondgebied van die lidstaat is gevestigd.

Voor de toepassing van dit artikel wordt verstaan onder:

- a) „moederonderneming”: een onderneming die zeggenschap heeft over een of meer dochterondernemingen;
- b) „dochteronderneming”: een onderneming waarover een moederonderneming zeggenschap heeft, met inbegrip van elke dochteronderneming van een uiteindelijke moederonderneming;
- c) „groep”: een moederonderneming, al haar dochterondernemingen en alle andere ondernemingen die er op organisatorisch gebied economische en juridische banden mee hebben.

3. Indien de moederonderneming, de dochteronderneming of de andere ondernemingen van de groep allemaal in verschillende lidstaten zijn gevestigd, wordt de aanbieder van videoplatforms voor de toepassing van lid 2 geacht te zijn gevestigd in de lidstaat waarin de moederonderneming van de aanbieder is gevestigd of, bij gebreke van een dergelijke vestiging, in de lidstaat waarin de dochteronderneming is gevestigd of, bij gebreke van een dergelijke vestiging, in de lidstaat waarin de andere onderneming van de groep is gevestigd.

4. Indien er meerdere dochterondernemingen zijn die allemaal in verschillende lidstaten zijn gevestigd, wordt de aanbieder van videoplatforms voor de toepassing van lid 3 geacht te zijn gevestigd in de lidstaat waarin een van de dochterondernemingen voor het eerst met haar activiteiten is begonnen, mits die aanbieder een duurzame en reële band met de economie van die lidstaat onderhoudt.

Indien meerdere andere ondernemingen deel uitmaken van de groep en deze allemaal in verschillende lidstaten zijn gevestigd, wordt de aanbieder van videoplatforms geacht te zijn gevestigd in de lidstaat waarin een van deze ondernemingen voor het eerst met haar activiteiten is begonnen, mits die aanbieder een duurzame en reële band met de economie van die lidstaat onderhoudt.

5. Voor de toepassing van deze richtlijn zijn artikel 3 en de artikelen 12 tot en met 15 van Richtlijn 2000/31/EG van toepassing op aanbieders van videoplatforms die worden geacht in een lidstaat te zijn gevestigd overeenkomstig lid 2 van dit artikel.

6. De lidstaten maken en handhaven een actuele lijst met de aanbieders van videoplatforms die op hun grondgebied zijn gevestigd of worden geacht te zijn gevestigd, en vermelden op welke van de in de leden 1 tot en met 4 bedoelde criteria hun bevoegdheid is gebaseerd. De lidstaten verstrekken die lijst, met inbegrip van actualiseringen ervan, aan de Commissie.

De Commissie zorgt ervoor dat die lijsten beschikbaar zijn in een centrale gegevensbank. In het geval van tegenstrijdigheden tussen de lijsten neemt de Commissie contact op met de betrokken lidstaten om een oplossing te vinden. De Commissie waarborgt dat de nationale regulerende instanties of organen toegang hebben tot die gegevensbank. De Commissie maakt informatie in de gegevensbank openbaar.

7. Wanneer de betrokken lidstaten bij de toepassing van dit artikel geen overeenstemming bereiken over welke lidstaat bevoegd is, lichten zij de Commissie onverwijld in over deze kwestie. De Commissie kan ERGA verzoeken een advies over de kwestie te verstrekken overeenkomstig artikel 30 ter, lid 3, onder d). ERGA verstrekt een dergelijk advies binnen 15 werkdagen na de indiening van het verzoek door de Commissie. De Commissie houdt het contactcomité naar behoren geïnformeerd.

Artikel 28 ter

1. Onverminderd de artikelen 12 tot en met 15 van Richtlijn 2000/31/EG zorgen de lidstaten ervoor dat onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van videoplatforms passende maatregelen nemen om:

- a) minderjarigen te beschermen tegen programma's, door gebruikers gegenereerde video's en audiovisuele commerciële communicatie die hun lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling kunnen aantasten, overeenkomstig artikel 6 bis, lid 1;
- b) het algemene publiek te beschermen tegen programma's, door gebruikers gegenereerde video's en audiovisuele commerciële communicatie die aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen of een lid van een groep, op een van de in artikel 21 van het Handvest genoemde gronden;
- c) het algemene publiek te beschermen tegen programma's, door gebruikers gegenereerde video's en audiovisuele commerciële communicatie met inhoud waarvan de verspreiding een activiteit inhoudt die krachtens het Unierecht een misdrijf is, met name het publiekelijk uitlokken van het plegen van een terroristisch misdrijf bepaald in artikel 5 van Richtlijn (EU) 2017/541, strafbare feiten met betrekking tot kinderpornografie bepaald in artikel 5, lid 4, van Richtlijn 2011/93/EU van het Europees Parlement en de Raad (*), en strafbare feiten op het gebied van racisme en vreemdelingenhaat bepaald in artikel 1 van Kaderbesluit 2008/913/JBZ.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van videoplatforms voldoen aan de in artikel 9, lid 1, bedoelde voorschriften met betrekking tot audiovisuele commerciële communicatie die door deze aanbieders in de handel gebracht, verkocht en georganiseerd wordt.

De lidstaten zorgen ervoor dat onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van videoplatforms passende maatregelen nemen om te voldoen aan de in artikel 9, lid 1, bedoelde voorschriften met betrekking tot audiovisuele commerciële communicatie die door deze aanbieders van videoplatforms niet in de handel gebracht, verkocht of georganiseerd wordt, rekening houdend met de beperkte controle van deze videoplatforms op die audiovisuele commerciële communicatie.

De lidstaten zorgen ervoor dat aanbieders van videoplatforms gebruikers duidelijk informeren indien programma's en door gebruikers gegenereerde video's audiovisuele commerciële communicatie bevatten mits die communicatie overeenkomstig lid 3, derde alinea, onder c), wordt vermeld of de aanbieder van dat feit op de hoogte is.

De lidstaten moedigen het gebruik van coregulering en de toepassing van zelfregulering aan middels gedragscodes als bepaald in artikel 4 bis, lid 1, teneinde de blootstelling van kinderen aan audiovisuele commerciële communicatie over voedingsmiddelen en dranken die voedingsstoffen bevatten, en stoffen met nutritionele en fysiologische effecten, met name vetten, transvetzuren, zout of natrium en suikers, waarvan een buitensporig gebruik in het algehele voedingspatroon niet aanbevolen is, daadwerkelijk te verminderen. Via dergelijke gedragscodes moet ervoor worden gezorgd dat in deze audiovisuele commerciële communicatie geen nadruk wordt gelegd op de positieve kwaliteit van de nutritionele aspecten van dergelijke voedingsmiddelen en dranken.

3. Voor de toepassing van de leden 1 en 2 worden de passende maatregelen bepaald aan de hand van de aard van de desbetreffende inhoud, de schade die deze inhoud kan berokkenen, de kenmerken van de te beschermen categorie personen alsmede de in het geding zijnde rechten en gerechtvaardigde belangen, waaronder die van de aanbieders van videoplatforms en de gebruikers die de inhoud hebben gecreëerd of geüpload, alsmede het algemeen belang.

De lidstaten zorgen ervoor dat alle onder hun bevoegdheid vallende aanbieders van videoplatforms passen dergelijke maatregelen toepassen. Die maatregelen zijn uitvoerbaar en proportioneel, rekening houdend met de omvang van de videoplatformdienst en de aard van de verleende dienst. Die maatregelen leiden niet tot eventuele controlemaatregelen vooraf of filtering bij het uploaden van inhoud die niet voldoen aan artikel 15 van Richtlijn 2000/31/EC. Ter bescherming van minderjarigen, als bedoeld in lid 1, onder a), van dit artikel, gelden voor de meest schadelijke inhoud de meest strikte toegangscontrolemaatregelen.

Die maatregelen omvatten naargelang het geval:

- a) opnemen en toepassen, in de voorwaarden van de videoplatformdiensten, van de in lid 1 bedoelde voorschriften;
- b) opnemen en toepassen in de voorwaarden van de videoplatformdiensten, van de in artikel 9, lid 1 bedoelde voorschriften inzake audiovisuele commerciële communicatie die door de aanbieders van videoplatformdiensten niet in de handel gebracht, verkocht of georganiseerd wordt;
- c) beschikken over een functie waarmee gebruikers die door gebruikers gegenereerde video's uploaden, kunnen verklaren of die video's audiovisuele commerciële communicatie bevatten, voor zover zij zulks weten of redelijkerwijs zouden kunnen weten;
- d) tot stand brengen en gebruiken van transparante en gebruiksvriendelijke mechanismen waarmee gebruikers van een videoplatform de in lid 1 bedoelde, op het platform van de betrokken aanbieder van videoplatforms aangeboden inhoud bij die aanbieder kunnen rapporteren of markeren;
- e) tot stand brengen en gebruiken van systemen waarmee aanbieders van videoplatforms aan de gebruikers ervan kunnen uitleggen welk gevolg er is gegeven aan de in onder d) genoemde rapportage en markeringen;
- f) tot stand brengen en gebruiken van systemen voor leeftijdscontrole van gebruikers van videoplatforms met betrekking tot inhoud die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten;
- g) tot stand brengen en gebruiken van gemakkelijk te bedienen systemen waarmee de gebruikers van videoplatforms een beoordeling van de in lid 1 bedoelde inhoud kunnen geven;
- h) ter beschikking stellen van systemen voor ouderlijk toezicht die door de eindgebruiker worden beheerd met betrekking tot inhoud die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten;
- i) tot stand brengen en gebruiken van transparante, gemakkelijk te gebruiken en doeltreffende procedures voor de behandeling en afhandeling van klachten van de gebruikers bij de aanbieder van videoplatforms omtrent de uitvoering van de onder d) tot en met h) genoemde maatregelen;
- j) voorzien in doeltreffende maatregelen en instrumenten op het gebied van mediageletterdheid en vergroten van de bekendheid van gebruikers met die maatregelen en instrumenten.

Door aanbieders van videoplatforms op grond van de derde alinea, onder f) en h), verzamelde of op andere wijze gegenereerde persoonsgegevens van minderjarigen, worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden, zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame.

4. Voor de uitvoering van de in de leden 1 en 3 van dit artikel genoemde maatregelen moedigen de lidstaten het gebruik aan van coregulering overeenkomstig artikel 4 bis, lid 1.

5. De lidstaten stellen de nodige mechanismen vast om de geschiktheid van de door de aanbieders van videoplatforms getroffen maatregelen, die zijn bedoeld in lid 3, te beoordelen. De lidstaten belasten de nationale regulerende instanties of organen met de beoordeling van die maatregelen.

6. De lidstaten kunnen aanbieders van videoplatforms maatregelen opleggen die gedetailleerder of strenger zijn dan de in lid 3 van dit artikel genoemde maatregelen. Bij de vaststelling van die maatregelen voldoen de lidstaten aan de in het toepasselijke Unierecht vastgestelde voorschriften, zoals de voorschriften van de artikelen 12 tot en met 15 van Richtlijn 2000/31/EG of artikel 25 van Richtlijn 2011/93/EU.

7. De lidstaten waarborgen dat mechanismen beschikbaar zijn voor buitengerechtelijke beslechting van geschillen tussen gebruikers en aanbieders van videoplatforms wat betreft de toepassing van de leden 1 en 3. Door middel van deze mechanismen is het mogelijk geschillen op onpartijdige wijze te beslechten en zij ontnemen de gebruiker niet het recht op juridische bescherming overeenkomstig het nationaal recht.

8. De lidstaten zien erop toe dat gebruikers hun rechten met betrekking tot aanbieders van videoplatforms op grond van de leden 1 en 3 voor een gerechtelijke instantie kunnen laten gelden.

9. De Commissie moedigt aanbieders van videoplatforms aan beste praktijken inzake de in lid 4 bedoelde gedragscodes op basis van coregulering te delen.

10. De lidstaten en de Commissie kunnen zelfregulering door middel van de in artikel 4 bis, lid 2, bedoelde Uniegedragscodes stimuleren.

(*) Richtlijn 2011/93/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ter bestrijding van seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie, en ter vervanging van Kaderbesluit 2004/68/JBZ van de Raad (PB L 335 van 17.12.2011, blz. 1).";

24) de titel van hoofdstuk XI wordt vervangen door:

„REGULERENDE INSTANTIES EN ORGANEN VAN DE LIDSTATEN”;

25) artikel 30 wordt vervangen door:

„Artikel 30

1. Elke lidstaat wijst een of meer nationale regulerende instanties, organen, of beide aan. De lidstaten zorgen ervoor dat deze juridisch van de overheid zijn gescheiden en functioneel onafhankelijk zijn van hun respectieve overheden en van alle andere openbare of particuliere organen. Dit laat onverlet dat de lidstaten regulerende instanties kunnen oprichten die toezicht houden op meerdere sectoren.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de nationale regulerende instanties of organen hun bevoegdheden op onpartijdige en transparante wijze uitoefenen, in overeenstemming met de doelstellingen van deze richtlijn, met name wat betreft pluralisme van de media, culturele en taalkundige verscheidenheid, consumentenbescherming, toegankelijkheid, non-discriminatie, de goede werking van de interne markt en de bevordering van eerlijke concurrentie.

De nationale regulerende instanties of organen vragen of aanvaarden geen instructies van andere instanties in verband met de uitoefening van de taken die hun op grond van het nationale recht tot omzetting van het Unierecht zijn toegewezen. Dit vormt geen beletsel voor toezicht overeenkomstig de nationale grondwet.

3. De lidstaten zorgen ervoor dat de bevoegdheden van de nationale regulerende instanties of organen, alsmede de wijze waarop deze verantwoording afleggen, duidelijk bij wet worden omschreven.

4. De lidstaten zorgen ervoor dat de nationale regulerende instanties of organen over adequate financiële en personele middelen en handhavingsbevoegdheden beschikken om hun functies op doeltreffende wijze uit te voeren en bij te dragen aan de werkzaamheden van ERGA. De lidstaten zorgen ervoor dat de nationale regulerende instanties of organen beschikken over hun eigen jaarlijkse begrotingen, die openbaar worden gemaakt.

5. De lidstaten stellen in hun nationale recht de voorwaarden en procedures vast voor de benoeming en het ontslag van de hoofden van nationale regulerende instanties en organen of de leden van het collegiale orgaan dat die functie uitvoert, met inbegrip van de duur van het mandaat. De procedures zijn transparant en niet-discriminerend en waarborgen de vereiste graad van onafhankelijkheid. Ontslag van het hoofd van een nationale regulerende instantie of een nationaal regulerend orgaan, of van de leden van het collegiale orgaan dat deze functie binnen een nationale regulerende instantie of een nationaal regulerend - orgaan uitvoert, is mogelijk indien zij niet langer voldoen aan de voorwaarden voor de uitoefening van hun taken die vooraf op nationaal niveau zijn vastgesteld. Een besluit tot ontslag wordt naar behoren gemotiveerd, wordt vooraf bekendgemaakt en is beschikbaar voor het publiek.

6. De lidstaten zorgen ervoor dat op nationaal niveau doeltreffende regelingen voor het instellen van beroep voorhanden zijn. Het beroepsorgaan, bijvoorbeeld een rechtbank, is onafhankelijk van de bij het beroep betrokken partijen.

In afwachting van de uitkomst van het beroep wordt het besluit van de nationale regulerende instantie of het nationaal regulerend orgaan gehandhaafd, behalve wanneer overeenkomstig het nationaal recht voorlopige maatregelen worden verleend.”;

26) de volgende artikelen worden ingevoegd:

„Artikel 30 bis

1. De lidstaten zorgen ervoor dat nationale regulerende instanties of organen passende maatregelen nemen om elkaar en de Commissie de informatie te verschaffen die nodig is voor de toepassing van deze richtlijn, en met name de artikelen 2, 3 en 4.

2. In het kader van de informatie-uitwisseling als bedoeld in lid 1, wanneer nationale regulerende instanties of organen door een onder hun bevoegdheid vallende aanbieder van mediadiensten ervan in kennis worden gesteld dat hij een dienst zal verlenen die geheel of hoofdzakelijk op het publiek van een andere lidstaat is gericht, stelt de nationale regulerende instantie of het nationaal regulerend orgaan van de bevoegde lidstaat de nationale regulerende instantie of het nationaal regulerend orgaan van de lidstaat waarop de diensten gericht zijn, daarvan in kennis.

3. Indien de regulerende instantie of het regulerend orgaan van een lidstaat waarop de diensten van een onder de bevoegdheid van een andere lidstaat vallende aanbieder van mediadiensten zijn gericht, aan de regulerende instantie of het regulerend orgaan van de lidstaat die bevoegd is ten aanzien van die aanbieder, een verzoek betreffende de activiteiten van die aanbieder zendt, doet deze laatste instantie of dit laatste orgaan al het mogelijke om het verzoek binnen twee maanden te behandelen, onverminderd striktere termijnen die uit hoofde van deze richtlijn van toepassing zijn. Op verzoek verstrekt de regulerende instantie of het regulerend orgaan van de lidstaat waarop de diensten gericht zijn, de regulerende instantie en/of het regulerend orgaan van de lidstaat die bevoegd is, alle informatie die nuttig kan zijn voor de behandeling van het verzoek.

Artikel 30 ter

1. De Europese groep van regulerende instanties voor audiovisuele mediadiensten (ERGA) wordt opgericht.

2. ERGA is samengesteld uit vertegenwoordigers van de nationale regulerende instanties of organen op het gebied van audiovisuele mediadiensten die in de eerste plaats verantwoordelijk zijn voor het toezicht op de audiovisuele mediadiensten, of, wanneer er geen nationale regulerende instantie of nationaal regulerend orgaan is, door andere vertegenwoordigers die volgens hun procedures zijn gekozen. Een vertegenwoordiger van de Commissie neemt deel aan de bijeenkomsten van ERGA.

3. ERGA heeft de volgende taken:

a) de Commissie technische deskundigheid leveren:

- bij haar taak ter waarborging van een samenhangende uitvoering van deze richtlijn in alle lidstaten;
- betreffende zaken die verband houden met audiovisuele mediadiensten waarvoor ze bevoegd is;

b) ervaringen en beste praktijken betreffende de toepassing van het regelgevingskader voor audiovisuele mediadiensten uitwisselen, ook over toegankelijkheid en mediageletterdheid;

c) met de leden ervan samenwerken en deze de informatie verstrekken die noodzakelijk is voor de toepassing van deze richtlijn, en met name de artikelen 3, 4 en 7;

d) indien de Commissie daarom verzoekt, adviezen verstrekken over de technische en feitelijke aspecten van de aangelegenheden op grond van artikel 2, lid 5 quater, artikel 3, leden 2 en 3, artikel 4, lid 4, onder c), en artikel 28 bis, lid 7.

4. ERGA stelt haar reglement van orde op.”;

27) artikel 33 wordt vervangen door:

„Artikel 33

De Commissie controleert de toepassing van deze richtlijn door de lidstaten.

Uiterlijk op 19 december 2022 en daarna om de drie jaar dient de Commissie bij het Europees Parlement, de Raad en het Europees Economisch en Sociaal Comité een verslag in over de toepassing van deze richtlijn.

Uiterlijk op 19 december 2026 dient de Commissie bij het Europees Parlement en de Raad een ex-postevaluatie in die, indien passend, vergezeld gaat van voorstellen voor herziening van de richtlijn, teneinde de impact van deze richtlijn en de meerwaarde ervan na te gaan.

De Commissie houdt het contactcomité en ERGA naar behoren geïnformeerd over de werkzaamheden en activiteiten van de ander.

De Commissie zorgt ervoor dat informatie van de lidstaten over elke maatregel die zij hebben genomen betreffende de door deze richtlijn gecoördineerde toepassingsgebieden, aan het contactcomité en ERGA wordt meegedeeld.”;

28) het volgende artikel wordt ingevoegd:

„Artikel 33 bis

1. De lidstaten bevorderen en nemen maatregelen voor het ontwikkelen van de mediageletterdheid.

2. De lidstaten brengen uiterlijk op 19 december 2022 en vervolgens om de drie jaar verslag uit bij de Commissie over de toepassing van lid 1.
3. Na raadpleging van het contactcomité stelt de Commissie richtsnoeren vast voor het toepassingsgebied van die verslagen.”.

Artikel 2

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 19 september 2020 aan deze richtlijn te voldoen. Zij delen de Commissie de tekst van die bepalingen onverwijld mee.

Wanneer de lidstaten die bepalingen vaststellen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor die verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de belangrijkste bepalingen van intern recht mee die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 3

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Artikel 4

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te Straatsburg, 14 november 2018.

Voor het Europees Parlement
De voorzitter
A. TAJANI

Voor de Raad
De voorzitter
K. EDTSTADLER

VOORONTWERP VAN DECREET VAN 26 JUNI 2020

Ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie

Op voorstel van de Vlaamse minister van Brussel, Jeugd en Media;

Na beraadslaging,

DE VLAAMSE REGERING BESLUIT:

De Vlaamse minister van Brussel, Jeugd en Media is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. Dit decreet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie

Art. 3. In artikel 2 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, gewijzigd bij de decreten van 13 juli 2012, 29 juni 2018 en 7 december 2018, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° voor punt 1° en punt 1°/1, die respectievelijk punt 1°/1 en punt 1°/2 worden, wordt een nieuw punt 1° ingevoegd, dat luidt als volgt:

“1° aanbieder van videoplatformdiensten: de natuurlijke of rechtspersoon die een videoplatformdienst aanbiedt;”;

2° punt 5° wordt vervangen door wat volgt:

“5° commerciële communicatie: beelden, al dan niet met geluid, of geluiden die dienen om rechtstreeks of onrechtstreeks de goederen, de diensten of het imago van een natuurlijke of rechtspersoon die een economische activiteit verricht, te promoten. Dergelijke beelden of geluiden vergezellen of maken deel uit van een programma of van door gebruikers gegenereerde inhoud, tegen betaling of een soortgelijke vergoeding of ten behoeve van zelfpromotie. Vormen van commerciële communicatie zijn onder meer reclame, sponsoring, telewinkelen en productplaatsing;”;

3° er wordt een punt 6°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Contactcomité: het contactcomité, vermeld in artikel 29 van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten);”;

4° er wordt een punt 7°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“7°/1 door gebruikers gegenereerde inhoud: een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden, bestemd voor het algemene publiek of een deel ervan, die ongeacht de duur ervan een afzonderlijk element vormt, die door een gebruiker is gecreëerd en door die gebruiker of een andere gebruiker is geüpload naar een videoplatformdienst;”;

5° punt 26° wordt vervangen door wat volgt:

“26° omroepdienst:

- a) een dienst als vermeld in artikel 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, die valt onder de redactionele verantwoordelijkheid van een omroeporganisatie, waarbij het hoofddoel van de dienst of een losstaand gedeelte daarvan bestaat uit audiovisuele of auditieve programma's leveren voor het algemene publiek, ter informatie, vermaak, educatie of met culturele inslag door middel van elektronische communicatienetwerken. Omroepdiensten zijn radiodiensten of televisiediensten;
- b) de commerciële communicatie;”;

6° punt 30° wordt vervangen door wat volgt:

“30° productplaatsing: elke vorm van audiovisuele commerciële communicatie die bestaat in het opnemen van, of het verwijzen naar, een product, dienst of

handelsmerk in het kader van een programma of door gebruikers gegenereerde inhoud, tegen betaling of een soortgelijke vergoeding;”;

7° punt 31° wordt vervangen door wat volgt:

“31° programma: een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden, die ongeacht de duur ervan, een afzonderlijk element vormt van een schema opgesteld door een omroeporganisatie of een catalogus opgesteld door een omroeporganisatie, met inbegrip van bioscoopfilms, videoclips, sportevenementen, komische series, documentaires, kinderprogramma’s en origineel drama;”;

8° er wordt een punt 36°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“36°/1 redactionele beslissing: een beslissing die op regelmatige basis wordt genomen met het oog op de uitoefening van redactionele verantwoordelijkheid en verband houdt met het dagelijkse beheer van de omroepdienst;”;

9° punt 41° wordt vervangen door wat volgt:

“41° sponsoring: elke bijdrage van een publieke of particuliere onderneming of natuurlijke persoon die zich niet bezighoudt met het aanbieden van omroepdiensten of videoplatformdiensten of met de vervaardiging van audiovisuele of auditieve werken, aan de financiering van omroepdiensten, videoplatformdiensten, door gebruikers gegenereerde inhoud of programma’s, met het doel zijn of haar naam, handelsmerk, imago, activiteiten of producten meer bekendheid te geven;”;

10° er wordt een punt 45°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“45°/1 videoplatformdienst: een dienst als vermeld in artikel 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, waarbij het hoofddoel van de dienst, een daarvan losstaand gedeelte of een essentiële functie daarvan bestaat in het aanbieden van programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud, of beide, aan het algemene publiek, waarvoor de aanbieder van het videoplatform geen redactionele verantwoordelijkheid draagt, ter informatie, vermaak of educatie via elektronische communicatienetwerken en waarvan de organisatie wordt bepaald door de aanbieder van het videoplatform, onder meer met automatische middelen of algoritmen, namelijk door weergeven, taggen en rangschikken;”.

Art. 4. Artikel 38 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 38. Omroepactiviteiten mogen niet:

1° aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen of een lid van een groep van personen op grond van:

- a) geslacht;
- b) ras;
- c) kleur;
- d) etnische of sociale afkomst;
- e) genetische kenmerken;
- f) taal;
- g) godsdienst of overtuiging;

- h) politieke of andere denkbeelden;
 - i) het behoren tot een nationale minderheid;
 - j) vermogen;
 - k) geboorte;
 - l) een handicap;
 - m) leeftijd;
 - n) seksuele geaardheid;
- 2° publiekelijk aanzetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf als vermeld in artikel 137 en 140bis van het Strafwetboek.”.

Art. 5. In artikel 40 van hetzelfde decreet wordt punt 4° vervangen door wat volgt:

“4° de vermelding dat de aanbieder van de omroepdienst onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en onder het toezicht van de Vlaamse Regulator voor de Media valt.”.

Art. 6. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 40/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 40/1. §1. Als een televisieomroeporganisatie tijdens de twaalf voorafgaande maanden al minstens twee keer een inbreuk heeft gepleegd op dezelfde bepalingen waarover de Vlaamse Regulator voor de Media zich uitspreekt, kan de Vlaamse Regulator voor de Media de dienstenverdelers of de netwerkoperator in een van de volgende gevallen verplichten het doorgeven van een televisiedienst voorlopig te schorsen:

- 1° als dat een duidelijke, belangrijke en ernstige inbreuk vormt op de bepalingen, vermeld in artikel 38, 1°, of artikel 42, eerste lid;
- 2° als dat afbreuk doet aan de volksgezondheid of een belangrijk en ernstig risico daarop vormt.

Om de schorsing, vermeld in het eerste lid, te kunnen uitspreken, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media vooraf de televisieomroeporganisatie in kwestie schriftelijk op de hoogte van de ten laste gelegde inbreuken en van het voornemen om beperkingen aan de doorgifte op te leggen als nogmaals een dergelijke inbreuk gepleegd wordt.

Als het gaat om een televisieomroeporganisatie uit een andere lidstaat van de Europese Unie, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media naast de televisieomroeporganisatie in kwestie ook de Europese Commissie en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de lidstaat die ten aanzien van die televisieomroeporganisatie bevoegd is daarvan schriftelijk op de hoogte.

De Vlaamse Regulator voor de Media respecteert de rechten van verdediging van de betrokken televisieomroeporganisatie en biedt die televisieomroeporganisatie de mogelijkheid om haar standpunt over de vermeende inbreuken kenbaar te maken.

Als binnen een maand vanaf de dag waarop de televisieomroeporganisatie in kwestie de kennisgeving, vermeld in het derde lid, heeft ontvangen het overleg

met de Europese Commissie en de lidstaat van de Europese Unie van waaruit uitgezonden wordt, niet tot een minnelijke schikking heeft geleid en de ten laste gelegde inbreuk blijft doorgaan, wordt de voorlopige schorsing effectief.

§2. Als een televisieomroeporganisatie al minstens een keer een inbreuk heeft gepleegd op dezelfde bepalingen waarover de Vlaamse Regulator voor de Media zich uitspreekt, kan de Vlaamse Regulator voor de Media de dienstenverdelers of de netwerkoperator in een van de volgende gevallen verplichten het doorgeven van een televisiedienst voorlopig te schorsen:

- 1° als dat een duidelijke, belangrijke en ernstige inbreuk vormt op het verbod, vermeld in artikel 38, 2°;
- 2° als dat afbreuk doet aan of als er een belangrijk en ernstig risico is dat afbreuk wordt gedaan aan de openbare veiligheid, met inbegrip van de bescherming van de nationale veiligheid en defensie.

Om de schorsing, vermeld in het eerste lid, te kunnen uitspreken, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media vooraf de televisieomroeporganisatie in kwestie schriftelijk op de hoogte van de ten laste gelegde inbreuken en van het voornemen om beperkingen aan de doorgifte op te leggen als nogmaals een dergelijke inbreuk gepleegd wordt.

Als het gaat om een televisieomroeporganisatie uit een andere lidstaat van de Europese Unie, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media naast de televisieomroeporganisatie in kwestie ook de Europese Commissie en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de lidstaat die ten aanzien van die televisieomroeporganisatie bevoegd is daarvan schriftelijk op de hoogte.

De Vlaamse Regulator voor de Media respecteert de rechten van verdediging van de betrokken televisieomroeporganisatie en biedt die televisieomroeporganisatie de mogelijkheid om haar standpunt over de vermeende inbreuken kenbaar te maken.

§3. In urgente gevallen kan de Vlaamse Regulator voor de Media afwijken van paragraaf 2. In dat geval worden de Europese Commissie en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de lidstaat van de Europese Unie die bevoegd is voor de televisieomroeporganisatie, zo spoedig mogelijk op de hoogte gebracht van het bevel tot schorsing van het doorgeven van televisiediensten. In die kennisgeving worden de redenen van de urgentie vermeld.”.

Art. 7. Artikel 42 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 42. Televisieomroeporganisaties zenden, al dan niet op individueel verzoek, geen programma’s uit die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten, tenzij de televisieomroeporganisatie door selectie van de tijd van uitzenden, instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen waarborgt dat minderjarigen die programma’s normaliter niet te horen of te zien krijgen. De maatregelen zijn evenredig aan de mogelijke schade die het programma kan berokkenen. Programma’s waarin pornografische beelden of beelden vanodeloos geweld voorkomen, worden

versleuteld uitgezonden of aangeboden, of worden onderworpen aan een doeltreffend ouderlijk toezicht.

Televisieomroeporganisaties verstrekken voldoende informatie aan de kijkers over programma's die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten door middel van een systeem dat het potentieel schadelijk karakter van de programma's nader omschrijft. De Vlaamse Regering legt daarvoor de nadere voorwaarden en procedures vast.

Persoonsgegevens van minderjarigen die televisieomroeporganisaties verzamelen ter uitvoering van dit artikel worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden.”.

Art. 8. Artikel 43, 44 en 45 van hetzelfde decreet worden opgeheven.

Art. 9. In artikel 52 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012, wordt het tweede lid opgeheven.

Art. 10. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 54/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 54/1. Bij commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut worden geen subliminale technieken gebruikt.”.

Art. 11. Artikel 55 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 55. Commerciële communicatie mag niet zo opgezet zijn dat ze:

- 1° de menselijke waardigheid aantast;
- 2° enige vorm van discriminatie bevat of bevordert op grond van:
 - a) geslacht;
 - b) ras of etnische afstamming;
 - c) nationaliteit;
 - d) godsdienst of levensbeschouwing;
 - e) handicap;
 - f) leeftijd;
 - g) seksuele geaardheid.

Boodschappen van algemeen nut mogen niet zo opgezet zijn dat ze:

- 1° de menselijke waardigheid aantasten;
- 2° enige vorm van discriminatie bevorderen op grond van:
 - a) geslacht;
 - b) ras of etnische afstamming;
 - c) nationaliteit;
 - d) godsdienst of levensbeschouwing;
 - e) handicap;
 - f) leeftijd;
 - g) seksuele geaardheid.”.

Art. 12. In hetzelfde decreet worden de volgende artikelen opgeheven:

- 1° artikel 56, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012;
- 2° artikel 57;
- 3° artikel 58, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012;
- 4° artikel 59;
- 5° artikel 60, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012;
- 6° artikel 61, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012.

Art. 13. In artikel 62 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012, worden het tweede en het derde lid opgeheven.

Art. 14. Artikel 63 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 13 juli 2012, wordt opgeheven.

Art. 15. In artikel 65 van hetzelfde decreet wordt tussen het woord "sigaretten" en het woord "en" de zinsnede ", elektronische sigaretten en navulverpakkingen" ingevoegd.

Art. 16. In artikel 81 van hetzelfde decreet wordt paragraaf 3 vervangen als volgt:

§3. Paragraaf 2 is niet van toepassing op:

- 1° de boodschappen van de televisieomroeporganisatie over de eigen programma's en ondersteunende producten die daarvan rechtstreeks zijn afgeleid;
- 2° de boodschappen van de televisieomroeporganisatie over programma's en omroepdiensten van andere entiteiten die tot dezelfde omroeporganisatie behoren;
- 3° de sponsorboodschappen, productplaatsing en neutrale frames tussen redactionele inhoud en televisiereclame- of telewinkelspots en tussen individuele spots."

Art. 17. Aan artikel 93 van hetzelfde decreet wordt de zinsnede ", elektronische sigaretten en navulverpakkingen" toegevoegd.

Art. 18. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 98/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 98/1. De bepalingen van deze onderafdeling zijn alleen van toepassing op programma's die na 19 december 2009 zijn geproduceerd."

Art. 19. Artikel 99 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 99. Productplaatsing is verboden in:

- 1° journaals en politieke informatieprogramma's;
- 2° consumentenprogramma's;
- 3° religieuze programma's;
- 4° kinderprogramma's."

Art. 20. In artikel 100, §1, van hetzelfde decreet wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

“1° de inhoud en de programmering ervan in een schema in geval van lineaire televisie-uitzendingen, of de opname ervan in een catalogus in geval van niet-lineaire televisie-uitzendingen, worden nooit zodanig beïnvloed dat de verantwoordelijkheid en de redactionele onafhankelijkheid van de televisieomroeporganisatie worden aangetast;”.

Art. 21. In artikel 101 van hetzelfde decreet wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

“1° sigaretten en andere tabaksproducten, elektronische sigaretten en navulverpakkingen, of ondernemingen waarvan de voornaamste activiteit bestaat in de productie of verkoop van die producten;”.

Art. 22. In artikel 149 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 25 april 2014 en 23 december 2016, wordt paragraaf 1 vervangen door wat volgt:

“§1. Eenieder kan, onder de voorwaarden van dit hoofdstuk, radiodiensten aanbieden via een kabelomroepnetwerk, een etheromroepnetwerk, een satellietomroepnetwerk of via het internet, als:

1° de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat het maatschappelijk doel in het aanbieden van radiodiensten via een kabelomroepnetwerk, een etheromroepnetwerk, een satellietomroepnetwerk of via het internet;

2° de entiteit die deze aanbiedt voldoet aan de voorwaarden, vermeld in de artikelen 129, 130 en 131.”.

Art. 23. In artikel 150 van hetzelfde decreet wordt paragraaf 1 vervangen door wat volgt:

“§1. Eenieder kan, onder de voorwaarden van dit hoofdstuk, niet-lineaire radiodiensten aanbieden, als de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat het maatschappelijk doel in het verzorgen van niet-lineaire radiodiensten. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.”.

Art. 24. In artikel 150/1 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 17 januari 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 2, 2°, 3°, 4°, 6° en 7°, worden tussen het woord “televisieomroeporganisatie” en het woord “werkt” de woorden “dat bij de programmagerelateerde activiteiten van de televisiedienst is betrokken” ingevoegd;

2° in paragraaf 2, 5°, worden tussen het woord “televisieomroeporganisatie” en het woord “dat” de woorden “dat bij de programmagerelateerde activiteiten van de televisiedienst is betrokken” ingevoegd;

3° er worden een paragraaf 4/1, een paragraaf 4/2 en een paragraaf 4/3 ingevoegd, die luiden als volgt:

“§4/1. Televisieomroeporganisaties brengen de Vlaamse Regulator voor de Media op de hoogte van elke wijziging die van invloed kan zijn om de bevoegdheid conform paragraaf 2 tot en met 4, te bepalen. Die kennisgeving gebeurt conform artikel 219.

§4/2. De Vlaamse Regulator voor de Media houdt een actuele lijst bij met de televisieomroeporganisaties ten aanzien van wie hij bevoegd is. Die lijst vermeldt voor elke televisieomroeporganisatie de criteria, vermeld in paragraaf 2 tot en met 4, waarop de bevoegdheid van de Vlaamse Regulator voor de Media is gebaseerd. De Vlaamse Regulator voor de Media bezorgt die lijst, met inbegrip van de actualiseringen, aan de Europese Commissie.

§4/3. Als tussen de Vlaamse Regulator voor de Media en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie geen overeenstemming wordt bereikt over wie bevoegd is voor een televisieomroeporganisatie in het kader van de procedures, vermeld in artikel 40/1, 221 en 222, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media de Europese Commissie daarvan onmiddellijk op de hoogte.”

Art. 25. In deel III, titel IV, hoofdstuk I, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 13 juli 2012, 17 januari 2014, 29 juni 2018 en 22 maart 2019, wordt het opschrift van afdeling I/1 vervangen door wat volgt:

“Afdeling I/1. Toegang tot televisiediensten voor personen met een handicap”.

Art. 26. Artikel 151 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 151. §1. De openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroeporganisaties maken hun programma’s voortdurend en in toenemende mate met evenredige maatregelen toegankelijk voor personen met een handicap.

Om programma’s toegankelijk te maken voor personen met een visuele of auditieve handicap worden ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling gebruikt.

§2. De regionale televisieomroeporganisaties maken hun journaals op weekdays vanaf 20 uur toegankelijk voor personen met een auditieve handicap. Daarvoor wordt gebruikgemaakt van ondertiteling.

Private televisieomroeporganisaties met een gemiddeld marktaandeel van 2% die een hoofdjournaal uitzenden en gedurende zes maanden voorafgaand aan de eerste uitzending ervan een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, ondertitelen dat hoofdjournaal. Het hoofdjournaal is het journaal met gemiddeld het hoogste kijkcijfer.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van een hoofdjournaal maar op de dag van de eerste uitzending ervan geen marktaandeel van 2% hebben, ondertitelen dat hoofdjournaal binnen twaalf maanden vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisatie ononderbroken gedurende zes maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% heeft.

Private televisieomroeporganisaties die op 1 januari 2010 een marktaandeel van 2% hadden en nog altijd een marktaandeel van 2% hebben op de dag van de inwerkingtreding van het decreet van (datum) tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie, en die andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's uitzenden of die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's, ondertitelen uiterlijk op 1 januari 2013 die andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's maar op 1 januari 2010 geen gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, ondertitelen die andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's binnen 36 maanden vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisatie ononderbroken gedurende zes maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% heeft. Die verplichting geldt niet voor actualiteitenprogramma's die uitsluitend aan sportverslaggeving zijn gewijd. Het marktaandeel van een private omroeporganisatie is het aandeel dat een private omroeporganisatie heeft in het totale kijkcijferbereik op de televisieomroepmarkt binnen een bepaalde periode.

§3. De Vlaamse Regering legt een tijdspad en quota op voor:

- 1° andere ondertiteling dan de ondertiteling, vermeld in paragraaf 2;
- 2° audiobeschrijving;
- 3° gebarentaal;
- 4° auditieve ondertiteling.

§4. De openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroeporganisaties bezorgen elk jaar vóór 31 maart aan de Vlaamse Regulator voor de Media een verslag over de wijze waarop gedurende het voorgaande jaar aan paragraaf 1, 2 en 3 is voldaan, met vermelding van eventuele actiepunten. De Vlaamse Regulator voor de Media maakt die verslagen openbaar.

§5. De Vlaamse Regering verstrekt subsidies voor elke techniek om televisiediensten toegankelijk te maken. De Vlaamse Regering legt daarvoor criteria vast.

§6. Televisieomroeporganisaties zenden noodinformatie, voor zover redelijkerwijze mogelijk, met inbegrip van mededelingen en aankondigingen bij

natuurrampen, uit op een wijze die toegankelijk is voor personen met een handicap.

§7. De Vlaamse Regulator voor de Media onderhoudt een onlinecontactpunt om informatie te verstrekken en klachten te ontvangen met betrekking tot dit artikel. Het contactpunt is gemakkelijk toegankelijk voor personen met een handicap.”

Art. 27. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 155/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 155/1. De Vlaamse Regering kan de criteria en de maatregelen vastleggen om ervoor te zorgen dat er passende aandacht wordt voorzien, en zichtbaarheid en vindbaarheid wordt gegarandeerd voor televisiediensten van algemeen belang.”.

Art. 28. Aan artikel 161, tweede lid, van hetzelfde decreet wordt de volgende zin toegevoegd:

“Als de lineaire televisiedienst geheel of hoofdzakelijk gericht is op het publiek van een andere lidstaat van de Europese Unie, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media de nationale regulerende instantie of het nationaal regulerende orgaan van die andere lidstaat van de Europese Unie op de hoogte van de kennisgeving.”.

Art. 29. Artikel 163 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 163. Eenieder kan, onder de voorwaarden van dit hoofdstuk, lineaire televisiediensten aanbieden, als de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat het maatschappelijk doel in het verzorgen van lineaire televisiediensten. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.

De lineaire televisieomroeporganisaties zijn onafhankelijk van politieke partijen.

De uitzendingen van lineaire televisieomroeporganisaties staan onder de redactionele eindverantwoordelijkheid van het personeel.

De lineaire televisieomroeporganisaties zenden uit in het Nederlands, behoudens afwijkingen, toe te staan door de Vlaamse Regering.”.

Art. 30. In artikel 174 van hetzelfde decreet wordt het eerste lid vervangen door wat volgt:

“Eenieder kan, onder de voorwaarden van dit hoofdstuk, niet-lineaire televisiediensten aanbieden, als de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat

het maatschappelijk doel in het verzorgen van niet-lineaire televisiediensten, inzonderheid op digitale wijze. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.”.

Art. 31. Aan artikel 175, tweede lid, van hetzelfde decreet wordt de volgende zin toegevoegd:

“Als de niet-lineaire televisiedienst geheel of hoofdzakelijk gericht is op het publiek van een andere lidstaat van de Europese Unie, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media de nationale regulerende instantie of het nationaal regulerende orgaan van die andere lidstaat van de Europese Unie op de hoogte van de kennisgeving.”.

Art. 32. Artikel 176 van hetzelfde decreet wordt opgeheven.

Art. 33. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een deel III/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Deel III/1. Videoplatformdiensten”.

Art. 34. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in deel III/1, ingevoegd bij artikel 45, een artikel 176/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/1. Elke privaatrechtelijke rechtspersoon kan conform de bepalingen, vermeld in dit deel, videoplatformdiensten aanbieden, als hij aan al de volgende voorwaarden voldoet:

- 1° hij valt onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap;
- 2° videoplatformdiensten aanbieden is zijn maatschappelijk doel. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.”.

Art. 35. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/2. De aanbieder van videoplatformdiensten brengt de Vlaamse Regulator voor de Media minimaal veertien kalenderdagen voor het starten van de dienst op de hoogte van het aanbieden van videoplatformdiensten.

De kennisgeving gebeurt conform artikel 219 en bevat minstens de volgende informatie:

- 1° alle gegevens die kunnen dienen om te bepalen of de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is voor de aanbieder van videoplatformdiensten in kwestie;
- 2° de statuten;
- 3° een duidelijke omschrijving van de te leveren dienst.

De Vlaamse Regering bepaalt de nader te verstrekken gegevens die de kennisgeving moet bevatten, en ook de latere wijzigingen in die gegevens die aan de Vlaamse Regulator voor de Media moeten worden meegedeeld.

Als aanbieders van videoplatformdiensten hun aanbod uitbreiden met een nieuw soort dienst, brengen ze de Vlaamse Regulator voor de Media daarvan op de hoogte met een afzonderlijke kennisgeving.

Na de kennisgeving delen de aanbieders van videoplatformdiensten zo spoedig mogelijk elke wijziging in de informatie, vermeld in het tweede lid, aan de Vlaamse Regulator voor de Media mee.”.

Art. 36. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/3. §1. In dit artikel wordt verstaan onder:

- 1° dochteronderneming: een onderneming waarover een moederonderneming zeggenschap heeft, met inbegrip van elke dochteronderneming van een uiteindelijke moederonderneming;
- 2° groep: een moederonderneming, al haar dochterondernemingen en alle andere ondernemingen die er op organisatorisch gebied economische en juridische banden mee hebben;
- 3° moederonderneming: een onderneming die zeggenschap heeft over een of meer dochterondernemingen.

§2. Voor de toepassing van dit decreet valt een aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als hij overeenkomstig artikel I.18, 4°, van het Wetboek van economisch recht gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

§3. Een aanbieder van videoplatformdiensten die niet is gevestigd in een lidstaat van de Europese Unie, valt voor de toepassing van dit decreet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als hij een moederonderneming of een dochteronderneming heeft die gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren, of als hij deel uitmaakt van een groep en een andere onderneming van de groep gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

§4. Als de moederonderneming en de dochteronderneming of de andere onderneming van de groep, vermeld in paragraaf 3, gevestigd zijn in verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als de moederonderneming gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Als de moederonderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd is in een lidstaat van de Europese Unie en de dochteronderneming en de andere onderneming van de groep, vermeld in paragraaf 3, zijn gevestigd in

verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als de dochteronderneming gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

Als de moederonderneming en de dochteronderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd zijn in een lidstaat van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als een andere onderneming van de groep, vermeld in paragraaf 3, gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

§5. Als de moederonderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd is in een lidstaat van de Europese Unie en als verschillende dochterondernemingen als vermeld in paragraaf 3, gevestigd zijn in verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als een dochteronderneming voor het eerst met haar activiteiten begon in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren, en de aanbieder van videoplatformdiensten een duurzame en reële band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap heeft.

Als de moederonderneming en de dochteronderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd zijn in een lidstaat van de Europese Unie en als verschillende andere ondernemingen van de groep als vermeld in paragraaf 3, gevestigd zijn in verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als een andere onderneming van de groep voor het eerst met haar activiteiten begon in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren, en de aanbieder van videoplatformdiensten een duurzame en reële band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap heeft.

§6. Artikel XII.3, XII.4, XII.6, XII.17, XII.18, XII.19 en XII.20 van het Wetboek van economisch recht zijn van toepassing op aanbieders van videoplatformdiensten die vallen onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

§7. De Vlaamse Regulator voor de Media maakt en handhaaft een actuele lijst met de aanbieders van videoplatformdiensten ten aanzien van wie hij bevoegd is.

De lijst vermeldt voor elke aanbieder van videoplatformdiensten de criteria, vermeld in paragraaf 2 tot en met 5, waarop de bevoegdheid van de Vlaamse Regulator voor de Media is gebaseerd. De Vlaamse Regulator voor de Media bezorgt die lijst, met inbegrip van actualiseringen, aan de Europese Commissie.

§8. Als tussen de Vlaamse Regulator voor de Media en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie geen overeenstemming wordt bereikt over wie bevoegd is voor

een aanbieder van videoplatformdiensten, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media de Europese Commissie daarvan onmiddellijk op de hoogte.”.

Art. 37. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/4 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/4. §1. Onverminderd de toepassing van artikel XII.17, XII.18, XII.19 en XII.20 van het Wetboek van economisch recht nemen aanbieders van videoplatformdiensten de nodige passende maatregelen om:

- 1° minderjarigen te beschermen tegen programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die hun lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten als vermeld in artikel 42 van dit decreet;
- 2° het algemene publiek te beschermen tegen programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen of lid van een groep op grond van:
 - a) geslacht;
 - b) ras;
 - c) kleur;
 - d) etnische of sociale afkomst;
 - e) genetische kenmerken;
 - f) taal;
 - g) godsdienst of overtuiging;
 - h) politieke of andere denkbeelden;
 - i) het behoren tot een nationale minderheid;
 - j) vermogen;
 - k) geboorte;
 - l) een handicap;
 - m) leeftijd;
 - n) seksuele geaardheid;
- 3° het algemene publiek te beschermen tegen programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie met inhoud waarvan de verspreiding een activiteit inhoudt die een misdrijf is, met name:
 - a) het publiekelijk aanzetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf als vermeld in artikel 137 en 140bis van het Strafwetboek;
 - b) strafbare feiten met betrekking tot kinderpornografie als vermeld in artikel 383bis van het Strafwetboek;
 - c) strafbare feiten op het gebied van racisme en vreemdelingenhaat als vermeld in artikel 20 en 21 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

§2. De volgende maatregelen zijn passende maatregelen als vermeld in paragraaf 1:

- 1° de voorschriften, vermeld in paragraaf 1, in de voorwaarden van de videoplatformdiensten opnemen en die voorschriften toepassen;
- 2° programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie waarin pornografische beelden of beelden van nodeloos

- geweld voorkomen versleuteld aanbieden of die onderwerpen aan een doeltreffend ouderlijk toezicht;
- 3° transparante en gebruiksvriendelijke mechanismen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van videoplatformdiensten programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die op de videoplatformdienst worden aangeboden bij de aanbieder van die videoplatformdienst kunnen rapporteren of markeren;
 - 4° systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de aanbieder van een videoplatformdienst de gebruikers van die videoplatformdienst kan uitleggen welk gevolg er is gegeven aan de rapporteringen en markeringen, vermeld in punt 3°;
 - 5° systemen voor leeftijdscontrole van gebruikers van videoplatformdiensten met betrekking tot programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten tot stand brengen en gebruiken;
 - 6° gemakkelijk te bedienen systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van videoplatformdiensten een beoordeling kunnen geven van de programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die aangeboden worden op de videoplatformdiensten;
 - 7° systemen voor ouderlijk toezicht ter beschikking stellen die door de eindgebruiker van de videoplatformdienst worden beheerd voor programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten;
 - 8° transparante, gemakkelijk te gebruiken en doeltreffende procedures tot stand brengen en gebruiken om klachten van de gebruikers van de videoplatformdiensten bij de aanbieder van videoplatformdiensten over de uitvoering van de maatregelen, vermeld in punt 3° tot en met 7, te behandelen en af te handelen;
 - 9° doeltreffende maatregelen en instrumenten op het gebied van mediawijsheid voorzien en de bekendheid van gebruikers met die maatregelen en instrumenten vergroten.

Persoonsgegevens van minderjarigen die aanbieders van videoplatformdiensten verzamelen ter uitvoering van het eerste lid, 5° en 7° worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden, zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame.

§3. Als de aanbieders van videoplatformdiensten de passende maatregelen, vermeld in paragraaf 2, nemen, houden ze rekening met al de volgende elementen:

- 1° de aard van de inhoud in kwestie;
- 2° de schade die de inhoud kan berokkenen;
- 3° de kenmerken van de te beschermen categorie personen;
- 4° de rechten die in het geding zijn en de gerechtvaardigde belangen, en het algemeen belang.

De passende maatregelen, vermeld in paragraaf 2, zijn uitvoerbaar en proportioneel en houden rekening met de omvang van de videoplatformdienst en

de aard van de verleende dienst, en leiden niet tot eventuele controlemaatregelen vooraf of filtering bij het uploaden van inhoud die niet voldoen aan de bepalingen, vermeld in artikel XII.20, §1, van het Wetboek van economisch recht.

§4. De Vlaamse Regering bepaalt hierover nadere regels.”.

Art. 38. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/5 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/5. Aanbieders van videoplatformdiensten zijn vrij in het op enige wijze in de handel brengen, verkopen of organiseren van commerciële communicatie, met uitzondering van de beperkingen en verplichtingen, vermeld in dit decreet.

Voor de commerciële communicatie die de aanbieders van videoplatformdiensten in de handel brengen, verkopen of organiseren leven ze de voorschriften na, vermeld in artikel 52 tot en met 55, artikel 62, artikel 65 tot en met 69, artikel 71 tot en met 77 en artikel 90 tot en met 97.”.

Art. 39. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/6 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/6. §1. De aanbieders van videoplatformdiensten nemen voor de commerciële communicatie die ze niet in de handel brengen, verkopen of organiseren de volgende passende maatregelen om te voldoen aan de voorschriften, vermeld in artikel 52 tot en met 55, artikel 62, artikel 65 tot en met 69, artikel 71 tot en met 77 en artikel 90 tot en met 101:

- 1° de voorschriften, vermeld in artikel 52 tot en met 55, artikel 62, artikel 65 tot en met 69, artikel 71 tot en met 77 en artikel 90 tot en met 101, in de voorwaarden van de videoplatformdiensten opnemen en die voorschriften toepassen;
- 2° een functie ter beschikking stellen waarmee gebruikers die door gebruikers gegenereerde inhoud uploaden, kunnen verklaren dat die inhoud commerciële communicatie bevat, op voorwaarde dat ze dat weten of redelijkerwijs zouden kunnen weten;
- 3° transparante en gebruiksvriendelijke mechanismen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van een videoplatformdienst commerciële communicatie die op de videoplatformdienst wordt aangeboden bij die aanbieder kunnen rapporteren of markeren;
- 4° systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de aanbieder van een videoplatformdienst de gebruikers van die videoplatformdienst kan uitleggen welk gevolg er is gegeven aan de rapporteringen en markeringen, vermeld in punt 3°;
- 5° systemen voor leeftijdscontrole van gebruikers van videoplatformdiensten voor commerciële communicatie die op de videoplatformdienst wordt aangeboden en die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten tot stand brengen en gebruiken;
- 6° gemakkelijk te bedienen systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van videoplatformdiensten een beoordeling

- kunnen geven van de op videoplatformdiensten aangeboden commerciële communicatie;
- 7° systemen voor ouderlijk toezicht ter beschikking stellen die door de eindgebruiker van de videoplatformdienst worden beheerd voor programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten;
- 8° transparante, gemakkelijk te gebruiken en doeltreffende procedures tot stand brengen en gebruiken om klachten van de gebruikers van de videoplatformdiensten bij de aanbieder van videoplatformdiensten over de uitvoering van de maatregelen, vermeld in punt 3° tot en met 7°, te behandelen en af te handelen;
- 9° doeltreffende maatregelen en instrumenten voorzien op het gebied van mediawijsheid en de bekendheid van gebruikers met die maatregelen en instrumenten vergroten.

Persoonsgegevens van minderjarigen die aanbieders van videoplatformdiensten verzamelen ter uitvoering van het eerste lid, 5° en 7°, worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden.

§2. Als de aanbieders van videoplatformdiensten de passende maatregelen, vermeld in paragraaf 1, namen, houden ze rekening met al de volgende elementen:

- 1° de aard van de inhoud in kwestie;
- 2° de schade die de inhoud kan berokkenen;
- 3° de kenmerken van de te beschermen categorie personen;
- 4° de rechten die in het geding zijn en de gerechtvaardigde belangen, en met het algemeen belang.

De passende maatregelen, vermeld in paragraaf 1, zijn uitvoerbaar en proportioneel en houden rekening met de omvang van de videoplatformdienst en de aard van de verleende dienst, en leiden niet tot eventuele controlemaatregelen vooraf of filtering bij het uploaden van inhoud die niet voldoen aan de bepalingen, vermeld in artikel XII.20, §1, van het Wetboek van economisch recht.

§3. De Vlaamse Regering bepaalt hierover nadere regels."

Art. 40. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/7 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 176/7. De aanbieders van videoplatformdiensten informeren de gebruikers duidelijk als programma's en door gebruikers gegenereerde inhoud commerciële communicatie bevatten als ze daarvan op de hoogte zijn."

Art. 41. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/8 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/8. De Vlaamse Regulator voor de Media ziet erop toe dat de aanbieders van videoplatformdiensten die onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen, passende maatregelen nemen conform artikelen 176/4 tot en met 176/7 en dat ze die maatregelen toepassen.

Als de Vlaamse Regulator voor de Media klachten of opmerkingen ontvangt over aanbieders van videoplatformdiensten die niet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen, bezorgt de Vlaamse Regulator voor de Media die klachten of opmerkingen aan de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de bevoegde lidstaat.”.

Art. 42. In artikel 180 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 juli 2013, worden de paragrafen 1 en 2 vervangen door wat volgt:

“§1. Dienstenverdelers geven de lineaire televisieomroepprogramma’s die deel uitmaken van hun aanbod van televisiediensten in de Vlaamse Gemeenschap, onverkort, ongewijzigd en in hun geheel, door op het ogenblik dat ze worden uitgezonden. Dat geldt ook voor de bijbehorende diensten, vermeld in artikel 185, §1, tweede lid, laatste zin.

Dienstenverdelers stellen de niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma’s, die deel uitmaken van hun aanbod van televisiediensten in de Vlaamse Gemeenschap, onverkort, ongewijzigd en in hun geheel, ter beschikking. Dat geldt ook voor de bijbehorende diensten, vermeld in artikel 185, §1, tweede lid, laatste zin.

§2 Elke functionaliteit die een dienstenverdelers aan de eindgebruikers aanbiedt en die het mogelijk maakt om de in het eerste lid van paragraaf 1 bedoelde lineaire televisieomroepprogramma’s op een uitgestelde, verkorte of gewijzigde wijze te bekijken, is onderworpen aan de voorafgaande toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie. Deze toestemming is eveneens vereist voor het toevoegen van een overlay met commerciële doeleinden. De voorafgaande toestemming is vereist van iedere televisieomroeporganisatie die onder het toepassingsgebied van artikel 154, eerste en tweede lid, valt.

Elke functionaliteit die een dienstenverdelers aan de eindgebruikers aanbiedt en die het mogelijk maakt om de in het tweede lid van paragraaf 1 bedoelde niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma’s, op een verkorte of gewijzigde manier te bekijken, is onderworpen aan de voorafgaande toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie. Deze toestemming is eveneens vereist voor het toevoegen van een overlay met commerciële doeleinden. De voorafgaande toestemming is vereist van iedere televisieomroeporganisatie die onder het toepassingsgebied van artikel 157, paragraaf 1 en 2, valt.

De betrokken televisieomroeporganisatie en dienstenverdelers onderhandelen te goeder trouw en dienen hun toestemmingswijze op een redelijke en proportionele wijze uit te oefenen. Wanneer een akkoord hierover leidt tot financiële vergoedingen van de dienstenverdelers aan de televisieomroeporganisaties, dan dienen die te worden aangewend voor Nederlandstalige Europese producties, overeenkomstig artikel 154 en artikel 157.

De Vlaamse Regering kan nadere regels opleggen met het oog op de controle en/of de handhaving van deze regel.”.

Art. 43. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 183/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 183/1. Dienstenverdelers zoals bepaald in artikel 177, eerste lid van dit decreet mogen geen persoonsgegevens van minderjarigen verwerken die ze verzamelen in uitvoering van instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen die zij treffen om ervoor te zorgen dat minderjarigen programma’s die hun lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling zouden kunnen aantasten normaliter niet te horen of te zien krijgen. .”.

Art. 44. In artikel 187 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 13 juli 2012, 21 februari 2014, 23 december 2016 en 29 juni 2018, wordt de inleidende zin vervangen door wat volgt:

“De dienstenverdelers die geen dienstverleners zijn als vermeld in artikel 185, §1, eerste lid, mogen de volgende omroepprogramma’s doorgeven:”.

Art. 45. Aan artikel 216, §4, van hetzelfde decreet wordt tussen lid 2 en lid 3 een nieuw lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“ Het in het tweede lid van dit artikel bedoelde besluit wordt naar behoren gemotiveerd, wordt vooraf ter kennis gebracht en is beschikbaar voor het publiek”.

Art. 46. In artikel 218 van hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 22 maart 2019, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan paragraaf 2, eerste lid, worden een punt 17° tot en met 22° toegevoegd, die luiden als volgt:

17° het maken en handhaven van de lijst, vermeld in artikel 150/1, §4/2;
18° de Europese Commissie inlichten als vermeld in artikel 150/1, §4/3;
19° het openbaar maken van de verslagen, vermeld in artikel 151, §4;
20° het contactpunt onderhouden als vermeld in artikel 151, §7;
21° het informeren van de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de andere lidstaat van de Europese Unie over de kennisgeving, vermeld in artikel 161, tweede lid, en in artikel 175, tweede lid;
22° het informeren van de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere staat over de klachten of de opmerkingen, vermeld in artikel 176/8;
23° het informeren van de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de andere lidstaat van de Europese Unie, vermeld in artikel 220/1.”;

2° in paragraaf 3, eerste lid, 1°, 2° en 3°, wordt de zinsnede "42, 44, 45, 72, 5°, 176, 1°, en 180, § 6" vervangen door de zinsnede "40/1, 42, 72, 5°, 176/4, §1, 1° en artikel 176/4, §1, 2°".

Art. 47. In artikel 220, §2, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 13 juli 2012, wordt de zinsnede "42, 44, 45, 72, 5°, en artikel 176, 1°" vervangen door de zinsnede "40/1, 42, 72, 5°, 176/4, §1, 1° en artikel 176/4, §1, 2°".

Art. 48. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 220/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 220/1. Als een lidstaat van de Europese Unie een verzoek heeft over de activiteiten van een televisieomroeporganisatie die valt onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap maar een televisiedienst aanbiedt die gericht is op die lidstaat van de Europese Unie, verstrekt de Vlaamse Regulator voor de Media de regulerende instantie of het regulerende orgaan van de bevoegde lidstaat alle informatie die nuttig kan zijn om het verzoek te behandelen. De Vlaamse Regulator voor de Media doet al het mogelijke om het verzoek binnen twee maanden te behandelen."

Art. 49. Artikel 221 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 221. §1. Als de Vlaamse Regulator voor de Media van oordeel is dat een televisieomroeporganisatie die onder de bevoegdheid valt van een lidstaat van de Europese Unie een televisiedienst aanbiedt die volledig of hoofdzakelijk gericht is op de Vlaamse Gemeenschap, kan hij contact opnemen met de bevoegde lidstaat van de Europese Unie om een wederzijds aanvaardbare oplossing voor problemen mogelijk te maken.

De Vlaamse Regulator voor de Media mag het Contactcomité vragen om de zaak te onderzoeken.

§2. De Vlaamse Regulator voor de Media kan passende maatregelen nemen tegen de televisieomroeporganisatie, vermeld in paragraaf 1, als aan al de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° hij is van oordeel dat het resultaat van de toepassing van paragraaf 1 niet bevredigend is;
- 2° hij toont redelijkerwijs aan dat de televisieomroeporganisatie, vermeld in paragraaf 1, zich in een lidstaat van de Europese Unie heeft gevestigd en daardoor de strengere voorschriften omzeilt op de gebieden die door de richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) worden gecoördineerd en die op de televisieomroeporganisatie van toepassing zouden zijn als ze in de Vlaamse Gemeenschap zou zijn gevestigd, zonder dat moet worden bewezen dat de televisieomroeporganisatie, vermeld in paragraaf 1, die strengere voorschriften beoogt te omzeilen.

De passende maatregelen, vermeld in het eerste lid, voldoen aan de volgende voorwaarden:

- 1° ze zijn objectief noodzakelijk;
- 2° ze worden op niet-discriminerende wijze genomen;
- 3° ze zijn geschikt om de beoogde doelstellingen te verwezenlijken;
- 4° ze beperken zich tot wat noodzakelijk is om de beoogde doelstellingen te verwezenlijken.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan daartoe sancties opleggen als vermeld in titel IV, en de dienstenverdelers of de netwerkoperatoren verplichten de doorgifte van de televisiedienst te schorsen.

§3. De Vlaamse Regulator voor de Media neemt de passende maatregelen, vermeld in paragraaf 2, als aan al de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° hij heeft de Europese Commissie en de lidstaat van de Europese Unie waar de televisieomroeporganisatie gevestigd is, op de hoogte gebracht van zijn voornemen om dergelijke maatregelen te nemen, met opgave van de redenen waarop hij zijn beoordeling heeft gebaseerd;
- 2° hij heeft de rechten van verdediging van de betrokken televisieomroeporganisatie geëerbiedigd en heeft die televisieomroeporganisatie de mogelijkheid gegeven haar standpunt kenbaar te maken over de vermeende omzeiling en de maatregelen die hij wil nemen;
- 3° de Europese Commissie heeft besloten dat de maatregelen verenigbaar zijn met het Unierecht en in het bijzonder dat de beoordeling van de Vlaamse Regulator voor de Media gegrond is.”.

Art. 50. Artikel 222 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 222. De Vlaamse Regulator voor de Media verzoekt de televisieomroeporganisatie waarvan de televisiediensten volledig of hoofdzakelijk op het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie zijn gericht, de regels van algemeen belang na te leven als hij daartoe een gemotiveerd verzoek krijgt van die lidstaat van de Europese Unie over vastgestelde problemen met die televisiediensten.

De Vlaamse Regulator voor de Media informeert de verzoekende lidstaat van de Europese Unie regelmatig over de stappen die zijn ondernomen om de problemen, vermeld in het eerste lid, aan te pakken. Binnen twee maanden na de dag waarop de Vlaamse Regulator voor de Media het gemotiveerde verzoek, vermeld in het eerste lid, heeft ontvangen, licht de Vlaamse Regulator voor de Media de verzoekende lidstaat en de Europese Commissie in over de verkregen resultaten en licht hij in voorkomend geval toe waarom geen oplossing kon worden gevonden.

De Vlaamse Regulator voor de Media mag het Contactcomité vragen om de zaak te onderzoeken.”.

Art. 51. In artikel 226 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 7 december 2018, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid, 3°, wordt tussen het woord "de" en het woord "begroting" het woord "jaarlijkse" ingevoegd;

2° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De jaarlijkse begroting, vermeld in het tweede lid, wordt openbaar gemaakt."

Art. 52. Aan artikel 227/1 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 29 juni 2018, wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De Vlaamse Regulator voor de Media neemt deel aan de werking van de Europese Groep van regelgevende instanties voor audiovisuele mediadiensten ERGA, vermeld in artikel 30ter van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten)."

Art. 53. In artikel 228, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de zinsnede "de omroeporganisatie, dienstenverdelers in kwestie of het netwerk in kwestie" wordt vervangen door de woorden "elke natuurlijke persoon of rechtspersoon waarop dit decreet van toepassing is";

2° in punt 7° wordt de zinsnede "overeenkomstig artikel 176" vervangen door de zinsnede ", vermeld in artikel 40/1".

Art. 54. In artikel 229 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 13 juli 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden "een omroep van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media" vervangen door de woorden "elke natuurlijke persoon of rechtspersoon waarop dit decreet van toepassing is";

2° in het eerste lid, 2°, wordt de zinsnede "artikelen 42, 44 en 72, 5°" vervangen door de zinsnede "de bepalingen, vermeld in artikel 40/1, 42 en 72, 5°,";

3° in punt 3° en punt 4° wordt de zinsnede "artikel 42, 44, 45 en 72, 5°" vervangen door de zinsnede "de bepalingen, vermeld in artikel 40/1, 42 en 72, 5°,";

4° in punt 5° wordt de zinsnede "overeenkomstig artikelen 44 en 176" vervangen door de zinsnede "conform artikel 40/1";

5° in het tweede lid wordt de zinsnede "overeenkomstig de bepalingen van artikel 44" vervangen door de zinsnede "conform artikel 40/1".

Art. 55. In artikel 234 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 13 juli 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt de zinsnede "omroeporganisaties van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media, dienstenverdelers, aanbieders van kabelomroepnetwerken en van aanbieders van etheromroepnetwerken" vervangen door de woorden "elke natuurlijke persoon of rechtspersoon";

2° in het tweede lid wordt de zinsnede "Iedere omroeporganisatie van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media, iedere dienstenverdelers, en iedere aanbieder van kabelomroepnetwerken en etheromroepnetwerken" vervangen door de woorden "Elke natuurlijke persoon of rechtspersoon".

Brussel, (datum).

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Brussel, Jeugd en Media,

Benjamin DALLE

ADVIES VAN DE STRATEGISCHE ADVIESRAAD
VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

SARCStrategische Adviesraad voor
Cultuur, Jeugd, Sport en Media**Advies****Sectorraad Media****17 juli 2020**

Advies over wijziging van het Mediadecreet, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van de herziene AVMD-richtlijn

Situering

Op 28 november 2018 werd de EU-Richtlijn Audiovisuele Mediadiensten 2018/1808 gepubliceerd, die de lopende AVMD-richtlijn van 2010 wijzigde. Sinds de aanneming van de richtlijn in 2010 is het audiovisuele medialandschap immers ingrijpend veranderd. De lidstaten dienden deze herziene richtlijn ten laatste in september 2020 om te zetten in nationale (of regionale) regelgeving.

De SARC-Sectorraad Media wordt nu om advies gevraagd over het voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie. In dit advies spreken we verder van 'Mediadecreet' en 'AVMD2018'.

Via voorliggend voorontwerp van decreet wordt AVMD2018 gedeeltelijk omgezet in het Mediadecreet. Daarnaast worden er nog een aantal wijzigingen in het Mediadecreet aangebracht die losstaan van de omzetting van AVMD2018.

AVMD2018 en voorliggend voorontwerp van decreet willen een gelijk speelveld in het medialandschap bewerkstelligen, alsook een afdoende bescherming van de mediagebruikers.

De Sectorraad Media gaf in een advies op eigen initiatief eerder al zijn visie op hoe deze omzetting op Vlaams niveau vorm zou kunnen krijgen¹. Er werden acht thema's geïdentificeerd die relevant zijn in het kader van de omzetting van de richtlijn naar Vlaamse decreetgeving.

De Sectorraad Media beoordeelt voorliggende wijziging aan het Mediadecreet op basis van zijn advies uit 2019, en formuleert ook enkele bijkomende aandachtspunten.

¹ Sectorraad Media, Advies over de omzetting van de herziene AVMD-richtlijn, 18 november 2019.
https://cjsm.be/sarc/SR_media/adviezen/20191118_Advies_omzetting_herziene_AVMD-richtlijn.pdf

Advies

I. Algemene appreciatie

De Sectorraad Media is tevreden dat de AVMD2018 in het Mediadecreet wordt omgezet. De Nota aan de Vlaamse Regering stelt terecht dat de markt voor audiovisuele mediadiensten snel en significant is veranderd als gevolg van de toenemende convergentie van televisie- en internetdiensten. Kijkgewoontes zijn aanzienlijk veranderd. Het is goed dat de regelgeving ter zake wordt aangepast om hierop in te spelen.

De Sectorraad Media waardeert dat er een zeer uitgebreide Memorie van Toelichting werd opgesteld. De omstandige toelichtingen, achtergrondinformatie en verwijzingen naar andere (wet)teksten kunnen bijdragen tot de rechtszekerheid van zij die gevat worden door het Mediadecreet alsook een hulpmiddel zijn voor de controleorganen.

Over de diverse onderwerpen heen, vraagt de Sectorraad dat de Vlaamse Regering op geregelde tijdstippen nagaat of de regelgeving – zowel die van de Regering zelf als de mechanismen van zelf- en coregulering – de beleidsdoelstellingen schraagt.

Tot slot vraagt de Sectorraad zich af of in het decreet een expliciete juridische basis moet voorzien worden om coregulering mogelijk te maken in die gebieden waar de Memorie van Toelichting hierop aanstuurt.

II. Toetsing aan de standpunten van de Sectorraad Media

2.1 Mediawijsheid

Omzetting

In de herziene richtlijn AVMD2018 staat in artikel 33 bis, 1 een nieuwe bepaling omtrent mediageletterdheid voor de lidstaten.

Deze bepaling wordt niet omgezet door voorliggende ontwerpdecreet. Er wordt door de decreetgever ter zake op gewezen dat de Vlaamse Gemeenschap al erg inzet op mediawijsheid, met als voorbeelden het Kenniscentrum Mediawijsheid (Mediawijs.be) – dat de structurele partner van de Vlaamse overheid in het kader van mediawijsheid blijft – en het feit dat mediawijsheid ook vervat zit in de eindtermen van het onderwijs.

Advies

De Sectorraad Media is tevreden dat mediawijsheid een groeiend aandachtspunt is voor de Vlaamse Regering. Hij wenst toch zijn vraag naar decretale verankering te herhalen, teneinde een duurzaam beleid te kunnen uitzetten. De huidige decretale basis in het jaarlijkse decreet houdende de (aanpassing van de) algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap is volgens de sectorraad te gering.

Daarnaast geeft de Sectorraad Media opnieuw mee dat het belangrijk is om bij de uitwerking van zulk duurzaam beleid, de mediasector zelf te betrekken, maar ook breed te kijken naar andere sectoren zoals Onderwijs, Welzijn, Jeugd, Cultuur, Werk, Armoede, Gelijke kansen en Integratie.

2.2 Beroepsprocedure tegen beslissingen van de VRM

Omzetting

In de AVMD2018-richtlijn worden een nieuwe overweging (55) en een nieuwe bepaling (o.a. artikel 30, lid 6) toegevoegd omtrent beroepsmechanismen en beroepsmogelijkheden.

Deze bepaling werd niet omgezet voor voorliggend ontwerpdecreet. De Nota aan de Vlaamse Regering meldt hierover dat *'het Mediadecreet nu al voldoet aan AVMD2010, zoals gewijzigd door AVMD2018. (...): de Vlaamse Regulator voor de Media voldoet al aan de meeste voorwaarden inzake onpartijdigheid en onafhankelijkheid, vermeld in de nieuwe artikelen 30 en 30bis.'*

Advies

In zijn advies ter voorbereiding van de omzetting van de AVMD2018-richtlijn, wees de Sectorraad Media erop dat de huidige beroepsmogelijkheid bij de Raad van State tegen beslissingen van de Vlaamse Regulator voor de Media (VRM) ontoereikend is, daar deze zich richt op de vormelijke aspecten van de procedure en dus onvoldoende diepgaande inhoudelijke toetsing bevat. De Sectorraad vindt het daarom bijzonder jammer dat overweging 55 en art. 30, lid 6 AVMD2018 nu geen gevolg krijgen in het Mediadecreet, temeer de VRM een aantal bijkomende bevoegdheden toegewezen krijgt.

Zoals aangegeven, stemt het de Sectorraad Media tevreden dat er vooruitgang is op het punt van verminderen van interpretatiemogelijkheden door het uitbreiden van de Memorie van Toelichting. Een effectieve inhoudelijke beroepsmogelijkheid bij een beroepshof zou echter het sluitstuk geweest zijn door inhoudelijke toetsing mogelijk te maken en zodoende beslissingen over principiële kwesties (zoals een specifieke interpretatie van een decreetbepaling door de VRM) aanvechtbaar te maken. Voor de elektronische communicatiesector is dit bijvoorbeeld al het geval.

2.3 Zelf- en coregulering

Omzetting

Artikel 4bis, lid 1 van AVMD2018 bevat een nieuwe bepaling omtrent zelf- en coregulering.

In het voorliggende gewijzigde Mediadecreet komt het principe van zelf- en coregulering omstandig aan bod, het meest uitgesproken in de artikelen 9 en 12. Deze artikelen heffen bepaalde verbodsbepalingen over commerciële communicatie uit het Mediadecreet op en verwijzen middels de Memorie van Toelichting uitgebreid naar de corresponderende elementen uit de zelfregulerende 'Code voor Reclame en Marketingcommunicatie' van de Internationale Kamer van Koophandel (ICC-Code) en andere regulering waar de Jury voor Ethische Praktijken inzake reclame (JEP) zich voor zijn besluitvorming op baseert. Door het schrappen van deze bepalingen uit het Mediadecreet komt het uitsluitende toezicht over de naleving van die regels toe aan de JEP.

Advies

Het Mediadecreet bevatte een groot aantal kwalitatieve en kwantitatieve bepalingen inzake commerciële communicatie, uitgebreider dan de verplichtingen uit de AVMD-richtlijn. De Sectorraad Media stelt met genoegen vast dat er nu, daarmee ingaand op zijn sinds 2008 consistent in die zin gevestigde adviezen, voor wordt gekozen een deel van de niet-verplichte bepalingen toe te wijzen aan het zelfregulerende orgaan JEP. De bescherming van minderjarigen vormt daarop een uitzondering: het Mediadecreet behoudt daarvoor een uitgebreid regelgevend instrument. De Sectorraad is tevreden dat door deze beweging zelf- en coregulering een volwaardig en positief deel uitmaken van de regelgevingsmix.

Met name wordt gekozen voor zelfregulering in de vorm van de Jury voor Ethische Praktijken inzake reclame (JEP), een langlopend en goedwerkend initiatief dat op vele vlakken zijn effectiviteit reeds heeft bewezen. Verschillen ten opzichte van sanctionering door VRM zijn onder meer dat klachten de weg naar JEP beter lijken te vinden, dat er sneller kan worden geageerd en dat aan adverteerders kan worden opgelegd een campagne stop te zetten en/of geen vervolgcampagne te voeren (i.t.t. tot waarschuwing of boete na de feiten).

De Sectorraad Media vindt het positief dat een bestaand en vertrouwenwekkend initiatief op deze manier gehonoreerd wordt in zijn werking, alsook dat, met name voor kinderen, voldoende bescherming blijft geboden via regelgeving in het Mediadecreet. De Sectorraad vraagt daarbij, in overeenstemming met zijn algemene opmerking onder punt I. 'Algemene appreciatie' hierboven en tevens verwijzend naar preambule 12 van AVMD2018², dat voor beide op regelmatige basis de impact en effectiviteit wordt geëvalueerd zodat de bescherming van de consument gewaarborgd blijft.

2.4 Passende aandacht Vlaamse content

Omzetting

In de AVMD2018-richtlijn staat een nieuwe bepaling in artikel 7bis omtrent passende aandacht (in het Engels *due prominence* genoemd) van inhoud van algemeen belang:

Het artikel 27 van het ontwerpdecreet voegt in het Mediadecreet een artikel 155/1 toe om het art. 7bis om te zetten en stelt dat de Vlaamse Regering hiervoor de criteria en maatregelen kan vastleggen. Dit moet gebeuren in een nog op te maken uitvoeringsbesluit.

Advies

De Sectorraad Media herhaalt zijn advies van 2019. Hij meent unaniem dat het principe van passende aandacht van groot belang is en dat de spelers die actief zijn op de Vlaamse mediamarkt, in principe elkaars partner zijn in het vindbaar en toegankelijk maken van deze Vlaamse content en omroepen. Er is echter geen consensus over de correcte manier om daartoe te komen.

Een minderheid van de leden vindt dat deze passende aandacht vorm moet krijgen via samenwerking en zelfregulering. Deze leden refereren o.a. naar overweging 13 van richtlijn 2018/1808, waarin staat vermeld dat maatregelen ter verwezenlijking van doelen van algemeen belang in de opkomende sector van audiovisuele mediadiensten doeltreffender zijn als zij worden genomen met actieve steun van de aanbieders van de diensten zelf. Bovendien betwijfelen deze leden of het reguleren van andere partijen dan de omroepen zelf wel binnen de reikwijdte van de Richtlijn ligt.

Een meerderheid van de leden meent dat er bijkomende regelgeving nodig is als vangnet om passende aandacht van Vlaamse omroepcontent te verzekeren in het geval zelfregulering en samenwerking niet effectief blijken. Dit deel van de leden verwijst naar de huidige discussies die over dit onderwerp aan de gang zijn tussen een aantal spelers in de markt, alsook naar internationale tendensen. Zij kijken uit naar de verdere uitvoering van het art. 155/1.

² "De aanwezigheid van een achtervangregeling op wetgevingsgebied werd beschouwd als een belangrijke succesfactor bij het bevorderen van de naleving van gedragscodes op basis van zelf- of coregulering. Van even groot belang is dat dergelijke gedragscodes specifieke streefcijfers en doelstellingen omvatten, zodat regelmatige, transparante en onafhankelijke monitoring en evaluatie van de door de gedragscodes nagestreefde doelstellingen mogelijk is. De gedragscodes moeten ook voorzien in doeltreffende handhaving."

De Sectorraad wenst hier opnieuw te verwijzen naar het belang van regelmatige monitoring van regerings- en zelfregulerende initiatieven teneinde bijsturing waar nodig mogelijk te maken.

Daarnaast wijst de Sectorraad Media erop dat de zin in de Memorie van toelichting bij dit artikel 27, *‘Deze maatregelen kunnen alleen opgelegd worden aan ondernemingen die het belang van gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid dienen.’*, mogelijks een foute Nederlandse vertaling is en minstens rechtsonzekerheid opwekt. Het moet duidelijk zijn of de ‘gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid’ op de ondernemingen dan wel de maatregelen betrekking hebben.

2.5 Regulering van videoplatformen

Omzetting

In de herziene richtlijn staan nieuwe bepalingen (artikel 28*ter* en 28*bis*) omtrent het eerder nog niet behandelde thema videoplatforms. Ook geeft artikel 1, lid 1, *abis*) voor het eerst een definitie van de term ‘videoplatformdienst’.

De artikelen 33 tot en met 41 van het ontwerpdecreet voegen in het Mediadecreet een nieuw deel III/1 en bijhorende artikelen in die de regels met betrekking tot videoplatformdiensten bepalen. Ook worden de nodige definities ingevoerd via toevoegingen aan art. 2 Mediadecreet.

Advies

De Sectorraad Media is tevreden met de getrouwe omzetting van de AVMD2018-richtlijn in het Mediadecreet. Hij formuleert twee aandachtspunten.

Wat betreft zijn vraag naar een concrete invulling van de term ‘essentiële functie’, verwijst de Memorie van Toelichting bij voorliggend ontwerpdecreet naar de richtsnoeren die de Europese Commissie moet opstellen. Bij de opmaak van de Memorie van Toelichting waren deze nog niet beschikbaar: de memorie bij art. 3, 10° vermeldt: *‘In afwachting van de publicatie van deze richtsnoeren zal in het kader van het Mediadecreet de essentiële functie beoordeeld worden vanuit het standpunt van de gebruiker.’* Ondertussen werden deze richtsnoeren wel gepubliceerd. De Sectorraad vraagt zich af hoe de regelgever dit in de praktijk zal aanpakken.

Daarnaast merkt de Sectorraad Media in het art. 34, dat het art. 176/1 Mediadecreet invoegt, op dat in punt 2° van dat artikel gesteld wordt dat het maatschappelijk doel van een rechtspersoon die onder deze bepaling valt, het aanbieden van videoplatformdiensten moet zijn. De Sectorraad Media stelt de vraag naar de reikwijdte van deze bepaling. Kan dit betekenen dat een onderneming activiteiten niet mag uitvoeren als die het aanbieden van deze diensten niet opneemt in de statuten, bv. een onderwijsinstelling? Of impliceert het andersom dat aanbieders van videoplatformdiensten zich, indien zij dit maatschappelijk doel niet hebben geëxpliciteerd, niet aan de regels van het decreet zijn onderworpen – hetgeen in strijd zou zijn met de richtlijn?

2.6 Bescherming van minderjarigen

Omzetting

Artikel 6*bis* van de herziene richtlijn over de bescherming van minderjarigen is nieuw en vervangt artikelen 12 en 27 van de AVMD2010.

In de artikelen 7 en 8 van het ontwerpdecreet wordt ervoor gezorgd dat deze bepaling van AVMD2018 omgezet worden. Daarbij wordt o.a. het onderscheid tussen lineaire en niet-lineaire

televisiediensten met betrekking tot de bescherming van minderjarigen opgeheven. Het bepaalt ook dat er 'een systeem [moet zijn] dat het potentieel schadelijk karakter van de programma's nader omschrijft.'

Advies

Zoals in zijn advies uit 2019 gemeld, stelt de Sectorraad Media vast dat er in Vlaanderen reeds goed werkende systemen actief zijn op het gebied van de bescherming van minderjarigen. De Sectorraad herhaalt zijn vraag naar een grondige analyse, voorbereiding (o.a. kostprijsverdeling, uitvoerende actoren, praktische aspecten, etc.) en een voldoende lange overgangperiode om te komen tot een zo eenvormig mogelijk systeem dat actief is op alle audiovisuele mediavormen binnen Vlaanderen en zoveel mogelijk is afgestemd op de internationale context.

De tekst van het ontwerpdecreet geeft aan dat de Vlaamse Regering de nadere voorwaarden en procedures zal vastleggen in verband hiermee. In de Memorie van Toelichting hierbij wordt gesteld: *'Daarbij stimuleert de decreetgever coregulering in overleg met de sector.'* De Sectorraad Media begrijpt hieruit dat het besluit dat uitvoering zal geven aan het art. 42 van het Mediadecreet (gewijzigd bij art. 7 van voorliggend ontwerpdecreet) zal verwijzen naar deze coregulering. Hij vraagt blijvende aandacht voor dit overleg. De Sectorraad meent, verwijzend naar zijn opmerking bij punt I. 'Algemene appreciatie' hierboven, dat dit in het decreet al duidelijk gemaakt zou kunnen worden door de toevoeging 'in overleg met de sector' op te nemen in de decreettekst.

Daarnaast gaf de Sectorraad Media in zijn eerdere advies mee dat een classificatiesysteem best wordt gecombineerd met een efficiënt systeem voor leeftijdscontrole, dat in samenwerking met de dienstenverdelers wordt ontwikkeld en op eenvoudige manier zou toelaten om potentieel schadelijke inhoud ontoegankelijk te maken voor (een deel van de) minderjarigen. Hij wijst hier nogmaals op in functie van de Memorie van Toelichting bij art. 7, waarin staat *'Wanneer de selectie door de televisieomroeporganisatie van de geschikte tijd van uitzenden moet worden beoordeeld, dient ook rekening te worden gehouden met de doelgroep van het betrokken televisieomroepprogramma.'* Dit zou kunnen betekenen dat er een ambigue situatie wordt gecreëerd, waarbij het samenspel van uitzenduur van bepaalde (mogelijk schadelijke) inhoud, mechanismen van *parental control* en technologische mogelijkheden (bv. uitzendingen tot 7 dagen later terug te bekijken, het gebruik van videoplatformen etc.) zorgen voor veel onduidelijkheid bij minderjarigen en ouders over welke content op welke zender nu effectief op welke manier is afgeschermd, en hoe deze afscherming op de meest effectieve manier kan worden toegepast. Hoewel eenduidige antwoorden niet bestaan, wenst de Sectorraad Media toch aan te geven dat blijvende inzet op mediawijsheid, samenwerking binnen de sector, duidelijke communicatie over de mogelijkheden zowel als technologische oplossingen samen moeten leiden naar een gedegen bescherming van minderjarigen.

2.7 Toegankelijkheid voor personen met een handicap

Omzetting

Artikel 7 AVMD 2018 nieuwe bepalingen omtrent toegankelijkheid voor personen met een handicap. In artikel 25 en 26 van het voorliggende ontwerpdecreet wordt gezorgd voor omzetting hiervan.

Advies

De Sectorraad Media is tevreden met de bepalingen zoals ze in het voorliggende ontwerp van Mediadecreet en de bijhorende Memorie van Toelichting worden gesteld.

2.8 Commerciële communicatie

Omzetting

Artikel 10 en artikel 23 worden in de herziene richtlijn AVMD2018 gewijzigd. Via het gewijzigde artikel 23 krijgen televisieomroepen meer flexibiliteit op het gebied van het aandeel televisiereclame- en telewinkelspots.

De artikel 9 tot en met 21 zetten allerhande bepalingen omtrent commerciële communicatie om in het Mediadecreet.

Advies

In zijn eerdere advies wees de Sectorraad Media op de mogelijkheden tot verschillende interpretaties in het huidige Mediadecreet, hetgeen tot rechtsonzekerheid leidt en in strijd was met de flexibiliseringsgedachte van de richtlijn. Het stemt de Sectorraad tevreden dat het voorliggende ontwerpdecreet en de uitgebreide Memorie van Toelichting op een aantal vlakken verduidelijkingen aanbrengt.

III. Bijkomende opmerkingen bij de wijzigingen aan het Mediadecreet

3.1 Proportionaliteit van sancties

In art. 6 van het voorliggende ontwerpdecreet wordt er in het Mediadecreet een art. 40/1 ingevoegd dat o.a. stelt dat bij herhaalde inbreuk de doorgifte van een televisiedienst kan geschorst worden *‘als dat afbreuk doet aan de volksgezondheid of een belangrijk en ernstig risico daarop vormt.’* De Sectorraad Media meent dat dit te vaag en generiek geformuleerd is en kan leiden tot disproportionele sancties. Deze bepaling lijkt een samenvatting te zijn van art. 3 van AVMD2018 waarin een meer uitgebreide procedure staat beschreven, die tot meer proportionele maatregelen leidt.

3.2 Signaalintegriteit

Art. 42 van voorliggend ontwerpdecreet wijzigt het art. 180 van het Mediadecreet over signaalintegriteit naar aanleiding van artikel 7ter van de gewijzigde AVMD2018-richtlijn, dat stelt dat de lidstaten *“passende en evenredige maatregelen [nemen] om ervoor te zorgen dat de door aanbieders van mediadiensten aangeboden audiovisuele mediadiensten geen overlay krijgen voor commerciële doeleinden of worden gewijzigd zonder de uitdrukkelijke toestemming van die aanbieders. Voor de toepassing van dit artikel specificeren de lidstaten in dit verband de nadere regelgeving, waaronder de uitzonderingen, met name wat betreft het beschermen van de gerechtvaardigde belangen van de gebruikers, rekening houdend met de gerechtvaardigde belangen van de aanbieders van mediadiensten die de audiovisuele mediadiensten oorspronkelijk hebben geleverd.”*. Binnen de Sectorraad Media kon over de omzetting van dit artikel in het Mediadecreet geen consensus bereikt worden.

Met het oog op een getrouwe omzetting van de Richtlijn in artikel 180 Mediadecreet, wijst een deel van de Sectorraad Media op de verplichting voor de Lidstaten om de regelgeving te specificeren *“waaronder de uitzonderingen, met name wat betreft het beschermen van de gerechtvaardigde belangen van de gebruikers, rekening houdend met de gerechtvaardigde belangen van de aanbieders van mediadiensten die de audiovisuele mediadiensten oorspronkelijk hebben geleverd”*. Deze bepaling uit art. 7ter van de AVMD2018 wordt ook nader toegelicht in rechtsoverweging (26) (zie Memorie van Toelichting bij artikel 42 van het wijzigingsdecreet).

Een aantal andere leden binnen de SARC delen deze mening niet. Zij wijzen erop dat de normen die door de AVMD2018 aan de lidstaten worden opgelegd, minimumnormen zijn en dat er inzake signaalintegriteit in de Vlaamse mediadecreten reeds een uitgewerkte regeling bestaat. Vlaanderen heeft inderdaad een voortrekkersrol gespeeld op vlak van signaalintegriteit. In Vlaanderen werden reeds in 2013 striktere regels inzake signaalintegriteit ingevoerd met een ruimere scope dan de regels van de richtlijn. Bij het vastleggen van deze regels werd destijds een afweging gemaakt tussen de gerechtvaardigde belangen van de betrokken partijen – met inbegrip van de gebruikers – en dit blijkt ook uit de memorie van toelichting waarin ook naar de gebruikers verwezen wordt³. De huidige voorgestelde aanpassing van het mediadecreet voegt volgens deze leden ook geen nieuw element toe, behalve dat het toepassingsgebied conform de richtlijn wordt uitgebreid naar niet-lineaire diensten. De belangenafweging die destijds gemaakt werd voorafgaand aan de invoering van de decretale regels blijft dan ook onverkort gelden.

De minimumnormen die door artikel 7 ter van de richtlijn werden ingevoerd op EU niveau, zijn volgens deze leden bijgevolg al in het Vlaamse mediadecreet vervat en dus al omgezet voor de lineaire omroepdiensten. Het EU-kader mag voor hen niet leiden tot een uitholling of afzwakking van de bestaande Vlaamse regels op vlak van signaalintegriteit.

3.3 Verruiming van toepassingsgebied naar natuurlijke personen

Het art. 55 van het voorliggende ontwerpdecreet wijzigt het art. 234 van het Mediadecreet dat de bevoegdheid van de Vlaamse Regulator voor de Media regelt voor wat betreft het opvragen van informatie.

In het eerste lid van dat artikel wordt de zinsnede “omroeporganisaties van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media, dienstenverdelers,

³ Met de invoering van het decreet Signaalintegriteit had de Vlaamse wetgever tot doel “aan de eindgebruiker de waarborg te verlenen dat hij/zij het lineaire omroepprogramma dat onder een welbepaald merk of welbepaalde titel wordt aangeboden en waarop hij/zij bewust afstemt, kan bekijken zoals dat initieel door de omroeporganisatie op basis van haar programma schema is bedoeld (vergelijk de ‘herkomstfunctie’ van het merk van het omroepprogramma). Vervolgens moet dat de eindgebruiker de waarborg verlenen dat het lineaire omroepprogramma dat hij/zij aldus bekijkt en dat door de omroeporganisatie onder haar redactionele verantwoordelijkheid is samengesteld, het Mediadecreet naleeft. De omroeporganisatie stelt haar lineaire omroepprogramma immers op secure wijze samen, rekening houdend met alle voorschriften van het Mediadecreet. Het Mediadecreet weerspiegelt het soms broze evenwicht dat de Vlaamse wetgever tussen alle rechtmatige belangen van alle betrokkenen (niet alleen de omroepen, de dienstenverdelers en de netwerkoperatoren, maar ook het publiek, waaronder de minderjarigen) heeft gezocht. [...] Om al die redenen moeten de omroeporganisaties controle kunnen houden op het programmasignaal van hun lineaire omroepprogramma’s. De doorgifte van lineaire omroepprogramma’s en de functionaliteiten die dienstenverdelers met betrekking tot lineaire omroepprogramma’s aanbieden, mogen de redactionele autonomie en controle van de omroeporganisaties niet in gevaar brengen. Elke inbreuk daarop zal alle waarborgen die het Mediadecreet aan de gebruikers van omroepdiensten biedt, op korte of middellange termijn uithollen. [...] Dienstenverdelers die functionaliteiten met betrekking tot de door hen doorgegeven lineaire omroepprogramma’s aan hun afnemers willen aanbieden, kunnen dat niet doen ten koste van de redactionele autonomie en controle van de betrokken omroeporganisaties en van de waarborgen die het Mediadecreet aan de eindgebruikers wil verlenen.”

aanbieders van kabelomroepnetwerken en van aanbieders van etheromroepnetwerken” vervangen door de woorden “elke natuurlijke persoon of rechtspersoon”.

De Sectorraad Media meent dat de reikwijdte van de opdracht en de bevoegdheden van de VRM hierbij heel erg uitgebreid worden, te meer daar noch in het artikel noch in de Memorie van Toelichting verduidelijkt wordt welke soort informatie de VRM kan opvragen en of er ten minste het vermoeden zou moeten bestaan dat een persoon gevat wordt door de bepalingen in het Mediadecreet. Het kan immers niet de bedoeling zijn de VRM een vrijgeleide te geven om eender welke informatie aan iedere persoon te mogen opvragen.

De Sectorraad Media vraagt daarom de nodige toevoegingen te doen om de proportionaliteit van de wijziging te vrijwaren, in het bijzonder voor de natuurlijke personen.

3.4 Terminologie m.b.t. ‘vloggers’

Artikel 30 van voorliggend ontwerpdecreet vervangt het eerste lid van artikel 174 van het Mediadecreet.

In de Memorie van Toelichting wordt gesproken van ‘vloggers’ in het kader van die aanpassingen aan artikel 174, waarin de voorwaarden worden bepaald waaronder niet-lineaire televisiediensten kunnen worden aangeboden. De Sectorraad Media is van mening dat hier best een andere term wordt gehanteerd. Vloggers (i.e. video bloggers) vormen slechts een deel van een grotere groep makers van door gebruikers gegenereerde inhoud (*‘user-generated content creators’*). Strikt genomen is een vlog louter een soort van online dagboek, terwijl er ook gebruikers zijn die andere soorten inhoud maken zoals sketches, gaming video’s of zelfs talkshows. Het is belangrijk dat al deze vormen van inhoud gevat worden.

Daarnaast lijkt de Memorie van Toelichting te suggereren, door expliciete verwijzingen naar ‘niet-lineaire televisiedienst’, dat vlogs (of andere vormen van door gebruikers gegenereerde inhoud) niet van lineaire aard kunnen zijn. Dit is echter wel het geval, denk hierbij aan live streaming op YouTube, Twitch, Facebook etc. De Sectorraad meent dan ook dat een herformulering hier aangewezen is om enige verwarring te vermijden. De Sectorraad acht het raadzaam te verduidelijken dat de toelichting bij het art. 30 van het ontwerpdecreet – meer bepaald de uitgebreide omschrijving van de natuurlijke personen als aanbieder van diensten – ook pertinent is voor het art. 29 (dat het art. 163 Mediadecreet wijzigt).

Namens de Sectorraad Media,

Simon Delaere, voorzitter

Hanne Schuermans, secretaris

VOORONTWERP VAN DECREET VAN 23 OKTOBER 2020

Ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie

Op voorstel van de Vlaamse minister van Brussel, Jeugd en Media;

Na beraadslaging,

DE VLAAMSE REGERING BESLUIT:

De Vlaamse minister van Brussel, Jeugd en Media is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. Dit decreet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie

Art. 3. In artikel 2 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, gewijzigd bij de decreten van 13 juli 2012, 29 juni 2018 en 7 december 2018, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° voor punt 1° en punt 1°/1, die respectievelijk punt 1°/1 en punt 1°/2 worden, wordt een nieuw punt 1° ingevoegd, dat luidt als volgt:

“1° aanbieder van videoplatformdiensten: de natuurlijke of rechtspersoon die een videoplatformdienst aanbiedt;”;

2° punt 5° wordt vervangen door wat volgt:

“5° commerciële communicatie: beelden, al dan niet met geluid, of geluiden die dienen om rechtstreeks of onrechtstreeks de goederen, de diensten of het imago van een natuurlijke of rechtspersoon die een economische activiteit verricht, te promoten. Dergelijke beelden of geluiden vergezellen of maken deel uit van een programma of van door gebruikers gegenereerde inhoud, tegen betaling of een soortgelijke vergoeding of ten behoeve van zelfpromotie. Vormen van commerciële communicatie zijn onder meer reclame, sponsoring, telewinkelen en productplaatsing;”;

3° er wordt een punt 6°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Contactcomité: het contactcomité, vermeld in artikel 29 van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten);”;

4° er wordt een punt 7°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“7°/1 door gebruikers gegenereerde inhoud: een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden, bestemd voor het algemene publiek of een deel ervan, die ongeacht de duur ervan een afzonderlijk element vormt, die door een gebruiker is gecreëerd en door die gebruiker of een andere gebruiker is geüpload naar een videoplatformdienst;”;

5° punt 26° wordt vervangen door wat volgt:

“26° omroepdienst:

- a) een dienst als vermeld in artikel 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, die valt onder de redactionele verantwoordelijkheid van een omroeporganisatie, waarbij het hoofddoel van de dienst of een losstaand gedeelte daarvan bestaat uit audiovisuele of auditieve programma's leveren voor het algemene publiek, ter informatie, vermaak, educatie of met culturele inslag door middel van elektronische communicatienetwerken. Omroepdiensten zijn radiodiensten of televisiediensten;
- b) de commerciële communicatie;”;

6° punt 30° wordt vervangen door wat volgt:

“30° productplaatsing: elke vorm van audiovisuele commerciële communicatie die bestaat in het opnemen van, of het verwijzen naar, een product, dienst of

handelsmerk in het kader van een programma of door gebruikers gegenereerde inhoud, tegen betaling of een soortgelijke vergoeding;”;

7° punt 31° wordt vervangen door wat volgt:

“31° programma: een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden, die ongeacht de duur ervan, een afzonderlijk element vormt van een schema opgesteld door een omroeporganisatie of een catalogus opgesteld door een omroeporganisatie, met inbegrip van bioscoopfilms, videoclips, sportevenementen, komische series, documentaires, kinderprogramma’s en origineel drama;”;

8° er wordt een punt 36°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“36°/1 redactionele beslissing: een beslissing die op regelmatige basis wordt genomen met het oog op de uitoefening van redactionele verantwoordelijkheid en verband houdt met het dagelijkse beheer van de omroepdienst;”;

9° punt 41° wordt vervangen door wat volgt:

“41° sponsoring: elke bijdrage van een publieke of particuliere onderneming of natuurlijke persoon die zich niet bezighoudt met het aanbieden van omroepdiensten of videoplatformdiensten of met de vervaardiging van audiovisuele of auditieve werken, aan de financiering van omroepdiensten, videoplatformdiensten, door gebruikers gegenereerde inhoud of programma’s, met het doel zijn of haar naam, handelsmerk, imago, activiteiten of producten meer bekendheid te geven;”;

10° er wordt een punt 45°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“45°/1 videoplatformdienst: een dienst als vermeld in artikel 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, waarbij het hoofddoel van de dienst, een daarvan losstaand gedeelte of een essentiële functie daarvan bestaat in het aanbieden van programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud, of beide, aan het algemene publiek, waarvoor de aanbieder van het videoplatform geen redactionele verantwoordelijkheid draagt, ter informatie, vermaak of educatie via elektronische communicatienetwerken en waarvan de organisatie wordt bepaald door de aanbieder van het videoplatform, onder meer met automatische middelen of algoritmen, namelijk door weergeven, taggen en rangschikken;”.

Art. 4. Artikel 38 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 38. Omroepactiviteiten mogen niet:

- 1° aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen of een lid van een groep van personen op grond van:
 - a) geslacht;
 - b) ras;
 - c) kleur;
 - d) etnische of sociale afkomst;
 - e) genetische kenmerken;
 - f) taal;
 - g) godsdienst of overtuiging;

- h) politieke of andere denkbeelden;
 - i) het behoren tot een nationale minderheid;
 - j) vermogen;
 - k) geboorte;
 - l) een handicap;
 - m) leeftijd;
 - n) seksuele geaardheid;
- 2° publiekelijk aanzetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf als vermeld in artikel 137 en 140bis van het Strafwetboek.”.

Art. 5. In artikel 40 van hetzelfde decreet wordt punt 4° vervangen door wat volgt:

“4° de vermelding dat de aanbieder van de omroepdienst onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en onder het toezicht van de Vlaamse Regulator voor de Media valt.”.

Art. 6. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 40/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 40/1. §1. Als een televisieomroeporganisatie tijdens de twaalf voorafgaande maanden al minstens twee keer een inbreuk heeft gepleegd op dezelfde bepalingen waarover de Vlaamse Regulator voor de Media zich uitsprekt, kan de Vlaamse Regulator voor de Media de dienstenverdelers of de netwerkoperator in een van de volgende gevallen verplichten het doorgeven van een televisiedienst voorlopig te schorsen:

- 1° als dat een duidelijke, belangrijke en ernstige inbreuk vormt op de bepalingen, vermeld in artikel 38, 1°, of artikel 42, eerste lid;
- 2° als dat afbreuk doet aan de volksgezondheid of een belangrijk en ernstig risico daarop vormt.

Om de schorsing, vermeld in het eerste lid, te kunnen uitspreken, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media vooraf de televisieomroeporganisatie in kwestie schriftelijk op de hoogte van de ten laste gelegde inbreuken en van het voornemen om beperkingen aan de doorgifte op te leggen als nogmaals een dergelijke inbreuk gepleegd wordt.

Als het gaat om een televisieomroeporganisatie uit een andere lidstaat van de Europese Unie, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media naast de televisieomroeporganisatie in kwestie ook de Europese Commissie en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de lidstaat die ten aanzien van die televisieomroeporganisatie bevoegd is daarvan schriftelijk op de hoogte.

De Vlaamse Regulator voor de Media respecteert de rechten van verdediging van de betrokken televisieomroeporganisatie en biedt die televisieomroeporganisatie de mogelijkheid om haar standpunt over de vermeende inbreuken kenbaar te maken.

Als binnen een maand vanaf de dag waarop de televisieomroeporganisatie in kwestie de kennisgeving, vermeld in het derde lid, heeft ontvangen het overleg

met de Europese Commissie en de lidstaat van de Europese Unie van waaruit uitgezonden wordt, niet tot een minnelijke schikking heeft geleid en de ten laste gelegde inbreuk blijft doorgaan, wordt de voorlopige schorsing effectief.

§2. Als een televisieomroeporganisatie al minstens een keer een inbreuk heeft gepleegd op dezelfde bepalingen waarover de Vlaamse Regulator voor de Media zich uitspreekt, kan de Vlaamse Regulator voor de Media de dienstenverdelers of de netwerkoperator in een van de volgende gevallen verplichten het doorgeven van een televisiedienst voorlopig te schorsen:

- 1° als dat een duidelijke, belangrijke en ernstige inbreuk vormt op het verbod, vermeld in artikel 38, 2°;
- 2° als dat afbreuk doet aan of als er een belangrijk en ernstig risico is dat afbreuk wordt gedaan aan de openbare veiligheid, met inbegrip van de bescherming van de nationale veiligheid en defensie.

Om de schorsing, vermeld in het eerste lid, te kunnen uitspreken, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media vooraf de televisieomroeporganisatie in kwestie schriftelijk op de hoogte van de ten laste gelegde inbreuken en van het voornemen om beperkingen aan de doorgifte op te leggen als nogmaals een dergelijke inbreuk gepleegd wordt.

Als het gaat om een televisieomroeporganisatie uit een andere lidstaat van de Europese Unie, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media naast de televisieomroeporganisatie in kwestie ook de Europese Commissie en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de lidstaat die ten aanzien van die televisieomroeporganisatie bevoegd is daarvan schriftelijk op de hoogte.

De Vlaamse Regulator voor de Media respecteert de rechten van verdediging van de betrokken televisieomroeporganisatie en biedt die televisieomroeporganisatie de mogelijkheid om haar standpunt over de vermeende inbreuken kenbaar te maken.

§3. In urgente gevallen kan de Vlaamse Regulator voor de Media afwijken van paragraaf 2. In dat geval worden de Europese Commissie en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de lidstaat van de Europese Unie die bevoegd is voor de televisieomroeporganisatie, zo spoedig mogelijk op de hoogte gebracht van het bevel tot schorsing van het doorgeven van televisiediensten. In die kennisgeving worden de redenen van de urgentie vermeld.”.

Art. 7. Artikel 42 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 42. Televisieomroeporganisaties zenden, al dan niet op individueel verzoek, geen programma’s uit die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten, tenzij de televisieomroeporganisatie door selectie van de tijd van uitzenden, instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen waarborgt dat minderjarigen die programma’s normaliter niet te horen of te zien krijgen. De maatregelen zijn evenredig aan de mogelijke schade die het programma kan berokkenen. Programma’s waarin pornografische beelden of beelden van nodeloos geweld voorkomen, worden

versleuteld uitgezonden of aangeboden, of worden onderworpen aan een doeltreffend ouderlijk toezicht.

Televisieomroeporganisaties verstrekken voldoende informatie aan de kijkers over programma's die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten door middel van een systeem dat het potentieel schadelijk karakter van de programma's nader omschrijft. De Vlaamse Regering legt daarvoor de nadere voorwaarden en procedures vast.

Persoonsgegevens van minderjarigen die televisieomroeporganisaties verzamelen ter uitvoering van dit artikel worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden.”.

Art. 8. Artikel 43, 44 en 45 van hetzelfde decreet worden opgeheven.

Art. 9. In artikel 52 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012, wordt het tweede lid opgeheven.

Art. 10. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 54/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 54/1. Bij commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut worden geen subliminale technieken gebruikt.”.

Art. 11. Artikel 55 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 55. Commerciële communicatie mag niet zo opgezet zijn dat ze:

- 1° de menselijke waardigheid aantast;
- 2° enige vorm van discriminatie bevat of bevordert op grond van:
 - a) geslacht;
 - b) ras of etnische afstamming;
 - c) nationaliteit;
 - d) godsdienst of levensbeschouwing;
 - e) handicap;
 - f) leeftijd;
 - g) seksuele geaardheid.

Boodschappen van algemeen nut mogen niet zo opgezet zijn dat ze:

- 1° de menselijke waardigheid aantasten;
- 2° enige vorm van discriminatie bevorderen op grond van:
 - a) geslacht;
 - b) ras of etnische afstamming;
 - c) nationaliteit;
 - d) godsdienst of levensbeschouwing;
 - e) handicap;
 - f) leeftijd;
 - g) seksuele geaardheid.”.

Art. 12. In hetzelfde decreet worden de volgende artikelen opgeheven:

- 1° artikel 56, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012;
- 2° artikel 57;
- 3° artikel 58, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012;
- 4° artikel 59;
- 5° artikel 60, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012;
- 6° artikel 61, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012.

Art. 13. In artikel 62 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012, worden het tweede en het derde lid opgeheven.

Art. 14. Artikel 63 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 13 juli 2012, wordt opgeheven.

Art. 15. In artikel 65 van hetzelfde decreet wordt tussen het woord "sigaretten" en het woord "en" de zinsnede ", elektronische sigaretten en navulverpakkingen" ingevoegd.

Art. 16. In artikel 81 van hetzelfde decreet wordt paragraaf 3 vervangen als volgt:

§3. Paragraaf 2 is niet van toepassing op:

- 1° de boodschappen van de televisieomroeporganisatie over de eigen programma's en ondersteunende producten die daarvan rechtstreeks zijn afgeleid;
- 2° de boodschappen van de televisieomroeporganisatie over programma's en omroepdiensten van andere entiteiten die tot dezelfde omroeporganisatie behoren;
- 3° de sponsorboodschappen, productplaatsing en neutrale frames tussen redactionele inhoud en televisiereclame- of telewinkelspots en tussen individuele spots."

Art. 17. Aan artikel 93 van hetzelfde decreet wordt de zinsnede ", elektronische sigaretten en navulverpakkingen" toegevoegd.

Art. 18. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 98/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 98/1. De bepalingen van deze onderafdeling zijn alleen van toepassing op programma's die na 19 december 2009 zijn geproduceerd, met uitzondering van de bepalingen van artikel 99 die voor wat betreft programma's waarin gratis geleverde goederen of diensten zijn opgenomen, slechts van toepassing zijn op programma's die zijn geproduceerd na de inwerkingtreding van dit decreet".

Art. 19. Artikel 99 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 99. Productplaatsing is verboden in:

- 1° journaals en politieke informatieprogramma's;
- 2° consumentenprogramma's;
- 3° religieuze programma's;
- 4° kinderprogramma's."

Art. 20. In artikel 100 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in §1 wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

“1° de inhoud en de programmering ervan in een schema in geval van lineaire televisie-uitzendingen, of de opname ervan in een catalogus in geval van niet-lineaire televisie-uitzendingen, worden nooit zodanig beïnvloed dat de verantwoordelijkheid en de redactionele onafhankelijkheid van de televisieomroeporganisatie worden aangetast;”.

2° §2 wordt opgeheven.

Art. 21. In artikel 101 van hetzelfde decreet wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

“1° sigaretten en andere tabaksproducten, elektronische sigaretten en navulverpakkingen, of ondernemingen waarvan de voornaamste activiteit bestaat in de productie of verkoop van die producten;”.

Art. 22. In artikel 149 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 25 april 2014 en 23 december 2016, wordt paragraaf 1 vervangen door wat volgt:

“§1. Eenieder kan, onder de voorwaarden van dit hoofdstuk, radiodiensten aanbieden via een kabelomroepnetwerk, een etheromroepnetwerk, een satellietomroepnetwerk of via het internet, als:
1° de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat het maatschappelijk doel in het aanbieden van radiodiensten via een kabelomroepnetwerk, een etheromroepnetwerk, een satellietomroepnetwerk of via het internet;
2° de entiteit die deze aanbiedt voldoet aan de voorwaarden, vermeld in de artikelen 129, 130 en 131.”.

Art. 23. In artikel 150 van hetzelfde decreet wordt paragraaf 1 vervangen door wat volgt:

“§1. Eenieder kan, onder de voorwaarden van dit hoofdstuk, niet-lineaire radiodiensten aanbieden, als de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat het maatschappelijk doel in het verzorgen van niet-lineaire radiodiensten. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.”.

Art. 24. In artikel 150/1 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 17 januari 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 2, 2°, 3°, 4°, 6° en 7°, worden tussen het woord "televisieomroeporganisatie" en het woord "werkt" de woorden "dat bij de programmagerelateerde activiteiten van de televisiedienst is betrokken" ingevoegd;

2° in paragraaf 2, 5°, worden tussen het woord "televisieomroeporganisatie" en het woord "dat" de woorden "dat bij de programmagerelateerde activiteiten van de televisiedienst is betrokken" ingevoegd;

3° er worden een paragraaf 4/1, een paragraaf 4/2 en een paragraaf 4/3 ingevoegd, die luiden als volgt:

"§4/1. Televisieomroeporganisaties brengen de Vlaamse Regulator voor de Media op de hoogte van elke wijziging die van invloed kan zijn om de bevoegdheid conform paragraaf 2 tot en met 4, te bepalen. Die kennisgeving gebeurt conform artikel 219.

§4/2. De Vlaamse Regulator voor de Media houdt een actuele lijst bij met de televisieomroeporganisaties ten aanzien van wie hij bevoegd is. Die lijst vermeldt voor elke televisieomroeporganisatie de criteria, vermeld in paragraaf 2 tot en met 4, waarop de bevoegdheid van de Vlaamse Regulator voor de Media is gebaseerd. De Vlaamse Regulator voor de Media bezorgt die lijst, met inbegrip van de actualiseringen, aan de Europese Commissie.

§4/3. Als tussen de Vlaamse Regulator voor de Media en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie geen overeenstemming wordt bereikt over wie bevoegd is voor een televisieomroeporganisatie in het kader van de procedures, vermeld in artikel 40/1, 221 en 222, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media de Europese Commissie daarvan onmiddellijk op de hoogte."

Art. 25. In deel III, titel IV, hoofdstuk I, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 13 juli 2012, 17 januari 2014, 29 juni 2018 en 22 maart 2019, wordt het opschrift van afdeling I/1 vervangen door wat volgt:

"Afdeling I/1. Toegang tot televisiediensten voor personen met een handicap".

Art. 26. Artikel 151 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012, wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 151. §1. De openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroeporganisaties maken hun programma's voortdurend en in toenemende mate met evenredige maatregelen toegankelijk voor personen met een handicap.

Om programma's toegankelijk te maken voor personen met een visuele of auditieve handicap worden ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling gebruikt.

§2. De regionale televisieomroeporganisaties maken hun journaals op weekdays vanaf 20 uur toegankelijk voor personen met een auditieve handicap. Daarvoor wordt gebruikgemaakt van ondertiteling.

Private televisieomroeporganisaties met een gemiddeld marktaandeel van 2% die een hoofdjournaal uitzenden en gedurende zes maanden voorafgaand aan de eerste uitzending ervan een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, ondertitelen dat hoofdjournaal. Het hoofdjournaal is het journaal met gemiddeld het hoogste kijkcijfer.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van een hoofdjournaal maar op de dag van de eerste uitzending ervan geen marktaandeel van 2% hebben, ondertitelen dat hoofdjournaal binnen twaalf maanden vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisatie ononderbroken gedurende zes maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% heeft.

Private televisieomroeporganisaties die op 1 januari 2010 een marktaandeel van 2% hadden en nog altijd een marktaandeel van 2% hebben op de dag van de inwerkingtreding van het decreet van (datum) tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie, en die andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's uitzenden of die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's, ondertitelen uiterlijk op 1 januari 2013 die andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's maar op 1 januari 2010 geen gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, ondertitelen die andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's binnen 36 maanden vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisatie ononderbroken gedurende zes maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% heeft. Die verplichting geldt niet voor actualiteitenprogramma's die uitsluitend aan sportverslaggeving zijn gewijd. Het marktaandeel van een private omroeporganisatie is het aandeel dat een private omroeporganisatie heeft in het totale kijkcijferbereik op de televisieomroepmarkt binnen een bepaalde periode.

§3. De Vlaamse Regering legt een tijdspad en quota op voor:

- 1° andere ondertiteling dan de ondertiteling, vermeld in paragraaf 2;
- 2° audiobeschrijving;
- 3° gebarentaal;
- 4° auditieve ondertiteling.

§4. De openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroeporganisaties bezorgen elk jaar vóór 31 maart aan de Vlaamse Regulator voor de Media een verslag over de wijze waarop gedurende het voorgaande jaar aan paragraaf 1, 2 en 3 is voldaan, met vermelding van eventuele actiepunten. De Vlaamse Regulator voor de Media maakt die verslagen openbaar.

§5. De Vlaamse Regering verstrekt subsidies voor elke techniek om televisiediensten toegankelijk te maken. De Vlaamse Regering legt daarvoor criteria vast.

§6. Televisieomroeporganisaties zenden noodinformatie, voor zover redelijkerwijze mogelijk, met inbegrip van mededelingen en aankondigingen bij natuurrampen, uit op een wijze die toegankelijk is voor personen met een handicap.

§7. De Vlaamse Regulator voor de Media onderhoudt een onlinecontactpunt om informatie te verstrekken en klachten te ontvangen met betrekking tot dit artikel. Het contactpunt is gemakkelijk toegankelijk voor personen met een handicap.”.

Art. 27. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 155/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 155/1. De Vlaamse Regering kan de criteria en de maatregelen vastleggen om ervoor te zorgen dat er passende aandacht wordt voorzien, en zichtbaarheid en vindbaarheid wordt gegarandeerd voor televisiediensten van algemeen belang.”.

Art. 28. Aan artikel 161, tweede lid, van hetzelfde decreet wordt de volgende zin toegevoegd:

“Als de lineaire televisiedienst geheel of hoofdzakelijk gericht is op het publiek van een andere lidstaat van de Europese Unie, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media de nationale regulerende instantie of het nationaal regulerende orgaan van die andere lidstaat van de Europese Unie op de hoogte van de kennisgeving.”.

Art. 29. Artikel 163 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 163. Eenieder kan, onder de voorwaarden van dit hoofdstuk, lineaire televisiediensten aanbieden, als de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat het maatschappelijk doel in het verzorgen van lineaire televisiediensten. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.

De lineaire televisieomroeporganisaties zijn onafhankelijk van politieke partijen.

De uitzendingen van lineaire televisieomroeporganisaties staan onder de redactionele eindverantwoordelijkheid van het personeel.

De lineaire televisieomroeporganisaties zenden uit in het Nederlands, behoudens afwijkingen, toe te staan door de Vlaamse Regering.”.

Art. 30. In artikel 174 van hetzelfde decreet wordt het eerste lid vervangen door wat volgt:

“Eenieder kan, onder de voorwaarden van dit hoofdstuk, niet-lineaire televisiediensten aanbieden, als de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat het maatschappelijk doel in het verzorgen van niet-lineaire televisiediensten, inzonderheid op digitale wijze. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.”.

Art. 31. Aan artikel 175, tweede lid, van hetzelfde decreet wordt de volgende zin toegevoegd:

“Als de niet-lineaire televisiedienst geheel of hoofdzakelijk gericht is op het publiek van een andere lidstaat van de Europese Unie, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media de nationale regulerende instantie of het nationaal regulerende orgaan van die andere lidstaat van de Europese Unie op de hoogte van de kennisgeving.”.

Art. 32. Artikel 176 van hetzelfde decreet wordt opgeheven.

Art. 33. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een deel III/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Deel III/1. Videoplatformdiensten”.

Art. 34. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in deel III/1, ingevoegd bij artikel 45, een artikel 176/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/1. Eenieder kan conform de bepalingen, vermeld in dit deel, videoplatformdiensten aanbieden, als de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat het maatschappelijk doel in het aanbieden van videoplatformdiensten. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.”.

Art. 35. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/2. De aanbieder van videoplatformdiensten brengt de Vlaamse Regulator voor de Media minimaal veertien kalenderdagen voor het starten van de dienst op de hoogte van het aanbieden van videoplatformdiensten.

De kennisgeving gebeurt conform artikel 219 en bevat minstens de volgende informatie:

- 1° alle gegevens die kunnen dienen om te bepalen of de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is voor de aanbieder van videoplatformdiensten in kwestie;
- 2° de statuten;
- 3° een duidelijke omschrijving van de te leveren dienst.

De Vlaamse Regering bepaalt de nader te verstrekken gegevens die de kennisgeving moet bevatten, en ook de latere wijzigingen in die gegevens die aan de Vlaamse Regulator voor de Media moeten worden meegedeeld.

Als aanbieders van videoplatformdiensten hun aanbod uitbreiden met een nieuw soort dienst, brengen ze de Vlaamse Regulator voor de Media daarvan op de hoogte met een afzonderlijke kennisgeving.

Na de kennisgeving delen de aanbieders van videoplatformdiensten zo spoedig mogelijk elke wijziging in de informatie, vermeld in het tweede lid, aan de Vlaamse Regulator voor de Media mee.”.

Art. 36. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/3. §1. In dit artikel wordt verstaan onder:

- 1° dochteronderneming: een onderneming waarover een moederonderneming zeggenschap heeft, met inbegrip van elke dochteronderneming van een uiteindelijke moederonderneming;
- 2° groep: een moederonderneming, al haar dochterondernemingen en alle andere ondernemingen die er op organisatorisch gebied economische en juridische banden mee hebben;
- 3° moederonderneming: een onderneming die zeggenschap heeft over een of meer dochterondernemingen.

§2. Voor de toepassing van dit decreet valt een aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als hij overeenkomstig artikel I.18, 4°, van het Wetboek van economisch recht gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

§3. Een aanbieder van videoplatformdiensten die niet is gevestigd in een lidstaat van de Europese Unie, valt voor de toepassing van dit decreet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als hij een moederonderneming of een dochteronderneming heeft die gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren, of als hij deel uitmaakt van een groep en een andere onderneming van de groep gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

§4. Als de moederonderneming en de dochteronderneming of de andere onderneming van de groep, vermeld in paragraaf 3, gevestigd zijn in

verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als de moederonderneming gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Als de moederonderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd is in een lidstaat van de Europese Unie en de dochteronderneming en de andere onderneming van de groep, vermeld in paragraaf 3, zijn gevestigd in verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als de dochteronderneming gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

Als de moederonderneming en de dochteronderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd zijn in een lidstaat van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als een andere onderneming van de groep, vermeld in paragraaf 3, gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

§5. Als de moederonderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd is in een lidstaat van de Europese Unie en als verschillende dochterondernemingen als vermeld in paragraaf 3, gevestigd zijn in verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als een dochteronderneming voor het eerst met haar activiteiten begon in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren, en de aanbieder van videoplatformdiensten een duurzame en reële band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap heeft.

Als de moederonderneming en de dochteronderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd zijn in een lidstaat van de Europese Unie en als verschillende andere ondernemingen van de groep als vermeld in paragraaf 3, gevestigd zijn in verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als een andere onderneming van de groep voor het eerst met haar activiteiten begon in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren, en de aanbieder van videoplatformdiensten een duurzame en reële band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap heeft.

§6. Artikel XII.3, XII.4, XII.6, XII.17, XII.18, XII.19 en XII.20 van het Wetboek van economisch recht zijn van toepassing op aanbieders van videoplatformdiensten die vallen onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

§7. De Vlaamse Regulator voor de Media maakt en handhaaft een actuele lijst met de aanbieders van videoplatformdiensten ten aanzien van wie hij bevoegd is.

De lijst vermeldt voor elke aanbieder van videoplatformdiensten de criteria, vermeld in paragraaf 2 tot en met 5, waarop de bevoegdheid van de Vlaamse Regulator voor de Media is gebaseerd. De Vlaamse Regulator voor de Media bezorgt die lijst, met inbegrip van actualiseringen, aan de Europese Commissie.

§8. Als tussen de Vlaamse Regulator voor de Media en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie geen overeenstemming wordt bereikt over wie bevoegd is voor een aanbieder van videoplatformdiensten, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media de Europese Commissie daarvan onmiddellijk op de hoogte.”.

Art. 37. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/4 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/4. §1. Onverminderd de toepassing van artikel XII.17, XII.18, XII.19 en XII.20 van het Wetboek van economisch recht nemen aanbieders van videoplatformdiensten de nodige passende maatregelen om:

- 1° minderjarigen te beschermen tegen programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die hun lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten als vermeld in artikel 42 van dit decreet;
- 2° het algemene publiek te beschermen tegen programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen of lid van een groep op grond van:
 - a) geslacht;
 - b) ras;
 - c) kleur;
 - d) etnische of sociale afkomst;
 - e) genetische kenmerken;
 - f) taal;
 - g) godsdienst of overtuiging;
 - h) politieke of andere denkbeelden;
 - i) het behoren tot een nationale minderheid;
 - j) vermogen;
 - k) geboorte;
 - l) een handicap;
 - m) leeftijd;
 - n) seksuele geaardheid;
- 3° het algemene publiek te beschermen tegen programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie met inhoud waarvan de verspreiding een activiteit inhoudt die een misdrijf is, met name:
 - a) het publiekelijk aanzetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf als vermeld in artikel 137 en 140bis van het Strafwetboek;
 - b) strafbare feiten met betrekking tot kinderpornografie als vermeld in artikel 383bis van het Strafwetboek;
 - c) strafbare feiten op het gebied van racisme en vreemdelingenhaat als vermeld in artikel 20 en 21 van de wet van 30 juli 1981 tot

bestrafing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

§2. De volgende maatregelen zijn passende maatregelen als vermeld in paragraaf 1:

- 1° de voorschriften, vermeld in paragraaf 1, in de voorwaarden van de videoplatformdiensten opnemen en die voorschriften toepassen;
- 2° programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie waarin pornografische beelden of beelden van nodeloos geweld voorkomen versleuteld aanbieden of die onderwerpen aan een doeltreffend ouderlijk toezicht;
- 3° transparante en gebruiksvriendelijke mechanismen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van videoplatformdiensten programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die op de videoplatformdienst worden aangeboden bij de aanbieder van die videoplatformdienst kunnen rapporteren of markeren;
- 4° systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de aanbieder van een videoplatformdienst de gebruikers van die videoplatformdienst kan uitleggen welk gevolg er is gegeven aan de rapporteringen en markeringen, vermeld in punt 3°;
- 5° systemen voor leeftijdscontrole van gebruikers van videoplatformdiensten met betrekking tot programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten tot stand brengen en gebruiken;
- 6° gemakkelijk te bedienen systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van videoplatformdiensten een beoordeling kunnen geven van de programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die aangeboden worden op de videoplatformdiensten;
- 7° systemen voor ouderlijk toezicht ter beschikking stellen die door de eindgebruiker van de videoplatformdienst worden beheerd voor programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten;
- 8° transparante, gemakkelijk te gebruiken en doeltreffende procedures tot stand brengen en gebruiken om klachten van de gebruikers van de videoplatformdiensten bij de aanbieder van videoplatformdiensten over de uitvoering van de maatregelen, vermeld in punt 3° tot en met 7, te behandelen en af te handelen;
- 9° doeltreffende maatregelen en instrumenten op het gebied van mediawijsheid voorzien en de bekendheid van gebruikers met die maatregelen en instrumenten vergroten.

Persoonsgegevens van minderjarigen die aanbieders van videoplatformdiensten verzamelen ter uitvoering van het eerste lid, 5° en 7° worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden, zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame.

§3. Als de aanbieders van videoplatformdiensten de passende maatregelen, vermeld in paragraaf 2, nemen, houden ze rekening met al de volgende elementen:

- 1° de aard van de inhoud in kwestie;
- 2° de schade die de inhoud kan berokkenen;
- 3° de kenmerken van de te beschermen categorie personen;
- 4° de rechten die in het geding zijn en de gerechtvaardigde belangen, en het algemeen belang.

De passende maatregelen, vermeld in paragraaf 2, zijn uitvoerbaar en proportioneel en houden rekening met de omvang van de videoplatformdienst en de aard van de verleende dienst, en leiden niet tot eventuele controlemaatregelen vooraf of filtering bij het uploaden van inhoud die niet voldoen aan de bepalingen, vermeld in artikel XII.20, §1, van het Wetboek van economisch recht.

§4. De Vlaamse Regering bepaalt hierover nadere regels.”.

Art. 38. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/5 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/5. Aanbieders van videoplatformdiensten zijn vrij in het op enige wijze in de handel brengen, verkopen of organiseren van commerciële communicatie, met uitzondering van de beperkingen en verplichtingen, vermeld in dit decreet.

Voor de commerciële communicatie die de aanbieders van videoplatformdiensten in de handel brengen, verkopen of organiseren leven ze de voorschriften na, vermeld in artikel 52 tot en met 55, artikel 62, artikel 65 tot en met 69, artikel 71 tot en met 77 en artikel 90 tot en met 97.”.

Art. 39. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/6 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/6. §1. De aanbieders van videoplatformdiensten nemen voor de commerciële communicatie die ze niet in de handel brengen, verkopen of organiseren de volgende passende maatregelen om te voldoen aan de voorschriften, vermeld in artikel 52 tot en met 55, artikel 62, artikel 65 tot en met 69, artikel 71 tot en met 77 en artikel 90 tot en met 101:

- 1° de voorschriften, vermeld in artikel 52 tot en met 55, artikel 62, artikel 65 tot en met 69, artikel 71 tot en met 77 en artikel 90 tot en met 101, in de voorwaarden van de videoplatformdiensten opnemen en die voorschriften toepassen;
- 2° een functie ter beschikking stellen waarmee gebruikers die door gebruikers gegenereerde inhoud uploaden, kunnen verklaren dat die inhoud commerciële communicatie bevat, op voorwaarde dat ze dat weten of redelijkerwijs zouden kunnen weten;
- 3° transparante en gebruiksvriendelijke mechanismen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van een videoplatformdienst

- commerciële communicatie die op de videoplatformdienst wordt aangeboden bij die aanbieder kunnen rapporteren of markeren;
- 4° systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de aanbieder van een videoplatformdienst de gebruikers van die videoplatformdienst kan uitleggen welk gevolg er is gegeven aan de rapporteringen en markeringen, vermeld in punt 3°;
- 5° systemen voor leeftijdscontrole van gebruikers van videoplatformdiensten voor commerciële communicatie die op de videoplatformdienst wordt aangeboden en die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten tot stand brengen en gebruiken;
- 6° gemakkelijk te bedienen systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van videoplatformdiensten een beoordeling kunnen geven van de op videoplatformdiensten aangeboden commerciële communicatie;
- 7° systemen voor ouderlijk toezicht ter beschikking stellen die door de eindgebruiker van de videoplatformdienst worden beheerd voor programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten;
- 8° transparante, gemakkelijk te gebruiken en doeltreffende procedures tot stand brengen en gebruiken om klachten van de gebruikers van de videoplatformdiensten bij de aanbieder van videoplatformdiensten over de uitvoering van de maatregelen, vermeld in punt 3° tot en met 7°, te behandelen en af te handelen;
- 9° doeltreffende maatregelen en instrumenten voorzien op het gebied van mediawijsheid en de bekendheid van gebruikers met die maatregelen en instrumenten vergroten.

Persoonsgegevens van minderjarigen die aanbieders van videoplatformdiensten verzamelen ter uitvoering van het eerste lid, 5° en 7°, worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden.

§2. Als de aanbieders van videoplatformdiensten de passende maatregelen, vermeld in paragraaf 1, namen, houden ze rekening met al de volgende elementen:

- 1° de aard van de inhoud in kwestie;
- 2° de schade die de inhoud kan berokkenen;
- 3° de kenmerken van de te beschermen categorie personen;
- 4° de rechten die in het geding zijn en de gerechtvaardigde belangen, en met het algemeen belang.

De passende maatregelen, vermeld in paragraaf 1, zijn uitvoerbaar en proportioneel en houden rekening met de omvang van de videoplatformdienst en de aard van de verleende dienst, en leiden niet tot eventuele controlemaatregelen vooraf of filtering bij het uploaden van inhoud die niet voldoen aan de bepalingen, vermeld in artikel XII.20, §1, van het Wetboek van economisch recht.

§3. De Vlaamse Regering bepaalt hierover nadere regels.”.

Art. 40. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/7 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/7. De aanbieders van videoplatformdiensten informeren de gebruikers duidelijk als programma’s en door gebruikers gegenereerde inhoud commerciële communicatie bevatten als ze daarvan op de hoogte zijn.”.

Art. 41. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/8 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/8. De Vlaamse Regulator voor de Media ziet erop toe dat de aanbieders van videoplatformdiensten die onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen, passende maatregelen nemen conform artikelen 176/4 tot en met 176/7 en dat ze die maatregelen toepassen.

Als de Vlaamse Regulator voor de Media klachten of opmerkingen ontvangt over aanbieders van videoplatformdiensten die niet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen, bezorgt de Vlaamse Regulator voor de Media die klachten of opmerkingen aan de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de bevoegde lidstaat.”.

Art. 42. In artikel 180 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 juli 2013, worden de paragrafen 1 en 2 vervangen door wat volgt:

“§1. Dienstenverdelers geven de lineaire televisieomroepprogramma’s die deel uitmaken van hun aanbod van televisiediensten in de Vlaamse Gemeenschap, onverkort, ongewijzigd en in hun geheel, door op het ogenblik dat ze worden uitgezonden. Dat geldt ook voor de bijbehorende diensten, vermeld in artikel 185, §1, tweede lid, laatste zin.

Dienstenverdelers stellen de niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma’s, die deel uitmaken van hun aanbod van televisiediensten in de Vlaamse Gemeenschap, onverkort, ongewijzigd en in hun geheel, ter beschikking. Dat geldt ook voor de bijbehorende diensten, vermeld in artikel 185, §1, tweede lid, laatste zin.

§2. Elke functionaliteit die een dienstenverdelers aan de eindgebruikers aanbiedt en die het mogelijk maakt om de in het eerste lid van paragraaf 1 bedoelde lineaire televisieomroepprogramma’s op een uitgestelde, verkorte of gewijzigde wijze te bekijken, is onderworpen aan de voorafgaande toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie. De voorafgaande toestemming is vereist van iedere televisieomroeporganisatie die onder het toepassingsgebied van artikel 154, eerste en tweede lid, valt.

Elke functionaliteit die een dienstenverdelers aan de eindgebruikers aanbiedt en die het mogelijk maakt om de in het tweede lid van paragraaf 1 bedoelde niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma’s, op een verkorte of gewijzigde manier te bekijken, is onderworpen aan de voorafgaande toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie. De voorafgaande

toestemming is vereist van iedere televisieomroeporganisatie die onder het toepassingsgebied van artikel 157, paragraaf 1 en 2, valt.

De betrokken televisieomroeporganisatie en dienstenverdelers onderhandelen te goeder trouw en dienen hun toestemmingswijze op een redelijke en proportionele wijze uit te oefenen. Wanneer een akkoord hierover leidt tot financiële vergoedingen van de dienstenverdelers aan de televisieomroeporganisaties, dan dienen die te worden aangewend voor Nederlandstalige Europese producties, overeenkomstig artikel 154 en artikel 157.

De Vlaamse Regering kan nadere regels opleggen met het oog op de controle en/of de handhaving van deze regel.”.

Art. 43. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 183/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 183/1. Dienstenverdelers zoals bepaald in artikel 177, eerste lid van dit decreet mogen geen persoonsgegevens van minderjarigen verwerken die ze verzamelen in uitvoering van instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen die zij treffen om ervoor te zorgen dat minderjarigen programma’s die hun lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling zouden kunnen aantasten normaliter niet te horen of te zien krijgen.”.

Art. 44. In artikel 187 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 13 juli 2012, 21 februari 2014, 23 december 2016 en 29 juni 2018, wordt de inleidende zin vervangen door wat volgt:

“De dienstenverdelers die geen dienstverleners zijn als vermeld in artikel 185, §1, eerste lid, mogen de volgende omroepprogramma’s doorgeven:”.

Art. 45. Aan artikel 216, §4, van hetzelfde decreet wordt tussen lid 2 en lid 3 een nieuw lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“ Het in het tweede lid van dit artikel bedoelde besluit wordt naar behoren gemotiveerd, wordt vooraf ter kennis gebracht en is beschikbaar voor het publiek”.

Art. 46. In artikel 218 van hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 22 maart 2019, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan paragraaf 2, eerste lid, worden een punt 17° tot en met 23° toegevoegd, die luiden als volgt:

“17° het maken en handhaven van de lijst, vermeld in artikel 150/1, §4/2;
18° de Europese Commissie inlichten als vermeld in artikel 150/1, §4/3;
19° het openbaar maken van de verslagen, vermeld in artikel 151, §4;
20° het contactpunt onderhouden als vermeld in artikel 151, §7;
21° het informeren van de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de andere lidstaat van de Europese Unie over de kennisgeving, vermeld in artikel 161, tweede lid, en in artikel 175, tweede lid;

22° het informeren van de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere staat over de klachten of de opmerkingen, vermeld in artikel 176/8;

23° het informeren van de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de andere lidstaat van de Europese Unie, vermeld in artikel 220/1.”;

2° in paragraaf 3, eerste lid, 1°, 2° en 3°, wordt de zinsnede “42, 44, 45, 72, 5°, 176, 1°, en 180, § 6” vervangen door de zinsnede “40/1, 42, 72, 5°, 176/4, §1, 1° en artikel 176/4, §1, 2°”.

Art. 47. In artikel 220, §2, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 13 juli 2012, wordt de zinsnede “42, 44, 45, 72, 5°, en artikel 176, 1°” vervangen door de zinsnede “40/1, 42, 72, 5°, 176/4, §1, 1° en artikel 176/4, §1, 2°”.

Art. 48. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 220/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 220/1. Als een lidstaat van de Europese Unie een verzoek heeft over de activiteiten van een televisieomroeporganisatie die valt onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap maar een televisiedienst aanbiedt die gericht is op die lidstaat van de Europese Unie, verstrekt de Vlaamse Regulator voor de Media de regulerende instantie of het regulerende orgaan van de bevoegde lidstaat alle informatie die nuttig kan zijn om het verzoek te behandelen. De Vlaamse Regulator voor de Media doet al het mogelijke om het verzoek binnen twee maanden te behandelen.”.

Art. 49. Artikel 221 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 221. §1. Als de Vlaamse Regulator voor de Media van oordeel is dat een televisieomroeporganisatie die onder de bevoegdheid valt van een lidstaat van de Europese Unie een televisiedienst aanbiedt die volledig of hoofdzakelijk gericht is op de Vlaamse Gemeenschap, kan hij contact opnemen met de bevoegde lidstaat van de Europese Unie om een wederzijds aanvaardbare oplossing voor problemen mogelijk te maken.

De Vlaamse Regulator voor de Media mag het Contactcomité vragen om de zaak te onderzoeken.

§2. De Vlaamse Regulator voor de Media kan passende maatregelen nemen tegen de televisieomroeporganisatie, vermeld in paragraaf 1, als aan al de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° hij is van oordeel dat het resultaat van de toepassing van paragraaf 1 niet bevredigend is;
- 2° hij toont redelijkerwijs aan dat de televisieomroeporganisatie, vermeld in paragraaf 1, zich in een lidstaat van de Europese Unie heeft gevestigd en daardoor de strengere voorschriften omzeilt op de gebieden die door de richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van

audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) worden gecoördineerd en die op de televisieomroeporganisatie van toepassing zouden zijn als ze in de Vlaamse Gemeenschap zou zijn gevestigd, zonder dat moet worden bewezen dat de televisieomroeporganisatie, vermeld in paragraaf 1, die strengere voorschriften beoogt te omzeilen.

De passende maatregelen, vermeld in het eerste lid, voldoen aan de volgende voorwaarden:

- 1° ze zijn objectief noodzakelijk;
- 2° ze worden op niet-discriminerende wijze genomen;
- 3° ze zijn geschikt om de beoogde doelstellingen te verwezenlijken;
- 4° ze beperken zich tot wat noodzakelijk is om de beoogde doelstellingen te verwezenlijken.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan daartoe sancties opleggen als vermeld in titel IV, en de dienstenverdelers of de netwerkkoperatoren verplichten de doorgifte van de televisiedienst te schorsen.

§3. De Vlaamse Regulator voor de Media neemt de passende maatregelen, vermeld in paragraaf 2, als aan al de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° hij heeft de Europese Commissie en de lidstaat van de Europese Unie waar de televisieomroeporganisatie gevestigd is, op de hoogte gebracht van zijn voornemen om dergelijke maatregelen te nemen, met opgave van de redenen waarop hij zijn beoordeling heeft gebaseerd;
- 2° hij heeft de rechten van verdediging van de betrokken televisieomroeporganisatie geëerbiedigd en heeft die televisieomroeporganisatie de mogelijkheid gegeven haar standpunt kenbaar te maken over de vermeende omzeiling en de maatregelen die hij wil nemen;
- 3° de Europese Commissie heeft besloten dat de maatregelen verenigbaar zijn met het Unierecht en in het bijzonder dat de beoordeling van de Vlaamse Regulator voor de Media gegrond is.”.

Art. 50. Artikel 222 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 222. De Vlaamse Regulator voor de Media verzoekt de televisieomroeporganisatie waarvan de televisiediensten volledig of hoofdzakelijk op het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie zijn gericht, de regels van algemeen belang na te leven als hij daartoe een gemotiveerd verzoek krijgt van die lidstaat van de Europese Unie over vastgestelde problemen met die televisiediensten.

De Vlaamse Regulator voor de Media informeert de verzoekende lidstaat van de Europese Unie regelmatig over de stappen die zijn ondernomen om de problemen, vermeld in het eerste lid, aan te pakken. Binnen twee maanden na de dag waarop de Vlaamse Regulator voor de Media het gemotiveerde verzoek, vermeld in het eerste lid, heeft ontvangen, licht de Vlaamse Regulator voor de Media de verzoekende lidstaat en de Europese Commissie in over de verkregen resultaten en licht hij in voorkomend geval toe waarom geen oplossing kon worden gevonden.

De Vlaamse Regulator voor de Media mag het Contactcomité vragen om de zaak te onderzoeken.”.

Art. 51. In artikel 226 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 7 december 2018, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid, 3°, wordt tussen het woord “de” en het woord “begroting” het woord “jaarlijkse” ingevoegd;

2° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De jaarlijkse begroting, vermeld in het tweede lid, wordt openbaar gemaakt.”.

Art. 52. Aan artikel 227/1 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 29 juni 2018, wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regulator voor de Media neemt deel aan de werking van de Europese Groep van regelgevende instanties voor audiovisuele mediadiensten ERGA, vermeld in artikel 30ter van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten).”.

Art. 53. In artikel 228, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de zinsnede “de omroeporganisatie, dienstenverdelers in kwestie of het netwerk in kwestie” wordt vervangen door de woorden “elke natuurlijke persoon of rechtspersoon waarop dit decreet van toepassing is”;

2° in punt 7° wordt de zinsnede “overeenkomstig artikel 176” vervangen door de zinsnede “, vermeld in artikel 40/1”.

Art. 55. In artikel 229 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 13 juli 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “een omroep van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media” vervangen door de woorden “elke natuurlijke persoon of rechtspersoon waarop dit decreet van toepassing is”;

2° in het eerste lid, 2°, wordt de zinsnede “artikelen 42, 44 en 72, 5°” vervangen door de zinsnede “de bepalingen, vermeld in artikel 40/1, 42 en 72, 5°,”;

3° in punt 3° en punt 4° wordt de zinsnede “artikel 42, 44, 45 en 72, 5°” vervangen door de zinsnede “de bepalingen, vermeld in artikel 40/1, 42 en 72, 5°,”;

4° in punt 5° wordt de zinsnede “overeenkomstig artikelen 44 en 176” vervangen door de zinsnede “conform artikel 40/1”;

5° in het tweede lid wordt de zinsnede “overeenkomstig de bepalingen van artikel 44” vervangen door de zinsnede “conform artikel 40/1”.

Brussel, (datum).

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Brussel, Jeugd en Media,

Benjamin DALLE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 68.221/3
van 16 december 2020

over

een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap ‘tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie’

Op 30 oktober 2020 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Brussel, Jeugd en Media verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap ‘tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie’.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 24 november 2020. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Tim CORTHAUT, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 16 december 2020.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Daarnaast bevat dit advies ook een aantal opmerkingen over andere punten. Daaruit mag echter niet worden afgeleid dat de afdeling Wetgeving binnen de haar toegemeten termijn een exhaustief onderzoek van het voorontwerp heeft kunnen verrichten.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap strekt in hoofdzaak tot de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 ‘tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie’.²

Daarnaast worden aan het decreet van 27 maart 2009 ‘betreffende radio-omroep en televisie’ (hierna: Mediadecreet) ook een aantal andere, beperkte aanpassingen doorgevoerd.

3.1. De belangrijkste wijzigingen betreffen de invoering van een apart regime voor videoplatformdiensten, voor zover die onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen (artikelen 33 tot 41 van het voorontwerp). De regels voor videoplatformdiensten zijn grotendeels analoog aan die voor andere omroepdiensten, maar aangepast aan het gegeven dat vaak ook de gebruikers van dergelijke videoplatformdiensten inhoud kunnen genereren die moet worden bewaakt. Dat gaat gepaard met aanpassingen doorheen het Mediadecreet die er ofwel op gericht zijn om bepaalde regels uniform van toepassing te maken op lineaire en niet-lineaire omroepdiensten, ofwel omgekeerd, om bepaalde regels voor videoplatformdiensten af te splitsen nu die apart worden geregeld in een nieuw deel III/1.

3.2. De artikelen 4 tot 7 van het voorontwerp voeren een nieuw kader in – dat geldt voor lineaire en niet-lineaire televisieomroepdiensten – voor het optreden tegen omroeporganisaties die programma’s uitzenden die discrimineren, aanzetten tot haat, of op een andere wijze een gevaar vormen voor de volksgezondheid, de openbare veiligheid of de ontwikkeling van minderjarigen.

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de conformiteit met hogere rechtsnormen verstaan.

² Krachtens artikel 2, lid 1, van de richtlijn moest die omzetting zijn gebeurd tegen 19 september 2020.

3.3. De artikelen 8 tot 21 van het voorontwerp versoepelen de regels inzake reclame en product placement. De regeling wordt grotendeels gebaseerd op een systeem van zelfregulering, met uitzondering van de bescherming van minderjarigen. Het verbod op tabaksreclame wordt aangevuld met een verbod van reclame voor elektronische sigaretten en hun toebehoren.

3.4. De artikelen 22 tot 24 en 28 tot 32 van het voorontwerp omschrijven nader wie gemachtigd is om radio- of televisiediensten aan te bieden, en welke ondernemingen geacht moeten worden onder de bevoegdheid van de Vlaamse Regulator voor de Media (hierna ook: VRM) te vallen.

3.5. De artikelen 25 en 26 van het voorontwerp actualiseren de regels voor de bevordering van de toegankelijkheid van televisiediensten voor personen met een handicap. Artikel 27 voegt een nieuw artikel 155/1 toe aan het Mediadecreet met betrekking tot het verhogen van de aandacht voor en de zichtbaarheid en vindbaarheid van televisiediensten van algemeen belang. Artikel 42 wijzigt artikel 180 van het Mediadecreet met betrekking tot de signaalintegriteit. Artikel 43 voegt een nieuw artikel 183/1 in het Mediadecreet in met een verbod op de verwerking voor commerciële doeleinden van persoonsgegevens van minderjarigen die de dienstenverdelers verzamelen in het kader van systemen ter bescherming van minderjarigen. Artikel 44 wijzigt de inleidende zin van artikel 187 van het Mediadecreet met het oog op een verhoogde leesbaarheid.

3.6. De artikelen 45 tot 55 van het voorontwerp strekken tot wijziging van een aantal bepalingen van het Mediadecreet met betrekking tot de Vlaamse Regulator voor de Media, gelet op de versterkte rol van de mediaregulators onder de richtlijn audiovisuele mediadiensten (hierna: AVMD-richtlijn)³ en met het oog op het afdwingen van de nieuwe en geactualiseerde regels.

BEVOEGDHEID

I. Omzetting van de regels in de AVMD-richtlijn inzake videoplatformdiensten

4. De gemeenschappen zijn overeenkomstig artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ bevoegd voor “de inhoudelijke en technische aspecten van de audiovisuele en de auditieve mediadiensten”.

³ Richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 ‘betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten)’.

Bij de Zesde Staatshervorming is de omschrijving van de omroepbevoegdheid van de gemeenschappen in die zin geherformuleerd en aldus aangepast aan de ingrijpende technologische evoluties en de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.⁴ De term ‘audiovisuele mediadienst’ is ontleend aan de AVMD-richtlijn. Het was de bedoeling om de bestaande bevoegdheidsverdeling te bevestigen, niet om ze te wijzigen.⁵

5. Het Grondwettelijk Hof heeft in arrest nr. 132/2004 van 14 juli 2004 de inhoudelijke en functionele criteria op grond waarvan ‘telecommunicatie’ (federale bevoegdheid) en ‘omroep’ (thans: mediadiensten) (gemeenschapsbevoegdheid) van elkaar te onderscheiden zijn als volgt samengevat:

“B.10.1. De radio-omroep, die de televisie omvat, kan van de andere vormen van telecommunicatie worden onderscheiden doordat een radio-omroepprogramma openbare informatie verspreidt en vanuit het oogpunt van degene die uitzendt, bestemd is voor het publiek in het algemeen of voor een deel ervan en geen vertrouwelijk karakter heeft. Diensten die geïndividualiseerde en door een vorm van vertrouwelijkheid gekenmerkte informatie leveren, vallen daarentegen niet onder de radio-omroep en behoren tot de bevoegdheid van de federale wetgever.

B.10.2. Doorslaggevend voor radio-omroep en televisie is het ter beschikking stellen van openbare informatie voor het publiek in het algemeen. In een evolutieve interpretatie van het omroepbegrip omvat dit ook het uitzenden op individueel verzoek. Omroepactiviteiten verliezen niet hun aard omdat met de evolutie van de techniek aan de kijker of luisteraar een ruimere mogelijkheid van eigen keuze wordt geboden.”⁶

De essentiële kenmerken ter aflijning van mediadiensten ten opzichte van telecommunicatie zijn volgens het Grondwettelijk Hof derhalve het criterium van de bestemming (voor het publiek in het algemeen) en het karakter van de informatie (openbare informatie).

6. Bij richtlijn (EU) 2018/1808 is de AVMD-richtlijn uitgebreid met regels voor de videoplatformdiensten. Die diensten zijn te onderscheiden van de audiovisuele mediadiensten op grond van het gegeven of de aanbieder al of niet de redactionele verantwoordelijkheid draagt voor de aangeboden programma’s of video’s.

⁴ Zie o.m.: Y. PEETERS, “De bevoegdheidsverdeling inzake omroep, telecommunicatie en filmkeuring: kinderen niet toegelaten” in J. VELAERS e.a. (eds.), *De zesde staatshervorming: instellingen, bevoegdheden en middelen*, Antwerpen, Intersentia, 2014, 345-366; J. THEUNIS, “De bevoegdheidsoverdrachten inzake media” in A. ALEN e.a. (eds.), *Het federale België na de Zesde Staatshervorming*, Brugge, die Keure, 2014, 535-546; R. DEBILIO, R. QUEECK en D. STEVENS, “La répartition des compétences en matière de communications électroniques après la sixième réforme de l’État: statut quo ou départ vers de nouveaux rivages?”, *TRNI* 2014, 389-402.

⁵ *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 21; adv.RvS 53.932/AV van 27 augustus 2013 over een voorstel dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/3, 5.

⁶ In dezelfde zin: GwH 22 september 2004, nr. 155/2004, B.4.1 en B.4.2; GwH 13 juli 2005, nr. 128/2005, B.7.2; GwH 9 juli 2013, nr. 95/2013, B.3.3.

In artikel 1, lid 1, a), van de AVMD-richtlijn wordt ‘audiovisuele mediadienst’ omschreven als

“i) een dienst in de zin van de artikelen 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, indien het hoofddoel van de dienst of een losstaand gedeelte daarvan bestaat uit de levering van programma's voor het algemene publiek, onder de redactionele verantwoordelijkheid van een aanbieder van mediadiensten, ter informatie, vermaak of educatie door middel van elektronische communicatienetwerken in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2002/21/EG; bedoelde audiovisuele mediadiensten zijn hetzij televisie-uitzendingen als gedefinieerd onder e) van dit lid hetzij audiovisuele mediadiensten op aanvraag als gedefinieerd onder g) van dit lid;

ii) audiovisuele commerciële communicatie”.

In artikel 1, lid 1, a bis), van de AVMD-richtlijn wordt ‘videoplatformdienst’ gedefinieerd als

“een dienst in de zin van de artikelen 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, indien het hoofddoel van de dienst of een daarvan losstaand gedeelte of een essentiële functie van de dienst bestaat in het aanbieden van programma's, door gebruikers gegenereerde video's, of beide, aan het algemene publiek, waarvoor de aanbieder van het videoplatform geen redactionele verantwoordelijkheid draagt, ter informatie, vermaak of educatie via elektronische-communicatienetwerken in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2002/21/EG en waarvan de organisatie wordt bepaald door de aanbieder van het videoplatform, onder meer met automatische middelen of algoritmen, met name door weergeven, taggen en rangschikken”.

7. Het feit dat in de AVMD-richtlijn de videoplatformdiensten aan aparte regels worden onderworpen en te onderscheiden zijn van de mediadiensten,⁷ mag echter niet doen besluiten dat videoplatformdiensten daardoor internrechtelijk niet als mediadiensten in de zin van artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 te beschouwen zouden zijn. De Europeesrechtelijke kwalificatie is daarbij immers niet doorslaggevend, wel de internrechtelijke kwalificatie.

Op grond van de criteria ‘bestemming’ en ‘karakter van de informatie’ die het Grondwettelijk Hof hanteert, moet worden besloten dat videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de gemeenschappen vallen. Uit de omschrijving van ‘videoplatformdienst’ in artikel 1, lid 1, *abis*), van de AVMD-richtlijn, die in het interne recht moet worden overgenomen (zie het ontworpen artikel 2, 45°/1, van het Mediadecreet – artikel 3, 10°, van het voorontwerp), blijkt immers dat het gaat om het aanbieden van programma's of video's aan het publiek in het algemeen, zodat het niet om geïndividualiseerde en door een vorm van vertrouwelijkheid gekenmerkte informatie gaat.

8. Het besluit is derhalve dat de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is om de bepalingen van de AVMD-richtlijn inzake de videoplatformdiensten om te zetten.

⁷ Zo zijn er bijvoorbeeld andere regels om te bepalen onder de bevoegdheid van welke lidstaat elk van deze beide soorten van diensten vallen (voor de audiovisuele mediadiensten, zie artikel 2 van de AVMD-richtlijn; voor de videoplatformdiensten, zie artikel 28*bis* van de AVMD-richtlijn).

9. De federale overheid is bevoegd gebleven “met betrekking tot het regelgevend kader voor elektronische communicatie: regulering van de telecommunicatiemarkt, beheer en controle van het gebruik van het spectrum, consumentenbescherming, domeinnamen, nummering, universele dienst en respect voor de privacy”.⁸ Dat komt in het voorontwerp tot uiting in verschillende verwijzingen naar boek XII van het Wetboek van Economisch Recht over elektronische diensten. Er moet worden aangenomen dat die verwijzingen declaratief bedoeld zijn, en precies de erkenning inhouden vanwege de decreetgever dat die aspecten door de federale overheid worden geregeld. Dat blijkt ook uit het antwoord van de gemachtigde:

“- Artikel 176/3 §6 Mediadecreet stelt dat de artikelen XII.3, XII.4, XII.6, XII.17, XII.18, XII.19 en XII.20 van het Wetboek van economisch recht van toepassing zijn op aanbieders van videoplatformdiensten die vallen onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap. Dit lijkt evident, aangezien videoplatformdiensten moeten gekwalificeerd worden als diensten van de informatiemaatschappij: ‘elke dienst die gewoonlijk tegen vergoeding, langs elektronische weg op afstand en op individueel verzoek van een afnemer van de dienst verricht wordt’ (art. I.18 Wetboek van economisch recht). Bijgevolg zijn de artikelen van boek XII van toepassing op videoplatformdiensten.

- Overwegende (48) van AVMD (2018) stelt inderdaad dat AVMD (2010) de toepassing van de artikelen 12 tot en met 14 van richtlijn 2000/31/EG moet onverlet laten: Deze artikelen voorzien in een vrijstelling van aansprakelijkheid met betrekking tot illegale informatie die wordt uitgezonden of automatisch, tussentijds en tijdelijk wordt opgeslagen, of wordt opgeslagen door bepaalde aanbieders van diensten van de informatiemaatschappij. Artikel 15 richtlijn 2000/31/EG stelt dat aan dergelijke aanbieders geen algemene verplichtingen mogen worden opgelegd om toe te zien op dergelijke informatie, noch om actief te zoeken naar feiten of omstandigheden die op onwettige activiteiten duiden, wat echter niet geldt voor toezichtverplichtingen in specifieke gevallen.

- Deze bepalingen van richtlijn 2000/31/EG zijn omgezet in de artikelen XII.17, XII.18, XII.19 en XII.20, en worden expliciet van toepassing gemaakt op videoplatformdiensten.

- Gelet op de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap voor videoplatformdiensten, als onderdeel van de bevoegdheid voor audiovisuele en auditieve mediadiensten, stelt het Mediadecreet dat de betrokken artikelen van het wetboek van economisch recht van toepassing zijn op videoplatformdiensten.”

II. Aanknopingspunten voor de territoriale bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap voor videoplatformdiensten

10. Videoplatformen – zeker wanneer ze worden aangeboden via het internet – zijn bij uitstek grensoverschrijdende diensten. Bijgevolg laten ze zich ook niet gemakkelijk inpassen in de territoriale bevoegdheidsverdeling.

⁸ *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 22.

11. Artikel 28*bis* van de AVMD-richtlijn bevat de volgende regels om te bepalen welke lidstaat bevoegd is ten aanzien van een aanbieder van een videoplatform:⁹

“1. Voor de toepassing van deze richtlijn valt een aanbieder van videoplatforms die op het grondgebied van een lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 3, lid 1, van Richtlijn 2000/31/EG, onder de bevoegdheid van die lidstaat.

2. Een aanbieder van videoplatforms die niet op grond van lid 1 op het grondgebied van een lidstaat is gevestigd, wordt geacht voor de toepassing van deze richtlijn op het grondgebied van een lidstaat te zijn gevestigd indien die aanbieder van videoplatforms:

a) een moederonderneming of een dochteronderneming heeft die op het grondgebied van die lidstaat is gevestigd; of

b) deel uitmaakt van een groep en een andere onderneming van die groep op het grondgebied van die lidstaat is gevestigd.

Voor de toepassing van dit artikel wordt verstaan onder:

a) ‘moederonderneming’: een onderneming die zeggenschap heeft over een of meer dochterondernemingen;

b) ‘dochteronderneming’: een onderneming waarover een moederonderneming zeggenschap heeft, met inbegrip van elke dochteronderneming van een uiteindelijke moederonderneming;

c) ‘groep’: een moederonderneming, al haar dochterondernemingen en alle andere ondernemingen die er op organisatorisch gebied economische en juridische banden mee hebben.

3. Indien de moederonderneming, de dochteronderneming of de andere ondernemingen van de groep allemaal in verschillende lidstaten zijn gevestigd, wordt de aanbieder van videoplatforms voor de toepassing van lid 2 geacht te zijn gevestigd in de lidstaat waarin de moederonderneming van de aanbieder is gevestigd of, bij gebreke van een dergelijke vestiging, in de lidstaat waarin de dochteronderneming is gevestigd of, bij gebreke van een dergelijke vestiging, in de lidstaat waarin de andere onderneming van de groep is gevestigd.

⁹ Vgl. met artikel 2, lid 3, van de AVMD-richtlijn. Volgens die bepaling wordt een aanbieder van mediadiensten geacht in een lidstaat gevestigd te zijn in de volgende gevallen:

“a) de aanbieder van mediadiensten heeft zijn hoofdkantoor in die lidstaat en de redactionele beslissingen betreffende de audiovisuele mediadienst worden in die lidstaat genomen;

b) indien een aanbieder van mediadiensten zijn hoofdkantoor in een lidstaat heeft, maar de redactionele beslissingen betreffende de audiovisuele mediadienst in een andere lidstaat worden genomen, wordt die aanbieder van mediadiensten geacht gevestigd te zijn in de lidstaat waar een aanzienlijk deel van het bij de programmagerelateerde activiteit van de audiovisuele mediadienst betrokken personeel werkzaam is. Indien in elk van die lidstaten een aanzienlijk deel van het bij de programmagerelateerde activiteiten van de audiovisuele mediadienst betrokken personeel werkzaam is, wordt de aanbieder van de mediadienst geacht gevestigd te zijn in de lidstaat waar hij zijn hoofdkantoor heeft. Indien in geen van die lidstaten een aanzienlijk deel van het bij de programmagerelateerde activiteiten van de audiovisuele mediadienst betrokken personeel werkzaam is, wordt de aanbieder van mediadiensten geacht gevestigd te zijn in de lidstaat waar hij het eerst met zijn activiteiten is begonnen overeenkomstig het recht van die lidstaat, mits hij een duurzame en reële band met de economie van die lidstaat onderhoudt;

c) indien een aanbieder van mediadiensten zijn hoofdkantoor in een lidstaat heeft, terwijl beslissingen betreffende de audiovisuele mediadienst in een derde land worden genomen, of andersom, wordt hij geacht gevestigd te zijn in de betrokken lidstaat, mits een aanzienlijk deel van het bij de activiteiten van de audiovisuele mediadienst betrokken personeel in die lidstaat werkzaam is.”

4. Indien er meerdere dochterondernemingen zijn die allemaal in verschillende lidstaten zijn gevestigd, wordt de aanbieder van videoplatforms voor de toepassing van lid 3 geacht te zijn gevestigd in de lidstaat waarin een van de dochterondernemingen voor het eerst met haar activiteiten is begonnen, mits die aanbieder een duurzame en reële band met de economie van die lidstaat onderhoudt.

Indien meerdere andere ondernemingen deel uitmaken van de groep en deze allemaal in verschillende lidstaten zijn gevestigd, wordt de aanbieder van videoplatforms geacht te zijn gevestigd in de lidstaat waarin een van deze ondernemingen voor het eerst met haar activiteiten is begonnen, mits die aanbieder een duurzame en reële band met de economie van die lidstaat onderhoudt.

5. Voor de toepassing van deze richtlijn zijn artikel 3 en de artikelen 12 tot en met 15 van Richtlijn 2000/31/EG van toepassing op aanbieders van videoplatforms die worden geacht in een lidstaat te zijn gevestigd overeenkomstig lid 2 van dit artikel.

6. De lidstaten maken en handhaven een actuele lijst met de aanbieders van videoplatforms die op hun grondgebied zijn gevestigd of worden geacht te zijn gevestigd, en vermelden op welke van de in de leden 1 tot en met 4 bedoelde criteria hun bevoegdheid is gebaseerd. De lidstaten verstrekken die lijst, met inbegrip van actualiseringen ervan, aan de Commissie.

De Commissie zorgt ervoor dat die lijsten beschikbaar zijn in een centrale gegevensbank. In het geval van tegenstrijdigheden tussen de lijsten neemt de Commissie contact op met de betrokken lidstaten om een oplossing te vinden. De Commissie waarborgt dat de nationale regulerende instanties of organen toegang hebben tot die gegevensbank. De Commissie maakt informatie in de gegevensbank openbaar.

7. Wanneer de betrokken lidstaten bij de toepassing van dit artikel geen overeenstemming bereiken over welke lidstaat bevoegd is, lichten zij de Commissie onverwijld in over deze kwestie. De Commissie kan ERGA^[10] verzoeken een advies over de kwestie te verstrekken overeenkomstig artikel 30 ter, lid 3, onder d). ERGA verstrekt een dergelijk advies binnen 15 werkdagen na de indiening van het verzoek door de Commissie. De Commissie houdt het contactcomité naar behoren geïnformeerd.”

12. In dezelfde zin bevat het om advies voorgelegde voorontwerp regels om te bepalen of een aanbieder van een videoplatformdienst onder de territoriale bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt (ontworpen artikel 176/3 van het Mediadecreet – artikel 36 van het voorontwerp). Die regels luiden:

“§ 1. In dit artikel wordt verstaan onder:

1° dochteronderneming: een onderneming waarover een moederonderneming zeggenschap heeft, met inbegrip van elke dochteronderneming van een uiteindelijke moederonderneming;

2° groep: een moederonderneming, al haar dochterondernemingen en alle andere ondernemingen die er op organisatorisch gebied economische en juridische banden mee hebben;

3° moederonderneming : een onderneming die zeggenschap heeft over een of meer dochterondernemingen.

¹⁰ ERGA staat voor Europese groep van regulerende instanties voor audiovisuele mediadiensten (zie artikel 30ter, lid 1, van de AVMD-richtlijn).

§ 2. Voor de toepassing van dit decreet valt een aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als hij overeenkomstig artikel I.18, 4°, van het Wetboek van economisch recht gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

§ 3. Een aanbieder van videoplatformdiensten die niet is gevestigd in een lidstaat van de Europese Unie, valt voor de toepassing van dit decreet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als hij een moederonderneming of een dochteronderneming heeft die gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren, of als hij deel uitmaakt van een groep en een andere onderneming van de groep gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

§ 4. Als de moederonderneming en de dochteronderneming of de andere onderneming van de groep, vermeld in paragraaf 3, gevestigd zijn in verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als de moederonderneming gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Als de moederonderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd is in een lidstaat van de Europese Unie en de dochteronderneming en de andere onderneming van de groep, vermeld in paragraaf 3, zijn gevestigd in verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als de dochteronderneming gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

Als de moederonderneming en de dochteronderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd zijn in een lidstaat van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als een andere onderneming van de groep, vermeld in paragraaf 3, gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

§ 5. Als de moederonderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd is in een lidstaat van de Europese Unie en als verschillende dochterondernemingen als vermeld in paragraaf 3, gevestigd zijn in verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als een dochteronderneming voor het eerst met haar activiteiten begon in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren, en de aanbieder van videoplatformdiensten een duurzame en reële band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap heeft.

Als de moederonderneming en de dochteronderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd zijn in een lidstaat van de Europese Unie en als verschillende andere ondernemingen van de groep als vermeld in paragraaf 3, gevestigd zijn in verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als een andere onderneming van de groep voor het eerst met haar activiteiten begon in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren, en de aanbieder van videoplatformdiensten een duurzame en reële band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap heeft.

§ 6. Artikel XII.3, XII.4, XII.6, XII.17, XII.18, XII.19 en XII.20 van het Wetboek van economisch recht zijn van toepassing op aanbieders van videoplatformdiensten die vallen onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

§ 7. De Vlaamse Regulator voor de Media maakt en handhaaft een actuele lijst met de aanbieders van videoplatformdiensten ten aanzien van wie hij bevoegd is. De lijst vermeldt voor elke aanbieder van videoplatformdiensten de criteria, vermeld in paragraaf 2 tot en met 5, waarop de bevoegdheid van de Vlaamse Regulator voor de Media is gebaseerd. De Vlaamse Regulator voor de Media bezorgt die lijst, met inbegrip van actualiseringen, aan de Europese Commissie.

§ 8. Als tussen de Vlaamse Regulator voor de Media en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie geen overeenstemming wordt bereikt over wie bevoegd is voor een aanbieder van Videoplatformdiensten, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media de Europese Commissie daarvan onmiddellijk op de hoogte.”

13. Gelet op het ontworpen artikel 176/3, § 2, van het Mediadecreet zullen de meest courante aanbieders van videoplatformdiensten niet onder de jurisdictie van de Vlaamse Gemeenschap vallen. De gemachtigde bevestigde dit:

“- Inderdaad, om onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap te vallen, dient een aanbieder gevestigd te zijn in het Nederlands taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad en moeten de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren. Dit bevoegdheidscriterium is een omzetting van artikel 28bis AVMD.

- De meest courante platformen worden inderdaad gereguleerd in de lidstaten waar zij gevestigd zijn, onder meer Ierland.”

Er kunnen niettemin gevallen zijn waarbij de VRM zich bevoegd kan achten wegens de aanwezigheid van een moeder- of dochteronderneming. De gemachtigde gaf daarover de volgende toelichting:

“- Het betreft hier wellicht artikel 176/3 §§ 3 en 4 Mediadecreet. Inderdaad, de bepaling uit artikel 28bis AVMD(2010) dient als dusdanig begrepen te worden. Overwegende (44) van de richtlijn AVMD(2018) geeft hierbij meer toelichting:

De aanbieders van videoplatforms op wie Richtlijn 2010/13/EU betrekking heeft, leveren diensten van de informatiemaatschappij in de zin van Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad (1). Indien deze aanbieders in een lidstaat zijn gevestigd, moeten zij derhalve de bepalingen betreffende de interne markt van die richtlijn naleven. Het is passend ervoor te zorgen dat dezelfde voorschriften ook van toepassing zijn op aanbieders van videoplatforms die niet in een lidstaat zijn gevestigd, teneinde de doeltreffendheid van de in Richtlijn 2010/13/EU vastgestelde maatregelen ter bescherming van minderjarigen en het algemene publiek te waarborgen en zoveel mogelijk te zorgen voor een gelijk speelveld, voor zover dergelijke aanbieders een moederbedrijf of een dochteronderneming met vestiging in een lidstaat hebben of wanneer dergelijke aanbieders deel uitmaken van een groep en een andere onderneming van die groep in een lidstaat is gevestigd. (...)

- Bedoeling is ervoor te zorgen dat een onderneming zich niet aan de toepassing van richtlijn AVMD(2010) kan onttrekken door een groepsstructuur te creëren met verschillende lagen ondernemingen die binnen of buiten de Unie zijn gevestigd.”

Indien de moederonderneming en de dochterondernemingen allemaal buiten de Europese Unie zijn gevestigd voorziet het ontworpen artikel 176/3, § 5, van het Mediadecreet toch in een mogelijkheid om jurisdictie uit te oefenen over videoplatformen die een “duurzame en reële band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap” hebben. Aan de gemachtigde is gevraagd om te verduidelijken hoe die voorwaarde moet worden begrepen. Die duurzaamheidsvereiste lijkt nieuwkomers uit te sluiten, maar het is onduidelijk of dat de bedoeling is. Bovendien rijst de vraag of het ontbreken van een vestiging in Vlaanderen er niet toe kan leiden dat de aanbieder door meerdere Belgische overheden geacht wordt tot hun bevoegdheid te behoren. De gemachtigde verstrekke daarover volgende uitgebreide toelichting:

“- Artikel 176/3 Mediadecreet is de omzetting van artikel 28bis van AVMD(2010), ingevoegd door artikel 1, lid 23, van AVMD(2018). De richtlijn AVMD(2010) is erop gericht dat slechts één enkele lidstaat de rechtsbevoegdheid heeft over een aanbieder van audiovisuele mediadiensten of over een aanbieder van een videoplatformdienst. Dit laat toe om het ‘land-van-oorsprongbeginsel’ toe te passen: het toezicht door de lidstaat van uitzending op de naleving van het nationale recht, zoals dit door de richtlijn is gecoördineerd, is voldoende om het vrije verkeer van uitzendingen te waarborgen, zonder tweede controle op dezelfde gronden in elke lidstaat van ontvangst.

- Het identificeren van de lidstaat die voor de betrokken videoplatformdienst bevoegd is, gebeurt aan de hand van een uitputtende procedure die gebruik maakt van een reeks praktische criteria (art. 28bis AVMD(2010)). Voor de vaststelling van de bevoegdheid dient een beoordeling van feitelijke situaties aan de hand van deze criteria te worden uitgevoerd. De ‘duurzame en reële band met de economie van de lidstaat’ is één van die criteria. Dit betekent dat de betrokken onderneming in de praktijk op basis van zijn activiteiten voor onbepaalde tijd daadwerkelijk betrokken is bij de economie van de Vlaamse Gemeenschap.

- Hetzelfde criterium wordt gebruikt voor het bepalen van de bevoegdheid van audiovisuele mediadiensten in de zin van AVMD(2010), en is opgenomen in artikel 150/1, §2, 5° van het Mediadecreet.

- Door toepassing van de criteria uit artikel 28bis AVMD(2010) is in principe één en slechts één lidstaat bevoegd voor een bepaald videoplatformdienst. Zelfs bij het ontbreken van een vestiging in Vlaanderen is de kans klein dat meerdere Belgische autoriteiten zich bevoegd achten voor eenzelfde aanbieder van een videoplatformdienst. Dat blijkt uit de toepassing van de criteria:

1. Ofwel is de aanbieder gevestigd in de Vlaamse, Franse of Duitstalige Gemeenschap => dan is de betrokken gemeenschap bevoegd;

2. Ofwel is de aanbieder buiten de EU gevestigd, maar heeft hij een moeder- of dochteronderneming, of een andere onderneming van dezelfde groep in de Vlaamse, Franse of Duitstalige Gemeenschap: => dan is de betrokken gemeenschap bevoegd;

3. Als de moeder-, dochter- of andere onderneming van dezelfde groep als de aanbieder in verschillende lidstaten zijn gevestigd, waaronder in één van de Gemeenschappen in België, dan is de lidstaat bevoegd waar de moederonderneming gevestigd is, of bij gebrek daaraan de lidstaat waar de dochteronderneming gevestigd is, of bij gebrek daaraan de lidstaat waar de andere onderneming gevestigd is => slechts één van de gemeenschappen in België kan bevoegd zijn;

4. Als er meerdere dochterondernemingen zijn die in de gemeenschappen van België en in andere lidstaten zijn gevestigd, dan is de lidstaat bevoegd waarin één van de dochterondernemingen voor het eerst met haar activiteiten is begonnen, mits die aanbieder

een duurzame en reële band met de economie van de lidstaat onderhoudt => gesteld dat 2 dochterondernemingen gevestigd zouden zijn in de Vlaamse en Franse Gemeenschap, dan moet gekeken worden welke dochteronderneming het eerst met haar activiteiten is gestart.

5. Hetzelfde scenario geldt als er meerdere andere ondernemingen van dezelfde groep zijn gevestigd in verschillende lidstaten, waaronder de gemeenschappen van België.

- Artikel 28bis, 6° AVMD(2010) stelt dat de lidstaten een actuele lijst moeten opmaken en handhaven en aan de Commissie bezorgen met de aanbieders van videoplatforms die op hun grondgebied zijn gevestigd of worden geacht te zijn gevestigd. De lidstaten moeten in deze lijst vermelden op welke criteria hun bevoegdheid is gebaseerd. In geval van tegenstrijdigheden tussen deze lijsten, tracht de Commissie met de betrokken lidstaten om een oplossing te vinden.

- Wanneer de betrokken lidstaten geen overeenstemming bereiken over welke lidstaat bevoegd is, lichten zij de Commissie daarover in, waarna de Commissie hierover advies kan vragen aan ERGA.

- Het criterium ‘duurzame en reële band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap’ is per definitie niet bedoeld voor nieuwkomers. Het wordt in de context van artikel 28bis AVMD(2010) niet op zich toegepast, maar telkens in combinatie met het criterium van de lidstaat waar één van de dochterondernemingen of andere ondernemingen het eerst met haar activiteiten is gestart. Dus als er meerdere dochterondernemingen actief zijn in meerdere lidstaten, zal de lidstaat van de recentst gestarte dochter (de nieuwkomer) niet bevoegd zijn.”

De praktische toepassing van deze regels lijkt niet evident. Het betreft niettemin een correcte omzetting van de hiërarchie die in artikel 28bis van de AVMD-richtlijn is neergelegd.

13.1. Het gaat echter niet enkel om regels om te bepalen onder welke EU-lidstaat de aanbieder valt, maar tegelijk om regels om het bevoegdheidsrechtelijk aanknopingspunt binnen de Belgische context vast te stellen.

Dat de regels van de AVMD-richtlijn worden omgezet om te bepalen of een dienstenverdelers onder Belgische bevoegdheid valt, is de normale gang van zaken. De vraag rijst echter of deze regels, gelet op de geldende bevoegdheidsverdeling, ook dienstig kunnen zijn om de verdeling van de bevoegdheid binnen België te bepalen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de federale Staat en de gemeenschappen berust op een stelsel van exclusieve bevoegdheden, wat impliceert dat iedere rechtssituatie in beginsel slechts door één wetgever kan worden geregeld: indien een regeling tot de bevoegdheid van meerdere gemeenschappen zou kunnen behoren, dient te worden uitgemaakt waar het zwaartepunt van de geregelde rechtsverhouding ligt.¹¹

¹¹ Zie bijvoorbeeld: GwH 21 juni 2000, nr. 76/2000, B.4.1; GwH 11 december 2002, nr. 184/2002, B.7; GwH 28 juni 2006, nr. 109/2006, B.9.2.

Voor zover de gehanteerde aanknopingspunten toelaten om te bepalen bij welke gemeenschap het zwaartepunt ligt en de verschillende gemeenschappen bovendien dezelfde aanknopingspunten hanteren, zal de regeling sluitend en in overeenstemming met de bevoegdheidsverdeling zijn.

13.2.1. Het basiscriterium opgenomen in het ontworpen artikel 176/3, § 2, van het Mediadecreet doet in dit opzicht geen probleem rijzen.

13.2.2. Ook de criteria voor aanbieders van videoplatformdiensten die gevestigd zijn buiten de Europese Unie (ontworpen artikel 176/3, §§ 3 en 4, van het Mediadecreet) lijken op het eerste gezicht voldoende aanknopingspunten in te houden met het territoriale toepassingsgebied zoals bepaald door artikel 127, § 2, van de Grondwet, omdat daar uiteindelijk een band wordt gevonden met ondernemingen gevestigd in het Nederlandse taalgebied alsmede ten aanzien van ondernemingen gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Bij nader toezien rijzen evenwel toch een aantal problemen.

Indien de aanbieder van videoplatformdiensten geen moederonderneming of dochteronderneming heeft die gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad ingeval zijn activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren, valt hij onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap “als hij deel uitmaakt van een groep en een andere onderneming van de groep gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad”. In dat laatste geval (de vestiging in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad) wordt echter niet voorzien in een aanknopingspunt met de Vlaamse Gemeenschap. In het ontworpen artikel 176/3, § 3, ontbreekt aan het einde immers de toevoeging “en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren”¹². Hetzelfde geldt voor het ontworpen artikel 176/3, § 4, eerste en derde lid. Op deze punten is de ontworpen regeling derhalve in strijd met artikel 127, § 2, van de Grondwet.

Het is ook niet uitgesloten dat de aanbieder in België verschillende dochterondernemingen of andere ondernemingen heeft, die niet allemaal in het Nederlandse taalgebied of – voor zover de aanbieder wegens zijn activiteiten beschouwd kan worden uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap – in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad gevestigd zijn. Het is niet duidelijk welke gemeenschap in dat geval bevoegd geacht moet worden, zodat meerdere gemeenschappen bevoegd kunnen zijn. Dit spoort niet met het exclusiviteitsbeginsel dat als principe geldt binnen de Belgische staatsstructuur.

13.2.3. In het ontworpen artikel 176/3, § 5, worden situaties beoogd waarbij er geen moeder- of dochteronderneming is gevestigd in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Toch valt de aanbieder van videoplatformdiensten in dat geval onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap “als een [dochteronderneming/andere onderneming van de groep] voor het eerst met haar activiteiten begon in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad (...) en de aanbieder van

¹² Dat zinsdeel slaat in het ontworpen artikel 176/3, § 2, op de aanbieder van videoplatformdiensten. Ook de erop volgende ontworpen bepalingen leest de Raad van State zo dat dat zinsdeel telkens betrekking heeft op de aanbieder van videoplatformdiensten.

videoplatformdiensten een duurzame en reële band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap heeft”.

Aan de gemachtigde zijn daaromtrent een aantal vragen voorgelegd. De antwoorden luiden:

“1. Uw eerste vraag luidde: in een scenario zoals in artikel 176/3, § 5 met verbonden ondernemingen in verschillende lidstaten, maar moeder en dochter buiten de EU - wat er gebeurt als er weliswaar een eerste activiteit in een lidstaat/gemeenschap wordt opgestart, maar die vervolgens in hoofdzaak verlegd is naar een andere lidstaat/gemeenschap waarmee later een duurzame band wordt opgebouwd?

In dat verband houden wij de volgende redenering aan:

- Als een onderneming van een groep als eerste binnen de EU gestart is met activiteiten in lidstaat A, dan is lidstaat A bevoegd voor de aanbieder op voorwaarde dat de aanbieder een duurzame economische band heeft met de economie van lidstaat A

- Als deze onderneming gestart is in lidstaat A, maar later het zwaartepunt van zijn activiteiten verplaatst naar lidstaat B, dan blijft lidstaat A bevoegd voor de aanbieder op voorwaarde dat de aanbieder nog steeds een duurzame economische band heeft met de economie van lidstaat A

- Als deze onderneming gestart is in lidstaat A, maar later het zwaartepunt van zijn activiteiten verplaatst naar lidstaat B, en de aanbieder geen duurzame economische band meer heeft met de economie van lidstaat A, dan wordt de lidstaat bevoegd waar de tweede onderneming van de groep met activiteiten binnen de EU gestart is, op voorwaarde dat de aanbieder een duurzame economische band heeft met de economie van deze lidstaat

- Als een onderneming van een groep als eerste binnen de EU gestart is met activiteiten in de Vlaamse, Franse of Duitstalige Gemeenschap, dan is lidstaat België bevoegd voor de aanbieder op voorwaarde dat de aanbieder een duurzame economische band heeft met de economie van België. Vervolgens worden de bevoegdheidsverdelende regels binnen België toegepast: de Vlaamse Gemeenschap is bevoegd als de onderneming overeenkomstig artikel I.18, 4° van het Wetboek van economisch recht gevestigd is in het Nederlands taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

- Als de onderneming het zwaartepunt van zijn activiteiten verplaatst van de Vlaamse naar de Franse Gemeenschap, moeten opnieuw de interne bevoegdheidsverdelende regels binnen België worden toegepast.

Conclusie: we zullen aan de Vlaamse Regering voorstellen om de passage ‘en de aanbieder van videoplatformdiensten’ te vervangen door ‘mits de aanbieder van videoplatformdiensten’ in art. 176/3, §5, lid 1 en 2.

2. Wanneer een videoplatformdienst wordt aangeboden zonder enige verbonden onderneming in de EU zal er inderdaad nergens jurisdictie zijn in de EU m.b.t. de aanbieder van het videoplatform op basis van de Audiovisuele Mediadiensten Richtlijn.”

Het lijkt dus niet uitgesloten dat door de ontworpen regeling de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is ook als de activiteiten van de dochteronderneming van de aanbieder niet langer in hoofdzaak op de Vlaamse Gemeenschap gericht zijn. Dat kan het geval zijn als de dochteronderneming met haar activiteiten voor het eerst begonnen is in het Nederlandse taalgebied, maar naderhand de focus vooral op een andere gemeenschap heeft gericht, zonder

evenwel de band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap helemaal los te laten. Niettegenstaande het zwaartepunt van de geregelde rechtsverhouding in dat geval bij die andere gemeenschap zal liggen, is het volgens de ontworpen regeling de Vlaamse Gemeenschap die bevoegd zal zijn.

Ook op dit punt lijkt het voorontwerp niet te sporen met de beginselen inzake de territoriale bevoegdheidsverdeling.

III. Regels inzake commerciële communicatie over tabaksproducten, geneesmiddelen en andere producten of diensten waarvoor de federale overheid bevoegd is

14. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet bevat regels voor de commerciële communicatie inzake tabaksproducten (zie de artikelen 15, 17, 21 en 38 van het voorontwerp), geneesmiddelen en medische behandelingen (artikel 38), wapens (artikel 38), alcoholhoudende dranken (artikel 38), en suikerhoudend snoepgoed (artikel 38), alsook regels betreffende de bescherming van de consument (onder meer artikel 12, 5°).

14.1. Inzake het regelen van de commerciële communicatie over producten of diensten waarvoor de federale overheid bevoegd is en van de bescherming van de consument, heeft de Raad van State in het verleden een bevoegdheidsrechtelijk voorbehoud gemaakt. In advies 44.986/1/V bijvoorbeeld werd het volgende betoogd:

“4.3. Verscheidene voorgelegde bepalingen regelen de commerciële communicatie i.v.m. tabak, geneesmiddelen en alcohol.

Zo verbiedt artikel 62 van het ontwerp de commerciële communicatie voor sigaretten en andere tabaksproducten en verbiedt artikel 63 de commerciële communicatie voor geneesmiddelen voor menselijk gebruik en medische behandelingen voor menselijk gebruik die alleen op doktersvoorschrift verkrijgbaar zijn. Artikel 65 bepaalt op zijn beurt waaraan commerciële communicatie voor alcoholhoudende dranken moet voldoen.

Volgens een vaste rechtspraak evenwel van het Grondwettelijk Hof vallen bepalingen die de reclame of sponsoring regelingen van dergelijke producten met het doel de volksgezondheid te beschermen onder de federale bevoegdheid inzake de regelgeving van de voedingswaren. Het Hof staat in zijn rechtspraak daarbij ook steeds strikt - afwijzend - tegenover de mogelijkheid voor de decreetgever om niettemin regelgevend op te treden op grond van artikel 10 BWHI¹³. De Raad van State beschikt niet over elementen

¹³ Voetnoot 17 van het aangehaalde advies: Arresten van het Grondwettelijk Hof nr. 6/92 van 5 februari 1991, nr. 7/93 van 27 januari 1993, nr. 17/93 van 4 maart 1993, nr. 102/99 van 30 september 1999, nr. 109/2000 van 31 oktober 2000 en nr. 36/2001 van 13 maart 2001. In het arrest 36/2001 bijvoorbeeld oordeelde het Hof in de volgende bewoordingen afwijzend over de vraag of de aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling: “B.6.2. De gewesten die over de volheid van de bevoegdheid beschikken inzake de economische aangelegenheden, die in ieder geval het economisch expansiebeleid omvatten, dienen bij de uitoefening van die bevoegdheden rekening te houden met de aan de federale wetgever voorbehouden bevoegdheden. Indien elk gewest afzonderlijk maatregelen zou nemen waarvan het doel erin bestaat de aangelegenheid van zowel de sponsoring door tabak, producten op basis van tabak en soortgelijke producten, als de reclame in verband met die producten en met de producten van merken die met de genoemde producten zijn verbonden, te moduleren, zou daaruit voortvloeien dat het desbetreffende federale verbod verschillend zou worden toegepast in de onderscheiden gewesten, hetgeen zou indruisen tegen artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Immers, zoals blijkt uit de desbetreffende parlementaire voorbereiding, heeft de bijzondere wetgever ‘omwille van de vrijwaring van de economische unie en de monetaire eenheid en de bescherming van de volksgezondheid’ (*Parl. St.*, Senaat, 1992-1993, nr. 558-1, p. 23),

in feite of in rechte die voor een nieuwe invalshoek kunnen zorgen en erop kunnen wijzen dat deze rechtspraak niet langer zou worden gevolgd.

In het licht van deze rechtspraak moet worden besloten dat de decreetgever niet bevoegd is voor de regeling zoals vastgelegd in de artikelen 62, 63, en 65 van het ontwerp. Bovendien lijkt de voorvermelde redenering van toepassing te zijn op de regeling van artikel 66 in verband met suikerhoudend snoepgoed, van artikel 73 die bepaalt dat commerciële communicatie voor kinderen en jongeren geen buitensporig verbruik mag aanmoedigen of vergoelijken van voedingsmiddelen en dranken die stoffen bevatten waarvan een overmatig gebruik niet aanbevolen is (zoals vetten, transvetzuren, zout of natrium en suikers), van artikel 79 (reclame voor alcoholhoudende dranken in kinderprogramma's), van artikel 80 (telewinkelen met betrekking tot geneesmiddelen), van artikel 85 (radioverbod reclame voor alcoholhoudende dranken in reclameblok voor of na kinderprogramma's), van de artikelen 87-90 (verbod van sponsoring ivm tabaksproducten, alcoholhoudende dranken en geneesmiddelen) en artikel 97 (verbod productplaatsing tabaksproducten, sigaretten en geneesmiddelen). Voor zover deze bepalingen de omzetting beogen van de richtlijn Audiovisuele Mediadiensten zal de federale overheid gelijkaardige bepalingen moeten uitvaardigen.

4.4. Artikel 58 bepaalt dat commerciële communicatie de consument niet mag misleiden omtrent een aantal opgesomde eigenschappen. Deze bepaling lijkt vooral de consument - kijker of luisteraar - te willen beschermen.

Overeenkomstig artikel 6, § 1, VI, vierde lid, BWHI is de federale overheid bevoegd om de algemene regels vast te stellen inzake de bescherming van de verbruiker. De gewesten kunnen dit regelgevend kader wel aanvullen (artikel 1 van het ontwerp stelt immers enkel dat het decreet een gemeenschapsaangelegenheid regelt). Een mogelijke toepassing van artikel 10 BWHI daargelaten, is de Vlaamse Gemeenschap niet bevoegd om regels vast te stellen betreffende de bescherming van de consument¹⁴,¹⁵.

Er wordt opnieuw verwezen naar dat bevoegdheidsrechtelijk voorbehoud.

14.2. Men zou echter kunnen betogen, op grond van arrest nr. 70/2013 van het Grondwettelijk Hof, dat de gemeenschappen principieel bevoegd zijn voor de reclameregels in dit verband. In dat arrest heeft het Hof een van de federale wetgever uitgaand verbod op reclame in reality-tv-uitzendingen voor ingrepen van medische esthetiek aanvaard, op grond van de overweging dat “[r]ekening houdend met de zeer beperkte draagwijdte van het verbod, (...) de maatregel niet op onevenredige wijze afbreuk [doet] aan de bevoegdheid van de gemeenschappen om de radio-omroep en televisie te regelen”.¹⁶

niet gewild dat de reglementering van de betrokken producten over verscheidene overheden zou worden gesplitst. De betrokken aangelegenheid leent zich bijgevolg niet tot een gedifferentieerde regeling, zodat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980”.

¹⁴ *Voetnoot 18 van het aangehaalde advies*: In ondergeschikte orde stelt de Raad van State overigens vast dat de definitie die in het ontwerp wordt opgenomen voor misleidende commerciële reclame, niet is afgestemd op de definitie in artikel 2, b), van de richtlijn 2006/114/EG inzake misleidende reclame en vergelijkende reclame. Vooral het feit dat in het ontwerp zekerheid wordt vereist omtrent de onjuiste voorstelling die gewekt zal worden (“een onjuiste voorstelling zal wekken”) lijkt niet in overeenstemming met de richtlijn, die enkel vereist dat die kan misleiden, kan beïnvloeden of schade kan toebrengen. Ook op andere punten zijn er verschillen.

¹⁵ Adv.RvS 44.986/1/V van 10 september 2008 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het Mediadecreet, opmerkingen 4.3 en 4.4, *Parl.St.* VI.Parl. 2008-09, nr. 2014/1, 159-161.

¹⁶ GwH 22 mei 2013, nr. 70/2013, B.6.

Voor zover uit dat arrest van het Grondwettelijk Hof zou kunnen worden afgeleid dat het Hof daarmee zijn traditionele standpunt dat de gemeenschappen ter zake niet bevoegd zijn,¹⁷ heeft verlaten, zou het bevoegdheidsrechtelijke bezwaar dan niet meer opgaan. De Raad van State, afdeling Wetgeving, kan zich daarover door tijdsgebrek niet uitspreken binnen het bestek van deze adviesaanvraag.

VORMVEREISTEN

15. Aan de gemachtigde is gevraagd of het voorontwerp aan de Gegevensbeschermingsautoriteit is voorgelegd, gelet op de bepalingen die het verwerken van persoonsgegevens van minderjarigen verbieden (zie bijvoorbeeld het ontworpen artikel 42, laatste lid, van het Mediadecreet – artikel 7 van het voorontwerp).

De gemachtigde antwoordde ontkennend:

“- Het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit werd niet gevraagd. Er wordt in voorliggend ontwerp van decreet geen verwerking van persoonsgegevens georganiseerd of toegestaan.

- Integendeel, in artikel 42, laatste lid, artikel 176/4, §2, tweede lid, artikel 176/6 §1, tweede lid en artikel 183/1 Mediadecreet wordt gesteld dat persoonsgegevens van minderjarigen die televisieomroeporganisaties en aanbieders van videoplatformdiensten verzamelen met toepassing van die artikelen niet mogen worden verwerkt voor commerciële doeleinden.”

Daarmee kan niet worden ingestemd. Uit artikel 36, lid 4, van verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming)’ volgt dat de lidstaat de toezichthoudende autoriteit moet raadplegen bij het opstellen van “een voorstel voor een door een nationaal parlement vast te stellen wetgevingsmaatregel (...) in verband met verwerking”. Ook een verbod op de verwerking van persoonsgegevens is een maatregel “in verband met verwerking”. In dit geval gaat het overigens slechts om een gedeeltelijk verbod, beperkt tot bepaalde categorieën.

Over het voorontwerp zal de Gegevensbeschermingsautoriteit dus nog moeten worden geraadpleegd.

Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van het inwinnen van het voornoemde advies nog wijzigingen zou ondergaan, moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

¹⁷ Zie GwH 31 oktober 2000, nr. 109/2000, waarbij het Grondwettelijk Hof een reeks artikelen van het decreet van de Franse Gemeenschap van 4 januari 1999 ‘modifiant le décret du 17 juillet 1987 sur l’audiovisuel et assurant la transposition de la Directive 97/36/CE du 30 juin 1997 et de la Directive 95/47/CE du 24 octobre 1995’ vernietigde “in zoverre zij bepalingen bevatten die betrekking hebben op de reclame voor tabak, alcohol, geneesmiddelen en medische behandelingen”.

ALGEMENE OPMERKINGENI. De notie ‘videoplatformdienst’ en de afbakening ervan

16.1. De term ‘videoplatformdienst’ wordt in het ontworpen artikel 2, 45°/1, van het Mediadecreet (artikel 3, 10°, van het voorontwerp) omschreven als “een dienst als vermeld in artikel 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, waarbij het hoofddoel van de dienst, een daarvan losstaand gedeelte of een essentiële functie daarvan bestaat in het aanbieden van programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud, of beide, aan het algemene publiek, waarvoor de aanbieder van het videoplatform geen redactionele verantwoordelijkheid draagt, ter informatie, vermaak of educatie via elektronische communicatienetwerken en waarvan de organisatie wordt bepaald door de aanbieder van het videoplatform, onder meer met automatische middelen of algoritmen, namelijk door weergeven, taggen en rangschikken”.

16.2. Aan de gemachtigde is om nadere uitleg gevraagd over wat geacht kan worden daaronder te vallen.

Die omschrijving lijkt niet enkel betrekking te hebben op zuivere videoplatformen (voorbeelden daarvan zijn *TikTok* en *YouTube*), maar ook op sociale mediaplatformen (*Facebook* is daar een voorbeeld van). Hoewel de meeste van die diensten niet als dusdanig onder de bevoegdheid van de Vlaamse Regulator voor de Media zullen vallen, is die verduidelijking van belang omdat de regulator wel een rol kan spelen door het overmaken van eventuele klachten aan de regulerende instantie van een andere EU-lidstaat, zoals de gemachtigde verduidelijkte:

“- Sociale mediadiensten vallen onder de toepassing van het Mediadecreet voor zover en in de mate dat zij voldoen aan de definitie van videoplatformdienst in het ontworpen artikel 2, 45°/1 van het Mediadecreet: *een dienst als vermeld in artikel 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, waarbij het hoofddoel van de dienst, een daarvan losstaand gedeelte of een essentiële functie daarvan bestaat in het aanbieden van programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud, of beide, aan het algemene publiek, waarvoor de aanbieder van het videoplatform geen redactionele verantwoordelijkheid draagt, ter informatie, vermaak of educatie via elektronische communicatienetwerken en waarvan de organisatie wordt bepaald door de aanbieder van het videoplatform, onder meer met automatische middelen of algoritmen, namelijk door weergeven, taggen en rangschikken*

- Een sociale mediadienst zal dus met toepassing van het Mediadecreet gekwalificeerd worden als videoplatformdienst indien de levering van programma’s en door gebruikers gegenereerde inhoud een essentiële functie van die dienst vormen. (supra)

- In de praktijk vallen de meeste videoplatformdiensten niet onder bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap omdat zij niet gevestigd zijn in het Nederlands taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren. In dat geval bezorgt de Vlaamse Regulator voor de Media eventuele klachten of opmerkingen aan de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de bevoegde lidstaat (cfr. Ontworpen artikel 176/8).”

16.3. Aan de gemachtigde is bovendien gevraagd of diensten als Netflix, Streamz, Disney+ of VRT Nu onder de definitie van videoplatformdienst vallen, maar de gemachtigde ontkende dat:

“Netflix, Streamz, Disney+ en VRT Nu zijn geen aanbieders van videoplatformdiensten maar aanbieders van niet-lineaire televisiediensten (art. 2, 24° Mediadecreet). Zij bieden geen door gebruikers gegenereerde inhoud aan, maar wel een omroepdienst die de gebruiker de mogelijkheid biedt om audiovisuele programma’s te bekijken op zijn individuele verzoek en op het door hem gekozen moment op basis van een door de omroeporganisatie geselecteerde programmacatalogus.”

Dat legt een dubbelzinnigheid bloot in de definitie van videoplatformdienst met betrekking tot het verschil met niet-lineaire omroepdiensten. Volgens het ontworpen artikel 2, 45°/1, van het Mediadecreet kan een videoplatformdienst immers ook programma’s aanbieden – de dienst bestaat uit het aanbieden van “programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud, of beide” –, zodat zelfs een platform dat geen door gebruikers gegenereerde inhoud aanbiedt toch een videoplatformdienst zou kunnen zijn. Het onderscheidend criterium lijkt dan veeleer te zijn dat het gaat om inhoud “waarvoor de aanbieder van het videoplatform geen redactionele verantwoordelijkheid draagt”, zoals de gemachtigde verduidelijkte:

“- Televisiediensten en videoplatformdiensten zijn juridisch andere soorten diensten. Beiden zijn omroepactiviteiten in de zin van artikel 2, 25°, maar:

o Een niet-lineaire televisiedienst is een audiovisuele omroepdienst (art. 2, 43° Mediadecreet), en dus gaat het om (ontworpen artikel 2, 26°) een ‘a) dienst als vermeld in artikel 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, die valt onder de redactionele verantwoordelijkheid van een omroeporganisatie, waarbij het hoofddoel van de dienst of een losstaand gedeelte daarvan bestaat uit audiovisuele of auditieve programma’s leveren voor het algemene publiek ter informatie, vermaak, educatie of met culturele inslag, door middel van elektronische communicatienetwerken; Omroepdiensten zijn radiodiensten of televisiediensten; b) de commerciële communicatie’.

o Een videoplatformdienst is (ontworpen artikel 2, 45°/1) ‘een dienst als vermeld in artikel 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, waarbij het hoofddoel van de dienst, een daarvan losstaand gedeelte of een essentiële functie daarvan bestaat in het aanbieden van programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud, of beide, aan het algemene publiek, waarvoor de aanbieder van het videoplatform geen redactionele verantwoordelijkheid draagt, ter informatie, vermaak of educatie via elektronische communicatienetwerken en waarvan de organisatie wordt bepaald door de aanbieder van het videoplatform, onder meer met automatische middelen of algoritmen, namelijk door weergeven, taggen en rangschikken’.

- Niet-lineaire televisiediensten zijn onderworpen aan de regels voor omroepactiviteiten, voor televisiediensten en voor particuliere niet-lineaire televisiediensten.

- Videoplatformdiensten vallen onder de regels voor omroepactiviteiten en onder de specifieke regels voor videoplatformdiensten in deel III/1.”

Het is echter onduidelijk hoe het kan dat een videoplatform dat alleen programma's en geen door gebruikers gegenereerde inhoud aanbiedt, voor die programmatie geen redactionele verantwoordelijkheid zou dragen. In het ontworpen artikel 2, 31°, van het Mediadecreet (artikel 3, 7°, van het voorontwerp) wordt 'programma' omschreven als "een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden, die ongeacht de duur ervan, een afzonderlijk element vormt van een schema opgesteld door een omroeporganisatie of een catalogus opgesteld door een omroeporganisatie, met inbegrip van bioscoopfilms, videoclips, sportevenementen, komische series, documentaires, kinderprogramma's en origineel drama".

De vraag blijft dus waar de grens getrokken moet worden. Het staat bijgevolg aan de stellers van het voorontwerp om te verduidelijken, minstens in de memorie van toelichting, wat niet-lineaire omroepdiensten en videoplatformdiensten van elkaar onderscheidt, inzonderheid ook in het geval dat het gaat om een videoplatformdienst die enkel programma's aanbiedt.

16.4. Op de vraag of ook de platforms van onderwijsinstellingen onder de definitie vallen, antwoordde de gemachtigde ontkennend:

"Platformen van scholen en universiteiten om lessen aan te bieden vallen niet onder de definitie van videoplatformdiensten. Zij zijn immers niet gericht op 'het algemene publiek', enkel op scholieren of studenten die de lessen moeten volgen."

Bepaalde van die platforms stellen die opnames echter ook ter beschikking van gebruikers buiten de onderwijsinstelling, zodat zij dan wel onder de regeling zouden vallen.

Een en ander wordt het best verduidelijkt in de memorie van toelichting.

16.5. De gemachtigde verduidelijkte verder ook dat blogsites, ook als ze toelaten om videobeelden in te sluiten (*embedden*), in beginsel niet als videoplatformdiensten zullen worden aangemerkt:

"Blogsites waar voornamelijk tekst wordt gepost maar die toelaten om video te embedden, zullen in principe niet worden gekwalificeerd als videoplatformdiensten. Het aanbieden van programma's (nl. een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden) en/of door gebruikers gegenereerde inhoud (een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden) is niet het hoofddoel van deze blogspots, en is ook niet het hoofddoel van een losstaand onderdeel van deze blogspot en is niet een essentiële functie van deze blogspot."

Ook die toelichting wordt het best verwerkt in de memorie van toelichting.

II. De verhouding tussen videoplatformdiensten en omroepactiviteiten

17. In de memorie van toelichting wordt het volgende gesteld:

"Aangezien een videoplatformdienst een omroepactiviteit is, zoals bepaald in artikel 2, 25° van het Mediadecreet, zijn artikel 37 en artikel 38 van het Mediadecreet van toepassing op videoplatformdiensten."

Dat is verrassend, nu het gaat om bepalingen die in deel III (“Radio-omroep en televisie”) van het Mediadecreet zijn opgenomen en niet in het nieuwe deel III/1 dat handelt over videoplatformdiensten. Bovendien bevat het ontworpen artikel 176/4, § 1, 2° en 3°, van het Mediadecreet (artikel 37 van het voorontwerp) een regeling die te vergelijken is met de regeling van het ontworpen artikel 38 van het Mediadecreet (artikel 4 van het voorontwerp).

Indien het de bedoeling is om de activiteiten van videoplatformdiensten als omroepactiviteiten te beschouwen in de zin van artikel 2, 25°, van het Mediadecreet, rijst de vraag of in de definitie van het begrip ‘omroepactiviteit’ de laatste zin (“Omroepactiviteit wordt ook wel radio-omroep en televisie genoemd”) niet moet worden weggelaten.

De gemachtigde antwoordde als volgt:

“- Een videoplatformdienst is een omroepactiviteit in de zin van artikel 2, 25° Mediadecreet, net zoals een omroepdienst ook een omroepactiviteit is.

- Het gaat om 2 verschillende soorten omroepactiviteiten, waarbij telkens sprake is van het ter beschikking stellen van bewegende beelden, al dan niet met geluid, of van een reeks van klanken of geluiden, bestemd voor het algemeen publiek of een deel ervan.”

Een actualisering van het begrip ‘omroepactiviteit’ dringt zich dan ook op. Niet enkel is het concept ‘radio-omroep en televisie’ als alternatief voor ‘omroepactiviteit’ te eng, maar het botst ook met de afbakening tussen deel III en het ontworpen deel III/1 van het Mediadecreet.

In dat verband is gevraagd om die verhouding te verduidelijken. De gemachtigde reageerde als volgt:

“- Videoplatformdiensten zijn omroepactiviteiten, in de zin van artikel 2, 25° Mediadecreet (supra). De artikelen 37 en 38 Mediadecreet (Titel I. Bepalingen over omroepactiviteiten) zijn dus van toepassing op videoplatformdiensten.

- Het hele deel III ‘Radio-omroep en televisie’ is niet van toepassing op videoplatformen, aangezien videoplatformen geen omroepdiensten zijn, noch radiodiensten noch televisiediensten.

- Voor de duidelijkheid en om alle verwarring uit te sluiten, is het aangewezen om de regels voor videoplatformdiensten van deel III/1 onder te brengen in een titel V Videoplatformdiensten, onder deel III Radio-omroep en televisie. Op die manier is de toepasselijkheid van de artikelen 37 en 38 Mediadecreet op videoplatformdiensten ook meteen duidelijk. Een aanpassing in die zin zal aan de Vlaamse Regering worden voorgelegd.”

Die suggestie zou er inderdaad toe leiden dat videoplatformdiensten onder de artikelen 37 en 38 van het Mediadecreet vallen. Niettemin zijn daarmee niet alle problemen van de baan.

In de eerste plaats zou het opschrift van deel III het best worden vervangen door de term ‘Omroepactiviteiten’. In de definitie van omroepactiviteiten in artikel 2, 25°, van het Mediadecreet zou bovendien de laatste zin het best worden weggelaten, in afwachting van een bredere terminologische schoonmaak in het Mediadecreet.¹⁸

In de tweede plaats moet worden opgemerkt dat er zo een gedeeltelijke overlapping dreigt te ontstaan tussen het ontworpen artikel 38 van het Mediadecreet en het ontworpen artikel 176/4, § 1, 2° en 3°, van het Mediadecreet. Om te vermijden dat er twee concurrerende regimes zouden ontstaan, wordt in die laatste bepalingen het best zoveel mogelijk verwezen naar artikel 38.

Ten slotte is de vraag of ook andere horizontale bepalingen dan niet moeten worden opgenomen in titel I van deel III. Te denken valt bijvoorbeeld aan de omzetting van artikel 6*bis* van richtlijn 2010/13/EU (bescherming van minderjarigen), waarvoor nu in het ontworpen artikel 42 (voor lineaire en niet-lineaire televisiediensten) en in het ontworpen artikel 176/4, § 1, 1° (voor videoplatformdiensten) van het Mediadecreet in verschillende regimes wordt voorzien, terwijl een regeling lijkt te ontbreken voor de radio-omroep, in strijd met de richtlijn.¹⁹

III. Voorwerp van de rechtspersoon

18.1. In de ontworpen artikelen 149, § 1, 1°, 150, § 1, 163, eerste lid, 174, eerste lid, en 176/1 van het Mediadecreet (artikelen 22, 23, 29, 30 en 34 van het voorontwerp) wordt respectievelijk vereist dat het “maatschappelijk doel” (lees: voorwerp) van de rechtspersoon bestaat in “het aanbieden van radiodiensten via een kabelomroepnetwerk, een etheromroepnetwerk, een satellietomroepnetwerk of via het internet”, “het verzorgen van niet-lineaire radiodiensten”, “het verzorgen van lineaire televisiediensten”, “het verzorgen van niet-lineaire televisiediensten, inzonderheid op digitale wijze”, of het “aanbieden van videoplatformdiensten”.

Aan de gemachtigde is gevraagd of dit gaat om een voorafgaande (*ex ante*) voorwaarde om dergelijke diensten te mogen aanbieden, hoe expliciet dit moet worden bepaald rekening houdend met het feit dat mediabedrijven mogelijk meerdere van die activiteiten willen ontplooiën, en wat er gebeurt met instellingen – bijvoorbeeld universiteiten – die dergelijke diensten zouden aanbieden.

¹⁸ In dat verband kan de decreetgever inspiratie vinden in het voorontwerp van decreet van de Duitstalige Gemeenschap ‘über die Mediendienste und die Kinovorstellungen’, waarover de afdeling Wetgeving op 16 december 2020 advies 68.213/3 heeft gegeven, dat een eenvormige terminologie beoogt in te voeren.

¹⁹ Die bepaling gaat immers verder dan enkel beelden van pornografie of extreem geweld, maar omvat alle “audiovisuele mediadiensten die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten” als ze die “te horen of te zien” zouden krijgen.

Het antwoord van de gemachtigde luidde:

“- Een voorwaarde voor het aanbieden van videoplatformdiensten in Vlaanderen is inderdaad dat het maatschappelijk doel van de aanbieder bestaat in het aanbieden van videoplatformdiensten. Deze voorwaarde moet verzekeren dat de activiteit van de aanbieder een ernstige werking inhoudt op de lange termijn, en niet vrijblijvend is. Universiteiten zijn in principe geen aanbieders van videoplatformdiensten. Mochten zij deze activiteit toch willen uitoefenen, dan moeten zij dit opnemen in hun maatschappelijk doel.

- Het aanbieden van videoplatformdiensten moet niet letterlijk zijn opgenomen in het maatschappelijk doel. Andere formuleringen die ondubbelzinnig op deze activiteit wijzen zullen ook aanvaard worden, bijvoorbeeld ‘het aanbieden van radio-, televisie en aanverwante diensten’ of ‘het verspreiden van audiovisuele content naar het algemeen publiek’. Bij betwisting zal de VRM oordelen of het maatschappelijk doel correct geformuleerd is.”

Gelet op de vaagheid van de formuleringen die volgens de uitleg van de gemachtigde aanvaardbaar zullen worden geacht, is de meerwaarde van deze bepaling niet duidelijk. Uit het federale Wetboek van vennootschappen en verenigingen volgt immers reeds dat het voorwerp van de rechtspersoon in de statuten moet worden opgenomen.²⁰

18.2. Behalve in het ontworpen artikel 149, § 1, 1°, van het Mediadecreet wordt daar telkens nog de volgende zin aan toegevoegd:

“De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijke doel.”

Aan de gemachtigde is gevraagd de draagwijdte van die bepaling te verduidelijken en aan te geven of daarmee een verplichting wordt opgelegd die niet reeds voortvloeit uit het Wetboek van vennootschappen en verenigingen.

De gemachtigde antwoordde daar het volgende op:

“Het maatschappelijk doel van een vennootschap omvat alle activiteiten die een vennootschap kon verrichten, het omvat de specifieke bedrijvigheid zoals vermeld in de oprichtingsakte. Elke handeling die in redelijkheid kan worden geacht nodig of dienstig te zijn tot verwezenlijking van het doel van de vennootschap, kan worden beschouwd als te situeren binnen het doel van de vennootschap. Dit wordt nogmaals geëxpliciteerd in het Mediadecreet.”

Daaruit lijkt te moeten worden afgeleid dat die bepaling geen meerwaarde heeft. Als dat effectief zo is, dient ze te worden weggelaten. In het andere geval moet ze worden verduidelijkt.

²⁰ Zie o.m. de artikelen 2:5, § 1, derde lid, en 2:8, § 2, 12°, van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen.

IV. Verbod op de verwerking van persoonsgegevens van minderjarigen

19.1. Een aantal bepalingen van het voorontwerp, namelijk de ontworpen artikelen 42, laatste lid, 176/4, § 2, tweede lid, 176/6, § 1, tweede lid, en 183/1 van het Mediadecreet (artikelen 7, 37, 39 en 43 van het voorontwerp) houden een verbod op het verwerken van persoonsgegevens van minderjarigen in. Aan de gemachtigde is gevraagd of daaruit *a contrario* mag worden afgeleid dat andere verwerkingen – en dus ook de verwerking van persoonsgegevens van volwassenen – toegestaan zijn.

Het antwoord van de gemachtigde luidde:

“- In Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad (GDPR) wordt onderkend dat kinderen specifieke bescherming behoeven in verband met de verwerking van hun persoonsgegevens. Het instellen van kinderbeschermingsmechanismen door aanbieders van mediadiensten of door aanbieders van videoplatformdiensten leidt onvermijdelijk tot de verwerking van de persoonsgegevens van minderjarigen. Aangezien die mechanismen zijn gericht op het beschermen van kinderen, mogen persoonsgegevens van minderjarigen die in het kader van technische kinderbeschermingsmaatregelen worden verwerkt, niet voor commerciële doeleinden worden gebruikt (zie overweging 21 AVMD 2018).

- De verwerking van persoonsgegevens van volwassenen is onderworpen aan de GDPR en aan de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens.”

19.2. In het ontworpen artikel 183/1 van het Mediadecreet wordt het verbod niet beperkt tot de verwerking van persoonsgegevens van minderjarigen “voor commerciële doeleinden”. Aldus houdt die bepaling een totaalverbod in voor de verwerking van persoonsgegevens van minderjarigen die de dienstenverleners verzamelen in het kader van de leeftijdscontrole.

Die gegevensverzameling heeft echter slechts zin als die gegevens vervolgens wel mogen worden verwerkt in het kader van die leeftijdscontrole. Ook in die ontworpen bepaling zou dus moeten worden toegevoegd dat het verbod slaat op de gegevensverwerking voor commerciële doeleinden. De gemachtigde is het daarmee eens:

“- Art. 4.2 GDPR definieert de ‘verwerking’ van persoonsgegevens als: ‘een bewerking of een geheel van bewerkingen met betrekking tot persoonsgegevens of een geheel van persoonsgegevens, al dan niet uitgevoerd via geautomatiseerde procedés, zoals het verzamelen, vastleggen, ordenen, structureren, opslaan, bijwerken of wijzigen, opvragen, raadplegen, gebruiken, verstrekken door middel van doorzending, verspreiden of op andere wijze ter beschikking stellen, aligneren of combineren, afschermen, wissen of vernietigen van gegevens’.

- Door het uitrollen van instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen die dienstenverdelers treffen om ervoor te zorgen dat minderjarigen bepaalde programma’s niet kunnen horen of zien, doen dienstenverdelers inderdaad per definitie aan gegevensverwerking in de zin van de GDPR.

- Het toevoegen van de passage ‘voor andere doeleinden dan het implementeren van die leeftijdscontrole of andere technische maatregelen’ kan verduidelijken dat de gegevensverwerking door de dienstenverdelers niet verder kan gaan dan dit.

- Een aanpassing van de tekst in die zin zal voorgelegd worden aan de Vlaamse Regering.”

Bijgevolg lijkt artikel 183/1 veeleer te moeten luiden als volgt:

“Dienstenverdelers zoals bepaald in artikel 177, eerste lid, van dit decreet mogen geen persoonsgegevens van minderjarigen verwerken die ze verzamelen in uitvoering van instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen die zij treffen om ervoor te zorgen dat minderjarigen programma’s die hun lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling zouden kunnen aantasten normaliter niet te horen of te zien krijgen, *voor andere doeleinden dan de correcte toepassing van die instrumenten of andere technische maatregelen.*”

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 4

20. De opsomming in het ontworpen artikel 38 van het Mediadecreet is een getrouwe omzetting van artikel 6 van de AVMD-richtlijn. Niettemin moet worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de memorie van toelichting, dit geen uitbreiding maar veeleer een beperking is ten opzichte van het geldende artikel 38 van het Mediadecreet dat het aansporen tot haat en geweld in het algemeen verbiedt.

De gemachtigde gaf hierbij de volgende toelichting:

“- Omwille van de rechtszekerheid is ervoor gekozen om de gronden voor aanzetten tot geweld of haat te expliciteren, door deze uit artikel 21 van het Handvest te hernemen.

(...)

- Het gaat om een ruime opsomming, maar er kunnen inderdaad mogelijk gronden voor het aanzetten tot haat bestaan die hier niet zijn in opgenomen. Om die reden is het inderdaad aangewezen om in het ontworpen artikel 38, 1° de woorden ‘in het bijzonder’ in te voegen tussen ‘personen’ en ‘op grond van’. Een aanpassing in die zin zal aan de Vlaamse Regering worden voorgelegd.”

Daarmee kan worden ingestemd.

Artikel 6

21. In de inleidende zin van artikel 6 van het voorontwerp dient de datum “19 juli 2019” vervangen te worden door de datum “8 mei 2020”.

Deze opmerking geldt eveneens voor de artikelen 10, 18, 27, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43 en 48 van het voorontwerp.

22. Het ontworpen artikel 40/1, § 1, eerste lid, van het Mediadecreet bevat als voorwaarde dat “al minstens twee keer een inbreuk [moet zijn] gepleegd op dezelfde bepalingen waarover de Vlaamse Regulator voor de Media zich uitsprekt”. In het eerste geval (1°: “als dat een duidelijke, belangrijke en ernstige inbreuk vormt op de bepalingen vermeld in artikel 38, 1°, of artikel 42, eerste lid”) is het duidelijk om welke inbreuken het gaat, maar dat is niet zo voor het tweede geval (2°: “als dat afbreuk doet aan de volksgezondheid of een belangrijk en ernstig risico daarop vormt”). Afbreuk doen aan de volksgezondheid is immers niet hetzelfde als “een inbreuk [plegen]”. Hetzelfde geldt *mutatis mutandis* voor het ontworpen artikel 40/1, § 2, van het Mediadecreet.

De gemachtigde verduidelijkt de draagwijdte als volgt:

“- Het ontworpen artikel 40/1 §1 Mediadecreet is een letterlijke omzetting van artikel 3 van AVMD (2010), zoals gewijzigd door artikel 1.4 AVMD (2018). Daarin wordt een uitzonderingsregime omschreven waarin de lidstaten kunnen afwijken van het vrij verkeer van diensten.

- De aparte uitzonderingsregimes voor lineaire en niet-lineaire diensten in AVMD(2010) zijn in AVMD (2018) vervangen door één regime voor alle audiovisuele mediadiensten.

- De verwijzing in artikel 1.4 AVMD (2018) en in het ontworpen artikel 40/1 §1 Mediadecreet naar het geval waarin de aanbieder van een mediadienst (of een televisieomroeporganisatie) afbreuk doet aan de volksgezondheid of een belangrijk en ernstig risico daarop vormt, bestond reeds voor het uitzonderingsregime dat van toepassing was op de niet-lineaire diensten (zie artikel 3.4.a) van de richtlijn AVMD (2010) voor wijziging door AVMD (2018) en het huidige artikel 176 Mediadecreet.

- Dit artikel 176 werd in het Mediadecreet ingevoegd bij decreet van 27 maart 2009. Over dit artikel werd door de Raad van State geen opmerking gemaakt in zijn advies nr. 44.986/1/V.

- Het ontworpen artikel 40/1 §2 Mediadecreet is een letterlijke omzetting van het nieuwe artikel 3.3 AVMD (2010). Ook de verwijzing naar het afbreuk doen aan de openbare veiligheid, met inbegrip van de bescherming van de nationale veiligheid en defensie, bestond reeds voor de niet-lineaire diensten in oude artikel 3.4.a van AVMD (2010) en in het huidige artikel 176 Mediadecreet.”

De vergelijking met het geldende artikel 176 van het Mediadecreet gaat niet op, want die bepaling is anders geformuleerd.

Het is evident dat de stellers met de ontworpen bepaling proberen correct uitvoering te geven aan artikel 3, lid 2 en lid 3, van de AVMD-richtlijn, maar het probleem ontstaat net doordat het – in tegenstelling tot wat de gemachtigde voorhoudt – geen letterlijke omzetting betreft. De verwarrende zinsnede “al minstens twee keer een inbreuk gepleegd op dezelfde bepalingen waarover de Vlaamse Regulator voor de Media zich uitsprekt” stamt niet uit de richtlijn, maar lijkt het ongelukkige resultaat van een poging in het ontworpen artikel 40/1, § 1, eerste lid, van het Mediadecreet om de eerste en tweede alinea van artikel 3, lid 2, van de AVMD-richtlijn in een enkele zin en in omgekeerde volgorde om te zetten, waardoor de verwijzing in die zinsnede in het ijle blijft hangen. Op dezelfde wijze probeert men in het

ontworpen artikel 40/1, § 2, eerste lid, van het Mediadecreet twee alinea's van artikel 3, lid 3, van de richtlijn in één zin en in omgekeerde volgorde om te zetten.

Die bepalingen zullen dus moeten worden geherformuleerd.

Artikel 7

23. Aan de gemachtigde is gevraagd om te verduidelijken wat bedoeld wordt met de zinsnede “al dan niet op individueel verzoek” in het ontworpen artikel 42, eerste lid, van het Mediadecreet. Individueel verzoek doet immers denken aan *video-on-demand*, maar dat lijkt net een van de manieren om te vermijden dat kinderen onverhoeds worden blootgesteld aan programma's die hun lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling zouden kunnen aantasten.

De gemachtigde reageerde hierop als volgt:

“- ‘Al dan niet op individueel verzoek’ verwijst zowel naar de lineaire als naar de [niet-]lineaire televisiediensten. Lineaire televisiediensten zijn diensten die gelijktijdig naar de kijker gestuurd worden (*push*-diensten/‘niet op individueel verzoek’). De omroeporganisatie beslist over het ogenblik waarop een specifiek programma wordt uitgezonden en over het uitzendschema waardoor de kijker geen invloed heeft noch op het tijdstip noch op de inhoud van de uitzending. Niet-lineaire televisiediensten zijn diensten die *on demand* worden aangeboden waarbij de kijker zelf beslist op welk tijdstip een specifiek programma moet worden uitgezonden op basis van een programmacatalogus samengesteld door de omroeporganisatie (*pull*-diensten/‘op individueel verzoek’).

- Het huidige mediadecreet bevat afzonderlijke regels ter bescherming van minderjarigen voor lineaire televisiediensten (art. 42) en voor niet-lineaire omroeporganisaties (art. 45). Met toepassing van het nieuwe artikel 6bis AVMD(2010), ingevoegd door artikel 1.10 AVMD(2018) geldt er voortaan een eengemaakt regime voor de bescherming van minderjarigen, opgenomen in het nieuwe artikel 42 Mediadecreet. Artikel 45 wordt geschrapt. Voor lineaire en niet-lineaire televisiediensten gelden voortaan dezelfde regels.

- Ook voor niet-lineaire televisieomroepdiensten zijn regels ter bescherming van minderjarigen noodzakelijk. Minderjarigen kunnen immers eenvoudig zelf programma's opvragen die niet-lineair worden aangeboden. Daarom mogen programma's die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten ook op aanvraag alleen worden aangeboden op een manier waarop minderjarigen die normaal niet te horen of te zien krijgen. Dat kan de televisieomroeporganisatie realiseren door zulke programma's af te schermen met een systeem voor leeftijdscontrole (gebruiker moet leeftijd of code ingeven om te kunnen kijken).”

Aangezien het onderwerp van de zin (“televisieomroeporganisaties”), gelet op de definitie ervan in artikel 2, 44°, van het Mediadecreet, zowel lineaire als niet-lineaire televisieomroepdiensten omvat, lijken de woorden “al dan niet op individueel verzoek” overbodig, en worden ze beter weggelaten.

Artikel 24

24. In het ontworpen artikel 150/1, § 4/3, van het Mediadecreet wordt bepaald dat de VRM de Europese Commissie er onmiddellijk van op de hoogte moet brengen als “tussen de Vlaamse Regulator voor de Media en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie geen overeenstemming wordt bereikt over wie bevoegd is voor een televisieomroeporganisatie”.

Voor zover het de niet-overeenstemming tussen de VRM en het nationale regulerende orgaan van een andere EU-lidstaat betreft, gaat het om de omzetting en de toepassing van artikel 2, lid 5*quater*, van de AVMD-richtlijn, dat die verplichting inhoudt “[w]anneer de betrokken lidstaten bij de toepassing van artikel 3 of artikel 4 geen overeenstemming bereiken over welke lidstaat bevoegd is”.

Volgens de ontworpen bepaling geldt die regel echter ook indien het gaat om de niet-overeenstemming tussen de VRM en “het nationale regulerende orgaan”. Met die laatste omschrijving wordt allicht een andere nationale regulerende instantie dan de VRM bedoeld, dus een regulerende instantie van een van de andere gemeenschappen of van de federale overheid.

Het is echter niet duidelijk op welke grond de Vlaamse Gemeenschap de Europese Commissie zou kunnen betrekken ingeval geen overeenstemming wordt bereikt tussen de VRM en de andere Belgische regulerende instanties. De relevante bepaling van de AVMD-richtlijn handelt in elk geval slechts over het niet overeenstemmen van de betrokken “lidstaten”.

Bij een dergelijk conflict binnen de Belgische context staat het aan de betrokken regulerende instanties om, met inachtneming van de federale loyauteit, in overleg een oplossing te zoeken.

Deze opmerking is van overeenkomstige toepassing voor het ontworpen artikel 176/3, § 8, van het Mediadecreet (artikel 36 van het voorontwerp).

Artikel 27

25. Artikel 27 strekt tot de omzetting van het lapidaire artikel 7*bis* van de AVMD-richtlijn op basis waarvan lidstaten “maatregelen [kunnen] nemen om passende aandacht voor audiovisuele mediadiensten van algemeen belang te waarborgen”. Het gaat om een mogelijkheid die de lidstaten wordt gelaten.

De gemachtigde gaf de volgende toelichting bij de draagwijdte van die bepaling en de beoogde maatregelen:

“- Artikel 155/1 omvat de omzetting van het nieuwe artikel 7*bis* van AVMD (2010) en betreft de ‘due prominence’ of passende aandacht voor televisiediensten van algemeen belang.

- Televisieomroeporganisaties kunnen een belangrijke rol vervullen in de samenleving doordat zij zorgen voor een publieke meerwaarde (zoals kennis brengen over bepaalde zaken d.m.v. documentaires, cultuur- en duidingsprogramma's), een sociale meerwaarde (door het samenbrengen van de bevolking d.m.v. gedeelde ervaringen) en ondersteuning van geïnformeerde democratische debatten (door het aanbieden van nieuws en actualiteit).

- De manieren om audiovisuele content te vinden, zijn echter geëvolueerd: nieuwe user interfaces van de dienstenverdelers evolueren naar een on-demand homepagina en presenteren en promoten content aan de hand van gepersonaliseerde push-, suggestie- en zoekfunctionaliteiten gestuurd door algoritmes en/of eigen editoriale teams.

- Indien de (lokale) content van de omroepen niet toegankelijk en vindbaar wordt gemaakt in deze nieuwe omgeving, bestaat het risico dat deze programma's niet meer gevonden en bekeken zullen worden door de mediagebruiker waardoor de omroepen hun rol van algemeen belang niet meer kunnen vervullen.

- Het nieuwe artikel 7bis AVMD (2010), ingevoerd door artikel 1.12 AVMD (2018), dat wordt omgezet in het ontworpen artikel 155/1 Mediadecreet, biedt de lidstaten de mogelijkheid om regels rond *due prominence* op te stellen, teneinde passende aandacht voor audiovisuele mediadiensten van algemeen belang te waarborgen. In een aantal EU lidstaten zoals VK, Duitsland en Nederland werden er ondertussen regelgevende initiatieven opgestart, die als voorbeeld kunnen dienen voor de maatregelen die de Vlaamse Regering zal nemen.

- De *due prominence* regelgeving moet verzekeren dat kijkers bepaalde programma's en diensten makkelijk terugvinden. Dit kan eveneens gelden voor vind- en zichtbaarheid binnen de aanbevelingsmechanismen- en zoekresultaten.

- De regels rond *due prominence* worden niet opgelegd aan de omroeporganisaties, maar kunnen worden opgelegd aan dienstenverdelers, maar ook operatoren van smart-tv's zullen eraan moeten voldoen.

- Voor het uitwerken van gepaste maatregelen rond *due prominence* zal gekeken worden of en op welke manier hiervoor kan afgestemd worden met stakeholders uit de sector."

Met het ontworpen artikel 155/1 wordt het uitwerken van een regeling volledig gedelegeerd aan de Vlaamse Regering en wordt de delegatie verpakt in niet zo duidelijke bewoordingen ("de criteria en de maatregelen vastleggen om ervoor te zorgen dat er passende aandacht wordt voorzien, en zichtbaarheid en vindbaarheid wordt gegarandeerd voor televisiediensten van algemeen belang").

Twee aspecten zouden echter met het oog op de duidelijkheid van de delegatie en de rechtszekerheid in de ontworpen bepaling een basis moeten krijgen.

Eenzijds volgt uit overweging 25 van richtlijn (EU) 2018/1808 dat de doelstellingen van algemeen belang die worden nagestreefd met de maatregelen vooraf duidelijk moeten worden bepaald, waarbij *due prominence* zelf uiteraard niet de doelstelling is. Welke doelstellingen de Vlaamse Regering met de maatregelen kan nastreven, is dus te verduidelijken. Volgens die overweging gaat het onder meer om "pluralisme in de media, vrijheid van meningsuiting en culturele diversiteit". De afdeling Wetgeving begrijpt de ontworpen delegatiebepaling zo dat de Vlaamse Regering louter ondersteunende maatregelen kan

vaststellen. Indien het echter ook om beperkingen van de vrijheid van meningsuiting voor de omroepen zou kunnen gaan, zal dat in het Mediadecreet moeten worden gepreciseerd.

Anderzijds moet worden verduidelijkt aan welke actoren de verplichtingen kunnen worden opgelegd: enkel aan de aanbieders van de in titel IV van deel II van het Mediadecreet (waar de ontworpen bepaling wordt ingevoegd) bedoelde lineaire en niet-lineaire televisiediensten, of ook aan de dienstenverdelers en derden. Indien meer wordt beoogd dan enkel de aanbieders van televisiediensten – en dat lijken de antwoorden van de gemachtigde toch te suggereren – moet dit worden geëxpliciteerd.

Artikel 34

26. In de inleidende zin van artikel 34 van het voorontwerp dient de vermelding “artikel 45” vervangen te worden door “artikel 33”.

Artikel 35

27. Met het ontworpen artikel 176/2 van het Mediadecreet wordt een voorafgaande meldingsplicht voor videoplatformdiensten ingevoerd. Die verplichting kan niet meer worden nagekomen door aanbieders van videoplatformdiensten die reeds actief zijn. Voor hen zal bijgevolg moeten worden voorzien in een overgangsregeling waarbij ze na de inwerkingtreding van de regeling een bepaalde termijn krijgen om de aanmelding te doen. De gemachtigde stemde daarmee in:

“- Artikel 176/2 betreft de kennisgeving die aanbieders van videoplatformdiensten moeten doen bij de Vlaamse Regulator voor de Media, 14 kalenderdagen voor het starten van de dienst. De gegevens die de kennisgeving moet bevatten, zullen worden bepaald door de Vlaamse Regering.

- De verplichting wordt pas uitvoerbaar nadat dit besluit van de Vlaamse Regering in het Belgisch Staatsblad is verschenen. Voor bestaande aanbieders zal een overgangsbepaling worden opgenomen.”

Artikel 42

28. Het ontworpen artikel 180, §§ 1 en 2, van het Mediadecreet beoogt mee uitvoering te geven aan artikel 7ter van de AVMD-richtlijn met betrekking tot de signaalintegriteit. Die bepaling luidt als volgt:

“De lidstaten nemen passende en evenredige maatregelen om ervoor te zorgen dat de door aanbieders van mediadiensten aangeboden audiovisuele mediadiensten geen overlay krijgen voor commerciële doeleinden of worden gewijzigd zonder de uitdrukkelijke toestemming van die aanbieders.

Voor de toepassing van dit artikel specificeren de lidstaten in dit verband de nadere regelgeving, waaronder de uitzonderingen, met name wat betreft het beschermen van de gerechtvaardigde belangen van de gebruikers, rekening houdend met de gerechtvaardigde belangen van de aanbieders van mediadiensten die de audiovisuele mediadiensten oorspronkelijk hebben geleverd.”

Er moet worden vastgesteld dat in de ontworpen bepalingen niet uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de overlays voor commerciële doeleinden. Evenmin is er voorzien in een regime voor uitzonderingen. Dergelijke uitzonderingen lijken nochtans van belang, zowel met betrekking tot de gebruikersinterfaces van de decoders – die vaak een interactie via overlays inhouden, waarbij er al dan niet ook commerciële boodschappen van de dienstenverdelers te zien zijn – als voor legitieme boodschappen, zoals bijvoorbeeld waarschuwingen bij rampen.

In dat verband wordt in overweging 26 van richtlijn (EU) 2018/1808 het volgende bepaald:

“Om de redactionele verantwoordelijkheid van aanbieders van mediadiensten en de audiovisuele waardeketen te beschermen, is het van essentieel belang in staat te zijn de integriteit van de programma's en audiovisuele mediadiensten, geleverd door aanbieders van mediadiensten, te kunnen waarborgen. Programma's en audiovisuele mediadiensten mogen niet ingekort, gewijzigd of onderbroken of met een overlay voor commerciële doeleinden, worden uitgezonden, tenzij de aanbieder van mediadiensten daarvoor uitdrukkelijk toestemming verlenen. De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat voor overlays waartoe de ontvanger van de dienst voor privégebruik het initiatief heeft genomen of de toestemming heeft verleend, zoals overlays die voortvloeien uit diensten voor individuele communicatie, geen toestemming van de aanbieder van mediadiensten nodig is. Besturingselementen van gebruikersinterfaces die nodig zijn om het apparaat te bedienen of tussen de programma's te navigeren, zoals volumebalkjes, zoekfuncties, navigatiemenu's of lijsten van kanalen, mogen hier niet onder te vallen. Ook legitieme overlays zoals waarschuwingen, informatie van algemeen belang, ondertiteling of commerciële communicatie die door de aanbieder van mediadiensten wordt aangeboden, mogen niet onder de bepaling vallen. Onverminderd artikel 3, lid 3, van Verordening (EU) 2015/2120 van het Europees Parlement en de Raad²¹ mogen datacompressietechnieken die de omvang van een gegevensbestand verkleinen en andere technieken die een dienst aan de distributiewijze aanpassen (zoals resolutie en codering), zonder de inhoud te wijzigen, niet onder de bepaling te vallen.

Maatregelen ter bescherming van de integriteit van programma's en audiovisuele mediadiensten dienen te worden opgelegd voor zover deze noodzakelijk zijn om te voldoen aan door de lidstaten overeenkomstig het Unierecht duidelijk gedefinieerde doelstellingen van algemeen belang. Met zulke maatregelen dienen evenredige verplichtingen aan ondernemingen te worden opgelegd die het belang van gerechtvaardigde overwegingen van openbaar beleid dienen.”

²¹ Voetnoot 10 uit de aangehaalde richtlijn: Verordening (EU) 2015/2120 van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2015 tot vaststelling van maatregelen betreffende open-internettoegang en tot wijziging van Richtlijn 2002/22/EG inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische-communicatienetwerken en -diensten en Verordening (EU) nr. 531/2012 betreffende roaming op openbare mobiele-communicatienetwerken binnen de Unie (PB L 310 van 26.11.2015, blz. 1).

Bijgevolg is aan de gemachtigde gevraagd of het voorontwerp op die punten niet moet worden aangevuld. De gemachtigde antwoordde als volgt:

“- Artikel 42 vormt de omzetting van artikel 7ter AVMD(2010), ingevoerd door artikel 1.12 AVMD(2018).

- Het huidige Mediadecreet bevat reeds een regeling van signaalintegriteit in artikel 180. Als gevolg van AVMD(2018) wordt de bestaande regeling in artikel 180 Mediadecreet uitgebreid naar niet-lineaire diensten.

- De huidige regeling is ontworpen met het oog op de nodige evenwichten in de markt, en heeft als gevolg gehad dat de omroeporganisaties meer op gelijke voet konden onderhandelen met de dienstenverdelers. Dit is trouwens ook de bedoeling van de regeling in AVMD(2018): de redactionele verantwoordelijkheid van aanbieders van mediadiensten en de audiovisuele waardeketen beschermen (overwegende 26).

- Eerder dan een aantal uitzonderingen op de toestemmingsvereiste expliciet op te nemen in de tekst van het Mediadecreet, wordt het principe gehanteerd dat toestemming enkel nodig is in de gevallen die uitdrukkelijk in het decreet zijn vernoemd (nl. voor het aanbieden van een functionaliteit aan eindgebruikers die het mogelijk maakt om de bedoelde lineaire televisieomroepprogramma's op een uitgestelde, verkorte of gewijzigde wijze te bekijken, of om de bedoelde niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma's, op een verkorte of gewijzigde manier te bekijken). *A contrario* is er in alle andere gevallen geen voorafgaande toestemming nodig.

- Het feit dat commerciële overlays de toestemming vereisen van de televisieomroeporganisaties is in artikel 180 reeds vervat, aangezien er in dat geval geen sprake is van een ongewijzigde doorgifte en de kijkers een gewijzigde manier van kijken wordt aangeboden.

- Het expliciet opnemen van uitzonderingen in art 180 Mediadecreet heeft tenslotte als nadeel dat wanneer er zich in de toekomst nieuwe toepassingen zouden aandienen daarvoor steeds - op basis van een *a contrario* redenering - een voorafgaande toestemming van de televisieomroeporganisatie zou moeten gevraagd worden, ook wanneer dit weinig zinvol zou zijn.

- In de memorie van toelichting bij artikel 42 wordt wel de volledige overwegende (26), inclusief de oplistings van uitzonderingen, hernomen. Zo wordt verduidelijkt binnen welke contouren de betrokken televisieomroeporganisaties en dienstenverdelers te goeder trouw moeten onderhandelen en hun toestemmingswijze op een redelijke en proportionele wijze moeten uitoefenen, zoals vereist in artikel 180 §2 van het Mediadecreet.

- Een aantal van de in overweging (26) genoemde uitzonderingen kunnen verwarrend zijn in de Vlaamse context, in die zin dat het geen echte uitzonderingen op de toestemmingsvereiste betreft die moeten worden opgenomen in het Mediadecreet:

1. Legitieme overlays zoals waarschuwingen, informatie van algemeen belang en ondertiteling worden veelal opgelegd door de overheid. Op dat moment zijn deze overlays verplicht en is geen toestemming van de omroeporganisaties nodig.

2. Het spreekt voor zich dat voor een overlay voor commerciële communicatie aangeboden door de omroeporganisatie zelf, de dienstenverdelers geen toestemming moet vragen aan deze omroeporganisatie.”

Tegen die achtergrond kan worden aanvaard dat het geïnverteerde systeem waarbij functionaliteiten in beginsel zijn toegestaan, kan voldoen aan de voorwaarde dat maatregelen ter bescherming van de integriteit van programma's en audiovisuele mediadiensten slechts dienen te worden opgelegd voor zover ze noodzakelijk zijn om te voldoen aan door de lidstaten overeenkomstig het Unierecht duidelijk gedefinieerde doelstellingen van algemeen belang.

Niettemin is het zinvol om uitdrukkelijk melding te maken van commerciële overlays. Het is immers niet evident dat die ook vallen onder het vereiste van het ontworpen artikel 180, § 1, eerste lid, dat de televisieomroepprogramma's "onverkort, ongewijzigd en in hun geheel" worden doorgegeven, nu het veeleer gaat om een laag bovenop het integraal doorgegeven signaal.

Wat het ontworpen artikel 180, § 2, betreft kan ten slotte worden opgemerkt dat die regeling in essentie overeenstemt met de regeling die het Grondwettelijk Hof verenigbaar heeft geacht met het gelijkheidsbeginsel.²²

Artikel 50

29. In het ontworpen artikel 222 van het Mediadecreet wordt verwezen naar "de regels van algemeen belang".

Aan de gemachtigde is gevraagd wat daaronder verstaan moet worden. Het antwoord luidde:

"- Artikel 222 Mediadecreet is de omzetting van het nieuwe artikel 4 AVMD (2010), ingevoegd door artikel 1.5 AVMD (2018). Dit artikel laat de lidstaten toe om meer gedetailleerde of strengere regels van algemeen belang op te leggen op de gebieden die door de richtlijn worden gecoördineerd.

- De procedure vermeld in artikel 222 Mediadecreet, is van toepassing wanneer een onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallende televisieomroeporganisatie een televisiedienst aanbiedt die volledig of hoofdzakelijk gericht is op het grondgebied van een andere lidstaat, en die andere lidstaat van oordeel is dat de betrokken televisieomroeporganisatie zich in de Vlaamse Gemeenschap heeft gevestigd om de strengere voorschriften van die lidstaat te omzeilen. Die strengere voorschriften zouden wel op die televisieomroeporganisatie van toepassing zijn indien hij in de lidstaat waarop hij zijn diensten richt, zou zijn gevestigd.

- Het begrip 'regels van algemeen belang' is door het Hof van Justitie ontwikkeld in zijn rechtspraak betreffende de artikelen 43 en 49 van het Verdrag [tot oprichting van de Europese Gemeenschap – zie thans de artikelen 49 en 56 van Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie –], en omvat onder meer regels inzake consumentenbescherming, bescherming van minderjarigen en cultuurbeleid. De Vlaamse Regulator voor de Media moet ervoor zorgen dat de specifieke regels ter zake objectief noodzakelijk zijn, op niet-discriminerende wijze worden toegepast, geschikt zijn om de beoogde doelstellingen te verwezenlijken en zich beperken tot hetgeen noodzakelijk is om deze te verwezenlijken."

²² GwH 12 februari 2015, nr. 18/2015.

Aangezien het dus gaat om regels vastgesteld door een andere lidstaat, die bovendien niet noodzakelijk een equivalent hebben in de Vlaamse regelgeving, kan worden aanvaard dat er op generieke wijze naar wordt verwezen.

Artikel 52

30. In het ontworpen artikel 227/1 van het Mediadecreet wordt bepaald dat de VRM deelneemt aan de werking van de ERGA. Aan de gemachtigde is gevraagd of de VRM zelfstandig deelneemt aan de werkzaamheden van de ERGA, dan wel of dit moet worden afgestemd met de andere Belgische mediaregulatoren. De gemachtigde lichtte dit punt als volgt toe:

“- Met toepassing van artikel 1.4 van de Rules of Procedure van ERGA heeft elke lidstaat één stem in deze groep.

- Indien er namens België een standpunt moet worden ingenomen in ERGA, wordt dit vooraf tussen de Belgische mediaregulatoren overlegd. De VRM moet dus steeds afstemmen met de andere mediaregulatoren.

- Het woordvoederschap namens België in ERGA verloopt volgens een beurtrol waarbij elk van de 3 gemeenschapsregulatoren om de beurt het woord voert, te vergelijken met het systeem dat is uitgewerkt in het Samenwerkingsakkoord van 8 maart 1994 tussen de Federale Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, met betrekking tot de vertegenwoordiging van het Koninkrijk België in de Ministerraad van de Europese Unie.”

Aangezien die beurtrol niet formeel valt onder het samenwerkingsakkoord van 8 maart 1994 tussen de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten ‘met betrekking tot de vertegenwoordiging van het Koninkrijk België in de Ministerraad van de Europese Unie’ moet daarvoor in een nieuwe formele grondslag worden voorzien. Het voormelde samenwerkingsakkoord kan niet zomaar bij analogie worden toegepast, nu het niet gaat om een orgaan van de Raad. Geconfronteerd met een gelijkaardige lacune met betrekking tot de vertegenwoordiging en de standpuntbepaling namens België inzake door de Europese Commissie aan te nemen gedelegeerde en uitvoeringshandelingen, merkte de afdeling Wetgeving het volgende op:

“De vertegenwoordiging en de standpuntbepaling namens België inzake door de Commissie aan te nemen gedelegeerde en uitvoeringshandelingen dienen overeenkomstig artikel 92*bis*, § 4*bis*, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 in een samenwerkingsakkoord te worden geregeld. De huidige samenwerkingsakkoorden van 8 maart 1994²³ bieden geen voldoende juridische basis voor dergelijke vertegenwoordiging en standpuntbepaling. Wel kan worden overwogen om de voornoemde samenwerkingsakkoorden met het oog daarop aan te passen.

²³ *Voetnoot 7 uit het aangehaalde advies*: Samenwerkingsakkoord van 8 maart 1994 tussen de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten ‘met betrekking tot de vertegenwoordiging van het Koninkrijk België in de Ministerraad van de Europese Unie’, en samenwerkingsakkoord van 8 maart 1994 tussen de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten en het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, ‘met betrekking tot de vertegenwoordiging van het Koninkrijk België in de Ministerraad van de Europese Unie’.

Zolang ervoor niet in een voldoende juridische basis bij samenwerkingsakkoord is voorzien, dienen de vertegenwoordiging en de standpuntbepaling inzake door de Commissie aan te nemen gedelegeerde en uitvoeringshandelingen overeenkomstig het bepaalde in artikel 92*bis*, § 4*bis*, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 het voorwerp uit te maken van een overleg tussen de betrokken regeringen.²⁴

Hetzelfde geldt ook in dit geval.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT

²⁴ Adv.RvS 52.810/1 van 5 maart 2013 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 21 december 2013 ‘tot uitvoering van de Verordening (EU) Nr. 305/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2011 tot vaststelling van geharmoniseerde voorwaarden voor het verhandelen van bouwproducten en tot intrekking van Richtlijn 89/106/EEG van de Raad, en tot opheffing van diverse bepalingen’, opmerking 6, *Parl.St.* Kamer 2012-13, nr. 53-2988, 29. Zie bovendien, met betrekking tot het gelijkaardige probleem inzake de vertegenwoordiging in organen opgericht bij internationale (handels)akkoorden gesloten door de Europese Unie: adv.RvS 53.600/VR/V van 8 augustus 2013 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van de Duitstalige Gemeenschap van 23 september 2013 ‘zur Zustimmung zu dem Handelsübereinkommen zwischen der Europäischen Union und ihren Mitgliedstaaten einerseits sowie Kolumbien und Peru andererseits, geschehen zu Brüssel am 26. Juni 2012’, opmerking 3.1, *Parl.St.* D.Parl. 2012-13, nr. 189/1, 9.

ADVIES VAN DE VLAAMSE TOEZICHTCOMMISSIE
VOOR DE VERWERKING VAN PERSOONSGEGEVENS

Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens

Advies wetgeving VTC nr. 2021/10 van 26 januari 2021

betreffende

tekst	voorontwerp van decreet
van	van het Vlaams Parlement
titel	tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie (hierna: AVMD2018).
roepnaam	(wijziging Mediadecreet)
datum	zoals principieel goedgekeurd op 23 oktober 2020

De Vlaamse Toezichtcommissie (hierna "de VTC");

Gelet op het decreet van 18 juli 2008 betreffende het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer (hierna: "het e-govdecreet"), inzonderheid artikel 10/4, §1;

Gelet op de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad Van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (hierna AVG), inzonderheid artikel 36, 4, artikel 57, 1, c) en artikel 58, 3;

Gelet op de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens (hierna "WVG");

Gelet op het verzoek om advies bij hoogdringendheid van de heer Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, ontvangen door de VTC op 19 januari 2021;

Brengt op 26 januari 2021 het volgend advies uit:

I. VOORWERP VAN DE ADVIESAANVRAAG

1. De Vlaamse minister bevoegd voor Media (hierna “de aanvrager”) verzocht bij brief van 19 januari 2021 om het advies van de Vlaamse Toezichtcommissie (hierna “VTC”) over een voorontwerp van decreet *tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie (hierna: AVMD2018)*. (hierna “het Ontwerp”), meer bepaald over de artikelen 7, 27, 29 en 43. De aanvrager vestigt ook de aandacht op de artikelen 26, 35, 36 en 46, maar vraagt hier geen advies over “omdat in het kader van deze artikelen de AVG-normen van toepassing zijn”. De VTC heeft dit laatste niet gecontroleerd, maar kan dit later nog doen.

2. Het advies werd gevraagd bij hoogdringendheid die als volgt verantwoord werd:

“De Vlaamse Regering zou het betrokken voorontwerp van decreet op zeer korte termijn moeten kunnen indienen bij het Vlaams Parlement, in functie van een spoedige omzetting van richtlijn 2018/1808. Het voorontwerp van decreet bevat slechts een klein aantal artikelen waarover advies moet worden gegeven. De impact van deze artikelen is bovendien beperkt aangezien er geen nieuwe mogelijkheden worden gecreëerd om persoonsgegevens met betrekking tot minderjarigen te verwerken. Er worden enkel beperkingen opgelegd met betrekking tot het commerciële gebruik van persoonsgegevens van minderjarigen.”

3. Aangezien de adviesbevoegdheid van de VTC op grond van artikel 10/4, § 1 van het e-govdecreet betrekking heeft op de verwerkingen van persoonsgegevens, is haar adviesverlening hiertoe beperkt.

Context

4. Met voorliggend ontwerpdecreet wordt Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018, omgezet. Deze richtlijn heeft impact op verschillende bepalingen in het Mediadecreet en de bijhorende uitvoeringsbesluiten. In de richtlijn wordt onder meer het onderscheid tussen de regels voor lineaire en niet lineaire audiovisuele mediadiensten gedeeltelijk weggewerkt. Dat is onder meer het geval bij de regels ter bescherming van minderjarigen tegen ongeschikte of schadelijke inhoud. Het is dus over dit aspect dat advies wordt gevraagd.

5. De memorie van toelichting geeft volgende uitleg:

“30. De rechtsregels met betrekking tot bescherming van minderjarige kijkers tegen schadelijke inhoud zullen met dit decreet worden gelijkgeschakeld voor lineaire en niet-lineaire televisieomroeporganisaties. Op beide zullen dezelfde regels van toepassing zijn. Onder het huidige Mediadecreet gelden met betrekking tot de bescherming van minderjarige kijkers verschillende regels voor lineaire en niet-lineaire televisieomroeporganisaties. Doordat aanbieders van videoplatformdiensten met dit decreet gedeeltelijk gevat worden door het Mediadecreet – o.a. voor wat betreft de bescherming van minderjarigen, het verbod op aanzetten tot geweld en haat en voor wat betreft bepaalde aspecten van commerciële communicatie – wordt met dit decreet een stap in de richting gezet van een gelijk speelveld voor televisieomroeporganisaties en aanbieders van videoplatformdiensten.”

6. In de memorie wordt ook verwezen naar de Sectorraad Media:

“1.7. De Sectorraad Media geeft aan dat een classificatiesysteem voor de bescherming van minderjarigen best wordt gecombineerd met een efficiënt systeem voor leeftijdscontrole, dat in samenwerking met de dienstenverdelers wordt ontwikkeld en op eenvoudige manier zou toelaten om potentieel schadelijke inhoud ontoegankelijk te maken voor (een deel van de) minderjarigen. Daarop kan worden gerepliceerd dat – zoals de Sectorraad zelf stelt - naast mediawijsheid, ook samenwerking binnen de sector inderdaad onontbeerlijk is voor een gedegen bescherming van minderjarigen.”

7. De memorie van toelichting bij het Ontwerp geeft voorbeelden van verplichtingen die dit decreet oplegt aan aanbieders van videoplatformdiensten met als doel minderjarigen te beschermen tegen voor hen ongeschikte inhoud zijn onder meer:

- programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie waarin pornografische beelden of beelden vanodeloos geweld voorkomen mogen door aanbieders van videoplatformdiensten enkel versleuteld worden aangeboden, of wanneer zulk aanbod onderworpen is aan een doeltreffend ouderlijk toezicht;
- aanbieders van videoplatformdiensten moeten systemen voor leeftijdscontrole tot stand brengen en gebruiken;
- aanbieders van videoplatformdiensten moeten een systeem voor ouderlijk toezicht ter beschikking stellen.

II. ONDERZOEK VAN DE ADVIESAANVRAAG

1. Voorafgaande opmerkingen

8. Het decreet bepaalt dat persoonsgegevens van minderjarigen die in het kader van technische kindbeschermingsmaatregelen worden verwerkt, niet voor commerciële doeleinden mogen worden gebruikt.
9. Er zal dus een verwerking van persoonsgegevens plaatsvinden en de VTC gaat daarom na in hoeverre het Ontwerp in lijn ligt met de principes van het gegevensbeschermingsrecht.
10. Aangezien de bepalingen die voor advies worden voorgelegd zeer specifiek zijn, beperkt de VTC zich tot het bespreken van de voor deze bepalingen meest ter zake doende aspect(en). Voor de toetsing aan de andere principes en regels kan de Vlaamse Regering, met de hulp van de bevoegde functionarissen voor de gegevensbescherming, richtlijnen vinden op de website van de VTC waar de essentiële elementen voor wet- en regelgeving vermeld worden¹ en al diverse adviezen van de VTC over Vlaamse ontwerpen werden opgenomen².
11. De bestaande wetgeving moet natuurlijk wel voldoen aan de principes en regels van de AVG, maar deze wordt nu niet systematisch gescreend.

2. Bespreking van de artikelen

12. De VTC bespreekt hierna de artikelen waarin ze het verbod op het gebruik voor commerciële doeleinden heeft teruggevonden. Deze artikelen bevatten dezelfde of gelijkaardige bepalingen als het volgende:

“Art. 7. Artikel 42 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 42. Televisieomroeporganisaties zenden, al dan niet op individueel verzoek, geen programma's uit die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten, tenzij de televisieomroeporganisatie door selectie van de tijd van uitzenden, instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen waarborgt dat minderjarigen die programma's normaliter niet te horen of te zien krijgen. De maatregelen zijn evenredig aan de mogelijke schade die het programma kan berokkenen. Programma's waarin pornografische beelden of beelden vanodeloos geweld voorkomen, worden versleuteld uitgezonden of aangeboden, of worden onderworpen aan een doeltreffend ouderlijk toezicht.

Televisieomroeporganisaties verstrekken voldoende informatie aan de kijkers over programma's die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten door middel van een systeem dat het potentieel schadelijk karakter van de programma's nader omschrijft. De Vlaamse Regering legt daarvoor de nadere voorwaarden en procedures vast.

Persoonsgegevens van minderjarigen die televisieomroeporganisaties verzamelen ter uitvoering van dit artikel worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden.”

13. Artikel 7 van het Ontwerp legt dit op voor televisieomroeporganisaties, artikel 37 voor de aanbieders van videoplatformdiensten en artikel 43 voor dienstenverdelers.

¹ <https://overheid.vlaanderen.be/meer-over-advies-regelgeving>

² <https://overheid.vlaanderen.be/vlaamse-toezichtcommissie/machtigingen-en-adviezen>

14. De memorie van toelichting stelt het volgende voor artikel 7:

“Dit artikel zet artikel 6bis van AVMD2010, ingevoegd door artikel 1, lid 10 van AVMD2018, om in een nieuw artikel 42 van het Mediadecreet. Het onderscheid tussen lineaire en niet-lineaire televisiediensten met betrekking tot de bescherming van minderjarigen wordt opgeheven. Voor lineaire en niet-lineaire televisiediensten zullen dezelfde regels gelden.

De meest schadelijke inhoud, die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten maar niet noodzakelijkerwijs strafbaar is, moet onderworpen zijn aan de strengste maatregelen zoals versleuteling en doeltreffend ouderlijk toezicht, waarbij de mogelijkheid voor de lidstaten tot het vaststellen van strengere maatregelen onverlet wordt gelaten.

Het eerste lid van het nieuwe artikel 42 bepaalt dat televisieomroeporganisaties geen programma’s, al dan niet op individueel verzoek, mag uitzenden die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten tenzij de televisieomroeporganisatie door selectie van de tijd van uitzenden, instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen waarborgt dat minderjarigen deze programma’s normaliter niet te horen of te zien krijgen. Wanneer de selectie door de televisieomroeporganisatie van de geschikte tijd van uitzenden moet worden beoordeeld, dient ook rekening te worden gehouden met de doelgroep van het betrokken televisieomroepprogramma.

Om de kijkers, waaronder ouders en minderjarigen, in staat te stellen weloverwogen besluiten te nemen over de inhoud die zij willen bekijken, moeten de televisieomroeporganisaties voldoende informatie verstrekken over inhoud die de lichamelijke, geestelijke en morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten. In overwegende 19 van AVMD2018 staat hierover het volgende: “Daartoe kan bijvoorbeeld gebruik worden gemaakt van een systeem van inhoudsbeschrijvingen, een akoestische waarschuwing, een visueel symbool of een ander middel ter nadere omschrijving van de aard van de inhoud”. Daarbij stimuleert de decreetgever om de mogelijkheden voor coregulering grondig in overweging te nemen.

In Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad (Algemene Verordening Gegevensbescherming) wordt onderkend dat kinderen specifieke bescherming behoeven in verband met de verwerking van hun persoonsgegevens. Het instellen van kindbeschermingsmechanismen door televisieomroeporganisaties leidt onvermijdelijk tot de verwerking van de persoonsgegevens van minderjarigen. Aangezien die mechanismen zijn gericht op het beschermen van kinderen, mogen persoonsgegevens van minderjarigen die in het kader van technische kindbeschermingsmaatregelen worden verwerkt, niet voor commerciële doeleinden, zoals direct marketing, profilering en op gedrag gerichte reclame, worden gebruikt.”

15. Op zich is deze aanpassing natuurlijk positief te noemen. De VTC echter volgende bedenkingen:

- ten eerste is het duidelijk dat wel persoonsgegevens van minderjarigen (zullen) worden verwerkt. Deze verwerking moet omkaderd worden met de nodige decretale bepalingen.
- ten tweede worden in hetzelfde kader waarschijnlijk ook van meerderjarigen ook persoonsgegevens worden verwerkt al was het maar om het onderscheid te kunnen maken en wordt er niet verboden die wel voor commerciële doeleinden te gebruiken door de verschillende organisaties.

16. De VTC maakt daarom een **voorbehoud** voor de geplande en al bestaande verwerkingen.

17. Voor wat de verwerking van de persoonsgegevens van de minderjarigen betreft, beveelt de VTC aan dat de principes van **gegevensbescherming door ontwerp en door standaardinstellingen** worden toegepast³.

18. Bovendien moet **voorafgaand aan de verwerking** en dus aan de keuze van een beschermingsmechanisme, door de Vlaamse overheid instanties een **gegevensbeschermingsimpactanalyse** (GEB)⁴ worden opgemaakt volgens de lijst met

³ Dataprotection by design en default – zie artikel 25, AVG.

⁴ Voor richtlijnen over, zie:

- Lijst VTC met criteria voor een GEB/DPIA: <https://overheid.vlaanderen.be/vlaamse-toezichtcommissie-dpia>

- Info op website van de federale Gegevensbeschermingsautoriteit:
<https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/gegevensbeschermingseffectbeoordeling-0>

- Aanbeveling CBPL nr. 01/2018
https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/sites/privacycommission/files/documents/aanbeveling_01_2018.pdf)

de criteria daarvoor van de VTC, op grond van punt 7) : “wanneer er op grote schaal niet gepseudonimiseerde gegevens van kinderen en jongeren ingezameld worden of hun niet gepseudonimiseerde gegevens op systematische wijze worden uitgewisseld tussen meerdere verwerkingsverantwoordelijken en voor de inzameling of uitwisseling niet alle doeleinden onderwijsdoeleinden zijn. KINDEREN EN JONGEREN [criteria 5 en 7];”

19. Gezien de verschillende spelers die betrokken zijn, is de VTC van oordeel dat het aangewezen is om gezamenlijk een GEB op te stellen.
20. Tenslotte merkt de VTC op dat er waarschijnlijk van een nieuwe categorie betrokkenen persoonsgegevens worden verwerkt aangezien met dit Ontwerp ook natuurlijke personen (als *user-generated content creators*, zoals “vloggers”) aanbieders van lineaire en niet-lineaire televisiediensten kunnen zijn en geregistreerd worden (artikel 29 en 30 van het Ontwerp).

III. BESLUIT

21. De VTC geeft een positief advies wat het verbod op commercieel gebruik betreft, maar adviseert om het kader van het beschermingsmechanisme grondig te analyseren en de nodige maatregelen te nemen voor de verschillende verwerkingen.
22. De VTC vraagt dat de gegevensbeschermingsimpactanalyse(s) aan haar worden voorgelegd.

Hans Graux,
Voorzitter VTC

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

Op voorstel van de Vlaamse minister van Brussel, Jeugd en Media;

Na beraadslaging,

DE VLAAMSE REGERING BESLUIT:

De Vlaamse minister van Brussel, Jeugd en Media is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. Dit decreet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie

Art. 3. In artikel 2 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, gewijzigd bij de decreten van 13 juli 2012, 29 juni 2018 en 7 december 2018, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° voor punt 1° en punt 1°/1, die respectievelijk punt 1°/1 en punt 1°/2 worden, wordt een nieuw punt 1° ingevoegd, dat luidt als volgt:

“1° aanbieder van videoplatformdiensten: de natuurlijke of rechtspersoon die een videoplatformdienst aanbiedt;”;

2° punt 5° wordt vervangen door wat volgt:

“5° commerciële communicatie: beelden, al dan niet met geluid, of geluiden die dienen om rechtstreeks of onrechtstreeks de goederen, de diensten of het imago van een natuurlijke of rechtspersoon die een economische activiteit verricht, te promoten. Dergelijke beelden of geluiden vergezellen of maken deel uit van een programma of van door gebruikers gegenereerde inhoud, tegen betaling of een soortgelijke vergoeding of ten behoeve van zelfpromotie. Vormen van commerciële communicatie zijn onder meer reclame, sponsoring, telewinkelen en productplaatsing;”;

3° er wordt een punt 6°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“6°/1 Contactcomité: het contactcomité, vermeld in artikel 29 van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten);”;

4° er wordt een punt 7°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“7°/1 door gebruikers gegenereerde inhoud: een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden, bestemd voor het algemene publiek of een deel ervan, die ongeacht de duur ervan een afzonderlijk element vormt, die door een gebruiker is gecreëerd en door die gebruiker of een andere gebruiker is geüpload naar een videoplatformdienst;”;

5° punt 26° wordt vervangen door wat volgt:

“26° omroepdienst:

- a) een dienst als vermeld in artikel 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, die valt onder de redactionele verantwoordelijkheid van een omroeporganisatie, waarbij het hoofddoel van de dienst of een losstaand gedeelte daarvan bestaat uit audiovisuele of auditieve programma's leveren voor het algemene publiek, ter informatie, vermaak, educatie of met culturele inslag door middel van elektronische communicatienetwerken. Omroepdiensten zijn radiodiensten of televisiediensten;
- b) de commerciële communicatie;”;

6° punt 30° wordt vervangen door wat volgt:

“30° productplaatsing: elke vorm van audiovisuele commerciële communicatie die bestaat in het opnemen van, of het verwijzen naar, een product, dienst of handelsmerk in het kader van een programma of door gebruikers gegenereerde inhoud, tegen betaling of een soortgelijke vergoeding;”;

7° punt 31° wordt vervangen door wat volgt:

“31° programma: een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden, die ongeacht de duur ervan, een afzonderlijk element vormt van een schema opgesteld door een omroeporganisatie of een catalogus opgesteld door een omroeporganisatie, met inbegrip van bioscoopfilms, videoclipps, sportevenementen, komische series, documentaires, kinderprogramma's en origineel drama;”;

8° er wordt een punt 36°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“36°/1 redactionele beslissing: een beslissing die op regelmatige basis wordt genomen met het oog op de uitoefening van redactionele verantwoordelijkheid en verband houdt met het dagelijkse beheer van de omroepdienst;”;

9° punt 41° wordt vervangen door wat volgt:

“41° sponsoring: elke bijdrage van een publieke of particuliere onderneming of natuurlijke persoon die zich niet bezighoudt met het aanbieden van omroepdiensten of videoplatformdiensten of met de vervaardiging van audiovisuele of auditieve werken, aan de financiering van omroepdiensten, videoplatformdiensten, door gebruikers gegenereerde inhoud of programma's, met het doel zijn of haar naam, handelsmerk, imago, activiteiten of producten meer bekendheid te geven;”;

10° er wordt een punt 45°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“45°/1 videoplatformdienst: een dienst als vermeld in artikel 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, waarbij het hoofddoel van de dienst, een daarvan losstaand gedeelte of een essentiële functie daarvan bestaat in het aanbieden van programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud, of beide, aan het algemene publiek, waarvoor de aanbieder van het videoplatform geen redactionele verantwoordelijkheid draagt, ter informatie, vermaak of educatie via elektronische communicatienetwerken en waarvan de organisatie wordt bepaald door de aanbieder van het videoplatform, onder meer met automatische middelen of algoritmen, namelijk door weergeven, taggen en rangschikken;”.

Art. 4. Artikel 38 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 38. Omroepactiviteiten mogen niet:

1° aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen of een lid van een groep van personen in het bijzonder op grond van:

- a) geslacht;
- b) ras;
- c) kleur;
- d) etnische of sociale afkomst;
- e) genetische kenmerken;
- f) taal;
- g) godsdienst of overtuiging;
- h) politieke of andere denkbeelden;
- i) het behoren tot een nationale minderheid;
- j) vermogen;
- k) geboorte;
- l) een handicap;
- m) leeftijd;
- n) seksuele geaardheid;

2° publiekelijk aanzetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf als vermeld in artikel 137 en 140bis van het Strafwetboek.”.

Art. 5. In artikel 40 van hetzelfde decreet wordt punt 4° vervangen door wat volgt:

“4° de vermelding dat de aanbieder van de omroepdienst onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en onder het toezicht van de Vlaamse Regulator voor de Media valt.”.

Art. 6. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 40/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 40/1. §1. Televisieomroepdiensten uit andere lidstaten van de Europese Unie, of uit een andere staat in de Europese Economische Ruimte genieten de vrijheid van ontvangst en doorgifte.

§2. Onverminderd paragraaf 1, kan de Vlaamse Regulator voor de Media voorlopige maatregelen nemen met betrekking tot de vrijheid van ontvangst of de doorgifte van een specifieke televisieomroepdienst die wordt aangeboden door een televisieomroeporganisatie die onder de bevoegdheid van een andere lidstaat valt. Hiervoor gelden de volgende voorwaarden:

1° tijdens de voorafgaande 12 maanden heeft de televisieomroeporganisatie al minstens tweemaal een duidelijke, belangrijke en ernstige inbreuk gepleegd op artikel 38, 1°, of artikel 42, of afbreuk gedaan aan de volksgezondheid of een belangrijk en ernstig risico daarop gevormd;

- 2° de Vlaamse Regulator voor de Media heeft de televisieomroeporganisatie, de lidstaat en de Europese Commissie schriftelijk in kennis gesteld van de vermeende inbreuken en van de evenredige maatregelen die de Vlaamse Regulator voor de Media voornemens is te treffen indien een dergelijke inbreuk opnieuw plaatsvindt;
- 3° de Vlaamse Regulator voor de Media heeft de rechten van verdediging van de televisieomroeporganisatie geëerbiedigd en heeft met name die televisieomroeporganisatie de mogelijkheid gegeven zijn standpunt inzake de vermeende inbreuken kenbaar te maken; en
- 4° overleg met de lidstaat en met de Europese Commissie, heeft binnen een maand na de ontvangst door de Europese Commissie van de onder punt 2° bedoelde kennisgeving niet tot een minnelijke schikking geleid.

Indien de Europese Commissie besluit dat die maatregelen, vermeld in het eerste lid, niet verenigbaar zijn met het recht van de Europese Unie, beëindigt de Vlaamse Regulator voor de Media deze maatregelen onverwijld.

§3. Onverminderd paragraaf 1, kan de Vlaamse Regulator voor de Media voorlopige maatregelen nemen indien een televisieomroepdienst die wordt geleverd door een onder de bevoegdheid van een andere lidstaat vallende televisieomroeporganisatie een duidelijke, belangrijke en ernstige inbreuk pleegt op artikel 38, 2°, of afbreuk doet aan of een belangrijk en ernstig risico vertoont dat afbreuk zal worden gedaan aan de openbare veiligheid, met inbegrip van de bescherming van de nationale veiligheid en defensie.

Deze uitzonderingsregeling is onderhevig aan de volgende voorwaarden:

- 1° tijdens de voorgaande 12 maanden heeft de omroeporganisatie het in het eerste lid bedoelde gedrag minstens eenmaal vertoond;
- 2° de Vlaamse Regulator voor de Media heeft de televisieomroeporganisatie, de lidstaat en de Europese Commissie schriftelijk in kennis gesteld van de vermeende inbreuken en van de evenredige maatregelen die de Vlaamse Regulator voor de Media voornemens is te treffen indien die inbreuken opnieuw plaatsvinden.

De Vlaamse Regulator voor de Media eerbiedigt de rechten van verdediging van de betrokken televisieomroeporganisatie en geeft met name deze televisieomroeporganisatie de mogelijkheid zijn standpunt inzake de vermeende inbreuken kenbaar te maken.

Indien de Europese Commissie besluit dat de maatregelen, vermeld in het eerste lid, niet verenigbaar zijn met het recht van de Europese Unie, beëindigt de Vlaamse Regulator voor de Media deze maatregelen onverwijld.

§4. De Vlaamse Regulator voor de Media kan in dringende gevallen, niet later dan een maand na de vermeende inbreuk, afwijken van de in paragraaf 3, tweede lid, 1° en 2°, vastgestelde voorwaarden. In dat geval moeten de getroffen maatregelen zo spoedig mogelijk, met opgave van de redenen waarom de Vlaamse Regulator voor de Media van oordeel is dat het om een dringend geval gaat, worden meegedeeld aan de Europese Commissie en de lidstaat onder wiens bevoegdheid de omroeporganisatie valt.”.

Art. 7. Artikel 42 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 42. Televisieomroeporganisaties zenden, al dan niet op individueel verzoek, geen programma’s uit die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten, tenzij de televisieomroeporganisatie door selectie van de tijd van uitzenden, instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen waarborgt dat minderjarigen die programma’s normaliter

niet te horen of te zien krijgen. De maatregelen zijn evenredig aan de mogelijke schade die het programma kan berokkenen. Programma's waarin pornografische beelden of beelden van nodeloos geweld voorkomen, worden versleuteld uitgezonden of aangeboden, of worden onderworpen aan een doeltreffend ouderlijk toezicht.

Televisieomroeporganisaties verstrekken voldoende informatie aan de kijkers over programma's die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten door middel van een systeem dat het potentieel schadelijk karakter van de programma's nader omschrijft. De Vlaamse Regering legt daarvoor de nadere voorwaarden en procedures vast.

Persoonsgegevens van minderjarigen die televisieomroeporganisaties verzamelen ter uitvoering van dit artikel worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden."

Art. 8. Artikel 43, 44 en 45 van hetzelfde decreet worden opgeheven.

Art. 9. In artikel 52 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012, wordt het tweede lid opgeheven.

Art. 10. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 54/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 54/1. Bij commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut worden geen subliminale technieken gebruikt."

Art. 11. Artikel 55 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012, wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 55. Commerciële communicatie mag niet zo opgezet zijn dat ze:

- 1° de menselijke waardigheid aantast;
- 2° enige vorm van discriminatie bevat of bevordert op grond van:
 - a) geslacht;
 - b) ras of etnische afstamming;
 - c) nationaliteit;
 - d) godsdienst of levensbeschouwing;
 - e) handicap;
 - f) leeftijd;
 - g) seksuele geaardheid.

Boodschappen van algemeen nut mogen niet zo opgezet zijn dat ze:

- 1° de menselijke waardigheid aantasten;
- 2° enige vorm van discriminatie bevorderen op grond van:
 - a) geslacht;
 - b) ras of etnische afstamming;
 - c) nationaliteit;
 - d) godsdienst of levensbeschouwing;
 - e) handicap;
 - f) leeftijd;
 - g) seksuele geaardheid."

Art. 12. In hetzelfde decreet worden de volgende artikelen opgeheven:

- 1° artikel 56, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012;
- 2° artikel 57;
- 3° artikel 58, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012;
- 4° artikel 59;
- 5° artikel 60, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012;
- 6° artikel 61, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012.

Art. 13. In artikel 62 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012, worden het tweede en het derde lid opgeheven.

Art. 14. Artikel 63 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 13 juli 2012, wordt opgeheven.

Art. 15. In artikel 65 van hetzelfde decreet wordt tussen het woord "sigaretten" en het woord "en" de zinsnede ", elektronische sigaretten en navulverpakkingen" ingevoegd.

Art. 16. In artikel 81 van hetzelfde decreet wordt paragraaf 3 vervangen door wat volgt:

"§3. Paragraaf 2 is niet van toepassing op:

- 1° de boodschappen van de televisieomroeporganisatie over de eigen programma's en ondersteunende producten die daarvan rechtstreeks zijn afgeleid;
- 2° de boodschappen van de televisieomroeporganisatie over programma's en omroepdiensten van andere entiteiten die tot dezelfde omroeporganisatie behoren;
- 3° de sponsorboodschappen, productplaatsing en neutrale frames tussen redactionele inhoud en televisiereclame- of telewinkelspots en tussen individuele spots."

Art. 17. Aan artikel 93 van hetzelfde decreet wordt de zinsnede ", elektronische sigaretten en navulverpakkingen" toegevoegd.

Art. 18. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 98/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 98/1. De bepalingen van deze onderafdeling zijn alleen van toepassing op programma's die na de inwerkingtreding van dit decreet zijn geproduceerd."

Art. 19. Artikel 99 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 99. Productplaatsing is verboden in:

- 1° journaals en politieke informatieprogramma's;
- 2° consumentenprogramma's;
- 3° religieuze programma's;
- 4° kinderprogramma's."

Art. 20. In artikel 100 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1 wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

"1° de inhoud en de programmering ervan in een schema in geval van lineaire televisie-uitzendingen, of de opname ervan in een catalogus in geval van niet-lineaire televisie-uitzendingen, worden nooit zodanig beïnvloed dat de verantwoordelijkheid en de redactionele onafhankelijkheid van de televisieomroeporganisatie worden aangetast;"

2° paragraaf 2 wordt opgeheven.

Art. 21. In artikel 101 van hetzelfde decreet wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

“1° sigaretten en andere tabaksproducten, elektronische sigaretten en navulverpakkingen, of ondernemingen waarvan de voornaamste activiteit bestaat in de productie of verkoop van die producten;”

Art. 22. In artikel 149 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 25 april 2014 en 23 december 2016, wordt paragraaf 1 vervangen door wat volgt:

“§1. Eenieder kan, onder de voorwaarden van dit hoofdstuk, radiodiensten aanbieden via een kabelomroepnetwerk, een etheromroepnetwerk, een satellietomroepnetwerk of via het internet, als:

- 1° de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat het maatschappelijk doel in het aanbieden van radiodiensten via een kabelomroepnetwerk, een etheromroepnetwerk, een satellietomroepnetwerk of via het internet;
- 2° de entiteit die deze aanbiedt voldoet aan de voorwaarden, vermeld in artikel 129, 130 en 131.”

Art. 23. In artikel 150 van hetzelfde decreet wordt paragraaf 1 vervangen door wat volgt:

“§1. Eenieder kan, onder de voorwaarden van dit hoofdstuk, niet-lineaire radiodiensten aanbieden, als de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat het maatschappelijk doel in het verzorgen van niet-lineaire radiodiensten. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.”

Art. 24. In artikel 150/1 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 17 januari 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in paragraaf 2, 2°, 3°, 4°, 6° en 7°, worden tussen het woord “televisieomroeporganisatie” en het woord “werkt” de woorden “dat bij de programmagerelateerde activiteiten van de televisiedienst is betrokken” ingevoegd;
- 2° in paragraaf 2, 5°, worden tussen het woord “televisieomroeporganisatie” en het woord “dat” de woorden “dat bij de programmagerelateerde activiteiten van de televisiedienst is betrokken” ingevoegd;
- 3° aan het einde van paragraaf 4 worden de volgende woorden toegevoegd: “en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren”;
- 4° er worden een paragraaf 4/1, een paragraaf 4/2 en een paragraaf 4/3 ingevoegd, die luiden als volgt:

“§4/1. Televisieomroeporganisaties brengen de Vlaamse Regulator voor de Media op de hoogte van elke wijziging die van invloed kan zijn om de bevoegdheid conform paragraaf 2 tot en met 4, te bepalen. Die kennisgeving gebeurt conform artikel 219.

§4/2. De Vlaamse Regulator voor de Media houdt een actuele lijst bij met de televisieomroeporganisaties ten aanzien van wie hij bevoegd is. Die lijst vermeldt voor elke televisieomroeporganisatie de criteria, vermeld in paragraaf 2

tot en met 4, waarop de bevoegdheid van de Vlaamse Regulator voor de Media is gebaseerd. De Vlaamse Regulator voor de Media bezorgt die lijst, met inbegrip van de actualiseringen, aan de Europese Commissie.

§4/3. Als tussen de Vlaamse Regulator voor de Media en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie geen overeenstemming wordt bereikt over wie bevoegd is voor een televisieomroeporganisatie in het kader van de procedures, vermeld in artikel 40/1, 221 en 222, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media de Europese Commissie daarvan onmiddellijk op de hoogte.”.

Art. 25. In deel III, titel IV, hoofdstuk I, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 13 juli 2012, 17 januari 2014, 29 juni 2018 en 22 maart 2019, wordt het opschrift van afdeling I/1 vervangen door wat volgt:

“Afdeling I/1. Toegang tot televisiediensten voor personen met een handicap”.

Art. 26. Artikel 151 van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 13 juli 2012, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 151. §1. De openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroeporganisaties maken hun programma’s voortdurend en in toenemende mate met evenredige maatregelen toegankelijk voor personen met een handicap.

Om programma’s toegankelijk te maken voor personen met een visuele of auditieve handicap worden ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling gebruikt.

§2. De regionale televisieomroeporganisaties maken hun journaals op weekdays vanaf 20 uur toegankelijk voor personen met een auditieve handicap. Daarvoor wordt gebruikgemaakt van ondertiteling.

Private televisieomroeporganisaties met een gemiddeld marktaandeel van 2% die een hoofdjournaal uitzenden en gedurende zes maanden voorafgaand aan de eerste uitzending ervan een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, ondertitelen dat hoofdjournaal. Het hoofdjournaal is het journaal met gemiddeld het hoogste kijkcijfer.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van een hoofdjournaal maar op de dag van de eerste uitzending ervan geen marktaandeel van 2% hebben, ondertitelen dat hoofdjournaal binnen twaalf maanden vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisatie ononderbroken gedurende zes maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% heeft.

Private televisieomroeporganisaties die op 1 januari 2010 een marktaandeel van 2% hadden en nog altijd een marktaandeel van 2% hebben op de dag van de inwerkingtreding van het decreet van [...] tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de gedeeltelijke omzetting van richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie, en die andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma’s uitzenden of die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma’s, ondertitelen uiterlijk op 1 januari 2013 die andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma’s.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's maar op 1 januari 2010 geen gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, ondertitelen die andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's binnen 36 maanden vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisatie ononderbroken gedurende zes maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% heeft. Die verplichting geldt niet voor actualiteitenprogramma's die uitsluitend aan sportverslaggeving zijn gewijd. Het marktaandeel van een private omroeporganisatie is het aandeel dat een private omroeporganisatie heeft in het totale kijkcijferbereik op de televisieomroepmarkt binnen een bepaalde periode.

§3. De Vlaamse Regering legt een tijdspad en quota op voor:

- 1° andere ondertiteling dan de ondertiteling, vermeld in paragraaf 2;
- 2° audiobeschrijving;
- 3° gebarentaal;
- 4° auditieve ondertiteling.

§4. De openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroeporganisaties bezorgen elk jaar vóór 31 maart aan de Vlaamse Regulator voor de Media een verslag over de wijze waarop gedurende het voorgaande jaar aan paragraaf 1, 2 en 3 is voldaan, met vermelding van eventuele actiepunten. De Vlaamse Regulator voor de Media maakt die verslagen openbaar.

§5. De Vlaamse Regering verstrekt subsidies voor elke techniek om televisiediensten toegankelijk te maken. De Vlaamse Regering legt daarvoor criteria vast.

§6. Televisieomroeporganisaties zenden noodinformatie, voor zover redelijkerwijze mogelijk, met inbegrip van mededelingen en aankondigingen bij natuurrampen, uit op een wijze die toegankelijk is voor personen met een handicap.

§7. De Vlaamse Regulator voor de Media onderhoudt een onlinecontactpunt om informatie te verstrekken en klachten te ontvangen met betrekking tot dit artikel. Het contactpunt is gemakkelijk toegankelijk voor personen met een handicap."

Art. 27. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 155/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 155/1. Met het oog op het verzekeren van pluralisme in de media, vrijheid van meningsuiting en culturele diversiteit kan de Vlaamse Regering criteria vastleggen en maatregelen opleggen aan ondernemingen om ervoor te zorgen dat er passende aandacht wordt voorzien, en zichtbaarheid en vindbaarheid wordt gegarandeerd voor televisiediensten van algemeen belang."

Art. 28. Aan artikel 161, tweede lid, van hetzelfde decreet wordt de volgende zin toegevoegd:

"Als de lineaire televisiedienst geheel of hoofdzakelijk gericht is op het publiek van een andere lidstaat van de Europese Unie, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media de nationale regulerende instantie of het nationaal regulerende orgaan van die andere lidstaat van de Europese Unie op de hoogte van de kennisgeving."

Art. 29. Artikel 163 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 163. Eenieder kan, onder de voorwaarden van dit hoofdstuk, lineaire televisiediensten aanbieden, als de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat het maatschap-

pelijk doel in het verzorgen van lineaire televisiediensten. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.

De lineaire televisieomroeporganisaties zijn onafhankelijk van politieke partijen.

De uitzendingen van lineaire televisieomroeporganisaties staan onder de redactionele eindverantwoordelijkheid van het personeel.

De lineaire televisieomroeporganisaties zenden uit in het Nederlands, behoudens afwijkingen, toe te staan door de Vlaamse Regering.”.

Art. 30. In artikel 174 van hetzelfde decreet wordt het eerste lid vervangen door wat volgt:

“Eenieder kan, onder de voorwaarden van dit hoofdstuk, niet-lineaire televisiediensten aanbieden, als de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat het maatschappelijk doel in het verzorgen van niet-lineaire televisiediensten, inzonderheid op digitale wijze. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.”.

Art. 31. Aan artikel 175, tweede lid, van hetzelfde decreet wordt de volgende zin toegevoegd:

“Als de niet-lineaire televisiedienst geheel of hoofdzakelijk gericht is op het publiek van een andere lidstaat van de Europese Unie, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media de nationale regulerende instantie of het nationaal regulerende orgaan van die andere lidstaat van de Europese Unie op de hoogte van de kennisgeving.”.

Art. 32. Artikel 176 van hetzelfde decreet wordt opgeheven.

Art. 33. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een deel III/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Deel III/1. Videoplatformdiensten”.

Art. 34. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in deel III/1, ingevoegd bij artikel 33, een artikel 176/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/1. Eenieder kan conform de bepalingen, vermeld in dit deel, videoplatformdiensten aanbieden, als de entiteit die deze aanbiedt opgericht is als een privaatrechtelijke rechtspersoon, of een natuurlijke persoon is die zelfstandig een beroepsactiviteit uitoefent en onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt. In het geval van een privaatrechtelijke rechtspersoon bestaat het maatschappelijk doel in het aanbieden van videoplatformdiensten. De rechtspersoon kan alle activiteiten verrichten die rechtstreeks of onrechtstreeks aansluiten bij de verwezenlijking van zijn maatschappelijk doel.”.

Art. 35. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/2. De aanbieder van videoplatformdiensten brengt de Vlaamse Regulator voor de Media minimaal veertien kalenderdagen voor het starten van de dienst op de hoogte van het aanbieden van videoplatformdiensten.

De kennisgeving gebeurt conform artikel 219 en bevat minstens de volgende informatie:

- 1° alle gegevens die kunnen dienen om te bepalen of de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is voor de aanbieder van videoplatformdiensten in kwestie;
- 2° de statuten;
- 3° een duidelijke omschrijving van de te leveren dienst.

De Vlaamse Regering bepaalt de nader te verstrekken gegevens die de kennisgeving moet bevatten, en ook de latere wijzigingen in die gegevens die aan de Vlaamse Regulator voor de Media moeten worden meegedeeld.

Aanbieders die op de datum van inwerkingtreding van dit decreet reeds videoplatformdiensten aanbieden, doen de kennisgeving, vermeld in het tweede lid, uiterlijk zes maanden nadat de Vlaamse Regering de nader te verstrekken gegevens en de latere wijzigingen in die gegevens die aan de Vlaamse Regulator voor de Media moeten worden meegedeeld, heeft bepaald.

Als aanbieders van videoplatformdiensten hun aanbod uitbreiden met een nieuw soort dienst, brengen ze de Vlaamse Regulator voor de Media daarvan op de hoogte met een afzonderlijke kennisgeving.

Na de kennisgeving delen de aanbieders van videoplatformdiensten zo spoedig mogelijk elke wijziging in de informatie, vermeld in het tweede lid, aan de Vlaamse Regulator voor de Media mee.”.

Art. 36. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/3. §1. In dit artikel wordt verstaan onder:

- 1° dochteronderneming: een onderneming waarover een moederonderneming zeggenschap heeft, met inbegrip van elke dochteronderneming van een uiteindelijke moederonderneming;
- 2° groep: een moederonderneming, al haar dochterondernemingen en alle andere ondernemingen die er op organisatorisch gebied economische en juridische banden mee hebben;
- 3° moederonderneming: een onderneming die zeggenschap heeft over een of meer dochterondernemingen.

§2. Voor de toepassing van dit decreet valt een aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als hij overeenkomstig artikel I.18, 4°, van het Wetboek van economisch recht gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

§3. Een aanbieder van videoplatformdiensten die niet overeenkomstig artikel I.18, 4°, van het Wetboek van economisch recht is gevestigd in een lidstaat van de Europese Unie, valt voor de toepassing van dit decreet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap:

- 1° als hij een moederonderneming of een dochteronderneming heeft die gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren; of
- 2° als hij deel uitmaakt van een groep en een andere onderneming van de groep gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

§4. Als de moederonderneming en de dochteronderneming of de andere ondernemingen van de groep, vermeld in paragraaf 3, allemaal gevestigd zijn in verschil-

lende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap:

- 1° als de moederonderneming gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en haar activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren; of bij gebreke van een dergelijke vestiging
- 2° als de dochteronderneming gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en haar activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren; of bij gebreke van een dergelijke vestiging
- 3° als een andere onderneming van de groep, vermeld in paragraaf 3, gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en haar activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren.

§5. Als de moederonderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd is in een lidstaat van de Europese Unie en als verschillende dochterondernemingen als vermeld in paragraaf 3, gevestigd zijn in verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als een dochteronderneming voor het eerst met haar activiteiten begon in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren, mits de aanbieder van videoplatformdiensten een duurzame en reële band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap heeft.

Als de moederonderneming en de dochteronderneming, vermeld in paragraaf 3, niet gevestigd zijn in een lidstaat van de Europese Unie en als verschillende andere ondernemingen van de groep als vermeld in paragraaf 3, gevestigd zijn in verschillende lidstaten van de Europese Unie, valt de aanbieder van videoplatformdiensten onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap als een andere onderneming van de groep voor het eerst met haar activiteiten begon in het Nederlandse taalgebied, of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en de activiteiten uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap behoren, mits de aanbieder van videoplatformdiensten een duurzame en reële band met de economie van de Vlaamse Gemeenschap heeft.

§6. Artikel XII.3, XII.4, XII.6, XII.17, XII.18, XII.19 en XII.20 van het Wetboek van economisch recht zijn van toepassing op aanbieders van videoplatformdiensten die vallen onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

§7. De Vlaamse Regulator voor de Media maakt en handhaaft een actuele lijst met de aanbieders van videoplatformdiensten ten aanzien van wie hij bevoegd is.

De lijst vermeldt voor elke aanbieder van videoplatformdiensten de criteria, vermeld in paragraaf 2 tot en met 5, waarop de bevoegdheid van de Vlaamse Regulator voor de Media is gebaseerd. De Vlaamse Regulator voor de Media bezorgt die lijst, met inbegrip van actualiseringen, aan de Europese Commissie.

§8. Als tussen de Vlaamse Regulator voor de Media en de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere lidstaat van de Europese Unie geen overeenstemming wordt bereikt over wie bevoegd is voor een aanbieder van videoplatformdiensten, brengt de Vlaamse Regulator voor de Media de Europese Commissie daarvan onmiddellijk op de hoogte.”.

Art. 37. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/4 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/4. §1. Onverminderd de toepassing van artikel XII.17, XII.18, XII.19 en XII.20 van het Wetboek van economisch recht nemen aanbieders van videoplatformdiensten de nodige passende maatregelen om:

- 1° minderjarigen te beschermen tegen programma’s, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die hun lichamelijke,

- geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen zouden kunnen aantasten als vermeld in artikel 42 van dit decreet;
- 2° het algemene publiek te beschermen tegen programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen of lid van een groep op grond van:
- a) geslacht;
 - b) ras;
 - c) kleur;
 - d) etnische of sociale afkomst;
 - e) genetische kenmerken;
 - f) taal;
 - g) godsdienst of overtuiging;
 - h) politieke of andere denkbeelden;
 - i) het behoren tot een nationale minderheid;
 - j) vermogen;
 - k) geboorte;
 - l) een handicap;
 - m) leeftijd;
 - n) seksuele geaardheid;
- 3° het algemene publiek te beschermen tegen programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie met inhoud waarvan de verspreiding een activiteit inhoudt die een misdrijf is, met name:
- a) het publiekelijk aanzetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf als vermeld in artikel 137 en 140bis van het Strafwetboek;
 - b) strafbare feiten met betrekking tot kinderpornografie als vermeld in artikel 383bis van het Strafwetboek;
 - c) strafbare feiten op het gebied van racisme en vreemdelingenhaat als vermeld in artikel 20 en 21 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.
- §2. De volgende maatregelen zijn passende maatregelen als vermeld in paragraaf 1:
- 1° de voorschriften, vermeld in paragraaf 1, in de voorwaarden van de videoplatformdiensten opnemen en die voorschriften toepassen;
 - 2° programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie waarin pornografische beelden of beelden van nodeloos geweld voorkomen versleuteld aanbieden of die onderwerpen aan een doeltreffend ouderlijk toezicht;
 - 3° transparante en gebruiksvriendelijke mechanismen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van videoplatformdiensten programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die op de videoplatformdienst worden aangeboden bij de aanbieder van die videoplatformdienst kunnen rapporteren of markeren;
 - 4° systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de aanbieder van een videoplatformdienst de gebruikers van die videoplatformdienst kan uitleggen welk gevolg er is gegeven aan de rapporteringen en markeringen, vermeld in punt 3°;
 - 5° systemen voor leeftijdscontrole van gebruikers van videoplatformdiensten met betrekking tot programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten tot stand brengen en gebruiken;
 - 6° gemakkelijk te bedienen systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van videoplatformdiensten een beoordeling kunnen geven van de programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die aangeboden worden op de videoplatformdiensten;
 - 7° systemen voor ouderlijk toezicht ter beschikking stellen die door de eindgebruiker van de videoplatformdienst worden beheerd voor programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten;

- 8° transparante, gemakkelijk te gebruiken en doeltreffende procedures tot stand brengen en gebruiken om klachten van de gebruikers van de videoplatformdiensten bij de aanbieder van videoplatformdiensten over de uitvoering van de maatregelen, vermeld in punt 3° tot en met 7°, te behandelen en af te handelen;
- 9° doeltreffende maatregelen en instrumenten op het gebied van mediawijdsheid voorzien en de bekendheid van gebruikers met die maatregelen en instrumenten vergroten.

Persoonsgegevens van minderjarigen die aanbieders van videoplatformdiensten verzamelen ter uitvoering van het eerste lid, 5° en 7°, worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden.

§3. Als de aanbieders van videoplatformdiensten de passende maatregelen, vermeld in paragraaf 2, nemen, houden ze rekening met al de volgende elementen:

- 1° de aard van de inhoud in kwestie;
- 2° de schade die de inhoud kan berokkenen;
- 3° de kenmerken van de te beschermen categorie personen;
- 4° de rechten die in het geding zijn en de gerechtvaardigde belangen, en het algemeen belang.

De passende maatregelen, vermeld in paragraaf 2, zijn uitvoerbaar en proportioneel en houden rekening met de omvang van de videoplatformdienst en de aard van de verleende dienst, en leiden niet tot eventuele controlemaatregelen vooraf of filtering bij het uploaden van inhoud die niet voldoet aan de bepalingen, vermeld in artikel XII.20, §1, van het Wetboek van economisch recht.

§4. De Vlaamse Regering bepaalt hierover nadere regels.”.

Art. 38. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/5 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/5. Aanbieders van videoplatformdiensten zijn vrij in het op enige wijze in de handel brengen, verkopen of organiseren van commerciële communicatie, met uitzondering van de beperkingen en verplichtingen, vermeld in dit decreet.

Voor de commerciële communicatie die de aanbieders van videoplatformdiensten in de handel brengen, verkopen of organiseren leven ze de voorschriften na, vermeld in artikel 52 tot en met 55, artikel 62, artikel 65 tot en met 69, artikel 71 tot en met 77 en artikel 90 tot en met 97.”.

Art. 39. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/6 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/6. §1. De aanbieders van videoplatformdiensten nemen voor de commerciële communicatie die ze niet in de handel brengen, verkopen of organiseren de volgende passende maatregelen om te voldoen aan de voorschriften, vermeld in artikel 52 tot en met 55, artikel 62, artikel 65 tot en met 69, artikel 71 tot en met 77 en artikel 90 tot en met 101:

- 1° de voorschriften, vermeld in artikel 52 tot en met 55, artikel 62, artikel 65 tot en met 69, artikel 71 tot en met 77 en artikel 90 tot en met 101, in de voorwaarden van de videoplatformdiensten opnemen en die voorschriften toepassen;
- 2° een functie ter beschikking stellen waarmee gebruikers die door gebruikers gegenereerde inhoud uploaden, kunnen verklaren dat die inhoud commerciële communicatie bevat, op voorwaarde dat ze dat weten of redelijkerwijs zouden kunnen weten;

- 3° transparante en gebruiksvriendelijke mechanismen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van een videoplatformdienst commerciële communicatie die op de videoplatformdienst wordt aangeboden bij die aanbieder kunnen rapporteren of markeren;
- 4° systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de aanbieder van een videoplatformdienst de gebruikers van die videoplatformdienst kan uitleggen welk gevolg er is gegeven aan de rapporteringen en markeringen, vermeld in punt 3°;
- 5° systemen voor leeftijdscontrole van gebruikers van videoplatformdiensten voor commerciële communicatie die op de videoplatformdienst wordt aangeboden en die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kan aantasten tot stand brengen en gebruiken;
- 6° gemakkelijk te bedienen systemen tot stand brengen en gebruiken waarmee de gebruikers van videoplatformdiensten een beoordeling kunnen geven van de op videoplatformdiensten aangeboden commerciële communicatie;
- 7° systemen voor ouderlijk toezicht ter beschikking stellen die door de eindgebruiker van de videoplatformdienst worden beheerd voor programma's, door gebruikers gegenereerde inhoud en commerciële communicatie die de lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten;
- 8° transparante, gemakkelijk te gebruiken en doeltreffende procedures tot stand brengen en gebruiken om klachten van de gebruikers van de videoplatformdiensten bij de aanbieder van videoplatformdiensten over de uitvoering van de maatregelen, vermeld in punt 3° tot en met 7°, te behandelen en af te handelen;
- 9° doeltreffende maatregelen en instrumenten voorzien op het gebied van mediawijsheid en de bekendheid van gebruikers met die maatregelen en instrumenten vergroten.

Persoonsgegevens van minderjarigen die aanbieders van videoplatformdiensten verzamelen ter uitvoering van het eerste lid, 5° en 7°, worden niet verwerkt voor commerciële doeleinden.

§2. Als de aanbieders van videoplatformdiensten de passende maatregelen, vermeld in paragraaf 1, namen, houden ze rekening met al de volgende elementen:

- 1° de aard van de inhoud in kwestie;
- 2° de schade die de inhoud kan berokkenen;
- 3° de kenmerken van de te beschermen categorie personen;
- 4° de rechten die in het geding zijn en de gerechtvaardigde belangen, en met het algemeen belang.

De passende maatregelen, vermeld in paragraaf 1, zijn uitvoerbaar en proportioneel en houden rekening met de omvang van de videoplatformdienst en de aard van de verleende dienst, en leiden niet tot eventuele controlemaatregelen vooraf of filtering bij het uploaden van inhoud die niet voldoen aan de bepalingen, vermeld in artikel XII.20, §1, van het Wetboek van economisch recht.

§3. De Vlaamse Regering bepaalt hierover nadere regels.”.

Art. 40. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/7 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/7. De aanbieders van videoplatformdiensten informeren de gebruikers duidelijk als programma's en door gebruikers gegenereerde inhoud commerciële communicatie bevatten als ze daarvan op de hoogte zijn.”.

Art. 41. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt in hetzelfde deel III/1 een artikel 176/8 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 176/8. De Vlaamse Regulator voor de Media ziet erop toe dat de aanbieders van videoplatformdiensten die onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen, passende maatregelen nemen conform artikel 176/4 tot en met 176/7 en dat ze die maatregelen toepassen.

Als de Vlaamse Regulator voor de Media klachten of opmerkingen ontvangt over aanbieders van videoplatformdiensten die niet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen, bezorgt de Vlaamse Regulator voor de Media die klachten of opmerkingen aan de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de bevoegde lidstaat.”

Art. 42. In artikel 180 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 juli 2013, worden paragraaf 1 en 2 vervangen door wat volgt:

“§1. Dienstenverdelers geven de lineaire televisieomroepprogramma’s die deel uitmaken van hun aanbod van televisiediensten in de Vlaamse Gemeenschap, onverkort, ongewijzigd en in hun geheel, door op het ogenblik dat ze worden uitgezonden. Dat geldt ook voor de bijbehorende diensten, vermeld in artikel 185, §1, tweede lid, laatste zin.

Dienstenverdelers stellen de niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma’s, die deel uitmaken van hun aanbod van televisiediensten in de Vlaamse Gemeenschap, onverkort, ongewijzigd en in hun geheel, ter beschikking. Dat geldt ook voor de bijbehorende diensten, vermeld in artikel 185, §1, tweede lid, laatste zin.

§2. Elke functionaliteit die een dienstenverdelers aan de eindgebruikers aanbiedt en die het mogelijk maakt om de in het eerste lid van paragraaf 1 bedoelde lineaire televisieomroepprogramma’s op een uitgestelde, verkorte of gewijzigde wijze te bekijken, is onderworpen aan de voorafgaande toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie. De voorafgaande toestemming is vereist van iedere televisieomroeporganisatie die onder het toepassingsgebied van artikel 154, eerste en tweede lid, valt.

Elke functionaliteit die een dienstenverdelers aan de eindgebruikers aanbiedt en die het mogelijk maakt om de in het tweede lid van paragraaf 1 bedoelde niet-lineaire televisiediensten en de daarin vervatte programma’s, op een verkorte of gewijzigde manier te bekijken, is onderworpen aan de voorafgaande toestemming van de betrokken televisieomroeporganisatie. De voorafgaande toestemming is vereist van iedere televisieomroeporganisatie die onder het toepassingsgebied van artikel 157, §1 en §2, valt.

De betrokken televisieomroeporganisatie en dienstenverdelers onderhandelen te goeder trouw en dienen hun toestemmingswijze op een redelijke en proportionele wijze uit te oefenen. Wanneer een akkoord hierover leidt tot financiële vergoedingen van de dienstenverdelers aan de televisieomroeporganisaties, dan dienen die te worden aangewend voor Nederlandstalige Europese producties, overeenkomstig artikel 154 en 157.

De Vlaamse Regering kan nadere regels opleggen met het oog op de controle en/of de handhaving van deze regel.”

Art. 43. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 183/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 183/1. Dienstenverdelers zoals bepaald in artikel 177, eerste lid, mogen geen persoonsgegevens van minderjarigen voor commerciële doeleinden verwerken die ze verzamelen in uitvoering van instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen die zij treffen om ervoor te zorgen dat minderjarigen programma’s die hun lichamelijke, geestelijke of morele ontwikkeling zouden kunnen aantasten normaliter niet te horen of te zien krijgen.”.

Art. 44. In artikel 187 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 13 juli 2012, 21 februari 2014, 23 december 2016 en 29 juni 2018, wordt de inleidende zin vervangen door wat volgt:

“De dienstenverdelers die geen dienstverleners zijn als vermeld in artikel 185, §1, eerste lid, mogen de volgende omroepprogramma’s doorgeven:”.

Art. 45. Aan artikel 216, §4, van hetzelfde decreet wordt tussen het tweede en derde lid een nieuw lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Het in het tweede lid van dit artikel bedoelde besluit wordt naar behoren gemotiveerd, wordt vooraf ter kennis gebracht en is beschikbaar voor het publiek.”.

Art. 46. In artikel 218 van hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 22 maart 2019, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan paragraaf 2, eerste lid, worden een punt 17° tot en met 23° toegevoegd, die luiden als volgt:

- 17° het maken en handhaven van de lijst, vermeld in artikel 150/1, §4/2;
- 18° de Europese Commissie inlichten als vermeld in artikel 150/1, §4/3;
- 19° het openbaar maken van de verslagen, vermeld in artikel 151, §4;
- 20° het contactpunt onderhouden als vermeld in artikel 151, §7;
- 21° het informeren van de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de andere lidstaat van de Europese Unie over de kennisgeving, vermeld in artikel 161, tweede lid, en in artikel 175, tweede lid;
- 22° het informeren van de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van een andere staat over de klachten of de opmerkingen, vermeld in artikel 176/8;
- 23° het informeren van de nationale regulerende instantie of het nationale regulerende orgaan van de andere lidstaat van de Europese Unie, vermeld in artikel 220/1.”;

2° in paragraaf 3, eerste lid, 1°, 2° en 3°, wordt de zinsnede “42, 44, 45, 72, 5°, 176, 1°, en 180, §6” vervangen door de zinsnede “40/1, 42, 72, 5°, 176/4, §1, 1°, en artikel 176/4, §1, 2°”.

Art. 47. In artikel 220, §2, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 13 juli 2012, wordt de zinsnede “42, 44, 45, 72, 5°, en artikel 176, 1°” vervangen door de zinsnede “40/1, 42, 72, 5°, 176/4, §1, 1°, en artikel 176/4, §1, 2°”.

Art. 48. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2019, wordt een artikel 220/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 220/1. Als een lidstaat van de Europese Unie een verzoek heeft over de activiteiten van een televisieomroeporganisatie die valt onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap maar een televisiedienst aanbiedt die gericht is op die lidstaat van de Europese Unie, verstrekt de Vlaamse Regulator voor de Media de regulerende instantie of het regulerende orgaan van de bevoegde lidstaat alle informatie die nuttig kan zijn om het verzoek te behandelen. De Vlaamse Regulator voor de Media doet al het mogelijke om het verzoek binnen twee maanden te behandelen."

Art. 49. Artikel 221 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 221. §1. Als de Vlaamse Regulator voor de Media van oordeel is dat een televisieomroeporganisatie die onder de bevoegdheid valt van een lidstaat van de Europese Unie een televisiedienst aanbiedt die volledig of hoofdzakelijk gericht is op de Vlaamse Gemeenschap, kan hij contact opnemen met de bevoegde lidstaat van de Europese Unie om een wederzijds aanvaardbare oplossing voor problemen mogelijk te maken.

De Vlaamse Regulator voor de Media mag het Contactcomité vragen om de zaak te onderzoeken.

§2. De Vlaamse Regulator voor de Media kan passende maatregelen nemen tegen de televisieomroeporganisatie, vermeld in paragraaf 1, als aan al de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° hij is van oordeel dat het resultaat van de toepassing van paragraaf 1 niet bevredigend is;
- 2° hij toont redelijkerwijs aan dat de televisieomroeporganisatie, vermeld in paragraaf 1, zich in een lidstaat van de Europese Unie heeft gevestigd en daardoor de strengere voorschriften omzeilt op de gebieden die door de richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) worden gecoördineerd en die op de televisieomroeporganisatie van toepassing zouden zijn als ze in de Vlaamse Gemeenschap zou zijn gevestigd, zonder dat moet worden bewezen dat de televisieomroeporganisatie, vermeld in paragraaf 1, die strengere voorschriften beoogt te omzeilen.

De passende maatregelen, vermeld in het eerste lid, voldoen aan de volgende voorwaarden:

- 1° ze zijn objectief noodzakelijk;
- 2° ze worden op niet-discriminerende wijze genomen;
- 3° ze zijn geschikt om de beoogde doelstellingen te verwezenlijken;
- 4° ze beperken zich tot wat noodzakelijk is om de beoogde doelstellingen te verwezenlijken.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan daartoe sancties opleggen als vermeld in titel IV, en de dienstenverdelers of de netwerkoperatoren verplichten de doorgifte van de televisiedienst te schorsen.

§3. De Vlaamse Regulator voor de Media neemt de passende maatregelen, vermeld in paragraaf 2, als aan al de volgende voorwaarden is voldaan:

- 1° hij heeft de Europese Commissie en de lidstaat van de Europese Unie waar de televisieomroeporganisatie gevestigd is, op de hoogte gebracht van zijn

- voornemen om dergelijke maatregelen te nemen, met opgave van de redenen waarop hij zijn beoordeling heeft gebaseerd;
- 2° hij heeft de rechten van verdediging van de betrokken televisieomroeporganisatie geëerbiedigd en heeft die televisieomroeporganisatie de mogelijkheid gegeven haar standpunt kenbaar te maken over de vermeende omzeiling en de maatregelen die hij wil nemen;
- 3° de Europese Commissie heeft besloten dat de maatregelen verenigbaar zijn met het Unierecht en in het bijzonder dat de beoordeling van de Vlaamse Regulator voor de Media gegrond is.”.

Art. 50. Artikel 222 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 222. De Vlaamse Regulator voor de Media verzoekt de televisieomroeporganisatie waarvan de televisiediensten volledig of hoofdzakelijk op het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie zijn gericht, de regels van algemeen belang na te leven als hij daartoe een gemotiveerd verzoek krijgt van die lidstaat van de Europese Unie over vastgestelde problemen met die televisiediensten.

De Vlaamse Regulator voor de Media informeert de verzoekende lidstaat van de Europese Unie regelmatig over de stappen die zijn ondernomen om de problemen, vermeld in het eerste lid, aan te pakken. Binnen twee maanden na de dag waarop de Vlaamse Regulator voor de Media het gemotiveerde verzoek, vermeld in het eerste lid, heeft ontvangen, licht de Vlaamse Regulator voor de Media de verzoekende lidstaat en de Europese Commissie in over de verkregen resultaten en licht hij in voorkomend geval toe waarom geen oplossing kon worden gevonden.

De Vlaamse Regulator voor de Media mag het Contactcomité vragen om de zaak te onderzoeken.”.

Art. 51. In artikel 226 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 7 december 2018, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in het tweede lid, 3°, wordt tussen het woord “de” en het woord “begroting” het woord “jaarlijkse” ingevoegd;
- 2° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De jaarlijkse begroting, vermeld in het tweede lid, wordt openbaar gemaakt.”.

Art. 52. Aan artikel 227/1 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 29 juni 2018, wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De Vlaamse Regulator voor de Media neemt deel aan de werking van de Europese Groep van regelgevende instanties voor audiovisuele mediadiensten ERGA, vermeld in artikel 30ter van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten).”.

Art. 53. In artikel 228, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° de zinsnede “de omroeporganisatie, dienstenverdelers in kwestie of het netwerk in kwestie” wordt vervangen door de woorden “elke natuurlijke persoon of rechtspersoon waarop dit decreet van toepassing is”;
- 2° in punt 7° wordt de zinsnede “overeenkomstig artikel 176” vervangen door de zinsnede “, vermeld in artikel 40/1”.

Art. 54. In artikel 229 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 13 juli 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in het eerste lid worden de woorden "een omroep van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media" vervangen door de woorden "elke natuurlijke persoon of rechtspersoon waarop dit decreet van toepassing is";
- 2° in het eerste lid, 2°, wordt de zinsnede "artikelen 42, 44 en 72, 5°" vervangen door de zinsnede "de bepalingen, vermeld in artikel 40/1, 42 en 72, 5°,";
- 3° in punt 3° en 4° wordt de zinsnede "artikel 42, 44, 45 en 72, 5°" vervangen door de zinsnede "de bepalingen, vermeld in artikel 40/1, 42 en 72, 5°,";
- 4° in punt 5° wordt de zinsnede "overeenkomstig artikelen 44 en 176" vervangen door de zinsnede "conform artikel 40/1";
- 5° in het tweede lid wordt de zinsnede "overeenkomstig de bepalingen van artikel 44" vervangen door de zinsnede "conform artikel 40/1".

Brussel, 5 februari 2021.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Brussel, Jeugd en Media,

Benjamin DALLE

BIJLAGE
bij de memorie van toelichting:
JONGEREN- EN KINDEFFECTRAPPORT (JOKER)

Kind- en jongereneffectrapport (JoKER) voor

Voorontwerp van decreet houdende wijziging van het
decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en
televisie met betrekking tot de omzetting van de Richtlijn
Audiovisuele Mediadiensten AVMD (2018)

Gebruik de JoKER-handleiding (zie: https://www.vlaanderen.be/cjm/sites/default/files/2020-05/20200527_JoKER-handleiding.pdf). Voor meer info: <https://www.vlaanderen.be/cjm/nl/jeugd/vlaams-jeugd-en-kinderrechtenbeleid/joker-kind-en-jongereneffectrapport>.

1 Gegevens van het advies

1.1 Gegevens van de regelgeving

nummer taal- en wetgevingstechnisch advies	2020/97
bevoegde minister(s) van de regelgeving	Benjamin Dalle
datum JoKER-advies	

1.2 Gegevens van de aanvrager

e-mailadres	Caroline.uyttendaele@vlaanderen.be
organisatie	Departement CJM
beleidsdomein	Cultuur, Jeugd, Sport en Media
entiteit	Afdeling Beleid en Beheer, Team Media en Film

2 Titel en fase

<Vul hier de gewenste informatie in>

3 Samenvatting

Via bijgaand voorontwerp van decreet wordt Richtlijn (EU) 2018/1808 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot wijziging van Richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) in het licht van een veranderende marktsituatie (hierna: AVMD2018) omgezet in het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (hierna: Mediadecreet).

Een belangrijke nieuwigheid van AVMD(2018) is dat het onderscheid tussen de regels voor lineaire en niet lineaire audiovisuele mediadiensten gedeeltelijk wordt weggewerkt. Dat is onder meer het geval bij de regels ter bescherming van minderjarigen tegen ongeschikte of schadelijke inhoud. De door de televisieomroeporganisaties te nemen maatregelen in dit verband, worden verstrengd. Het toepassingsgebied van de richtlijn wordt ook uitgebreid naar videoplatformdiensten.

De kwantitatieve reclameregels worden flexibeler in AVMD(2018). Het principe van liberalisering/flexibilisering/versoepeling is dus ook het uitgangspunt van dit ontwerpdecreet. De basisbepalingen inzake commerciële communicatie blijven echter behouden eveneens als de bepalingen over commerciële communicatie in verband met kinderen en minderjarigen.

Impact op de grondrechten en op het gelijkheidsbeginsel

Dit voorontwerp verbiedt omroepactiviteiten die aanzetten tot geweld of haat jegens een groep personen of een lid van een groep op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid. Dat zijn de gronden bedoeld in artikel 21 van het EU-Handvest van de Grondrechten. Ook omroepactiviteiten die publiekelijk aanzetten tot het plegen van een terroristisch misdrijf, zoals bedoeld in de artikelen 137 en 140bis van het Strafwetboek zijn verboden.

Dit voorontwerp verplicht aanbieders van videoplatformdiensten passende maatregelen te treffen ter bescherming van het algemene publiek tegen inhoud die aanzet tot geweld of haat jegens een groep personen of een lid van een groep, op één van de gronden bedoeld in artikel 21 van het EU-Handvest van de Grondrechten of tegen inhoud waarvan de verspreiding bepaalde misdrijven inhoudt.

De rechtsregels met betrekking tot bescherming van minderjarige kijkers tegen schadelijke inhoud zullen met dit voorontwerp worden gelijkgeschakeld voor lineaire en niet-lineaire televisieomroeporganisaties. Op beide zullen dezelfde regels van toepassing zijn. Onder het huidige Mediadecreet gelden met betrekking tot de bescherming van minderjarige kijkers verschillende regels voor lineaire en niet-lineaire televisieomroeporganisaties. Doordat aanbieders van videoplatformdiensten met dit decreet gedeeltelijk gevat worden door het Mediadecreet – o.a. voor wat betreft de bescherming van minderjarigen, het verbod op aanzetten tot geweld en haat en voor wat betreft bepaalde aspecten van commerciële communicatie – wordt met dit decreet een stap in de richting gezet van een gelijk speelveld voor televisieomroeporganisaties en aanbieders van videoplatformdiensten.

4 Probleembeschrijving

De markt voor audiovisuele mediadiensten is snel en significant veranderd als gevolg van de toenemende convergentie van televisie- en internetdiensten. Door technische ontwikkelingen zijn nieuwe types diensten en gebruikerservaringen mogelijk geworden. Kijkgewoontes zijn aanzienlijk veranderd. Het televisiescherm blijft een belangrijk toestel voor het delen van audiovisuele ervaringen, maar veel kijkers zijn overgestapt op andere, draagbare toestellen waarop zij audiovisuele inhoud bekijken. Traditionele televisie-inhoud neemt nog steeds een

belangrijk deel van de gemiddelde dagelijkse kijktijd voor zijn rekening. Nieuwe types inhoud, zoals videoclips of door gebruikers gegenereerde inhoud, zijn echter steeds belangrijker geworden, en nieuwe spelers, waaronder aanbieders van diensten voor video-op-aanvraag en van videoplatformdiensten, zijn intussen gevestigde waarden.

Door deze convergentie van media is een gemoderniseerd rechtskader nodig. Daarom was het nodig dat richtlijn 2010/13/EU betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten werd gemoderniseerd. Dat is gebeurd door AVMD(2018).

AVMD(2018) wil een gelijk speelveld in het audiovisuele medialandschap bewerkstelligen, alsook een afdoende bescherming van de mediagebruikers. In dit verband kan verwezen worden naar de beleidsnota media 2019-2024, waar onder SD A.3. "Optimaliseren van kader en instrumenten voor mediabeleid" / OD A.3.2. "Inzetten op een kwalitatief, toekomstbestendig en helder regelgevend kader rond media" toelichting wordt gegeven rond de omzetting van AVMD2018. Er zal gezorgd worden voor een redelijke en correcte omzetting, waardoor traditionele televisie en nieuwe diensten zoals uitzendingen op aanvraag meer op gelijke voet met elkaar kunnen concurreren. Ook zullen de nieuwe regels voor videoplatforms ervoor zorgen dat kijkers, met name minderjarigen, beter worden beschermd tegen gewelddadige en schadelijke inhoud en haat zaaiende uitlatingen

5 Beleidsdoelstelling

Door de AVMD(2018) zullen traditionele televisie en nieuwe diensten zoals uitzendingen op aanvraag meer op gelijke voet concurreren met elkaar. Ook zullen de nieuwe regels voor videoplatforms ervoor zorgen dat kijkers, met name minderjarigen, beter worden beschermd tegen gewelddadige en schadelijke inhoud en haat zaaiende uitlatingen.

De omzetting van AVMD(2018) heeft gevolgen voor verschillende bepalingen in het Mediadecreet die rechtstreeks of onrechtstreeks raken aan de leefwereld van kinderen en jongeren. Ter illustratie kan verwezen worden naar:

- het verbod op aanzetten tot geweld of haat (artikel 4 van het ontwerpdecreet),
- de bescherming van minderjarigen (artikelen 7 en 8 van het ontwerpdecreet),
- de invoering van een systeem dat het potentieel schadelijk karakter van programma's voor minderjarigen nader omschrijft (artikel 7 van het ontwerpdecreet),
- commerciële communicatie waaronder ook televisiereclame, sponsoring en productplaatsing (artikelen 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 en 21 van het ontwerpdecreet),
- toegankelijkheid van televisiediensten voor personen met een handicap (artikelen 25 en 26 van het ontwerpdecreet),
- televisiediensten van algemeen belang (artikel 27 van het ontwerpdecreet),
- nieuwe bepalingen voor videoplatformdiensten (artikelen 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40 en 41 van het ontwerpdecreet),
- Vlaamse Regulator voor de Media (artikelen 28, 31, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53 en 54 van het ontwerpdecreet).

Zie ook het onderdeel "Maatschappelijke impact: kinderen, jongeren en minderjarigen" in de memorie van toelichting (nrs 20 t/e.m. 26).

6 Opties

→ Optie 1: Nuloptie: voorzetting van een bestaande toestand

Artikel 2 van AVMD(2018) verplicht de lidstaten om de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen uit te vaardigen om uiterlijk binnen 21 maanden na de inwerkingtreding aan AVMD(2018) te voldoen. Indien dit voorontwerp niet zou aangenomen worden, voldoet Vlaanderen niet aan deze omzettingsverplichting.

Bovendien zou een niet-omzetting in Vlaanderen betekenen dat kinderen en jongeren niet (meteen) de bescherming kunnen genieten die hun door AVMD(2018) geboden wordt. Zij zouden minder beschermd worden tegen ongeschikte of schadelijke inhoud die wordt verspreid door niet-lineaire televisiediensten. Zij zouden nog minder beschermd worden tegen gewelddadige en schadelijke inhoud in programma's of door gebruikers gegenereerde inhoud die verspreid wordt via videoplatformdiensten. Noch tegen commerciële communicatie die deze platformen verspreiden. Kinderen en jongeren zouden minder behoed zijn tegen bepaalde commerciële communicatie in kinderprogramma's. Het verbod op de verwerking van persoonsgegevens van minderjarigen voor commerciële doeleinden, zou voor hen niet gelden. Kinderen met een handicap zouden geen beroep kunnen doen op de nieuwe voorschriften inzake toegankelijkheid van televisiediensten.

→ Optie 2: Bescherming minderjarigen door omzetting AVMD(2018) – gekozen optie

Door een correcte omzetting van AVMD(2018) kunnen kinderen en jongeren rechtstreeks genieten van de bescherming die deze richtlijn hen biedt.

→ Optie 3: Verdergaande bescherming van minderjarigen dan opgelegd door AVMD(2018)

Het staat lidstaten vrij om bij de omzetting van richtlijnen verder te gaan dan wat in de richtlijn wordt opgelegd. Men had in dit geval kunnen kiezen voor een decreet waarbij een sterkere bescherming voor minderjarigen gold dan in AVMD2018 is bepaald. In die optie hadden de beschermingsregels niet alleen betrekking kunnen hebben op kinderprogramma's, maar ook op "programma's waar veel kinderen naar kijken". In dezelfde zin hadden reclameregels meer gedifferentieerd kunnen worden naar gelang het tijdstip van uitzenden en de doelgroep van het programma, en hadden er bijvoorbeeld nog strengere regels kunnen opgelegd worden voor ongezonde voeding.

7 Analyse van de effecten

Doelgroepen

Rechtstreeks geïmpacteerde doelgroepen

De rechtstreeks betrokken doelgroepen zijn de bestaande en mogelijks nieuwe omroeporganisaties, dienstverleners, aanbieders van elektronische communicatienetwerken en -diensten, de aanbieders van videoplatformdiensten en de Vlaamse Regulator voor de Media.

Onrechtstreekse belanghebbenden

De onrechtstreeks belanghebbenden zijn (i) adverteerders (ii) ontwikkelaars en fabrikanten van software en hardware (iii) het algemeen publiek van kijkers, luisteraars en gebruikers (iv) minderjarigen (v) kinderen en jongeren met een handicap.

Optie 1: Nuloptie*Effectbeschrijving*

De nuloptie houdt in dat AVMD(2018) niet wordt omgezet en het decreet niet wordt gewijzigd.

Jongeren en kinderen zullen in deze optie metertijd minder bescherming ondervinden dan bijvoorbeeld leeftijdsgenoten in onze buurlanden.

Vergelijkingstabel van alle effecten

Doelgroepen	Voordelen (huidig Mediadecreet)	Nadelen
Minderjarigen	<p>Lineaire televisieomroepen:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uitzendverbod voor programma's die de ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen aantasten (cfr pornografische scènes of beelden vanodeloos geweld) - uitzending van programma's die schade kunnen toebrengen aan de ontwikkeling van minderjarigen alleen mits waarborg dat minderjarigen dit normaliter niet zullen zien of beluisteren - verplicht akoestische waarschuwing of visueel symbool bij ongecodeerde uitzending <p>Niet-lineaire televisieomroepen</p> <ul style="list-style-type: none"> - uitzending van diensten op aanvraag die de ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen schaden enkel zodanig dat zij dergelijke televisiediensten op aanvraag normaliter niet te horen of te zien krijgen <p>Lineaire en niet-lineaire televisieomroepen</p> <ul style="list-style-type: none"> - mogelijkheid voor de Vlaamse Regering om bepaalde beelden en signalen op te leggen bij de vertoning van programma's met mogelijke invloed op kinderen en jongeren, waarbij aangegeven wordt voor welke leeftijdsgroep ze geschikt zijn <p>Commerciële communicatie</p> <ul style="list-style-type: none"> - mbt alcoholhoudende dranken: mag zich niet specifiek richten tot minderjarigen en toont in het bijzonder geen minderjarigen die dit soort dranken gebruiken - specifieke bepalingen voor commerciële communicatie die gericht is op minderjarigen, jongeren en kinderen (art. 70-77 Mediadecreet) 	<p>Uiteenlopende bescherming bij lineaire en niet-lineaire omroepen</p> <p>Beperkte bescherming tegen programma's van niet-lineaire omroepen (enkel tegen programma's die ernstig zouden kunnen schaden)</p> <p>Geen bescherming tegen content die verspreid wordt via videoplatformen</p> <p>Geen expliciete vermelding van systemen voor leeftijdscontrole en voor ouderlijk toezicht als instrumenten voor televisieomroepen en videoplatformdiensten</p> <p>Geen informatieplicht voor omroepen over schadelijke programma's door middel van een systeem dat het potentieel schadelijk karakter van de programma's nader omschrijft.</p> <p>Geen verbod om persoonsgegevens van minderjarigen die televisieomroeporganisaties terzake verzamelen te verwerken voor commerciële doeleinden.</p>
Kinderen en jongeren met een handicap	<p>Verplichting voor VRT en particuliere televisieomroepen om een aanzienlijk deel van hun omroepprogramma toegankelijk te maken voor personen met visuele of auditieve handicap, met inzet van ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling.</p> <p>Verplichting voor regionale TV om hun journaals op weekdays vanaf 20u toegankelijk te maken voor personen met een auditieve handicap met inzet van ondertiteling.</p>	<p>Geen voortdurende en toenemende toegankelijkheidsverplichting voor de VRT en particuliere omroepen</p> <p>Geen vermelding dat de toegankelijkheidsmaatregelen evenredig moeten zijn</p> <p>Geen rapporteringsplicht voor de VRT en de particuliere omroepen</p>

	<p>De Vlaamse Regering legt tijdsbad en quota op voor andere ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling.</p> <p>De Vlaamse Regering verstrekt subsidies voor elke techniek om televisiediensten toegankelijk te maken en legt daarvoor criteria vast</p>	<p>Geen verplichting om noodinformatie uit te zenden op een wijze die toegankelijk is voor personen met een handicap.</p> <p>Geen contactpunt bij de VRM om informatie te verstrekken en klachten te ontvangen met betrekking tot toegankelijkheidsverplichtingen van de omroepen</p>
--	--	---

Optie 2: nieuwe beleidsmaatregel(en) – gekozen optie

Effectbeschrijving

Door een correcte en redelijke omzetting van AVMD(2018), ontstaat er een gelijk speelveld voor lokale en internationale spelers, en wordt een eerlijke concurrentie mogelijk met internationale mediaspelers. Tegelijk kunnen kinderen en jongeren in deze optie rechtstreeks genieten van de bescherming die deze richtlijn hen biedt.

Doelgroepen	Voordelen (ontwerp van decreet)	Nadelen
Minderjarigen	<p>Eenzelfde uitzendverbod voor lineaire en niet-lineaire televisieomroepen op programma's die de ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten, tenzij zij door selectie van uitzendtijdstip, instrumenten voor leeftijdscontrole of andere technische maatregelen die programma's niet te horen of te zien krijgen.</p> <p>Informatieplicht voor televisieomroepen over programma's die de ontwikkeling van minderjarigen kunnen aantasten d.m.v. een systeem dat het potentieel schadelijk karakter van de programma's nader omschrijft.</p> <p>Maatregelen moeten evenredig zijn aan de schade die het programma kan berokkenen.</p> <p>Programma's met pornografische beelden of nodeloos geweld worden versleuteld uitgezonden, of onderworpen aan ouderlijk toezicht.</p> <p>Aanbieders van videoplatformdiensten moeten passende maatregelen nemen om minderjarigen te beschermen, vb systemen voor leeftijdscontrole of ouderlijk toezicht</p> <p>Verbod op verwerking van persoonsgegevens van minderjarigen voor commerciële doeleinden</p> <p>Commerciële communicatie</p> <ul style="list-style-type: none"> - Mbt alcoholhoudende dranken: mag zich niet specifiek richten tot minderjarigen en toont in het bijzonder geen minderjarigen die dit soort dranken gebruiken - Specifieke bepalingen voor commerciële communicatie die gericht is op minderjarigen, jongeren en kinderen (art. 70-77 Mediadecreet) - Specifieke bepalingen voor commerciële communicatie door aanbieders van videoplatformdiensten 	<p>Geen absoluut verbod op het uitzenden van programma's die de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen aantasten (cfr pornografische scènes of beelden van nodeloos geweld) (enkel verseuteling of ouderlijk toezicht)</p>

<p>Kinderen en jongeren met een handicap</p>	<p>Verplichting voor VRT en de particuliere televisieomroepen om hun programma's voortdurend en in toenemende mate met evenredige maatregelen toegankelijk te maken voor personen met een handicap met inzet van ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling.</p> <p>Verplichting voor regionale TV om journaals op weekdays vanaf 20u toegankelijk te maken voor personen met een auditieve handicap met inzet van ondertiteling</p> <p>Vlaamse Regering legt tijdsplan en quota op voor andere ondertiteling, audiobeschrijving; gebarentaal en auditieve ondertiteling.</p> <p>Rapporteringsplicht voor VRT en particuliere televisieomroepen over de wijze waarop aan de toegankelijkheidsverplichting is voldaan,</p> <p>Vlaamse Regering verstrekt subsidies voor elke techniek om televisiediensten toegankelijk te maken en legt daarvoor criteria vast.</p> <p>Verplichting voor televisieomroepen om noodinformatie uit te zenden op een wijze die toegankelijk is voor personen met een handicap.</p> <p>Onlinecontactpunt om informatie te verstrekken en klachten te ontvangen met betrekking tot toegankelijkheid.</p>	<p>Toenemende toegankelijkheidsverplichtingen en administratieve overlast voor de omroepen</p>
--	---	--

Optie 3: Verdere bescherming van minderjarigen dan opgelegd door AVMD2018

Effectbeschrijving

Keuze voor een decreet waarbij een sterkere bescherming voor minderjarigen geldt dan in AVMD2018

Vergelijkingstabel van alle effecten

Doelgroepen	Voordelen (decreet verdergaand dan AVMD2018)	Nadelen
Minderjarigen	<p>Becherming niet alleen voor kinderprogramma's maar ook voor programma's waar veel kinderen naar kijken</p> <p>Meer differentiatie van reclameregels op basis van tijdstip van uitzenden en doelgroep van het programma</p> <p>Strengere regels i.v.m. commerciële communicatie voor ongezonde voeding</p>	<p>Onduidelijkheid voor de televisieomroepen voor welke programma's welke regels gelden</p> <p>Moeilijk te handhaven door de VRM</p> <p>Ongelijk speelveld voor Vlaamse omroepen en omroepen uit andere EU-lidstaten die programma's brengen waar veel kinderen naar kijken</p> <p>Potentiële druk op advertentie-inkomsten voor particuliere televisieomroepen</p>
Kinderen en jongeren met een handicap	Totale en onmiddellijke toegankelijkheidsverplichting voor alle televisieomroepen met inzet van ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling	Onhaalbaar voor nieuwe en kleine televisieomroepen

8 Vergelijking van de opties

De nuloptie is een stand-stil. Dit is uitgesloten, aangezien een omzetting van AVMD2018 verplicht is. De derde optie waarbij veel verder wordt gegaan dan opgelegd door AVMD(2018) leidt tot onduidelijke of onhaalbare regels die de advertentie-inkomsten van de televisieomroepen onder druk zetten en het gelijk speelveld in gevaar brengen. De gekozen optie houdt rekening met de verschillende stakeholders en media-actoren.

Qua effecten op kinderen betekent de gekozen optie dat minderjarigen meteen kunnen genieten van een maximale evenredige bescherming tegen ongeschikte of schadelijke inhoud. Zij worden beschermd tegen ongeschikte inhoud die circuleert op videoplatformdiensten, en tegen bepaalde vormen van commerciële communicatie. Kinderen met een handicap kunnen meteen een beroep doen op de nieuwe voorschriften inzake toegankelijkheid van televisiediensten.

9 Uitvoering

Na goedkeuring van het decreet, zullen een aantal uitvoeringsbesluiten worden uitgevaardigd of gewijzigd. Over elk element in het proces zal grondig gecommuniceerd worden, in het bijzonder voor wat betreft de effecten op kinderen en jongeren. Net zoals gebeurd is voor het ontwerp van decreet, zal over de uitvoeringsbesluiten afgestemd worden met stakeholders zoals het Kinderrechtencommissariaat en de Gezinsbond.

10 Administratieve lasten

Er zijn niet meteen administratieve lasten te verwachten die impact of effect hebben op kinderen en jongeren.

11 Handhaving

De Vlaamse Regulator voor de Media staat in voor de handhaving van de bepalingen van het mediadecreet. Bij de uitvoering en het toezicht door de Regulator zijn er voor wat betreft een aantal specifieke gewijzigde bepalingen, wel effecten op kinderen of jongeren te verwachten, in die zin dat zij een hogere bescherming zullen genieten.

12 Evaluatie

De lidstaten moeten over een aantal punten geregeld verslag uitbrengen bij de Europese Commissie:

- Over de toegankelijkheid van mediadiensten voor personen met een handicap (uiterlijk op 19 december 2022 en vervolgens om de drie jaar)
- Over het stimuleren van investeringen in Europese producties (uiterlijk op 19 december 2021 en vervolgens om de twee jaar)
- Over het aandeel Europese en onafhankelijke producties in de zendtijd van omroeporganisaties (om de twee jaar, te beginnen op 3 oktober 1991)
- Over de ontwikkelde maatregelen ter bevordering van mediageletterdheid (uiterlijk op 19 december 2022 en vervolgens om de drie jaar)

Naar aanleiding van deze verslagen zal telkens een evaluatie op Vlaams niveau van de betrokken bepalingen opgemaakt worden. Ook de Europese Commissie zal 4 jaar en 8 jaar na de inwerkingtreding van AVMD2018 een verslag maken over de toepassing van deze richtlijn.

13 Consultatie

Over voorliggend ontwerp van decreet werd contact gelegd met het aanspreekpunt jeugd- en kinderrechtenbeleid van het Departement CJM.

Daarnaast werd de tekst besproken met meerdere stakeholders. Specifiek voor wat betreft de invalshoek van kinderen en jongeren werd overlegd het Kinderrechtencommissariaat en met de Gezinsbond. Daarbij was er onder meer aandacht voor het toepassingsgebied van de maatregelen, de situatie op videoplatformen, reclameregels, mediawijsheid en reclamewijsheid, sociale media, en de mogelijkheden voor co- en zelfregulering.

14 Contactinformatie

Caroline Uyttendaele

caroline.uyttendaele@vlaanderen.be

Departement cultuur, jeugd en media

Team Media en Film

Arenbergstraat 9

1000 Brussel

+32 2 553 06 84